

ДЖЕФРИ АРЧЪР

ИЗДАТЕЛСКА ГРУПА БАРД

„Изкусна фабула,
кадифен стил.“

Ню Йорк Таймс

ЗАТВОРНИК ПО РОЖДЕНИЕ

ДЖЕФРИ АРЧЪР ЗАТВОРНИК ПО РОЖДЕНИЕ

Превод: Теодора Давидова

chitanka.info

Големият майстор разказвач Джефри Арчър представя новия си роман — сага за изкуплението и отмъщението.

Ако Дани Картрайт бе предложил на Бет да се оженят в друг ден, нямаше да бъде арестуван и обвинен в убийството на най-добрия си приятел. А когато четиримата свидетели на обвинението са светски персони, неговата версия няма никакъв шанс. Дани е осъден на двайсет и две години и изпратен в „Белмарш“, строго охраняван затвор, откъдето никой не е избягал.

Ала лъжесвидетелите подценяват решимостта на Дани да си отмъсти, както и неумолимия стремеж на годеницата му към справедливост. И в крайна сметка ще бъдат принудени да се борят за живота си.

Най-завладяващият роман на Джефри Арчър след „Каин и Авел“ ще остане в съзнанието ви дълго след последната страница. И ако и това не ви е достатъчно, пригответе се за край, който стъписва и най-пламенните почитатели на Арчър.

ПРОЛОГ

— Да — кимна Бет. Опита да се престори на изненадана, което не беше кой знае колко убедително, след като още в прогимназията бе решила да се омъжи за него. Тя обаче се изуми, че Дани коленичи наред претъпкания ресторант. — Да — повтори Бет, с надеждата, че той ще се изправи, преди всички наоколо да са оставили вилиците, за да ги зяпат.

Но той не стана, а измъкна като фокусник, незнайно откъде, малка кутийка. Отвори я и отвътре се показва семпла халка с диамант, доста по-голям от очакваното, въпреки че брат ѝ вече беше споменал, че приятелят му е похарчил две месечни заплати за пръстена.

Дани най-после се изправи и за пореден път я изненада, набирайки веднага някакъв номер на мобилния си.

— Каза „да“! — триумфално обяви той.

Бет се усмихна и вдигна диаманта срещу светлината, за да го разгледа отблизо.

— Защо не се присъединиш? — добави Дани, преди тя да успее да го спре. — Страхотно, нека се видим в бара на Фулъм Роуд, онзи, в който бяхме след мача с „Челси“ миналата година. Ще се видим там, човече!

Бет не възрази, защото Бърни беше не само неин брат, но и най-старият приятел на Дани, когото той най-вероятно вече беше поканил за кум.

Щом Дани поиска сметката от преминаващия сервитьор, към тях бързо се приближи оберкелнерът.

— За сметка на заведението — рече той и топло се усмихна.

Очертаваше се нощ на изненадите.

Бет и Дани влязоха в „Дънлоп Армс“ и завариха Бърни на маса в ъгъла, с бутилка шампанско и три чаши.

— Страхотна новина! — поздрави ги той още преди да са седнали.

— Благодаря, човече — отвърна Дани и му подаде ръка.

— Вече се обадох на мама и татко — продължи Бърни, докато отваряше бутилката, за да напълни чашите. — Не ми се сториха кой знае колко изненадани, но пък вашата тайна беше сред най-лошо пазените в Боу.

— Не ми казвай, че и те ще се появят — каза Бет.

— Никакъв шанс. — Бърни вдигна чашата си. — Този път само аз. Наздраве, за дълъг живот и дано „Уест Хам“ да спечелят купата.

— Е, поне едно от двете е възможно — въздъхна Дани.

— Мисля, че ти по-скоро би се оженил за „Уест Хам“ — усмихна се Бет на брат си.

— Може и да е по-лошо — каза Бърни.

— Аз поне, докато съм жив, ще съм женен — засмя се Дани.

— Освен в събота следобед — напомни му Бърни.

— Може да се наложи понякога да жертваш и съботата, след като поемеш щафетата от татко — отбеляза Бет.

Дани се намръщи. По време на обедната почивка се беше отбил при бащата на Бет, за да иска ръката на единствената му дъщеря. Някои традиции умират трудно в Ййст Енд. Господин Уилсън беше повече от ентусиазиран от новината, че Дани ще е негов зет, след което сподели, че е размислил относно нещо, за което Дани беше сигурен, че са се разбрали.

— А ако се надяваш, че ще те наричам „шефе“, като поемеш щафетата от стария — прекъсна мислите му Бърни, — нещо си се объркал.

Дани предпочете да замълчи.

— Това онзи ли е, за когото си мисля? — прекъсна ги Бет. Гледаше към бара.

Дани проследи погледа ѝ и каза:

— Определено прилича на него.

— На кого? — попита Бърни.

— Актьорът, който играе доктор Бересфорд в „По лекарско предписание“.

— Лорънс Девънпорт — прошепна Бет.

— Да отида ли да му поискам автограф? — предложи Бърни.

— В никакъв случай — възкликна Бет, — въпреки че мама не пропуска епизод.

— Мислех, че го харесваш — отбеляза Бърни и доля чашите им.

— Не е вярно — възрази Бет прекалено високо и един от мъжете на бара се обърна. — И освен това — добави тя, усмихвайки се на годеника си — Дани изглежда доста по-добре от Лорънс Девънпорт.

— Да бе! — разсмя се Бърни. — Не си мисли, че на малкия Дани ще му стане навик да се бръсне и да си мие косата. Никакъв шанс. Не забравяй, че твоят бъдещ съпруг работи в Ийст Енд, а не в Сити.

— Той би могъл да бъде всичко, което поиска — отбеляза Бет и хвана ръката на годеника си.

— Какво например? Финансист или може би търговец? — Бърни смушка дружески приятеля си.

— Има такива планове за сервиза, че ще ти падне шапката...

— Шт — спря я Дани, докато пълнеше чашата на приятеля си.

— Дано, защото чифтосването не е евтина работа — каза Бърни. — За начало ще трябва да намерите къде да живеете.

— Един приземен апартамент близо до нас се продава — рече Дани.

— Имате ли достатъчно за депозит? Дори в Ийст Енд жилищата не са евтини.

— Спестили сме достатъчно — похвали се Бет, — а когато Дани поеме от татко...

— Да пием за това — предложи Бърни, но забеляза, че бутилката е празна. — Май няма да е зле да поръчам още една.

— И дума да не става — отсече Бет. — На теб може да не ти се налага, но утре аз трябва да бъда навреме на работа.

— Не ме интересува! — каза Бърни. — Не всеки ден сестра ми се сгодява за най-добрия ми приятел. Още една бутилка! — извика той.

Барманът се усмихна и извади бутилка шампанско от хладилника. Един от мъжете на бара погледна етикета и отбеляза:

— „Пол Роже“. — А после добави на висок глас: — Само ще го изхабят.

Бърни скочи от мястото си, но Дани побърза да го дръпне обратно на стола.

— Зарежи. Не си заслужава.

Барманът предвидливо се приближи към тях.

— Братлета, нали няма да имаме проблеми? — попита той, докато отваряше бутилката. — Празнуват рожден ден и са пийнали повечко.

Бет огледа четиримата, докато барманът пълнеше чашите. Един от тях я зяпаше втренчено. Намигна ѝ, отвори уста и се облиза. Бет бързо се извърна и с облекчение видя, че Дани и брат ѝ не са забелязали, увлечени в разговор.

— Къде ще ходите на меден месец?

— В Сен Тропе — обяви Дани.

— Май ще се поизръсите.

— Този път ще минем без теб, да ти е ясно — каза Бет.

— Кучката става, ама само докато си отвори устата — чу се глас откъм бара.

Бърни пак скочи, а двама от онези на бара го изгледаха предизвикателно.

— Пияни са — напомни Бет. — Просто не им обръщай внимание.

— Абе не знам — обади се друг. — Има моменти, когато много ми харесват отворените усти на кучките.

Върни грабна празната бутилка, но Дани с всичка сила го дръпна да седне.

— Тръгваме си — отсече Бет. — Не искам никакви сноби да ми развалят годежното парти.

Дани се надигна, но Бърни продължи спокойно да допива шампанското си.

— Да се разкараме, преди да сме направили нещо, за което ще съжаляваме — подкани го Дани.

Най-после Бърни се изправи и неохотно последва приятеля си, но нито за миг не свали поглед от четиримата на бара. Бет с радост установи, че те са им обърнали гръб и оживено обсъждат нещо.

Но щом Дани отвори задната врата, един от тях се обърна и попита:

— Тръгваме, а? — Извади портфейла си и добави: — Като привършите с нея, аз и приятелите ми сме готови да ѝ се изредим.

— Що не се гръмнеш бе? — тутакси се извърна Бърни.

— Да излезем вън да се разберем.

— Ти само ми ела! Скапаняк! — предизвикателно подвикна Бърни, но Дани го избута навън, преди да е казал още нещо.

Бет бързо затръшна вратата зад тях и тръгна по тясната задна уличка. Дани сграбчи Бърни за лакътя, но преди да изминат и няколко метра, той се опита да се отскубне.

— Да се върнем и да ги размажем.

— Някой друг път — рече Дани категорично и продължи да го побутва напред.

Бет стигна до улицата и там срещна онзи, когото Бърни бе нарекъл скапаняк. Скрил едната си ръка зад гърба, той я изгледа похотливо и пак се облиза. В същия миг друг изскочи задъхан иззад ъгъла. Бет се обърна и видя, че брат ѝ вече е заел разкращена стойка, готов за юмручен бой.

— Да се върнем обратно — извика тя към Дани, но в следващия момент забеляза, че другите двама от компанията са им препречили пътя към задния вход на бара.

— Майната им — изруга Бърни. — Време е да дадем урок на тия копелдаци.

— Не, не — примоли се Бет, когато един от мъжете на уличката се втурна към тях.

— Ти поеми скапаняка — викна Бърни на Дани, — а аз — другите трима.

Бет с ужас видя как „скапанякът“ удари Дани в брадичката и той политна назад, но се съвзе достатъчно бързо, за да блокира следващия удар и изненадващо заби юмрук в стомаха на нападателя си. Онзи се свлече на коляно, но бързо се изправи и отново замахна към Дани.

Двамата край вратата очевидно не изпитваха голямо желание да се включат и Бет се надяваше всичко да приключи бързо. Брат ѝ заби един ъперкът на другия, с което почти го нокаутира. Докато го чакаше да се изправи, Бърни извика:

— Би ли извикала такси, сестра ми? Това тук няма да трае дълго и най-добре да се измитае.

Бет искаше първо се увери, че Дани се справя със Скапаняка. Онзи лежеше проснат на земята, а годеникът ѝ беше върху него и явно всичко беше под контрол. Хвърли им последен поглед, преди неохотно да се подчини на заповедта на брат си. Изтича до края на алеята и

когато стигна до улицата, се заоглежда за такси. Минута по-късно забеляза познатата светеща табела на покрива на една от колите.

Таксито спря точно когато мъжът, когото Бърни бе повалил, мина покрай нея клатушкайки се и изчезна в тъмното.

— Накъде, миличка? — попита шофьорът.

— Бейкън Роуд в Боу — отвърна Бет и отвори задната врата. — Трябва да изчакаме и двама приятели.

Шофьорът погледна в уличката и отбеляза:

— Не мисля, че ти трябва такси, момиче. Ако наистина са ти приятели, по-добре извикай линейка.

КНИГА ПЪРВА

ПРОЦЕСЪТ

1.

— Невинен.

Дани Картрайт усещаше как краката му треперят, както преди първия рунд на мачовете, които знаеше, че ще загуби.

Секретарят записа думите му относно обвинението и рече:

— Можете да седнете.

Дани се свлече на тясната скамейка и въздъхна с облекчение. Първият рунд беше приключил. Погледна към „рефера“, седнал в отсрещния край на залата на подобен на трон зелен кожен стол с висока облегалка. Върху дългата дъбова маса пред него бяха разпръснати папки с дела и бележник, отворен на празна страница.

Съдия Саквил изгледа Дани равнодушно, свали от носа си очилата с дебели като лупи стъкла и нареди:

— Да влязат заседателите.

Докато всички присъстващи очакваха дванадесетте мъже и жени, Дани се опитваше да попие всичко в зала номер четири на „Олд Бейли“. Погледна към двамата мъже, седнали в двата края на, както му обясниха, адвокатската скамейка. Младият му адвокат Алекс Редмейн му се усмихна приятелски, но по-възрастният в другия край, когото господин Редмейн винаги наричаше „прокурор“, не го удостои с никакво внимание.

Дани премести поглед към местата за публиката. Родителите му седяха на първия ред. Яките татуирани ръце на баща му бяха опрени на парапета, а главата на майка му през повечето време бе наведена, освен когато поглеждаше единствения си син.

Няколко месеца изминаха, докато делото „Короната срещу Даниъл Артър Картрайт“ стигне до „Олд Бейли“. На Дани му се струваше, че откакто се бе намесил законът, събитията се нижеха като на забавен кадър. Най-внезапно и без предупреждение вратата в другия край на залата се отвори и приставът се появи отново. Следваха го седмина мъже и пет жени, избрани да решат съдбата му. Настаниха се на определените им места — шестима на първия ред и шестима зад тях. Непознати, без нищо общо помежду, освен лотарията на подбора.

Секретарят ги изчака да се настанят и се обърна към тях.

— Дами и господа съдебни заседатели — започна той, — обвиняемият Даниъл Артър Картрайт е пред вас по обвинение в убийство. Той пледира невинен. Ваше задължение в такъв случай е да изслушате фактите по делото и да решите виновен ли е, или не.

2.

Съдия Саквил погледна към адвокатската скамейка.

— Господин Пиърсън, можете да изложите случая от името на Короната.

Ниският закръглен мъж бавно се надигна от скамейката. Господин Арнолд Пиърсън, кралски адвокат, отвори дебелата папка върху катедрата пред себе си. Докосна поизносената перука на главата си, сякаш за да провери дали случайно не я е забравил, и подръпна реверите на тогата — навици, останали непроменени през последните трийсет години.

— С разрешението на Ваша Светлост — започна бавно и замислено той — ще представлявам Короната по този случай, а моят многоуважаван колега — погледна листа пред себе си, — господин Алекс Редмейн, се явява от страната на защитата. Случаят, представен пред Ваша Светлост, е убийство. Хладнокръвното и добре обмислено убийство на господин Бърнард Хенри Уилсън.

Родителите на жертвата седяха в края на последния ред. Господин Уилсън гледаше към Дани, без да крие разочарованието си. До него седеше госпожа Уилсън — бледа, с празен поглед, като опечалена на погребение. Макар трагичните събития около смъртта на Бърни Уилсън да бяха променили необратимо живота на две семейства от Ийст Енд, близки приятели от поколения, те почти не предизвикаха отзвук отвъд десетината улици около Бейкън Роуд в Боу.

— По време на този процес ще научите как обвиняемият — продължи Пиърсън, махвайки към Дани, без дори да го погледне — е примабил господин Уилсън в събота вечер на осемнадесети септември, хиляда деветстотин деветдесет и девета в заведение в Челси, Лондон, където извършва това брутално и предумишлено убийство. Преди това той завежда сестрата на господин Уилсън... — още веднъж погледна в папката пред себе си — ... Елизабет, в ресторанта „При Лучио“ на Фулам Роуд. Съдът ще научи, че Картрайт е направил предложение за брак на госпожица Уилсън, след като тя му разкрива, че е бременна. Минути по-късно се обажда на брат й по

мобилния си телефон и го кани да се присъедини към тях в „Дънлоп Армс“ на гърба на „Хамбълдън Терас“, Челси, за да празнуват. В писмените си показания госпожица Уилсън е заявила, че никога преди не е посещавала заведението. Факт, очевидно добре известен на Картрайт, и според Короната той неслучайно е избрал точно това място: задната врата води към тиха уличка, идеално място за човек, замислил убийство, за което после Картрайт ще набеди напълно непознат случаен клиент на „Дънлоп Армс“ в онази нощ.

Дани гледаше вторачено господин Пиърсън. Как би могъл да знае какво се бе случило онази нощ, след като дори не е бил там? Господин Редмейн го беше уверил, че по време на процеса ще бъде изслушана и неговата версия и не бива да се тревожи, ако всичко изглежда обезкуражаващо, докато обвинението представя случая. Въпреки всичко две неща безпокояха Дани: едното бе, че Алекс Редмейн е по-млад, а другото, че това е второто дело в практиката му, което води сам.

— За нещастие на господин Картрайт — продължаваше Пиърсън — останалите четирима клиенти в „Дънлоп Армс“ онази нощ разказват история, различна от неговата. Разказът им е не само последователен, но е потвърден и от бармана. Короната ще призове петимата като свидетели и те ще ви кажат, че са дочули спор между двамата, видени по-късно да излизат през задната врата на бара, след като Картрайт казал: „Да излезем вън да се разберем“. И петимата са го видели да излиза през задната врата, следван от Бърнард Уилсън и сестра му Елизабет, която изглеждала явно обезпокоена. Минути по-късно се чул писък. Един от клиентите, господин Спенсър Крейг, изтичал към уличката зад „Дънлоп Армс“, където открил Картрайт, който стискал гърлото на господин Уилсън с едната си ръка, а в другата държал ножа, забит в гърдите му. Господин Крейг набрал полицията по мобилния си телефон. Времето на обаждането и разговорът, Ваша Светлост, са записани в полицейски участък „Белгрейвия“. Няколко минути по-късно двама полицаи се явяват на местопрестъплението и заварват Картрайт надвесен над тялото на господин Уилсън да стиска нож, който вероятно е взел от бара, защото на него бил гравирен надпис „Дънлоп Армс“.

Алекс Редмейн си записа казаното от Пиърсън.

— Дами и господа съдебни заседатели — продължи прокурорът, подръпвайки отново реверите на тогата си, — всяко убийство се нуждае от мотив, а в този случай е достатъчно да се върнем към най-древното убийство в историята — братоубийството на Каин, за да си го припомним: съчетанието от завист, алчност и амбиция са тласнали Картрайт към отстраняването на единствения му съперник. Картрайт и Уилсън работели в автосервиза „Уилсън“ на Майл Енд Роуд. Гаражът е собственост на бащата на починалия, господин Джордж Уилсън, който смятал да се оттегли в края на годината, след като прехвърли бизнеса на единствения си син Бърнард. Господин Джордж Уилсън е направил писмено изявление, деклариращо намерението му, което беше прието от защитата, така че той няма да бъде призоваван за свидетел. Дами и господа съдебни заседатели, по време на този процес ще установите, че двамата младежи имат дълга история на съперничество и единоборство, простираща се назад във времето чак до ученическите им години, и че след премахването на господин Уилсън Картрайт е смятал да се ожени за дъщерята на шефа си и така да поеме сам процъфтяващия бизнес. Нещата обаче не се развили според плана му и след ареста се опитал да прехвърли вината върху невинен свидетел — човека, изтичал навън, за да види какво е предизвикало писъка на госпожица Уилсън. За нещастие на Картрайт в плана му не влизала появата на четирима свидетели. — Пиърсън се усмихна на заседателите. — Дами и господа съдебни заседатели, щом чуете техните показания, ще отпаднат всичките ви съмнения относно вината на Картрайт в това отвратително престъпление. — Той се обърна към съдията. — С това приключва встъпителната пледоария на Короната, Ваша Светлост. — Пиърсън подръпна отново реверите си и продължи: — С Ваше позволение ще призова първия свидетел.

Съдия Саквил кимна.

— Призовавам господин Спенсър Крейг — произнесе високо Пиърсън.

Дани Картрайт видя как разсилният отвори вратата в дъното на залата, излезе и извика:

— Господин Спенсър Крейг!

Миг по-късно в залата влезе малко по-възрастен от Дани мъж в син раиран костюм с бяла риза и бледоморава вратовръзка. Колко различен изглеждаше от първата им среща.

Дани не бе виждал Спенсър Крейг през последните шест месеца, но не бе минал и ден, без да си го припомни ясно. Гледаше го предизвикателно, но Крейг не му обърна никакво внимание, сякаш не съществуваше.

Свидетелят мина през залата като човек, който много добре знае накъде се е запътил. Щом застана зад свидетелската банка, незабавно сложи ръка над Библията и произнесе клетвата, без дори да погледне подаденото му от пристава листче.

Пиърсън се усмихна на основния си свидетел и едва тогава сведе очи към подготвяните през последния месец въпроси.

— Името ви Спенсър Крейг ли е?

— Да, господине — отвърна той.

— И живеете на „Хамбълдън Терас“ четиридесет и три?

— Да, господине.

— Какъв сте по професия? — попита господин Пиърсън, все едно че не знаеше това.

— Адвокат.

— В коя област?

— Криминално право.

— Значи познавате достатъчно случаи на убийство?

— За съжаление да.

— Бих искал да ви върна към вечерта на осемнадесети септември миналата година, когато с група приятели сте се събрали на по пиtie в „Дънлоп Армс“ на „Хамбълдън Терас“. Надявам се, ще ни изясните какво точно се случи онази вечер.

— С приятелите ми празнувахме рождения ден на Джералд...

— Джералд? — прекъсна го Пиърсън.

— Джералд Пейн — уточни Крейг. — Стар приятел от Кеймбридж. Дружеска среща на бутилка вино.

Алекс Редмейн записа това. Трябваше да попита после колко са били бутилките.

Дани много искаше да разбере какво точно ще рече „дружеска“.

— Но за жалост не завърши като такава — напомни Пиърсън.

— Далеч не — съгласи се Крейг. Все още не бе погледнал към Дани.

— Моля, разкажете на съда какво се случи онази вечер — подкани го Пиърсън, гледайки бележките си.

Крейг за първи път се обърна към заседателите.

— Както вече казах, пиехме вино по повод рождения ден на Джералд, когато чух високи гласове. Обърнах се и на масата в далечния ъгъл на помещението видях мъж, който седеше заедно с млада дама.

— Виждате ли този човек сега в залата? — попита Пиърсън.

— Да — отвърна Крейг и посочи към подсъдимия.

— Какво се случи после?

— Той скочи на крака — продължи Крейг — и започна да крещи, като сочеше с пръст друг мъж на масата, който остана седнал. Чух другия да казва: „Ако си мислиш, че ще те наричам «шефе», когато поемеш щафетата от стария, нещо си се объркал“. Младата дама се опитваше да го успокои. Тъкмо щях да им обърна гръб, все пак скандалът нямаше нищо общо с мен, когато обвиняемият извика: „Да излезем вън да се разберем“. Приех, че се шегуват, но тогава мъжът, който каза това, грабна нож от бара...

— Разрешете да ви прекъсна, господин Крейг. Видяхте обвиняемия да взема нож от бара? — попита Пиърсън.

— Да, видях го.

— И какво стана след това?

— Тръгна към задната врата, което ме учуди.

— Защо?

— Защото съм редовен посетител на „Дънлоп Армс“, а не бях срещал там този човек.

— Не съм сигурен, че успях да проследя мисълта ви, господин Крейг — намеси се Пиърсън, който следеше всяка негова дума.

— Задният изход не се вижда от онзи край на помещението, където бе тяхната маса, но изглежда, той много добре знаеше къде отива.

— Разбирам — кимна Пиърсън, — моля, продължете.

— Миг по-късно другият мъж стана и бързо последва обвиняемия заедно с младата дама. Дори нямаше да си спомням всичко това, ако малко по-късно не се чу писък.

— Писък ли? — повтори Пиърсън. — Какъв писък?

— Силен женски писък — отвърна Крейг.

— И какво направихте?

— Незабавно хукнах към задната уличка. Опасявах се, че жената е в опасност.

— А така ли беше?

— Не, господине. Тя крещеше на подсъдимия и го молеше да спре.

— Да спре какво? — попита Пиърсът.

— Да бие другия мъж.

— Те биеха ли се?

— Да, господине. Мъжът, когото по-рано бях видял да размахва пръст и да вика, сега притискаше другия към стената, опрял лакът в гърлото му. — Крейг се обърна към заседателите и вдигна лявата си ръка, за да демонстрира.

— Господин Уилсън опитваше ли да се защити? — попита Пиърсът.

— Доколкото можеше, но обвиняемият отново и отново забиваше ножа в гърдите му.

— Какво направихте след това? — тихо попита Пиърсът.

— Обадох се на телефона за спешни случаи и оттам обещах незабавно да изпратят полиция и линейка.

— Казаха ли нещо друго? — попита Пиърсът, поглеждайки към бележките си.

— Да — отговори Крейг, — предупредиха ме в никакъв случай да не доближавам човека с ножа, а да се върна в бара и да изчакам пристигането на полицията. — Той замълча за миг. — Изпълних инструкциите.

— Как реагираха приятелите ви, когато се върнахте в бара и им разказахте какво сте видели?

— Искаха да излязат навън, за да помогнат, но аз им предадох какво ме е посъветвала полицията и че ще е разумно при тези обстоятелства да се приберат.

— При тези обстоятелства?

— Аз бях единственият свидетел на целия инцидент и не исках да ги поставя в опасност, ако човекът с ножа се върнеше в бара.

— Похвална постъпка — отбеляза Пиърсът.

Съдията погледна прокурора неодобрително.

Алекс Редмейн продължаваше да си води бележки.

— Колко ви се наложи да чакате, преди да пристигне полицията?

— Много скоро чух сирената и след няколко минути през задната врата в бара влезе цивилен инспектор. Той показва значката си и се представи като инспектор Фулър. Съобщи, че жертвата е на път към близката болница.

— Какво стана после?

— Дадох показания и инспектор Фулър ме освободи да си вървя у дома.

— Така ли направихте?

— Да, прибрах се вкъщи. Живея само на няколко метра от „Дънлоп Армс“. Легнах си, но не можах да заспя.

Алекс Редмейн си записа „няколко метра“.

— Напълно разбираемо — кимна Пиърсът.

Съдията отново го изгледа с неодобрение.

— Така че станах, отидох в кабинета си и записах всичко, което се беше случило по-рано вечерта.

— Защо сте го направили, след като вече сте дали показания на полицията?

— Опитът ми от вашето място, господин Пиърсът, ме е научил, че показанията, представяни от свидетелското място, често са разпокъсани, дори неточни, защото процесът започва няколко месеца след извършване на престъплението.

— Напълно вярно — потвърди Пиърсът, обръщайки нова страница в папката си. — Кога научихте, че Даниъл Картрайт е обвинен в убийството на Бърнард Уилсън?

— Прочетох съобщението в „Ивнинг Стандарт“ следващия понеделник. Там пишеше, че господин Уилсън е умрял на път за болница „Челси и Уестминстър“ и че Картрайт е обвинен в убийството му.

— Сметнахте ли това за край на случая по отношение на личното ви участие в него?

— Да, макар да знаех, че ако Картрайт не признае вината си, ще бъда призован като свидетел в предстоящия процес.

— Но се случи обрат, който дори вие, с целия си опит със закоравели престъпници, не сте очаквали.

— Несъмнено — отвърна Крейг. — Двама полицаи ме посетиха следобед на следващия ден, за да проведат втори разпит.

— Но вие вече бяхте дали устни и писмени показания на инспектор Фулър — отбеляза Пиърсън. — Защо им е трябвало да ви разпитват наново?

— Защото сега Картрайт обвиняваше мен в убийството на господин Уилсън и дори твърдеше, че аз съм взел ножа от бара.

— Сблъскали ли сте се с господин Картрайт или господин Уилсън някога преди?

— Не, господине — отговори Крейг.

— Благодаря ви, господин Крейг. — Двамата се усмихнаха един на друг, преди Пиърсън да се обърне към съдията: — Нямам повече въпроси, Ваша Светлост.

3.

Съдия Саквил насочи вниманието си към адвоката на другия край на скамейката. Той познаваше добре изтъкнатия баща на Алекс Редмейн, пенсиониран се наскоро като съдия във Върховния съд, но синът му не се бе явявал досега пред него.

— Господин Редмейн — напевно започна съдията, — желаете ли да разпитате свидетеля?

— Със сигурност — отвърна Редмейн, докато събираше записките си.

Дани си спомни как малко след като беше арестуван, един полицаи го посъветва да си намери адвокат. Оказа се, че не е лесно. Той бързо разбра, че както автомеханиците, така и адвокатите таксуват на час, затова получаваш само толкова, колкото можеш да си позволиш. Той можеше да си позволи десет хиляди лири — сума, спестена през последните десет години, която бе смятал да използва като първоначална вноска за апартамента в Боу, където Бет, той и бебето щяха да живеят след сватбата. И последното пени беше погълнато още преди делото да стигне до съда. Юристът, когото избра, някой си господин Мейкпийс, беше поискал пет хиляди паунда авансово още преди да е свалил капачката на писалката си, и още пет хиляди, след като бе възложил делото на Алекс Редмейн — адвокатът, който щеше да го представя в съда. Дани така и не разбра за какво са му двама адвокати за едно и също нещо. Когато поправяше кола, той не караше Бърни да вдигне капака, за да погледне той двигателя, и със сигурност не би поискал депозит, преди да си донесе инструментите.

Алекс Редмейн му допадна още при първата им среща. Не само защото и той беше фен на „Уест Хам“, а защото въпреки изискания си акцент и оксфордската диплома никога не му говореше с пренебрежение.

Господин Мейкпийс му бе препоръчал да се признае за виновен в убийството, след като го бе изслушал и прочел обвинителния акт. Той бе уверен, че ще постигне споразумение с Короната, което да позволи на клиента му да се отърве само с шестгодишна присъда.

Дани отхвърли предложението.

Алекс Редмейн многократно кара Дани и годеницата му да се върнат към случилото се, търсейки несъответствия в разказите им. Не откри такива и се съгласи да го защитава дори след като парите бяха привършили.

— Господин Крейг — започна Алекс Редмейн, без да подръпва перуката и реверите си, — сигурен съм, че е излишно да ви напомням, че все още сте под клетва, което е допълнителна отговорност за един адвокат.

— Внимавайте, господин Редмейн — прекъсна го съдията. — Не забравяйте, че обвиняем тук е вашият клиент, а не свидетелят.

— Не знам дали ще сте убеден в това, когато стигнете до окончателен извод, Ваша Светлост.

— Господин Редмейн — отвърна рязко съдията, — не е необходимо да ми напомняте каква е ролята ми в тази зала. Вашата работа е да разпитвате свидетелите, а моята — да спазвам буквата на закона. И нека да оставим заседателите да решат каква да бъде присъдата.

— С позволението на Негова Светлост — каза Редмейн, обръщайки се към свидетеля, — по кое време вие и приятелите ви отидохте в „Дънлоп Армс“ онази вечер?

— Не си спомням точния час — отговори Крейг.

— Нека тогава да се опитам да опресня паметта ви. Седем часа? Седем и половина? Осем?

— Смятам, че беше някъде към осем.

— Значи сте пили вече три часа, когато са се появили клиентът ми, неговата годеница и най-близкият му приятел?

— Както вече казах пред този съд, не си спомням тяхното пристигане.

— Точно така — потвърди Редмейн, имитирайки Пиърсън. — Колко питиета обърнахте преди, да речем, единайсет?

— Нямам представа. Празнувахме трийсетия рожден ден на Джералд и никой не ги броеше.

— Е, след като установихме, че сте пили повече от три часа, да речем, че бутилките са били шест. Или седем? Дори осем?

— Най-много пет. Кое то не е кой знае какво за четирима души.

— Принципно бих се съгласил с вас, ако един от вашите приятели не беше отбелязал в писмените си показания, че е пил само диетична кола, а друг — чаша-две, защото бил с колата.

— Но на мен не ми се налагаше да карам, защото живея само на сто метра от „Дънлоп Армс“.

— Само на сто? — попита Редмейн и след като Крейг не отговори, продължи: — Казахте пред съда, че не сте забелязали други клиенти в бара, преди да чуете повишени гласове.

— Точно така.

— И тогава сте чули обвиняемия да казва: „Да излезем вън да се разберем“?

— Именно.

— А не е ли истина, че именно вие, господин Крейг, сте предизвикали разпратата с непростимите си подмятания към клиента ми? — Той погледна записките си. — „Като привършите с нея, аз и приятелите ми сме готови да ѝ се изредим.“ — Редмейн чакаше отговор, но Крейг мълчеше. — Да смятам ли липсата на отговор за потвърждение?

— Нищо подобно, господин Редмейн. Просто не смятам, че въпросът ви заслужава отговор — надменно отвърна Крейг.

— Аз пък смятам, че заслужава, господин Крейг, защото съм убеден, че след като господин Уилсън ви е казал: „Що не се гръмнеш бе?“, именно вие сте му казали: „Да излезем вън да се разберем“.

— Мисля, че такъв израз отива много повече на клиента ви — отвърна Крейг.

— Или на подпийнал човек, който се перчи на приятелите си пред хубава жена?

— Налага се отново да ви напомня, господин Редмейн — намеси се съдията, — че клиентът ви е подсъдимият в това дело, а не господин Крейг.

Редмейн се поклони леко, но когато вдигна поглед забеляза, че заседателите попиват всяка негова дума.

— Господин Крейг — продължи той, — допускам, че сте излезли през главния вход и сте изтичали в задната уличка, за да се сбиете.

— Излязох на задната уличка едва когато чух писъка.

— Тогава ли взехте ножа от бара?

— Не съм правил такова нещо — рязко отговори Крейг. — Вашият клиент грабна ножа, преди да излезе навън, както вече ясно посочих в показанията си.

— Става дума за показанията, внимателно изготвени в нощта, когато не сте могли да заспите, нали? — попита Редмейн.

Крейг не отговори.

— Може би това отново е въпрос, който не заслужава отговор? — предположи Редмейн. — Някой от приятелите ви последва ли ви към задната улица?

— Не, никой.

— Значи те не са видели сбиването ви с господин Картрайт?

— Не биха могли, защото не е имало такова сбиване.

— Бяхте ли носител на Наградата по бокс в Кеймбридж?

— Да — с известно колебание отговори Крейг.

— И докато бяхте студент, бяхте временно изключен за...

— Какво отношение има това? — настоятелно попита съдия Саквил.

— Ще се радвам да оставя това решение на заседателите, Ваша Светлост — отговори Редмейн и обръщайки се към Крейг, продължи: — Били ли сте временно изключен от Кеймбридж след пианска разпра с местни младежи, които по-късно сте описали пред магистратите като „банда хулигани“?

— Това беше преди години, когато бях още студент.

— И години по-късно, в нощта на осемнадесети септември хиляда деветстотин деветдесет и девета, отново се заяждахте с друга „банда хулигани“, прибягвайки до употребата на нож, който сте взели от бара?

— Както вече ви казах, не съм аз този, който взе ножа, но бях свидетел на това как вашият клиент наръга господин Уилсън в гърдите.

— И след това се върнахте в бара?

— Да, веднага позвъних на телефона за спешни случаи.

— Нека да се опитаме да бъдем малко по-точни, господин Крейг. Вие всъщност не сте се обадили на телефона за спешни случаи, а първо сте звъннали на мобилния на инспектор Фулър.

— Вярно е, Редмейн, но изглежда, забравяте, че докладвах за престъпление и много добре знаех, че Фулър ще съобщи на службата

за спешни случаи. Линейката, ако си спомняте, пристигна преди инспектора.

— Няколко минути по-рано — натърти Редмейн. — Чудя се обаче как така разполагате с мобилния номер на полицейски инспектор.

— Двата скоро преди това участвахме в голям процес за разпространение на наркотици, който изискваше обстойни консултации, често пъти с кратко предизвестие.

— Значи инспектор Фулър ви е приятел?

— Не сме близки — отговори Крейг. — Отношенията ни са чисто професионални.

— Господин Крейг, допускам, че сте го познавали достатъчно добре, за да му се обадите и той да чуе първо вашата версия на историята.

— За щастие има още четирима свидетели, които могат да я потвърдят.

— Ще разпитам всеки един от приятелите ви, господин Крейг, тъй като ми е любопитно защо, след като сте се върнали в бара, сте ги посъветвали да се прибират по домовете си.

— Те не видяха как вашият клиент намушка господин Уилсън, така че не бяха замесени по никакъв начин — каза Крейг. — И също така сметнах, че могат да се окажат в опасност, ако останат.

— Но ако някой е бил в опасност, господин Крейг, това би трябвало да е единственият свидетел на убийството на господин Уилсън, така че защо не напуснахте заедно с приятелите си?

Крейг за пореден път остана безмълвен, но този път не защото смяташе въпроса недостоеен за отговор.

— Може би истинската причина да им поръчате да си вървят, е, защото са били пречка да изтичате вкъщи и да смените окървавените си дрехи, преди да се появи полицията? Все пак вие живеете, както признахте, „на сто метра“ оттам.

— Изглежда, сте забравили, господин Редмейн, че инспектор Фулър пристигна само няколко минути след извършване на престъплението — подигравателно отговори Крейг.

— Седем минути са изминали от обаждането ви на инспектора до неговото пристигне, а преди да влезе в бара, той дълго е разпитвал клиента ми.

— Как си представяте да поема такъв риск, знаейки, че полицията може да се появи всеки момент? — сопна се Крейг.

— Мога да си го представя — отвърна Редмейн, — ако алтернативата е да прекарате останалата част от живота си в затвора.

Залата зажува оживено. Погледите на заседателите бяха вперени в Спенсър Крейг, но той отново не отговори нищо.

Редмейн почака малко, преди да продължи:

— Господин Крейг, повтарям, че смятам да разпитам приятелите ви един по един. — Обърна се към съдията и добави: — Нямам повече въпроси, Ваша Светлост.

— Господин Пиърсн — каза съдията, — не се съмнявам, че желаете да зададете още въпроси на този свидетел.

— Да, Ваша Светлост — отвърна Пиърсн. — Имам още един въпрос, на който много бих искал да получа отговор. — Усмихна се на свидетеля и попита: — Господин Крейг, вие Супермен ли сте?

Крейг изглеждаше озадачен, но бе наясно, че Пиърсн се опитва да му помогне, и отговори:

— Не, господине. Защо ми задавате този въпрос?

— Защото само Супермен, след като стане свидетел на убийство, би могъл да се върне в бара, да говори с приятелите си, да отлети у дома, да си вземе душ, да се преоблече и да долети пак обратно, за да седне небрежно в бара и да посрещне инспектор Фулър.

Няколко заседатели се опитаха да скрият усмивките си.

— Или може би наблизо се е намирала някоя удобна телефонна кабина? — Усмивките прераснаха в смях. Пиърсн изчака той да утихне, преди да добави: — Господин Крейг, позволете ми да ви извадя от фантастичния свят на господин Редмейн, като ви задам един сериозен въпрос.

Сега беше ред на Пиърсн да изчака вниманието на всички да се фокусира върху него.

— След като съдебните експерти на Скотланд Ярд изследваха оръжието, вашите отпечатъци ли бяха открити по дръжката на ножа, или тези на обвиняемия?

— Със сигурност не моите — каза Крейг, — защото в такъв случай аз щях да бъда на подсъдимата скамейка.

— Нямам повече въпроси, Ваша Светлост — заяви Пиърсн.

4.

Вратата на килията се отвори и униформен служител подаде на Дани пластмасова табла с няколко отделения и подобна на пластмаса храна, която той бодна няколко пъти с вилицата, докато чакаше началото на следобедното заседание.

Алекс Редмейн пропусна обяда, за да прегледа записките си. Дали не беше подценил времето, което Крейг беше имал на разположение, преди инспектор Фулър да влезе в бара?

Съдия Саквил обядва заедно с още няколко съдии, които не сваляха перуките си и не дискутираха текущите си дела, докато дъвчеха месото със зеленчуци.

Господин Пиърсън обядва сам в „Бар Мес“ на последния етаж на сградата. Той смяташе, че колегата му е допуснал груба грешка относно времетраенето на инцидента при разпита на Крейг, но това, естествено, не беше негов проблем. Известно време побутва едно грахово зрънце из чинията, докато обмисляше последствията.

Точно в два часа ритуалът започна отново. Съдия Саквил влезе в залата и вяло се усмихна на заседателите, преди да заеме мястото си. След това се обърна към адвокатите:

— Добър ден, господа. Господин Пиърсън, можете да призовете следващия си свидетел.

— Благодаря, Ваша Светлост — отвърна прокурорът и се изправи. — Призовавам господин Джералд Пейн.

В първия момент Дани едва разпозна влезлия в залата човек. Той бе висок близо метър и осемдесет, преждевременно оплешивял, с елегантен бежов костюм, който не успяваше да скрие факта, че е изгубил доста от теглото си след последната им среща. Разсилният го насочи към свидетелското място, подаде му Библията и текста на клетвата. Въпреки че чете от листчето, Пейн демонстрира същата самоувереност като Спенсър Крейг сутринта.

— Вие сте Джералд Пейн и живеете на „Уелингтън Мюз“ шестдесет и две в Лондон?

— Точно така — твърдо отговори Пейн.

— Какъв сте по професия?

— Консултант по недвижими имоти.

Редмейн си записа „брокер“ срещу името му.

— За коя фирма работите? — попита Пиърсът.

— Съдружник съм в „Бейкър, Тремлет енд Смайт“.

— Доста млад сте за съдружник в толкова известна фирма — невинно подхвърли Пиърсът.

— Аз съм най-младият съдружник в историята на фирмата — отвърна Пейн, демонстрирайки добре репетирана скромност.

За Редмейн беше очевидно, че някой е инструктирал Пейн доста преди да застане на свидетелското място. Той знаеше, че по етични съображения това не можеше да е Пиърсът, така че оставаше само една възможност.

— Моите поздравления — рече Пиърсът.

— Да минем към въпросите, господин Пиърсът — подкани го съдията.

— Моля за извинение, Ваша Светлост. Просто се опитвах да установя благонадеждността на свидетеля.

— Успяхте — рязко отвърна съдия Саквил. — Да минем към въпросите.

Пиърсът търпеливо разпита Пейн за събитията от въпросната нощ. Той потвърди, че Крейг, Мортимър и Девънпорт са присъствали в „Дънлоп Армс“. Отрече да се е отправял към задната уличка, когато се чул писъкът. Потвърди също, че са си тръгнали, когато Спенсър Крейг ги посъветвал да го направят. Отрече и да е виждал обвиняемия преди въпросната вечер.

— Благодаря ви, господин Пейн — приключи разпита Пиърсът. — Моля, останете на мястото си.

Редмейн бавно се надигна от мястото си и пренареди записките си, преди да зададе първия си въпрос — трик, на който го бе научил баща му, когато го упражняваше. „Ако се готвиш да започнеш с изненадващ въпрос, момчето ми — казваше той, — остави свидетелят да гадае.“ Той изчака съдията, заседателите и Пиърсът да го погледнат. Само няколко секунди, за които знаеше, че изглеждат като години от свидетелското място.

— Господин Пейн — най-накрая подхвана Редмейн, поглеждайки към свидетеля, — по време на следването си в

Кеймбридж, бяхте ли член на общество, наречено „Мускетарите“?

— Да — учуден отговори Пейн.

— Беше ли мотото на това общество „Един за всички, всички за един“?

Пиърсън беше скочил на крака още преди Пейн да успее да каже нещо.

— Ваша Светлост, не мога да си обясня как членство в студентско общество в миналото може да има някакво отношение към събитията от осемнадесети септември миналата година.

— Склонен съм да се съглася с вас, господин Пиърсън — отговори му съдията, — но като че ли господин Редмейн ще ни осветли по този въпрос.

— Точно това смятам да направя, Ваша Светлост — отвърна Редмейн, без да откъсва очи от Пейн. — Беше ли мотото на „Мускетарите“ „Един за всички, всички за един“?

— Да — отговори Пейн с едва забележимо напрежение в гласа.

— Какво друго ви свързваше?

— Преклонение пред Дюма, правосъдието и бутилката хубаво вино.

— Или може би няколкото бутилки хубаво вино? — подхвърли Редмейн, докато изваждаше малка светлосиня книжка от купчината хартии пред себе си. Той започна бавно да разгръща страниците ѝ. — Гласеше ли едно от правилата на обществото, че при опасност, надвиснала над когото и да е от членовете му, останалите са длъжни да му се притекат на помощ?

— Да — отвърна Пейн. — Винаги съм смятал лоялността за мерило, според което можеш да съдиш за някого.

— Наистина? — учуди се Редмейн. — Случайно господин Крейг да е бил също член на „Мускетарите“?

— Да, беше — отговори Пейн. — Беше дори председател.

— И вие заедно с останалите членове му се притекохте на помощ в нощта на осемнадесети септември миналата година, така ли?

— Ваша Светлост — възкликна Пиърсън, скочил отново на крака, — това е възмутително!

— Възмутителното, Ваша Светлост, е — прекъсна го Редмейн, — че когато някой от свидетелите на господин Пиърсън се намира в

затруднение, той веднага се притичва на помощ. Може би и той е член на „Мускетарите“?

Неколцина от заседателите се усмихнаха.

— Господин Редмейн — кротко каза съдията, — наистина ли допускате, че свидетелят лъжесвидетелства само защото в университета е бил член на студентско общество?

— Ако алтернативата е доживотен затвор за най-близкия му приятел, Ваша Светлост, то да, наистина смятам, че може да му е минало през ум.

— Това е възмутително! — повтори Пиърсън, все още на крака.

— Не колкото да изпратиш някого в затвора до края на живота му заради убийство, което не е извършил — каза Редмейн.

— Без съмнение, Ваша Светлост — настоя Пиърсън, — сме на път да открием, че и барманът също е бил член на „Мускетарите“.

— Не, няма — отвърна Редмейн, — но ще открием, че барманът е единственият в „Дънлоп Армс“ онази вечер, който не е излязъл на задната улица.

— Мисля, че ви разбрахме — каза съдията. — Може би е време да преминем към следващия ви въпрос?

— Нямам повече въпроси, Ваша Светлост — отговори Редмейн.

— Желаете ли да зададете още въпроси на свидетеля, господин Пиърсън?

— Да, Ваша Светлост — потвърди Пиърсън. — Господин Пейн, за да разсеем всякакво съмнение у заседателите, бихте ли потвърдили, че не сте последвали господин Крейг към задната уличка, след като сте чули женски писък?

— Да — каза Пейн, — не бях в състояние да го направя.

— Нямам повече въпроси, Ваша Светлост.

— Свободен сте да напуснете този съд, господин Пейн — обяви съдията.

Редмейн не пропусна да забележи, че на излизане Пейн не вървеше с наперената походка, с която се появи в залата.

— Желаете ли да призовете следващия си свидетел, господин Пиърсън? — попита съдията.

— Имах намерение да призова господин Девънпорт, Ваша Светлост, но може би ще прецените, че е по-добре да го разпитаме утре сутринта.

Съдията не забеляза как повечето жени в залата, изглежда, силно желаеха Лорънс Девънпорт да бъде извикан още сега. Той погледна часовника си и след кратко колебание каза:

— По-добре да извикаме господин Девънпорт сутринта.

— Както желае Ваша Светлост — съгласи се Пиърсън. Разчиташе на ефекта от очакването на следващия свидетел, което вече се забелязваше у жените заседатели. Надяваше се младият Редмейн да бъде достатъчно глупав и да атакува Девънпорт по начина, по който го бе направил с Джералд Пейн.

5.

Сутринта залата жужеше тихо още преди появата на Лорънс Девънпорт. Дори гласът на разсилния бе приглушен, когато произнесе името му.

Лорънс Девънпорт прекрачи прага и последва разсилния до свидетелското място. Беше около метър и осемдесет, но толкова слаб, че изглеждаше още по-висок. Носеше морскосин костюм и кремава риза, която изглеждаше чисто нова. Беше прекарал доста време в спор дали се налага да сложи вратовръзка, но накрая бе приел съвета на Спенсър, че прекалената небрежност прави лошо впечатление в съда. „Нека те приемат като лекар, а не като актьор“, му беше казал Спенсър. Девънпорт избра раирана вратовръзка, която никога не би сложил, освен пред камера. Но не облеклото караше жените да обръщат глави след него. Пронизващите сини очи, гъстата чуплива коса и безпомощният поглед бяха причина толкова много от тях да искат да са му майки. Е, по-възрастните. Младите имаха други фантазии.

Лорънс Девънпорт се бе прочул с ролята си на сърдечен хирург в сериала „По лекарско предписание“. Всяка събота вечер той прелъстяваше публика от над девет милиона души. Феновете му, изглежда, не се интересуваха от това, че прекарва повече време във флирт със сестрите, отколкото в операционната.

След като зае свидетелското място, разсилният му подаде Библията и задържа пред него листчето с първите му реплики. Така, докато произнасяше клетвата, Девънпорт превърна зала номер четири в свой частен театър. Алекс Редмейн забеляза как жените заседатели се усмихват на свидетеля. Девънпорт отвърна на усмивките им, все едно че го викаха на бис.

Господин Пиърсън бавно се надигна от мястото си. Възнамеряваше да задържи Девънпорт на свидетелското място колкото се може по-дълго, докато разиграва своята дванайсетчленна публика.

Алекс Редмейн се облегна назад в очакване завесата да се вдигне и си спомни още един бащин съвет.

Дани се чувстваше по-изолиран от всякога. Бе впил очи в човека, когото така ясно си спомняше от бара онази вечер.

— Вие сте Лорънс Андрю Девънпорт, нали? — попита Пиърсън свидетеля с грейнал поглед.

— Да, господине.

Пиърсън се обърна към съдията.

— Колебая се, Ваша Светлост, дали ще ми позволите да не питам господин Девънпорт за домашния му адрес. — Той направи пауза. — По очевидни причини.

— Не би било проблем — отговори съдия Саквил, — но ще е необходимо свидетелят да потвърди, че е живял на този адрес през последните пет години.

— Така е, Ваша Светлост — потвърди Девънпорт, насочвайки вниманието си към режисьора с лек поклон.

— Можете ли също така да потвърдите — попита го Пиърсън, — че сте били в „Дънлоп Армс“ вечерта на осемнадесети септември, хиляда деветстотин деветдесет и девета?

— Да, мога — отвърна Девънпорт. — Бях с няколко приятели, за да отпразнуваме тридесетия рожден ден на Джералд Пейн. Всички сме състуденти от Кеймбридж — добави той с провлачения глас, до който прибягваше, когато играеше Хийтклиф^[1] на турне.

— Видяхте ли онази вечер обвиняемия — попита Пиърсън и посочи към подсъдимата скамейка.

— Не, господине. Не го бях забелязал — отвърна Девънпорт, обръщайки се към заседателите, като че ли бяха публика на матине.

— Приятелят ви Спенсър Крейг изскочи ли през задната врата на заведението по-късно същата вечер?

— Да, така беше.

— Предизвикан от писък на момиче?

— Точно така, господине.

Пиърсън се поколеба, вече очакваше Редмейн да скочи и да протестира срещу такъв очевидно насочващ въпрос, но той остана безмълвен. Окуражен, продължи:

— И господин Крейг се върна в бара малко по-късно, така ли?

— Да, така беше — отговори Девънпорт.

— И посъветва вас и вашите приятели да се приберете у дома?
— Пиърсън продължи да насочва свидетеля си, но Алекс Редмейн не

помръдваше.

— Така е — каза Девънпорт.

— Обясни ли ви господин Крейг защо смята, че трябва да напуснете мястото?

— Да. Каза ни, че двама души се бият на алеята и един от тях има нож.

— Искате ли да отидете да видите дали всичко е наред с младата дама? — суфлира му Пиърсън.

— Да, да — отвърна бързо Девънпорт, който вече чувстваше, че не се справя много добре без сценарий в ръцете.

— Но въпреки това послушахте господин Крейг и напуснахте? — добави Пиърсън.

— Да, да, вярно е — каза Девънпорт. — Последвах съвета на Спенсър, защото... — Девънпорт направи ефектна пауза — е правен специалист. Мисля, че това е правилното определение.

Добре ги ниже, мина през ума на Алекс, доловил, че Девънпорт отново е стъпил здраво на краката си.

— Тоест вие лично не сте били на задната улица?

— Не, господине, Спенсър ни посъветва в никакъв случай да не доближаваме човека с ножа.

Алекс остана на място.

— Така — потвърди Пиърсън, обърна следващата страница в папката си и се взря в празния лист хартия. Беше стигнал до края на въпросите по-бързо, отколкото бе очаквал. Не проумяваше защо опонентът му не се беше опитал да го прекъсне, докато той очебийно насочваше свидетеля. Затвори с нежелание папката си.

— Моля, останете на мястото си, господин Девънпорт — каза той. — Със сигурност моят многоуважаван колега ще желае да ви разпита.

Алекс Редмейн дори не погледна към Лорънс Девънпорт, който прекара ръка през прекрасната си коса и продължи да се усмихва на заседателите.

— Желаете ли да разпитате свидетеля, господин Редмейн? — попита съдията с реторичен тон.

— Не, благодаря, Ваша Светлост — отговори Редмейн, като почти не помръдна от мястото си.

Присъстващите едва прикриха разочарованието си.

Алекс беше невъзмутим. Съветът на баща му бе никога да не разпитва свидетел, харесван от заседателите, особено когато са склонни да повярват на всичко, което им казва. „Разкарай го от свидетелското място колкото можеш по-бързо и се надявай, когато се стигне до вземане на решение относно присъдата, споменът от тяхното представление (а това наистина беше представление) да е отшумял.“

— Можете да напуснете свидетелското място, господин Девънпорт — съобщи някак неохотно съдия Саквил.

Девънпорт се изправи, като се постара да постигне максимален ефект от излизането си. В момента, в който се оказа в претъпкания коридор, се насочи право към стълбите за партерния етаж със скорост, която не позволяваше на някой стреснат фен да схване, че това е доктор Бересфорд, и да му поиска автограф.

Девънпорт се радваше, че вече е вън от сградата. Преживяването не беше приятно и той бе доволен, че всичко бе приключило по-бързо от очакваното. По-скоро прослушване, отколкото представление. Не се бе отпуснал нито за момент и се чудеше дали си е проличало, че изобщо не бе спал през нощта. Когато излезе на улицата, си погледна часовника. Беше още рано за срещата му със Спенсър в дванайсет. Зави надясно и тръгна в посока на Инър Темпъл, сигурен, че Спенсър ще се зарадва да научи, че Редмейн не си е направил труда да го разпита. Много се бе страхувал, че младият адвокат ще го притисне по темата за сексуалната му ориентация. Ако беше казал истината, това щеше да е единственото заглавие по първите страници на жълтата преса.

[1] Герой от „Брулени хълмове“. — Б.пр. ↑

6.

Тоби Мортимър се направи, че не забелязва Лорънс Девънпорт в съда. Спенсър Крейг ги беше предупредил, че докато трае процесът, не бива да ги виждат заедно на обществени места. Онази нощ им звънна щом се прибра, за да им каже, че детектив Фулър ще се свърже с тях още на следващия ден, за да изясни някои неща. Това, което бе започнало като рожден ден на Джералд, бе завършило кошмарно и за четиримата.

Мортимър сведе поглед, когато се размина с Девънпорт. Много се страхуваше да свидетелства, въпреки че Спенсър постоянно го успокояваше, че дори Редмейн да разбере за проблема му с наркотиците, няма причина да повдигне въпроса.

„Мускетарите“ бяха останали верни на клетвата си, но никой от тях не се преструваше, че отношенията им ще си останат същите. Случилото се само подсили абстиненцията му. Преди празненството той беше известен между дилърите като съботно-неделен наркоман, но с приближаването на процеса започна да купува по две дози дневно.

— И да не вземеш да се надрусаш, преди да се явиш в съда — беше го предупредил Спенсър.

Само че той не знаеше какво е да изпитваш неутолим глад: няколко часа блаженство, докато опиянението от дрогата отзвучи, след което започва потене, треперене и ритуалът по подготовката на следващото бягство от света — забождането на иглата във вената, вливането на течността в кръвообращението, краткото очакване и накрая благословеното отпускане. До следващия цикъл. Мортимър бе започнал да се поти. След колко време щеше да започне треперенето? Ако го призовяха сега, щеше да се справи благодарение на прилив на адреналин.

Вратата на съдебната зала се отвори и разсилният се огледа. Мортимър скочи в очакване да чуе името си. Впи нокти в дланите си с надеждата болката да прогони напрежението.

— Реджиналд Джаксън! — изрева служителят на съда, като дори не погледна високия мъж, изправил се при появата му.

Управителят на „Дънлоп Армс“ последва разсилния в залата. Това бе още един човек, с когото Мортимър не беше разговарял през последните шест месеца.

— Оставете го на мен — беше им казал Спенсър, който още от Кеймбридж се грижеше за проблемите на Мортимър.

Стовари се на пейката и стисна ръбовете на седалката, усещайки, че треперенето всеки миг ще започне. Не знаеше още колко ще издържи — нуждата от дрога бързо надделяваше над страха от Спенсър Крейг. Докато човекът от бара се появи отново, ризата, панталоните и дори чорапите на Мортимър вече бяха подгизнали от пот, нищо че беше студена мартенска сутрин. *Я се стегни*, чуваше той гласът на Спенсър, който, естествено, не беше тук, а вероятно у Лорънс, където си бърбеха за това колко добре върви процесът. Щяха да го чакат. Последното парче от мозайката.

Мортимър се изправи и закрачи напред-назад по коридора в очакване на разсилния.

— Инспектор Фулър — измуча разсилният и Мортимър направо рухна на пейката.

Не можеше да контролира вече треперенето. Нуждаеше се от следваща доза така спешно, както бебето се нуждае от млякото на майка си. С несигурни стъпки се отправи към тоалетната и с облекчение установи, че там няма никого. Насочи се към кабината в дъното и заключи отвътре. През пролуката над вратата някой спокойно можеше да види, че нарушава закона, и то тъкмо в съда. Потребността от дрога бе толкова силна, че заглушаваше гласа на здравия разум, все едно колко голям бе рискът.

Мортимър разкопча самото си и измъкна от вътрешния си джоб малка платнена торбичка. Отвори я и я остави на капака на седалката. Подготовката бе част от преживяването. Извади малък флакон от 1 милилитър — струваше 250 лири. Колко ли време още щеше да може да си позволява толкова високо качество? Малкото наследство от баща му все някога щеше да свърши. Мушна иглата в капачка на флакона и изтегли съдържанието. Не провери дали течността се движи свободно през иглата, защото не можеше да си позволи да загуби дори капка.

В този момент чу, че някой отваря външната врата на тоалетната. Запря в очакване човекът отвън да приключи със заниманията, за които бе предназначено помещението.

Щом чу хлопването на външната врата, запретна крачола на панталона си, за да намери здрава вена. Задача, станала доста трудна напоследък. Усука вратовръзката си около левия крак и започна да стяга, докато вената се показва. Стисна възела с едната ръка, а с другата заби иглата в изпъкналата вена и започна бавно да натиска буталото, докато и последната капка влезе в кръвообращението му. Въздъхна дълбоко и потъна в един друг свят — свят, където Спенсър Крейг го нямаше.

— Не желая да обсъждам повече този въпрос — бе казал по-рано същия ден бащата на Бет, докато жена му оставяше пред него чиния с яйца с бекон — закуската, която му сервираше всяка сутрин, откакто се бяха оженили.

— Татко, наистина ли вярваш, че Дани би убил Бърни? Те са най-добри приятели, откакто тръгнаха на училище.

— Виждал съм Дани да си изпуска нервите.

— Кога? — попита Бет.

— На ринга по време на боксов мач срещу Бърни.

— Заради което Бърни винаги го биеше.

— Вероятно Дани този път е спечелил, защото е имал нож в ръката си. — Бет бе толкова стъписана от обвинението на баща си, че не отговори. — Ти забрави ли какво се случи на игрището преди години?

— Не, не съм — рече тя, — но тогава Дани наистина се притече на помощ на Бърни.

— А директорът на училището намери нож в ръката му.

— Ти обаче забравяш — намеси се майката на Бет, — че Бърни потвърди историята на Дани, когато полицаите ги разпитваха след това.

— И отново в ръката на Дани намират нож. Според вас това е съвпадение, така ли?

— Вече стотици пъти ти повтарям, че...

— Че напълно непознат е забил нож в тялото на брат ти.

— Точно така.

— И Дани с нищо не е предизвикал онзи да излезе от кожата си.

— Именно. — Бет правеше усилие да остане спокойна.

— Вярвам й — обади се госпожа Уилсън, докато наливаше кафе в чашата на дъщеря си.

— Както винаги — рече кратко бащата.

— И имам основания за това — настоя госпожа Уилсън. — Бет никога не ме е лъгала.

Господин Уилсън мълчеше, но така и не посягаше към храната, която вече изстиваше.

— Искате да кажете, че всички други лъжат — най-сетне промълви той.

— Точно така — обади се Бет. — Ти май забравяш, че и аз бях там и затова знам, че Дани няма никаква вина.

— Отново четирима срещу един — уточни бащата.

— Татко, не говорим за състезание на хрътки. Става дума за живота на Дани.

— Не. Става дума за живота на моя син.

— Който е и мой син, в случай че си забравил.

— Май забравяш също така, че Дани беше човекът, за когото толкова искахте да се омъжа и когото бе помолил да поеме автосервиза, след като се оттеглиш. Какво стана, та изведнъж престана да му имаш доверие?

— Има нещо, което не съм ти казал — рече бащата на Бет. Госпожа Уилсън наведе глава настрани. — Когато Дани дойде да ми каже, че иска да се ожени за теб, реших, че ще е справедливо, ако му съобща, че съм променил решението си.

— За какво по-точно? — попита Бет.

— За това кой ще поеме сервиза, когато се пенсионирам.

7.

— Нямам повече въпроси, Ваша Светлост — заяви Алекс Редмейн.

Съдията благодари на инспектор Фулър и го освободи.

Днес на Алекс не му беше ден. Лорънс Девънпорт бе омагьосал заседателите с чара и външния си вид. Инспектор Фулър се бе оказал достоен и съвестен полицай, който докладва точно какво е видял във въпросната нощ и даде конкретната си интерпретация. Когато Алекс настоя да узнае доколко близки са отношенията му с Крейг, той повтори простичко — чисто професионални. Когато Пиърсън го попита колко минути според него делят обаждането на Крейг на телефон 999 от момента, в който той самият е влязъл в бара, инспекторът отговори, че не може да бъде сигурен, но едва ли са повече от петнайсет минути.

Що се отнася до бармана Редж Джаксън, той просто повтори като папагал, че е бил ангажиран със задълженията си и нито е чул, нито е разбрал какво се е случило.

Редмейн реши, че ако има някакъв шанс да направи малък пробив в отбраната на четиримата мускетари, то ще е при разпита на Тоби Мортимър. Беше информиран за пристрастеността му към наркотиците, макар да нямаше намерение да го споменава в съда. Знаеше, че по време на кръстосания разпит в главата на Мортимър няма да има нищо друго. Той бе единственият свидетел на обвинението, който можеше да се огъне под натиск, и точно затова бе добре, че остана да чака в коридора толкова дълго.

— Струва ми се, че има достатъчно време за още един свидетел — рече съдия Саквил, докато си гледаше часовника.

Господин Пиърсън не изглеждаше много ентусиазиран, когато дойде време да бъде призован последният свидетел на обвинението. След като прочете подробния доклад на полицията, той дори си помисли, че май няма да е зле изобщо да не използва този свидетел. Естествено знаеше, че Редмейн няма да пропусне този факт, ще стане подозрителен и може да го доведе на делото с официална призовка.

Разсилният излезе в коридора и изрева:

— Тоби Мортимър! — огледа се и с изненада установи, че високият непознат, който бе седял доскоро на пейката, вече го няма. Бе давал вид на човек, който чака с нетърпение да бъде повикан. Разсилният обиколи коридора и пейките, но от онзи нямаше и следа. Извика името на свидетеля отново, този път още по-силно, но без резултат.

Бременна млада жена от първия ред се надигна нерешително от мястото си. Разсилният я погледна и попита:

— Виждала ли сте господин Мортимър, госпожо?

— Да — отговори тя. — Отиде до тоалетната преди малко, но не видях да се връща.

— Благодаря ви. — Разсилният приближи секретаря, който го изслуша и предаде думите му на съдията.

— Ще му дадем още няколко минути — заяви в отговор Саквил.

Редмейн поглеждаше час по час часовника си и ставаше все по-неспокоен. Отиването до тоалетната не можеше да отнеме толкова много време... освен ако...

Пиърсън се наведе усмихнат и предложи услужливо:

— Дали да не оставим разпита на свидетеля за утре сутринта?

— Не, благодаря — отвърна Редмейн. — Нямам нищо против да почакам. — Прегледа за пореден път бележките си и подчерта думите, които според него бяха важни, така че да се открояват и да няма нужда да се взира в записките си.

След малко разсилният се появи, отиде право при секретаря и зашепна нещо. Той, от своя страна, предаде информацията на съдията, който кимна.

— Господин Пиърсън. — Прокурорът се изправи. — По всичко личи, че последният ви свидетел не се е почувствал добре и е откаран в болница. — Предпочете да спести подробностите за иглата в левия крак. — Ето защо прекратявам днешното заседание. Бих искал да видя вас и адвоката на защитата в кабинета си.

Алекс Редмейн нямаше нужда да ходи до кабинета на съдията, за да научи, че най-важният му коз е изваден от тестето. Затвори папката с надпис „Свидетели на Короната“ и си даде сметка, че сега съдбата на Дани Картрайт е вече в ръцете на годеницата му Бет Уилсън. А той все още не бе убеден, че тя казва истината.

8.

Първата седмица от процеса изтече и четиримата главни герои прекараха почивните дни различно.

Алекс Редмейн отиде в Съмърсет да прекара няколко дни с родителите си в Бат. Баща му започна да го разпитва за хода на делото още преди да е затворил входната врата, докато майка му се интересуваше най-вече от това как се развиват отношенията с последната му приятелка.

— Има някаква надежда — отвърна той и на двамата.

Докато дойде време да се връща в Лондон, Алекс бе репетирил няколко пъти въпросите, които смяташе да зададе на Бет Уилсън на следващия ден, като баща му играеше ролята на съдията. Това никак не затрудни стареца, който се бе занимавал точно с това през последните двайсет години, преди да реши да се пенсионира.

— Саквил ми каза, че успяваш да запазиш самообладание, но от време на време поемаш ненужни рискове.

— Според мен няма друг начин да разбере дали Картрайт е невинен.

— Това не е твоята задача. Остави го на заседателите.

— Говориш като съдия Саквил — засмя се Алекс.

— Работата ти е да предоставиш на клиента си най-добрата възможна защита, все едно дали е виновен, или не.

Очевидно беше забравил, че бе дал същия този съвет на Алекс, когато бе едва седемгодишен, и оттогава го бе повтарял хиляди пъти до момента, когато синът му постъпи в Оксфорд, за да получи своята степен по право.

— Какъв свидетел се очертава да бъде Бет Уилсън?

— Един уважаван старши адвокат веднъж ми каза — започна Алекс, като се правеше, че подръпва реверите на въображаема тога, — че никога не можеш да предвидиш как би се държал един свидетел, когато седне на свидетелското място.

Майка му избухна в смях, докато вдигаше чиниите и изчезна в кухнята.

— Не подценявай Пиърсън — посъветва го баща му, който се направи, че не забелязва смеха на съпругата си. — Страшно го бива в кръстосания разпит.

— Нима е възможно такова нещо? — усмихна се Алекс.

— О, да, възможно е и го изпитах на собствен гръб, което ми коства две дела.

— И двама невинни бяха осъдени, без да са извършили престъпление? — попита изумено Алекс.

— Не, разбира се, и двамата бяха виновни като истински дяволи, но въпреки това можех да ги измъкна. Помни едно, ако долови и най-малката пукнатина в защитата ти, ще се връща отново и отново към нея, така че когато се оттеглят, заседателите няма да помнят нищо друго.

— Ще позволите ли да ви прекъсна, многоуважаеми колега — обади се майка му, докато доливаше кафе в чашата на сина си, — за да попитам как е Сюзан?

— Коя пък беше Сюзан? — сепна се Алекс.

— Онова мило момиче, което доведе последния път.

— Сюзан Реник? Нямам никаква представа. Нещо се загубихме с нея. Засега ми се струва невъзможно да съвместявам личния си живот с работата на адвокат. Нямам представа как сте се справяли вие двамата.

— Ако майка ти не ме хранеше всяка вечер по време на делото „Карбарши“, сигурно щях да умира от глад и изтощение.

— Лесно ли беше? — ухили се Алекс на майка си.

— Не бих казала — отвърна тя. — Делото трая близо две години... И баща ти го загуби.

— Не е вярно — обади се баща му и прегърна жена си през кръста. — Имай предвид, момчето ми, че Пиърсън е ерген. Ето защо ще прекара двата почивни дни в подготовка на най-кошмарните въпроси за Бет Уилсън, за които може да се досетиш.

Не го пуснаха под гаранция. Дани бе прекарал последните шест месеца в „Белмарш“ — затворът с много висока степен на сигурност в Югоизточен Лондон. Излежаваше се по двацет и четири часа в килия с размери два и половина на два метра. В нея имаше легло,

пластмасови маса и стол, метален умивалник и тоалетна от същия материал. Единственият му контакт с външния свят се осъществяваше посредством съвсем малък прозорец с метални решетки, разположен високо на едната стена. Всеки ден го пускаха да се разходи за по четирийсет и пет минути и той ги прекарваше в джогинг из оградения двор — бетонна площадка от един акър, опасана от близо четириметрова ограда, увенчана с бодлива тел.

— Невинен съм — казваше той на всеки, който го попиташе.

— Всеки така казва — бе неизменният отговор.

Докато тичаше тази сутрин, Дани се опита да не мисли за това как бе минала първата седмица на процеса, но се оказа невъзможно. Внимателно се бе взирал в лицето на всеки от заседателите, но как да познае какво си мислеха тези хора. Не можеше да се каже, че има с какво да се похвали, но поне Бет щеше да има възможност да разкаже своята версия за случилото се. Щяха ли заседателите да ѝ повярват? Или щяха да приемат версията на Спенсър Крейг? Бащата на Дани винаги бе твърдял, че няма по-добра правосъдна система от британската и невинни хора не лежат в затвора. Ако това беше вярно, той щеше да е на свобода след седмица. Опита се да не мисли за друго решение.

Арнолд Пиърсън също прекара почивните дни извън града, във вилата си в Костуолдс, където разполагаше с градина от четири акра и половина — негова радост и гордост. Погрижи се за розите си и се опита да почете роман, за който бе видял добри отзиви. Книгата не успя да го грабне и той реши да се поразходи, за да прочисти съзнанието си от всичко, което се бе случило в Лондон през последната седмица. Делото обаче не излизаше от ума му.

Имаше усещането, че през първите дни процесът вървеше добре, въпреки че Редмейн се бе оказал далеч по-неприятен противник от очакваното. Някои фрази и реплики, както и рядко срещаният талант да задава подходящ въпрос в подходящия момент, му напомняха за бащата на младия адвокат, който, по мнението на Арнолд, бе сред най-добрите в занаята.

Добре че момчето бе още зелено. Можеше да извади много точки в своя полза, докато разпитваше Крейг. На негово място Арнолд би

премерил с хронометър за колко време може да бъде изминато разстоянието от „Дънлоп Армс“ до дома на Крейг. След това би се прибрал у дома — да вземе душ, да се преоблече и избърсне, и отново да засече времето. Арнолд бе убеден, че за цялото това упражнение ще са необходими двайсет, най-много трийсет минути.

Отиде за продукти в магазина, взе и местния вестник и пое обратно. Спря за малко край селската морава, която обикновено се използваше за игра на крикет. Лицето му се озари от ведра усмивка при спомена за 57-те точки, които бе отбелязал срещу „Брокълхърст“ преди двайсетина години. Дали пък не бяха трийсет? Всичко, което харесваше в Англия, бе тук, в провинцията. Хвърли поглед към часовника си и въздъхна, съзнавайки, че е време да се прибере у дома и да се приготви за утрешния ден.

След чая влезе в кабинета си и прегледа въпросите, които бе приготвил за Бет Уилсън. Имаше предимството да я разпитва след Редмейн. Щеше да дебне като котка в края на пейката си, за да улови и най-малката му грешка. Виновният винаги прави грешки.

Арнолд се усмихна, когато вниманието му бе привлечено от „Бетнал Грийн и Боу Газет“. Сигурен бе, че Редмейн не е чел статията, появила се на първа страница преди петнайсет години. На Арнолд Пиърсън може да му липсваха елегантността и стилът на адвокат Редмейн, но пък той ги компенсираше с часове търпеливо проучване, благодарение на което бе получил доказателство в безсъмнената вина на Картрайт. Но щеше да го остави за по-нататък, за разпита на обвиняемия.

Докато Алекс обядваше с родителите си в Бат, Дани правеше обиколките си в тесния двор на затвора „Белмарш“, а Арнолд Пиърсън бе в селския магазин, Елизабет Уилсън бе на посещение при своя лекар.

— Просто редовния преглед — увери я той с усмивка. Но постепенно усмивката му премина в леко смръщване. — Да си била в последно време под напрежение? — попита той.

Бет предпочете да не споделя с него как бе прекарала последната седмица. Баща ѝ оставаше убеден, че Дани е виновен, и не искаше да чува името му да се споменава повече в неговия дом, въпреки че майка

й бе приела нейната версия за случилото се онази нощ. Оставаше въпросът какви ще се окажат съдебните заседатели: такива като баща й или като майка й.

Всяка неделя следобед през изминалите шест месеца тя посещаваше Дани в затвора „Белмарш“, но тази неделя щеше да пропусне. Господин Редмейн я беше предупредил, че до приключването на процеса няма да й разрешат повече контакти с него. Имаше да го пита толкова много неща, искаше да сподели с него други.

Бебето щеше да се роди след шест седмици, но той щеше да е свободен много преди това и това ужасно изпитание щеше да е приключило. Щом се произнесат съдебните заседатели, дори баща й ще се съгласи с невинността на Дани.

В понеделник сутрин господин Уилсън откара дъщеря си до „Олд Бейли“ и я остави пред вратата на сградата на съда. Преди да се разделят, й каза само:

— Кажи истината.

9.

Усети, че му прилошава, когато очите им се срещнаха. Спенсър Крейг го наблюдаваше от галерията, където бяха местата за публиката. Дани отвърна на погледа му, застанал в центъра на ринга в очакване на гонга, обявяващ началото на първия рунд.

Когато Бет влезе — не беше я виждал от две седмици — Дани с облекчение си даде сметка, че тя ще е с гръб към Крейг, докато е на свидетелското място. Бет му се усмихна топло, докато произнасяше клетвата.

— Елизабет Уилсън ли е вашето име? — попита Алекс Редмейн.

— Да — отговори тя и неволно отпусна ръка върху корема си. — Обикновено ми казват Бет.

— Живеете на Бейкън Роуд в Боу, Източен Лондон, така ли?

— Да — потвърди тя.

— Починалият Бърни Уилсън е ваш брат, така ли?

— Да, така е.

— Работите като личен помощник на председателя на „Дрейк Марин Иншурънс Къмпани“ в лондонското Сити?

— Да, така е.

— Кога очаквате бебето? — попита Алекс.

Пиърсън смръщи чело, но знаеше, че не бива да прекъсва.

— След шест седмици.

Съдия Саквил се наведе над нея от мястото си и се усмихна.

— Бихте ли разказали на мен и на заседателите какво се случи онази вечер?

Тя кимна в знак на съгласие.

— Ако предпочитате, можете да седнете — продължи съдията любезно. — Когато човек е на необикновено място, може да се почувства зле.

— Благодаря ви — въздъхна Бет, отпусна се на дървената седалка в мястото за свидетели и почти се скри вътре.

— По дяволите — промърмори под нос Алекс Редмейн.

Сега вече заседателите нямаше да виждат нищо, освен главата и раменете ѝ, а постоянното напомняне за нейното състояние бе скрито от погледа им. Трябваше да се досети, че Саквил ще предложи подобно нещо, и да предупреди Бет да не сяда. Дори да бе припаднала, целта щеше да е изпълнена.

— Госпожице Уилсън, бихте ли казали на съда какви са отношенията ви с обвиняемия?

— Двамата с Дани ще се женим следващата седмица — отговори тя.

В залата се разнесе въздишка на изненада.

— Следващата ли? — направи се на изненадан Редмейн.

— Точно така. Отец Майкъл го обяви в черквата по време на службата вчера.

— Но ако годеникът ви бъде осъден...

— Не можете да осъдите човек за нещо, което не е извършил — остро отвърна Бет.

Алекс се усмихна. Чудесно попадение. При това тя извърна лице към заседателите.

— Откога се познавате с обвиняемия?

— Откакто се помня. Семейството му винаги е живеело срещу нас. Ходехме и в едно училище.

— Смесената гимназия „Клемент Атлий“? — доуточни Редмейн, след като погледна записките си.

— Точно така — потвърди Бет.

— Значи го харесвате от дете?

— Дани обаче не ме забелязваше и почти не е говорил с мен, докато не завършихме училище.

Дани се усмихна за първи път този ден, спомнил си малкото момиче с плитчици, което все се въртеше около брат си.

— Правехте ли опити да говорите с него?

— Не. Не смеех. Но винаги стоях на тъчлинията и го гледах как играе футбол.

— Дани и брат ви от един отбор ли бяха?

— Още от училище — отговори Бет. — Дани беше капитан, а брат ми — вратар.

— Дани винаги ли беше капитан?

— О, да. Приятелите му дори го наричаха Капитан Картрайт. Беше капитан на всички училищни отбори — футбол, крикет и дори бокс.

Алекс забеляза, че един-двама от заседателите се усмихнаха.

— Разбираха ли се?

— Бяха най-добри приятели.

— Караха ли се често, както моят уважаван колега намекна? — Алекс погледна към прокурора.

— Само заради „Уест Хам“ или за някоя от приятелките на Бърни.

Един от заседателите се засмя.

— Но Дани не свали ли Бърни в първия рунд по време на шампионата на Клуба по бокс на момчетата от Боу стрийт миналата година?

— Така е, но той винаги е бил по-добрият, и си го знаеше. Дори ми каза веднъж, че ако случайно стигнат до финалите, ще е късмет, ако брат ми издържи до втория рунд.

— Значи между тях няма лоши чувства, както намекна уважаемият ми колега, господин Пиърсън.

— Че той откъде ще знае, след като не познава никой от тях?

Дани отново се усмихна.

— Госпожице Уилсън — строго се обади съдията. — Моля, концентрирайте се върху отговора на въпроса.

— А какъв беше той? — рече Бет, изчервена от неудобство.

Съдията погледна записките си.

— Имаше ли някакви лоши чувства между брат ви и обвиняемия?

— Не — рече Бет. — Нали ви казах, че бяха най-добри приятели?

— Казахте преди малко на съда, госпожице Уилсън — опита се да я насочи към конкретиката на делото Редмейн, — че не сте смеели да говорите с Дани, докато сте били ученици. И въпреки това сте решили да се омъжите за него.

— Така си е. — Тя обърна очи към Дани.

— И каква беше причината нещата да се променят?

— Когато Бърни и Дани завършиха училище, започнаха работа в автосервиза на баща ми. Аз завърших следващата година, след което записах колеж, а после и университета „Ексетър“.

— Който завършихте с отличен успех?

— Именно.

— Каква бе първата ви работа, след като приключихте с образованието си?

— Бях секретарка в „Дрейкс Марин Иншурънс Къмпани“ в Сити.

— С положителност сте могли да заемете и по-престижно място, като се има предвид квалификацията ви.

— Вероятно — призна Бет. — Но офисите на „Дрейкс“ са в Сити и не ми се искаше да се отделям много от дома.

— Разбирам. От колко години работите за компанията?

— Пет.

— През това време от секретарка достигнахте поста личен помощник на председателя, така ли?

— Да.

— Колко секретарки работят в „Дрейкс Иншурънс“? — попита Редмейн.

— Не зная точно, около стотина.

— Но тъкмо вас избраха за този пост.

Бет предпочете да замълчи.

— Кога за първи път се видяхте с Дани след завръщането ви в Лондон от университета?

— Много скоро след като започнах работа в Сити — отговори Бет. — Една събота сутрин мама ме помоли да мина да оставя обяд на баща ми в автосервиза. Дани беше там, пъхнал глава под капака на някаква кола. В началото си помислих, че не ме е забелязал, защото от мястото, където се беше заврял, вероятно виждаше само краката ми, но по едно време се опита да надникне и си удари тила в ръба на капака.

— Тогава ли ви покани да излезете за първи път?

— Ваша Светлост — нетърпеливо скочи на крака Пиърсън, — имам чувството, че се намираме на репетиция на любителска театрална група.

Ходът на Алекс бе дал резултат. Съдията, станал свидетел през последните десет години на подобни разпити от страна на Пиърсън, вероятно тайно потриваше ръце, че някой излиза със същия номер на хитрия прокурор, но все пак се наведе напред и отбеляза:

— Господин Редмейн, ще ви помоля да задавате въпроси на свидетелката, а не да подсказвате очакваните от вас отговори, така че госпожица Уилсън просто да се съгласява с вас.

— Моля за извинение, Ваша Светлост — кимна Редмейн. — Ще внимавам за в бъдеще.

Съдия Саквил смръщи чело, припомняйки си, че бащата на младия адвокат го бе уверявал в същото, и то също толкова неискрено.

— Кога беше следващият път, когато се срещнахте с обвиняемия? — попита Редмейн Бет.

— Същата вечер. Покани ме в „Хамърсмит Пале“ — обясни тя. — Дватамата с брат ми се отбиваха там всяка събота вечер, където, както Бърни обичаше да казва, било претъпкано.

— И колко често се виждахте след тази първа среща?

— Почти всеки ден, докато не го задържаха.

— Искам да ви върна към вечерта на осемнайсети септември миналата година — подхвана Редмейн. — Моля ви да разкажете със свои думи на съдебните заседатели какво се случи тогава.

— Идеята беше на Дани — да отидем да хапнем в Уест Енд, тъй като случаят бе по-специален.

— И какво беше по-специалното?

— Възнамеряваше да ми направи предложение.

— Откъде сте знаели?

— Чух брат ми да разказва на майка ми и баща ми, че Дани се е изръсил две месечни заплати за пръстен. — Тя протегна лявата си ръка, така че заседателите да видят златния ѝ пръстен с диамант.

Алекс изчака шепота да стихне, преди да попита:

— И направи ли ви предложение?

— Да, дори коленичи.

— Приехте ли?

— Разбира се. Знаех, че ще се оженим от първия миг, в който го срещнах.

Пиърсън си отбеляза първата ѝ грешка.

— Какво стана после?

— Преди да си тръгнем, Дани се обади на Бърни, за да му съобщи новината, и той се съгласи да се присъедини към нас, за да празнуваме заедно.

— Къде се разбрахте да продължите?

— В „Дънлоп Армс“ на „Хамбълдън Терас“ в Челси.
— Защо точно там?
— Дани вече бе ходил там веднъж след мач на „Уест Хам“ на „Стамфорд Бридж“. Според него било изискано и щяло да ми хареса.
— По кое време стигнахте в заведението?
— Не мога да кажа със сигурност, но трябва да е било преди десет.
— Брат ви вече ви чакаше там, така ли?
— Ето отново — намеси се Пиърсън.
— Моля да ме извините, Ваша Светлост — рече Редмейн и се обърна към Бет. — Кога се появи брат ви там?
— Вече ни чакаше.
— Забелязахте ли кой друг беше в заведението?
— Да — отговори Бет. — Актьорът Лорънс Девънпорт — доктор Бересфорд от сериала — седеше на бара с други трима.
— Познавате ли се с Лорънс Девънпорт?
— Не, разбира се — отривисто каза Бет. — Виждала съм го само на екрана.
— Трябва да сте била развълнувана от срещата с телевизионна звезда в нощта, в която сте получили и предложение.
— Не чак толкова. Направи ми впечатление, че съвсем не е така хубав като Дани.
Няколко съдебни заседатели отправиха погледи към небръснатия късо подстриган мъж с фланелка на „Уест Хам“, която очевидно не бе виждала ютия от доста време.
Едва ли много заседатели биха се съгласили с нея, помисли си Алекс.
— Разкажете ни какво се случи след това.
— Изпихме бутилка шампанско и решихме, че е време да си тръгваме.
— И тръгнахте ли си?
— Не. Бърни поръча нова бутилка и когато барманът я донесе на масата и взе празната, чух някой да казва: „Само ще изхабят питието“.
— Как реагираха Дани и Бърни?
— Не чуха репликата, но забелязах, че един от мъжете до бара ме зяпа. Намигна ми, след което отвори уста и подаде езика си.
— Кой от четиримата беше това?

— Господин Крейг.

Дани вдигна очи към галерията за публиката точно когато Крейг смръщи чело. За щастие тя нямаше как да го види.

— Казахте ли на Дани?

— Не. Човекът бе очевидно пиян. А и аз съм израснала в Ийст Енд, така че съм чувала далеч по-неприятни неща. Освен това знаех как ще реагира Дани, ако му кажа.

Пиърсън не спираше да записва.

— Значи се направихте, че не го чувате, така ли?

— Да — отвърна Бет. — И тогава същият човек рече на приятелите си: „Кучката си я бива, стига да не си отваря устата“. Бърни го чу. Един от другите додаде: „В някои моменти предпочитам кучките да са с отворена уста“. Останалите се разсмяха. — Тя замълча за миг, после продължи: — Само господин Девънпорт се притесни.

— Бърни и Дани също ли се смяха?

— Не. Бърни грабна бутилката от шампанско, изправи се и се обърна към тях. — Пиърсън записа дословно следващите й думи: — Но Дани го дръпна и го накара да седне обратно, съветвайки го да не им обръща внимание.

— А той?

— Послуша го, но само защото казах, че искам да си вървим. Бяхме близо до вратата, когато видях, че онзи продължава да ме зяпа. Каза: „Тръгваме, а?“, а после уж шепнешком, но достатъчно високо, та всички да го чуят, добави: „Като привършите с нея, аз и приятелите ми сме готови да ѝ се изредим“.

— За какво изреждане става дума? — попита недоумяващо съдия Саквил.

— Когато няколко мъже правят секс с една и съща жена — поясни Редмейн. — Понякога се прави и за пари. — Адвокатът изчака съдията да си запише и погледна към заседателите, за да види дали някой от тях няма нужда от допълнително обяснение, но видя, че те стоят спокойно. — Сигурна ли сте, че това бяха точните думи — попита той свидетелката.

— Не е нещо, което бих забравила лесно — отвърна рязко Бет.

— Същият мъж ли го каза?

— Да, господин Крейг.

— Как реагира Дани?

— Той продължи да не им обръща внимание — хората бяха пияни все пак. Проблемът беше брат ми. Вбеси се, когато господин Крейг подхвърли: „Да излезем вън да се разберем“.

— „Да излезем вън да се разберем“ — повтори Редмейн.

— Точно така — потвърди Бет, на която не ѝ беше много ясно защо адвокатът повтаря думите ѝ.

— Господин Крейг присъедини ли се към вас навън?

— Не, но само защото Дани избута брат ми в алеята и аз бързо затворих вратата зад нас.

Пиърсън взе червена химикалка и подчерта думите: *избута брат ми на алеята*.

— Значи Дани успя да изведе брат ви от бара, без повече неприятности?

— Да, но Бърни все така настояваше да се върне, за да се разберат.

— Да се разберат ли?

— Да.

— Но вие продължихте по задната уличка.

— Точно така. Но малко преди да стигна до главната улица, видях, че един от мъжете от бара стои на пътя ми.

— Кой беше това?

— Господин Крейг.

— Какво направихте?

— Изтичах обратно към Дани и брат ми. Помолих ги да се върнем в бара. В този момент видях и други двама от мъжете — единият беше господин Девънпорт — да стоят пред задната врата. Извърнах се и видях, че първият вече върви към нас.

— Какво стана след това? — попита Редмейн.

— Бърни каза: „Ти поеми скапаняка, а аз ще се заема с останалите“, но преди Дани да отговори, онзи, когото Бърни нарече „скапаняк“, се втурна към нас и заби юмрук в лицето на Дани. След това започна голям бой.

— И четиримата ли участваха?

— Не. Девънпорт стоеше пред задната врата заедно с още един — висок и мършав, а когато брат ми почти събори третия, ми извика да намеря такси, защото бил убеден, че ще свърши бързо.

— Направихте ли го?

— Да. Но първо се уверих, че Дани се е справил с Крейг.

— А беше ли?

— Естествено.

— Колко време ви отне да намерите такси?

— Няколко минути — отговори Бет. — Когато колата спря, шофьорът надникна през прозореца и за моя изненада рече: „Мисля, че не такси, а линейка ти трябва, момиче. Ако наистина са ти приятели, по-добре повикай линейка“. След това си замина.

— Правен ли е опит да бъде намерен този шофьор? — попита съдията.

— Да, Ваша Милост — отвърна Редмейн, — но до този момент никой не се е обадил. — След това той отново насочи вниманието си към свидетелката. — Как реагирахте на думите на шофьора?

— Извърнах се и видях, че брат ми лежи в безсъзнание. Дани държеше главата му на коленете си. Изтичах обратно по улицата, за да видя какво става.

Пиърсън отново си записа нещо.

— Даде ли Дани някакви обяснения какво се е случило?

— Да, каза ми, че Крейг ги изненадал, като извадил нож. Дани се опитвал да го изтръгне от ръката му, когато онзи промушил Бърни.

— Бърни потвърди ли думите му?

— Да.

— Какво направихте след това?

— Обадох се на „Бърза помощ“.

— Моля ви добре да си помислите, преди да отговорите на следващия ми въпрос, госпожице Уилсън. Полицията или линейката пристигна първо?

— Онези с белите престилки — отвърна Бет без колебание.

— Колко време след обаждането дойдоха?

— След седем или осем минути.

— Защо сте толкова сигурна?

— Защото постоянно си гледах часовника.

— Колко време след това дойде полицията?

— Не мога да кажа с точност, но минаха поне още пет минути.

— Колко време остана с вас инспектор Фулър, преди да влезе в бара, за да разпита господин Крейг?

— Поне десет минути — отговори Бет, — но може да е било и повече.

— Но достатъчно господин Крейг да изтича до дома си на стотина метра от бара, да се преоблече и да се върне, за да представи своята версия за случилото се на полицейския инспектор.

— Ваша Светлост — скочи отново Пиърсън, — това вече е скандално от страна на човек, който има отговорности пред обществото.

— Съгласен съм — отвърна съдията. — Нека съдебните заседатели да не обръщат внимание на последния коментар на господин Редмейн. Не забравяйте, че подсъдим не е господин Крейг. — Повтори той и изгледа сурово Редмейн.

Адвокатът обаче не трепна — знаеше, че заседателите няма да забравят и вече е посадил семето на съмнението.

— Моля за извинение, Ваша Светлост. Няма да се повтори.

— Гледайте наистина да е така.

— Госпожице Уилсън, докато чакахте да дойде полицията, парамедиците сложиха ли брат ви на носилка, за да го закарат до най-близката болница?

— Да, направиха всичко по силите си, но знаех, че е прекалено късно. Беше загубил страшно много кръв.

— Вие или Дани придружихте ли го?

— Отидох сама, защото инспектор Фулър искаше да зададе още въпроси на Дани.

— Това разтревожи ли ви?

— Да, Дани също бе ранен. Не беше и...

— Не за това ви питам — побърза да я прекъсне Редмейн, който не искаше тя да довърши изречението си. — Тревожихте ли се, че полицията може да заподозре Дани?

— Не — категорична беше Бет. — И през ум не ми мина. Разказах на полицията точно какво се е случило, а и той щеше да потвърди думите ми.

Ако в този момент Алекс бе погледнал прокурора, щеше да види, че за части от секундата лицето му се озари от усмивка.

— За съжаление брат ви издъхна по пътя към „Челси и Уестминстър Хоспитал“.

Бет се разплака.

— Да, позвъних на родителите си. Те дойдоха веднага, но беше твърде късно.

Алекс изчака тя да се успокои и едва тогава зададе следващия си въпрос:

— Дани дойде ли при вас в болницата?

— Не.

— Защо?

— Полицията го разпитваше.

— Кога го видяхте след това?

— На сутринта, в полицейския участък в Челси.

— Полицейският участък в Челси ли? — нарочно повтори той, правейки се на изненадан.

— Полицаите дойдоха у нас още рано сутринта. Казаха, че Дани е задържан и обвинен в убийството на Бърни.

— Това трябва да е било голям удар.

Господин Пиърсън скочи отривисто от мястото си.

— Как реагирахте на новината? — побърза да попита Редмейн.

— Не вярвах на ушите си. Повторих дума по дума какво се е случило, но видях, че не ми вярват.

— Благодаря, госпожице Уилсън. Нямам повече въпроси, Ваша Светлост.

Дани въздъхна с облекчение, докато Бет слизаше по стъпалата. Истински скъпоценен камък бе това негово момиче. Тя му се усмихна, когато мина покрай него.

— Госпожице Уилсън — високо рече съдията, преди тя да стигне вратата на залата. — Бихте ли се върнали на свидетелското място? Господин Пиърсън може би иска да ви зададе един-два въпроса.

10.

Бет се върна бавно назад. Потърси с поглед родителите си сред публиката и тогава видя Крейг да я гледа съсредоточено. Поиска ѝ се да възрази, но се сети, че едва ли ще има смисъл и само ще му достави удоволствие, като признае въздействието му върху нея.

Решена повече от всякога да го победи, тя се върна, изкачи стъпалата до тесния подиум и се обърна към Пиърсън, без да сяда. Той още не се бе изправил. Може би нямаше намерение да я разпитва.

След малко възрастният прокурор се надигна бавно от мястото си. Без да я поглежда, той започна да пренарежда листовите пред себе си. Отпи от чашата с вода и едва тогава вдигна очи към свидетелката.

— Госпожице Уилсън, какво закусихте тази сутрин?

Бет се поколеба за миг, погледите на всички в залата бяха отправени към нея. Алекс Редмейн изруга мислено. Трябваше да се сети, че Пиърсън ще се опита да я изненада, за да може първият му въпрос да я заvari неподготвена. Единствен съдия Саквил не изглеждаше изненадан.

— Чаша чай и варено яйце — рече Бет най-сетне.

— И нищо друго?

— А, да, и няколко препечени филии.

— Колко бяха чашите чай?

— Една. Не — две.

— А дали не бяха три?

— Не, две бяха.

— А филийките препечен хляб?

Бет се поколеба за миг.

— Не мога да си спомня.

— Не можете да си спомните какво сте закусвали тази сутрин, но помнете всяка реплика, която сте чули преди шест месеца. — Бет наклони глава настрани. — Не само си спомняте всяка дума, произнесена от господин Спенсър Крейг онази нощ, но дори и подробности като тази, че ви е намигнал и е прокарал език по устните си.

— Да — отсече Бет. — Помня ги.

— В такъв случай да се върнем още по-назад във времето и да проверим още малко паметта ви, госпожице Уилсън. Когато барманът дошъл да вземе от масата ви празната бутилка от шампанско, господин Крейг казал: „Само ще изхабят питието“.

— Така беше.

— А кой всъщност каза: „В някои моменти предпочитам кучките да са с отворена уста“?

— Не съм съвсем сигурна дали беше господин Крейг, или някой от другите мъже.

— Не сте сигурна значи. Да не би да е бил обвиняемият Картрайт?

— Не. Имах предвид мъжете на бара.

— Споделихте с уважаемия колега, че не сте реагирали, защото сте чували какво ли не в Ийст Енд.

— Така е.

— Всъщност тъкмо там сте чули фразата за първи път, нали, госпожице Уилсън? — Пиърсън подръпна реверите на тогата си.

— Накъде биете?

— Искам само да кажа, че никога не сте чували господин Крейг да произнася тези думи в бара в Челси, госпожице Уилсън, но сте ги чували много пъти от устата на Картрайт в Ийст Енд, защото са нещо обичайно за речника му.

— Не е вярно. Крейг ги каза.

— Също така казахте, че сте напуснали „Дънлоп Армс“ през задната врата.

— Да.

— Защо не си тръгнахте през официалния вход?

— Искях да се измъкна навън, без да предизвиквам повече неприятности.

— Значи вече сте причинили някакви неприятности?

— Не е вярно, не сме ставали причина за неприятности.

— Защо все пак не си тръгнахте през предния вход? Тогава щяхте да се озовете на оживена улица и да се измъкнете, ако използвам собствените ви думи, без да предизвиквате още неприятности.

Бет мълчеше.

— Може би ще успеете да ни обясните поне какво е имал предвид брат ви с думите: „Ако си мислиш, че ще те наричам «шефе», като поемеш щафетата от стария, нещо си се объркал“.

— Шегуваше се.

Пиърсън гледа съсредоточено в записките си известно време, след това рече:

— Ще ме извините, госпожице Уилсън, но не виждам нищо шеговито в думите му.

— Защото не произхождате от Ийст Енд.

— Нито господин Крейг — отговори Пиърсън и побърза да добави: — След което Картрайт избутва господин Уилсън към задната врата и тогава господин Крейг е чул брат ви да казва: „Да излезем вън да се разберем“.

— Господин Крейг каза: „Да излезем вън да се разберем“, защото такъв език използват в Уест Енд.

Умна жена, помисли си Алекс, зарадван, че е схванала идеята му и я използва в точния момент.

— И когато излязохте навън, видяхте, че господин Крейг ви чака на другия край на алеята?

— Да, така беше.

— Колко време мина, преди да го видите там?

— Не помня — отговори Бет.

— Сега пък не си спомняте.

— Не беше минало много време.

— Не беше минало много време — повтори Пиърсън. — По-малко от минута?

— Не мога да кажа със сигурност, но той стоеше там.

— Ако бяхте излезли от „Дънлоп Армс“ през предната врата, бяхте минали през пълната с хора улица, след това по дългата тясна алея, за да стигнете задния вход на бара, щяхте да видите, че това са близо двеста и десет метра. Да не искате да кажете, че господин Крейг е изминал цялото това разстояние за по-малко от минута?

— Вероятно.

— А приятелите му са се присъединили скоро след това? — настоя Пиърсън.

— Точно така.

— Обърнахте се и видяхте, че господата Девънпорт и Мортимър са пред задната врата.

— Именно.

— Всичко това за по-малко от минута? — Прокурорът замълча за миг. — Кога според вас са успели да скроят този детайлен план за действие?

— Не разбирам какво искате да кажете — промълви Бет и стисна ниския парапет пред мястото за свидетеля.

— Напротив, според мен много добре разбирате, но нека повторя за заседателите: двама души напускат бара през предната врата и заобикалят сградата, докато други двама излизат през задния вход и застават пред вратата. Всичко това за около минута.

— Може да е било и повече от минута.

— Нали искахте да избягате — напомни Пиърсън. — В такъв случай, ако е било повече от минута, щяхте да имате време да изтичате до главната улица и да изчезнете много преди те да са стигнали на съответните места.

— Спомних си — обади се Бет. — Дани се опита да успокои Бърни, но брат ми настояваше да се върнат в бара и да се разбере с Крейг. Значи е било повече от минута.

— Може би Картрайт е бил този, който е искал да се разбере с брат ви, за да стане ясно веднъж завинаги кой ще е шефът, когато баща ви се пенсионира.

— Ако беше така, Бърни щеше да уреди нещата с един удар и да го просне на земята.

— Не и ако Картрайт има нож.

— Крейг държеше нож и той промуши Бърни.

— Как може да сте толкова сигурна, госпожице Уилсън, след като дори не сте видели намушкването.

— Бърни ми каза какво се е случило.

— Сигурна ли сте, че точно Бърни ви е казал, а не Дани?

— Сигурна съм.

— Ще ме извините за клишето, госпожице Уилсън, но вие си имате своя история и твърдо се придържате към нея.

— Така е, защото точно това се случи.

— Предполагам е вярно също, че сте се тревожили за брат си, нали?

— Да. Губеше страшно много кръв и се страхувах, че няма да оцелее — отговори Бет и се разплака.

— Защо тогава не повикахте линейка? — Алекс също си бе задал този въпрос и сега се чудеше какво ще отговори Бет. Но тя мълчеше, което даде възможност на Пиърсън да добави: — Нали сама казахте, че брат ви е бил прободен няколко пъти.

— Нямах телефон! — промълви Бет.

— Но годеникът ви е имал — напомни Пиърсън. — Нали по-рано същата вечер се е обадил на брат ви, за да го покани при вас в кръчмата?

— Линейката така и така пристигна след няколко минути — отвърна Бет.

— А ние всички знаем кой всъщност я е повикал, нали, госпожице Уилсън? — заяви Пиърсън, обърнат към заседателите.

Бет наведе глава.

— Позволете ми да ви напомня и други полуистини, госпожице Уилсън, които казахте в отговорите си към моя уважаван колега.

Бет сви устни.

— „Знаех, че ще се оженим от първия миг, в който го срещнах.“

— Точно така беше — дръзко заяви Бет.

— Казахте също — продължи Пиърсън, забил поглед в записките си, — че според вас Девънпорт не изглеждал толкова добре, колкото господин Картрайт.

— Така си е — отвърна Бет.

— И че ако нещо се обърка, „ще държи да го подкрепите в неговата версия“.

— Така беше.

— Все едно каква е тази версия.

— Не съм казала такова нещо.

— Аз го казвам — потвърди Пиърсън. — Защото според мен сте готова да кажете всичко, само и само да защитите съпруга си.

— Той не ми е съпруг.

— Но ще бъде, ако го оневинят.

— Естествено, че ще го оневинят.

— Колко време мина от нощта, в която брат ви беше убит?

— Повече от шест месеца.

— Колко често сте се виждали с господин Картрайт в този период?

— Посещавах го всяка неделя — гордо заяви Бет.

— И колко трае едно такова посещение?

— Около два часа.

— Излиза, че за последните шест месеца сте прекарвали заедно общо около — той вдигна замислено очи към тавана — петдесет часа.

— Никога не съм ги изчислявала.

— Но сега, като се замислите, не ви ли се струва, че това е доста време, през което могат да бъдат обсъдени отново и отново подробностите около случката, така, че да се разберете какво да говорите?

— Няма такова нещо.

— При посещенията си в затвора... — Пиърсът замълча драматично — обсъждахте ли с господин Картрайт случилото се?

— Предполагам, че сме говорили и за това.

— Естествено, че сте говорили за това. Как иначе ще си спомняте всяка подробност от случилото се в онази нощ, както и всяка дума, казана тогава, като в същото време не си спомняте какво сте закусвали тази сутрин.

— Спомням си много добре какво се случи в нощта, когато брат ми беше убит, господин Пиърсът. Забравя ли се такова нещо? Крейг и неговите приятели са имали далеч повече време, за да подготвят своите истории, защото не са си говорили само в часовете за посещения, нито са били ограничавани за мястото и времето на срещите си.

— Браво! — възкликна Алекс не много високо, но достатъчно силно, за да го чуе Пиърсът.

— Да се върнем на пътеката зад бара, за да проверим за пореден път паметта ви — бързо смени темата прокурорът. — След около минута господин Крейг и господин Пейн се появяват на алеята, насочват се към брат ви и без никаква провокация започват да го бият.

— Да, точно така.

— Нападат човек, когото виждат за първи път.

— Именно.

— А когато става напечено, господин Крейг вади нож, неспойно откъде, и пробожда брат ви в гърдите.

— Не беше неспойно откъде. Взел го е на излизане от бара.

— Излиза, че не Дани го е взел от бара, така ли?
— Щях да видя, ако е бил Дани.
— Но не сте видели и Крейг да го взима.
— Не съм.
— Видяхте го да стои в другия край на алеята след около минута.
— Видях го.
— Носеше ли нож? — Пиърсън се облегна назад и зачака отговора.
— Не си спомням.
— Може би все пак ще си припомните в чии ръце беше ножът, когато стигнахте до брат си.
— У Дани, който ми каза, че го е измъкнал от ръцете на Крейг.
— Но вие не видяхте това с очите си.
— Не.
— Годеникът ви е бил покрит с кръв, нали?
— Естествено — отговори Бет. — Беше прегърнал брат ми.
— Ако господин Крейг беше промушил брат ви, и по него трябва да е имало кръв.
— Няма как да знам това. Вече беше изчезнал.
— Просто така? — изуми се Пиърсън. — Как ще обясните тогава, че при пристигането на полицията минути по-късно, господин Крейг е седял в бара в очакване на инспектора и по него е нямало и капка кръв?
Бет не отговори.
— Нека ви напомня — продължи Пиърсън — кой е повикал полицията. Във всеки случай не вие, госпожице Уилсън, а господин Крейг. Доста необичайно за човек, който току-що е намушкал някого с нож и дрехите му са били покрити с кръв. — Той замълча, за да може образът да се настани добре в съзнанието на заседателите и да ги подготви за следващия въпрос. — Госпожице Уилсън, за първи път ли годеникът ви се замесва в разправия, по време на която някой е извадил нож и вие му се притичвате на помощ?
— Не разбирам накъде биете.
Редмейн се взря в Бет. Дали бе скрила нещо от него?
— Може би е време да проверим отново забележителната ви памет — отбеляза Пиърсън.

Съдията, заседателите и Редмейн гледаха напрегнато прокурора, който очевидно не бързаше да извади коза си.

— Дали ще си спомните, госпожице Уилсън, какво се случи на игрището на училище „Клемент Атлий“ на дванайсети февруари осемдесет и шеста.

— Но това е преди петнайсет години! — протестира Бет.

— Така е, но си мисля, че сигурно си спомняте как мъжът, за когото винаги сте знаели, че ще се омъжите, е попаднал на първа страница на местния вестник. — Пиърсън се облегна назад и помощникът му му подаде фотокопие на брой на „Бетнал Грийн и Боу Газет“ от 13 февруари 1986. Той помоли пристава да предаде доказателството на свидетелката.

— Разполагате ли с копия и за заседателите? — попита съдия Саквил, като погледна прокурора над очилата си.

— Разбира се, Ваша Светлост. — Пиърсън даде знак на помощника си и той предаде тесте листа на пристава, който ги раздаде на заседателите. Последният подаде на Дани, но той отказа да го приеме. Пиърсън го погледна изненадано. Дори му мина през ум, че може да е неграмотен. Напомни си да провери този факт, когато Картрайт седне на свидетелското място.

— Както виждате, госпожице Уилсън, това е копие на първа страница на „Бетнал Грийн и Боу Газет“, с материал, съобщаващ за сбиване с нож на игрището на „Клемент Атлий“, след което Даниъл Картрайт бил разпитан от полицията.

— Тогава той само искаше да помогне — отбеляза Бет.

— Създава се впечатление, че това му е станало навик.

— Какво искате да кажете?

— Че господин Картрайт е участвал в сбиване с нож, а вие го определяте като опит да помогне.

— Другото момче в крайна сметка влезе в затвора „Борстал“.

— Очевидно се надявате и този път някой друг да влезе в затвора вместо онзи, за когото искате да се омъжите.

— Така е.

— Радвам се, че поне това уточнихме — отговори Пиърсън. — Може би ще бъдете така любезна да прочетете пред съда параграфа, който започва с думите: „По-късно Бет Уилсън разказа на полицията...“.

Бет сведе очи към текста: *По-късно Бет Уилсън разказа на полицията, че Дани Картрайт не участвал в свиването, а само се притекъл на помощ на своя приятел и така най-вероятно спасил живота му.*

— Не ви ли звучи познато, госпожице Уилсън?

— Дани наистина не участва тогава в сбиването.

— Защо тогава е бил изгонен от училище?

— Нямаше такова нещо. Остана си вкъщи само докато траеха разпитите.

— По време на които вие дадохте показания, които го оневиниха, а другото момче попадна зад решетките. — Бет отново наведе глава. — Но да се върнем на последното сбиване с нож, за което вие за пореден път сте съвсем подходящо наблизил, за да се притечете на помощ на своето гадже. Вярно ли е — побърза да продължи Пиърсът, преди Бет да е успяла да го прекъсне, — че Картрайт се надява да наследи автосервиза „Уилсън“ след пенсионирането на баща ви?

— Да, татко вече беше казал на Дани, че е сред кандидатите му за тази работа.

— А не установихте ли по-късно, че баща ви е променил решението си и е съобщил на Картрайт, че възнамерява да остави сервиза на брат ви?

— Така беше, но Бърни никога не е искал това, приемаше, че Дани е лидерът.

— Възможно е, но след като става дума за семеен бизнес, не е ли естествено брат ви да се е почувствал засегнат, че е бил пренебрегнат?

— Не. Бърни не искаше да отговоря за абсолютно нищо.

— Защо тогава според вас същата вечер е казал: „А ако си мислиш, че ще те наричам «шефе», ако поемеш щафетата от стария, нещо си се объркал“.

— Той не каза „ако“, господин Пиърсът, той каза „когато“. Има разлика.

Алекс Редмейн се усмихна.

— За съжаление в случая можем да разчитаме единствено на вашата дума, госпожице Уилсън, докато от другата страна имаме трима свидетели, които твърдят тъкмо обратното.

— Те всички лъжат — извиси глас Бет.

— А вие единствена казвате истината — отвърна Пиърсът.

— Да, аз казвам истината.

— Кой според баща ви казва истината? — попита Пиърсът, сменяйки неочаквано посоката.

— Ваша Светлост — скочи мигновено Алекс Редмейн, — подобна информация не само е напълно излишна, но и няма никаква връзка с делото.

— Съгласен съм с уважаемия колега — намеси се Пиърсът, преди съдията да успее да отговори. — Но госпожица Уилсън живее в един дом с баща си и предположих, че може би са имали време да поговорят по този въпрос.

— Много вероятно — обади се съдията, — но не смятам, че е разумно да допусна този въпрос. Може да не отговаряте, госпожице Уилсън.

Бет вдигна очи към съдията и заяви, като трудно удържаше риданията си:

— Баща ми не ми вярва — заяви тя. — Все още е убеден, че Дани е убил брат ми.

Изведнъж всички в залата зашумяха. Наложиха се съдията няколко пъти да призове за ред и тишина, преди Пиърсът да продължи.

— Госпожице Уилсън, искате ли да добавите нещо, което би помогнало на заседателите? — с надежда попита прокурорът.

— Да — отвърна Бет. — Баща ми не беше там, а аз бях.

— Също и вашият годеник — вмъкна Пиърсът. — Предполагам, че нещо, започнало като една от обичайните кавги, е завършило като трагедия, когато Картрайт е намушкал брат ви.

— Крейг намушка брат ми.

— Докато сте били в другия край на алеята, за да викате такси.

— Да.

— А когато полицията пристига, заварва Картрайт целия в кръв. А единствените пръстови отпечатащи по ножа са неговите.

— Вече обясних какво се случи — промълви Бет.

— В такъв случай ще можете да обясните и как стана така, че няколко минути по-късно по костюма и дрехите на Крейг няма и капка кръв.

— Имал е на разположение близо двацет минути, за да изтича до вкъщи и да се преоблече — отбеляза Бет.

— Дори трийсет — обади се Редмейн.

— Значи и вие се придържате към теорията за Супермен, така ли? — попита Пиърсът.

— Той сам призна, че е бил на задната улица — допълни Бет, игнорирайки забележката му.

— Така е, но едва след като е чул писъка ви. Оставил е приятелите си, за да види дали не ви заплашва нещо.

— Не е вярно. Той вече беше на алеята, когато Бърни беше промушен.

— Промушен, но от кого?

— От Крейг! Крейг! Крейг! — развика се Бет. — Колко пъти да ви повтарям.

— Същият, успял да стигне за по-малко от минута до алеята? Успял също и да позвъни в полицията, да се върне в бара, да помоли приятелите си да си тръгнат, да си отиде вкъщи, да съблече окървавените дрехи, да вземе душ, а после да се върне в бара и да чака полицията. След това е успял да разкаже смислено какво се е случило, като думите му са потвърдени от всички останали в бара.

— Но те не казват истината — възрази Бет.

— Разбирам — въздъхна Пиърсът. — Всички заклели се свидетели не казват истината.

— Да, те просто го защитават.

— А вие не защитавате вашия годеник.

— Не, само казвам истината.

— Истината, каквато я виждате вие — уточни Пиърсът. — Защото всъщност не сте видели намушкването.

— Нямаше и нужда, защото Бърни ми каза какво се е случило.

— Сигурна ли сте, че е бил Бърни, а не Дани?

— Бърни беше — настоя тя.

— Малко преди да издъхне?

— Да! — извика Бет.

— Много удобно — рече Пиърсът.

— Ще видите, че когато застане на свидетелското място, Дани ще потвърди историята ми.

— Особено след като сте се виждали всяка неделя в продължение на шест месеца. Не се съмнявам, че ще потвърди — рече Пиърсът. — Нямам повече въпроси, Ваша Милост.

11.

— Какво закусвахте тази сутрин? — каза Алекс.

— Бива си го този стар мошеник — разсмя се баща му.

— Какво му е смешното?

— Трябваше да те предупредя. Пиърсът има два въпроса, с които започва разпит на свидетел на защитата. Още като млад адвокат той разчиташе, че съдията може да ги е чувал, но нищо неподозиращ свидетел, да не говорим пък за съдебните заседатели, се стъписва.

— Кой е другият въпрос? — попита Алекс.

— Името на втората пресечка вляво, покрай която минавате всяка сутрин, когато отивате на работа. Малко свидетели успяват да отговорят правилно, ако не ме лъже паметта. Почти съм сигурен, че вечерта преди заседание Пиърсът обикаля улиците около дома на обвиняемия. Обзалагам се, че и сега обикаля Ийст Енд.

Алекс се отпусна назад в стола си.

— Ти ме предупреди да не го подценявам.

Сър Матю не бързаше да отговори. Когато най-накрая проговори, повдигна въпрос, за който Алекс изобщо не се беше замислял.

— Смяташ ли да призовеш Картрайт на свидетелското място?

— Разбира се — отговори Алекс. — Защо питаш?

— Защото това е едно от малкото неща, с които можеш да го изненадаш. Пиърсът ще очаква Картрайт да седне на свидетелското място до края на седмицата. Приключиш ли делото утре сутрин, ще го оставиш с пръст в устата. Предполага, че ще има възможност да разпита Картрайт към края на седмицата или в началото на следващата, и едва ли е готов за обобщение утре.

— Но ако Картрайт не даде показания, заседателите ще вземат най-неблагоприятното решение.

— Законът е съвсем категоричен по този въпрос — отбеляза бащата на Алекс. — Обвиняемият има право да заяви дали иска да даде показания, а заседателите нямат право да се позоват на неговия отказ при взимането на решение.

— Но ти много пъти си ме предупреждавал, че така или иначе ще стигнат до своето заключение.

— Възможно е, но поне един или двама от тях са забелязали, че той не е могъл да прочете статията в „Бетнал Грийн и Боу Газет“, и ще предположат, че не си искал да бъде подложен на разпит от страна на Пиърсън, особено след като станаха свидетели на начина, по който въртя годеницата му на шиш.

— Картрайт не е по-глупав от Пиърсън — отбеляза Алекс, — само дето не е толкова образован.

— Ти обаче спомена, че лесно избухва.

— Само когато някой напада Бет.

— В такъв случай бъди сигурен, че призовеш ли го за свидетел, Пиърсън ще започне да напада момичето, докато Картрайт избухне.

— Картрайт няма съдебно досие, работи от момента, в който е напуснал училище, и иска да се ожени за момичето, с което ходи от години и което на всичко отгоре е и бременно.

— Значи сега имаме четирима заподозрени, за които Пиърсън няма да обели и дума при разпита, но можеш да си сигурен, че непрестанно ще задава на Картрайт въпроси, свързани с инцидента от неговата младост, за да напомня на заседателите, че е имало сбиване с нож и тогава годеницата му се е притекла на помощ.

— Ако това е единственият ми проблем... — започна Алекс.

— Едва ли е единственият — прекъсна го баща му, — защото щом Пиърсън извади сега случая със сбиването на игрището, със сигурност има поне още една-две изненади за Дан Картрайт.

— Като например?

— Нямам представа — въздъхна сър Матю. — Но призовеш ли момчето на свидетелското място, ще разбереш.

Алекс смръщи чело замислено.

— Какво те тревожи? — попита баща му, след като Алекс не отговори.

— Пиърсън знае, че бащата на Бет е казал на Картрайт, че е променил решението си да го направи управител на автосервиза.

— И че е решил да го даде на сина си?

— Именно — отговори Алекс.

— Ще е неприятно, когато стане дума за мотива.

— Така е, но може би и аз ще успея да изненадам Пиърсън с това-онова.

— Например?

— Крейг е промушил с ножа и крака на Дани. Белегът се вижда ясно.

— Пиърсън ще настоява, че е стара рана.

— Разполагаме с мнение на лекар, че не е така.

— Пиърсън ще хвърли вината за раната на Бърни Уилсън.

— Значи ме съветваш да не призовавам Картрайт като свидетел?

— Труден въпрос, момчето ми. Не съм бил в залата и не съм видял реакцията на заседателите на думите на Бет Уилсън.

— Стори ми се, че един-двама от тях проявиха съчувствие, а и тя създава впечатление на честен човек. Но дори и те може да решат, че макар да казва истината, тя все пак не е видяла какво точно се е случило и просто се доверява на думите на Картрайт.

— Необходими са поне трима, които да са убедени, че тя казва истината, за да разчиташ на непълен брой гласове и в най-лошия случай на преразглеждане на делото. А и прокуратурата може да реши, че нов процес по същия случай не е в обществен интерес.

— Трябваше да притисна Крейг повече във връзка с показанията му за времето, нали? — попита Алекс с тайната надежда, че баща му няма да се съгласи.

— Твърде късно е да мислиш за това — отговори старият адвокат. — По-важно е да решиш ще призовеш ли Картрайт за свидетел.

— Съгласен съм, но ако не взема правилното решение, Дани най-вероятно ще влезе в затвора за поне двама месеца.

12.

Алекс пристигна на „Олд Бейли“ минути след като нощният пазач отключи централния вход. След дългия разговор с Дани в килията на приземния етаж той отиде да облече адвокатската си тога и се запъти към съдебна зала номер четири. Зае мястото си в единия край на адвокатската скамейка и постави на масата пред себе си три папки с надпис „Картрайт“. Отвори първата и отново прегледа седемте въпроса, които четливо бе написал през изминалата нощ. Вдигна поглед към часовника на стената. Часът бе 9:35.

В десет без десет в залата влезе Арнолд Пиърсън, следван от помощника си. Двамата заеха местата на другия край на скамейката, без да поздравят Алекс, защото той изглеждаше напълно погълнат от четивото си.

Скоро след това се появи Дани Картрайт, придружен от двама полицаи. Седна на мястото на обвиняемия и зачака пристигането на съдия Саквил. Когато часовникът удари 10 часа, вратата в дъното на залата се отвори и съдията влезе в залата. Всички станаха на крака и се поклониха. Съдията отвърна на жеста и се настани в широкото кресло.

— Поканете заседателите — нареди той след малко, сложи си очилата за четене, отвори новия бележник пред себе си и свали капачката на писалката си. Написа думите: *Разпит на Даниел Картрайт от Редмейн.*

Щом заседателите се настаниха по местата си, съдията се обърна към защитата на обвиняемия.

— Готов ли сте да призовете следващия си свидетел, господин Редмейн?

Алекс се изправи, наля вода в чашата си и отпи. Обърна се към Дани и се усмихна. После прочете отново въпросите, изписани в папката пред него, след което прелисти на нов, празен лист. Усмихна се и на съдията и заяви:

— Защитата няма повече свидетели, Ваша Светлост.

На лицето на Пиърсън се изписа тревога. Той се извърна рязко към помощника си, за да се консултира с него, но той изглеждаше не

по-малко слисан. Алекс се отдаде на насладата от мига, докато изчакваше шепота в залата да утихне. Съдията му се усмихна в отговор и за секунда му се стори, че дори ще му намигне.

Алекс изчака до последно думите му да постигнат желания ефект, след което продължи:

— Ваша Светлост, защитата смята случая за приключен.

Съдия Саквил се обърна към Пиърсън, който приличаше на заек, парализиран от светлините на приближаващ камион.

— Господин, Пиърсън — започна съдията, сякаш нищо необичайно не се беше случило. — Може да започнете заключителната си реч от името на Короната.

Пиърсън бавно се изправи.

— Ваша Светлост — заекна той, — при тези неочаквани обстоятелства, дали няма да разрешите заседанието да продължи днес следобед, за да имам малко време да подготвя речта си, така че...

— Не, господин Пиърсън — прекъсна го съдията. — Няма да отложа заседанието. Едва ли някой знае по-добре от вас, че обвиняемият има право да не даде показания. Заседателите и съдебният състав са налице, а и не мисля, че има нужда да ви напомням колко натоварен е графикът на съда. Моля, продължете със заключителната си реч.

Помощникът на Пиърсън измъкна една папка изпод цяла купчина документи и я подаде на колегата си. Пиърсън я отвори с ясното съзнание, че само бегло я е прегледал преди няколко дни.

Той се вторачи в думите на първата страница.

— Дами и господа съдебни заседатели — бавно започна да чете. Скоро стана ясно, че е адвокат, който разчита изключително на добрата подготовка и импровизацията не е неговата стихия. Правеше дълги паузи, когато прескачаше от абзац на абзац, докато дори помощникът му придоби изтощен вид.

Алекс мълчаливо седеше в другия край на скамейката и внимателно наблюдаваше съдебните заседатели. Дори и тези от тях, които обичайно бяха нащрек, сега изглеждаха отегчени; един-двама трудно сдържаха прозевките си и мигаха сънливо. Когато Пиърсън стигна до последната страница, два часа по-късно, дори Алекс вече клюмаше.

Най-сетне Пиърсът седна на мястото си, а съдия Саквил заяви, че е време съдът да се оттегли за обедна почивка. След като съдията напусна залата, Алекс се обърна към Пиърсът, който трудно прикриваше гнева си. Прекрасно съзнаваше, че току-що е показал посредствено представление на премиера пред първокласна публика.

Алекс грабна една дебела папка от струпаните на катедрата и забързано напусна залата. Изтича по коридора, после изкачи каменните стъпала към малка зала на втория етаж, която същата сутрин бе запазил. Вътре имаше само една маса и стол, без дори една картина на стената. Алекс отвори папката и започна да преговаря заключителната си реч. Репетира ключовите изречения в словото си, докато не бе напълно уверен, че най-важните думи ще се запечатат трайно в съзнанието на съдебните заседатели.

Бе прекарал почти цялата нощ и ранните часове на утрото в доизглаждане на всяка фраза от речта си и сега, когато час и половина по-късно се върна в заседателна зала номер четири, се чувстваше добре подготвен. Зае мястото си секунда преди съдията да се появи. Съдебните заседатели се настаняха и съдия Саквил попита Алекс дали е готов да изнесе своята заключителна реч.

— Да, Ваша Светлост — отвърна той и отново си наля чаша вода. Отвори папката пред себе си, вдигна поглед и бавно отпи. — Дами и господа съдебни заседатели — започна той, — преди малко изслушахте...

Речта на Алекс не отне толкова време, колкото тази на Пиърсът, но пък за него това не беше генерална репетиция. Нямаше как да прецени какъв е ефектът от думите му върху заседателите, но поне никой от тях не дремеше, а някои дори си водеха записки. Час и половина по-късно Алекс седна на мястото си с мисълта, че ако сега баща му го попита дали е дал най-доброто от себе си в защита на клиента си, би отговорил утвърдително.

— Благодаря, господин Редмейн — каза съдията, обърна се към заседателите и заяви: — Мисля, че приключихме за днес.

Пиърсът си погледна часовника. Беше едва три и половина. Очакваше съдията да произнесе поне едночасова реч на заседателите, преди да приключи заседанието, но явно хитрият ход на Алекс Редмейн бе изненадал и него.

Съдията се изправи, поклони се и напусна залата, без да изрече и дума. Алекс се обърна към противника си, но точно в този момент разсилният се приближи и подаде на Пиърсън лист хартия. След като прочете съобщението, Пиърсън скочи и забързано напусна залата, следван от помощника си. Алекс се обърна усмихнат към клиента си, но Дани Картрайт вече бе отведен към килията на долния етаж. Не можеше да не се замисли от коя ли врата обвиняемият ще излезе от съдебната зала на следващия ден. Но в същото време се зачуди защо Пиърсън бе напуснал съда така припряно.

13.

Помощникът на господин Пиърсън телефонира на помощника на съдия Саквил в девет часа и една минута на следващата сутрин. Помощникът на съдията увери асистента на господин Пиърсън, че веднага ще предаде съобщението и ще му телефонира обратно. След няколко минути помощникът на съдията наистина се обади на помощника на господин Пиърсън с молба да му предаде, че съдия Саквил с удоволствие ще го приеме в кабинета си в 9:30, като смята, че при тези обстоятелства господин Редмейн също трябва да присъства.

— Той е следващият, на когото ще се обадя, Бил — обясни помощникът на господин Пиърсън, преди да прекъсне връзката.

След това помощникът на господин Пиърсън се обади на помощника на господин Редмейн с въпрос дали господин Редмейн би могъл да се яви в 9:30 в кабинета на съдия Саквил, за да обсъдят въпрос от изключителна спешност.

— За какво става въпрос, Джим? — попита помощникът на господин Редмейн.

— Нямам представа, Тед. Пиърсън не споделя нищо с мен.

Помощникът на Редмейн успя да се свърже с него минути преди той да потъне в метростанция „Пимлико“.

— Пиърсън спомена ли каква е причината да иска среща със съдията? — попита Алекс.

— Не, той никога не дава обяснения, господин Редмейн — отговори Тед.

Алекс почука тихо на вратата, преди да влезе в кабинета на съдия Саквил. Завари Пиърсън удобно разположен в голямо кресло да коментира розите на съдията. Съдия Саквил никога не би започнал да обсъжда повода за срещата в отсъствието на един от адвокатите.

— Добро утро, Алекс — поздрави го съдията и му посочи овехтял кожен фотьойл до Пиърсън.

— Добро утро, Ваша Светлост — отвърна Алекс.

— Тъй като заседанието трябва да започне след трийсет минути, Арнолд — подхвана съдията, — предлагам набързо да ни осведомиш за какво поиска тази среща?

— Разбира се, Ваша Светлост — отговори Пиърсът. — По настояване на прокуратурата вчера вечерта проведохме среща в офиса. — Алекс затаи дъх. — След продължителна дискусия с колегите мога да докладвам, че те биха искали да променим обвинението.

Алекс се сдържа да не покаже никаква емоция, макар да му се искаше да скочи от стола и да замахне с юмрук във въздуха, но си даваше сметка, че се намира в кабинета на съдия, а не на някоя алея в Ъптън Парк.

— Каква промяна имат предвид? — попита съдията.

— Предлагат Картрайт да се признае виновен за убийство...

— Дали клиентът ти би приел подобно предложение, Алекс? — обърна се съдията към Редмейн.

— Нямам представа — призна Алекс. — Той е интелигентен мъж, но е инатлив като магаре. През изминалите шест месеца повтаря една и съща история и нито за миг не е престанал да твърди, че е невинен.

— И въпреки това ти би ли го посъветвал да приеме предложението на прокуратурата? — попита Пиърсът.

За минута Алекс не каза нищо.

— Вероятно, но те как предлагат да го украся пред клиента си?

Пиърсът се намръщи на начина, по който Редмейн формулира въпроса си.

— Ако клиентът ти признае, че двамата с Уилсън са напуснали бара, за да се разберат насаме отвън...

— И в крайна сметка Уилсън се оказва с нож, забит в гърдите? — продължи съдията, като се постара въпросът му да не прозвучи прекалено цинично.

— Самозащита, смекчаващи вината обстоятелства — ще оставя Редмейн да запълни подробностите. Това не е моя работа.

— Ще наредя на помощника си да предаде на съдебния състав и заседателите, че заседанието ще започне... — съдията си погледна часовника — в единайсет часа. Алекс, мислиш ли, че преди това ще имаш достатъчно време да разговаряш с клиента си и да се върнеш в кабинета ми да ми съобщиш неговото решение?

— Да, смятам, че ще успея — отвърна Алекс.

— Ако момчето е виновно — обади се Пиърсън, — ще си тук след две минути.

14.

Минута по-късно Алекс Редмейн напусна кабинета на съдия Саквил и бавно закрачи към другия край на сградата. Опитваше се да подреди мислите си. След около двеста крачки замени ведрото спокойствие на съдийския кабинет със студените и мрачни затворнически килии.

Спря пред тежка черна врата, преграждаща пътя му към килиите на долния етаж. Почука два пъти и полицаят на пост отвори безмълвно и го придружи надолу по стъпалата към жълтия коридор, известен сред арестантите като „жълтата пътека“. Когато стигнаха до килия номер седемнайсет, Алекс се чувстваше готов за разговора, макар да нямаше никаква идея как Дани ще реагира на предложението. Полицаят избра един ключ от голямата връзка, отключи вратата и учтиво попита:

— Желаете ли служител да присъства на разговора ви?

— Няма нужда — отговори Алекс.

Полицаят издърпа стоманената, дебела пет сантиметра врата.

— Вратата отворена ли да остане?

— Затворена — отвърна Алекс и влезе в килията — тясно помещение с два пластмасови стола и маса. Единствената украса бяха графитите по стените.

Дани се изправи и поздрави:

— Добро утро, господин Редмейн.

— Добро утро, Дани — отвърна Алекс и седна на стола срещу него. Знаеше, че няма никакъв смисъл за пореден път да помоли Дани да го нарича с малкото му име. Отвори папката, в която имаше само един лист, и започна: — Имам добри новини. Или поне се надявам да ги приемеш като такива. — Дани не реагира. Рядко говореше — само когато имаше да каже нещо смислено. — Ако смяташ, че би могъл да се признаеш за виновен в убийство — продължи Алекс, — мисля, че съдията ще се съгласи да те осъдят само на 5 години, и понеже вече си излежал шест месеца и имаш добро поведение, може да си на свобода след две.

Дани се втренчи в него и каза:

— Кажи им да си го начукат.

Алекс остана стъписан, както от езика на клиента си, така и от бързината, с която бе взел решение. През изминалите шест месеца не го беше чувал да ругае.

— Но, Дани, помисли малко — умолително подхвана Алекс. — Ако заседателите преценят, че си виновен, ще те осъдят на доживотен затвор и със сигурност няма да излезеш, преди да си излежал двадесет години. Това означава, че може да си на свобода чак когато си вече на петдесет. А ако приемеш това предложение, можеш да започнеш отново живота си с Бет само след две години.

— И какъв ще е този живот? — хладно попита Дани. — Като всички ще смятат, че съм убил най-добрия си приятел, но съм се отървал леко. Не, господин Редмейн, не съм убил Бърни и дори да ми коства двайсет години, за да го докажа...

— Но, Дани, защо трябва да рискуваш да оставиш всичко на капризите на заседателите, когато можеш да направиш този компромис?

— Не знам какво означава думата „компромис“, господин Редмейн, но знам, че съм невинен. А щом заседателите разберат за споразумението...

— Те няма как да разберат, Дани. Ако отхвърлиш предложението, никога няма да узнаят защо заседанието е било отложено тази сутрин, нито съдията ще го спомене в заключителната си реч. Процесът ще продължи, все едно че нищо не се е случило.

— Тогава така да бъде — отвърна Дани.

— Може би ти трябва малко време да помислиш — не се отказваше Алекс. — Защо не поговориш с Бет? Или го обсъди с родителите си. Сигурен съм, че мога да убедя съдията да отложи заседанието за утре, така че ще имаш достатъчно време да обмислиш ситуацията.

— А вие давате ли си сметка какво искате от мен? — попита Дани.

— Не разбирам какво имаш предвид — призна Алекс.

— Ако призная, че съм виновен за убийството на Бърни, това ще означава, че всичко, което Бет разказа от свидетелското място, е било лъжа. А тя не излъга, господин Редмейн. Тя каза точно какво се случи през онази нощ.

— Дани, може да съжаляваш за това решение през следващите двайсет години.

— И да прекарам следващите двайсет години, живеейки в лъжа? Ако ми отнеме толкова дълго, за да докажа, че съм невинен, пак е по-добре, отколкото да живея в свят, в който всички смятат, че съм убил най-добрия си приятел.

— Но светът много бързо ще го забрави...

— Аз няма да забравя — отвърна Дани. — Нито приятелите ми в Ийст Енд ще забравят.

Алекс искаше да направи още един последен опит, но си даде сметка, че е безсмислено и нищо няма да промени решението на този горд мъж. Стана бавно от стола и каза:

— Ще отида да ги уведомя за решението ти. — Удари с юмрук по вратата на килията и след миг се чу прещракване на бравата и тежката стоманена врата се отвори.

— Господин Редмейн — тихо рече Дани и Алекс се обърна. — Вие сте истински диамант и се гордея, че ме представлявахте вие, а не онзи Пиърсн.

15.

Никога не се обвързвай емоционално със случая, често го бе предупреждавал баща му. Макар да не беше мигнал предната нощ, Алекс внимателно изслуша всяка дума от заключителната реч на съдия Саквил към заседателите.

А речта беше майсторски изготвена. Първо им цитира всички текстове от закона, които се отнасяха за това съдебно дело. После прегледа събраните доказателства едно по едно, за да помогне на заседателите да се ориентират сред цялата информация и да направи делото цялостно, логически свързано и хронологично подредено. Не преувеличи нито един факт, нито показва пристрастие, само предостави добре премерен поглед върху ситуацията, която седмината мъже и петте жени имаха за задача да обмислят.

Напомни им да обърнат сериозно внимание на показанията на тримата свидетели, които недвусмислено твърдяха, че господин Крейг е излязъл от бара едва след като е чул отвън женски писък. Крейг бе заявил, че е видял обвиняемия да намушква няколко пъти Уилсън в гърдите, след което веднага се върнал в бара и повикал полиция.

Госпожица Уилсън, от друга страна, им бе предоставила съвсем различна версия, според която точно господин Крейг е предизвикал брат ѝ и приятеля ѝ извън бара и той е убиецът на Уилсън. Самата тя обаче не е била свидетел на убийството, а знае това от думите на брат си преди смъртта му.

— Ако приемете нейните думи за истина — продължи съдията, — трябва да си зададете въпроса защо господин Крейг е сигнализирал полицията. И още по-важното — защо, когато двайсет минути по-късно детектив Фулър го разпитва, по дрехите на Крейг няма следи от кръв.

Алекс изруга наум.

— Дами и господа съдебни заседатели — продължи съдия Саквил, — в миналото на госпожица Уилсън няма нищо, което да подсказва, че тя не е почтен и достоен гражданин. Въпреки това вие може да сметнете, че показанията ѝ са украсени от лоялността ѝ към

Картрайт, за когото тя планира да се омъжи, в случай че бъде признат за невинен. Това обаче не бива да влияе на решението ви. Също така трябва да пренебрегнете естествената реакция на съчувствие към госпожица Уилсън поради това, че е бременна. Вашата задача е да вземете предвид всички доказателства по това дело и да оставите настрана всякаква излишна информация.

Съдията продължи, като подчерта, че Картрайт няма криминално минало и през последните единайсет години е работил за една и съща фирма. Предупреди заседателите да не отдават твърде голямо значение на факта, че самият Картрайт не е дал показания. Това е негово законно право, макар че биха могли да са озадачени от решението му, особено ако няма какво да крие.

Алекс отново изруга мислено собствената си неопитност. Това, което смяташе за предимство, когато хвана Пиърсън неподготвен за заключителната си реч и дори предизвика прокуратурата да излезе с предложение за споразумение, сега можеше да се окаже в негова вреда.

Съдията завърши речта си със съвет към заседателите да не бързат с решението си. В крайна сметка съдбата на един човек зависеше от тях. В същото време обаче друг мъж бе загубил живота си и ако те смятаха, че Дани Картрайт е невинен, с право би трябвало да си зададат въпроса кой друг би могъл да е извършител на престъплението?

В два часа и дванайсет минути заседателите се оттеглиха от съдебната зала, за да започнат обсъждането. През следващите два часа Алекс се опитваше да не спори мислено със себе си дали не се е провалил, като не призова Дани да даде показания. Дали, както смяташе баща му, Пиърсън разполагаше с още някакъв уличаващ факт? Или пък Дани можеше да убеди заседателите, че не е убил най-добрия си приятел? Безсмислени въпроси, които не успя да прогони от главата си, докато чакаше заседателите да се върнат.

Малко след пет часа заседателите влязоха в залата и заеха местата си. Алекс не успя да разгадае безизразните им изражения. Съдия Саквил погледна надолу от подиума си и попита:

— Дами и господа заседатели, стигнахте ли до решение?

Говорителят се изправи от мястото си на първия ред.

— Не, Ваша Светлост — отговори той, като четеше от лист хартия. — Все още разглеждаме доказателствата и имаме нужда от още

време.

Съдията кимна, благодари им за старанието и добави:

— Сега се приберете и си починете добре, преди да продължите с обсъждането утре сутрин. Не забравяйте, че щом напуснете тази зала, нямате право да коментирате делото с никого, включително и със семействата си.

Алекс се прибра в малкия си апартамент в Пимлико и прекара втора безсънна нощ.

16.

На сутринта Алекс влезе в заседателната зала и зае мястото си в десет без пет. Пиърсън го поздрави със сърдечна усмивка. Дали старият чешит му беше простил, или просто беше убеден в изхода на процеса? Докато чакаха заседателите да се върнат в залата, готови с решението си, двамата разговаряха за рози, крикет, дори кой е най-вероятният претендент за кмет на Лондон, но нито веднъж не споменаха делото, обсебило всяка будна секунда от живота им през последните две седмици.

Минутите прераснаха в часове. Тъй като в един на обяд все още нямаше признаци заседателите да се появят скоро, съдията разпусна съда за обедна почивка. Докато Пиърсън обядваше в „Бар Мес“ на последния етаж, Алекс прекара времето в кръстосване на коридора пред съдебна зала номер четири. Заседателите по дела за убийства рядко прекарваха по-малко от четири часа в обсъждане — беше му обяснил баща му по телефона тази сутрин — тъй като се притесняват да не ги обвинят в немарливост.

Заседателите се върнаха в залата в четири часа и осем минути и заеха местата си. Този път Алекс забеляза, че изражението на лицата им се бе променило от безизразност към объркване. Съдия Саквил нямаше избор и отново ги изпрати да си вървят по домовете.

На следващата сутрин Алекс бе прекарал едва час в крачене из мраморния коридор, когато разсилният се появи от залата и извика:

— Заседателите се върнаха в зала номер четири.

Говорителят отново зачете предварително написан текст.

— Ваша Светлост — започна той, без да вдига поглед от листа, а ръцете му трепереха едва забележимо. — Въпреки часовете, прекарани в обсъждане, ние не можем да стигнем до единодушно решение и ви молим за съвет как да продължим.

— Разбирам проблема ви — отвърна съдията, — но настоявам още веднъж да се опитате да стигнете до единодушно решение. Не бих

искал да обявявам преразглеждане на делото и съдът да премине през същия процес за втори път.

Алекс наведе глава. Той трябваше да поиска преразглеждане. Ако му бяха дали втори шанс, нямаше съмнение, че щеше да успее... Заседателите се оттеглиха в мълчание и повече не се върнаха тази сутрин.

Алекс седеше сам в ъгъла на ресторанта на третия етаж. Остави супата си да изстине и само разрови салатата, преди да се върне в коридора пред залата и да продължи ритуалното си крачене.

В три часа и дванайсет минути по уредбата се чу съобщение:

— Всички участници в процеса „Картрайт“ да се явят в съдебна зала номер четири. Очаква се заседателите да влязат всеки момент.

Алекс се смеси с останалите, които влязоха забързано в залата и заеха местата си. След като шумът утихна, се появи и съдията, който нареди на разсилния да повика заседателите. Когато те влязоха в залата, Алекс веднага забеляза, че един-двама изглеждат притеснени.

Съдията се наведе напред и попита говорителя:

— Успяхте ли да стигнете до решение?

— Не, Ваша Светлост — отвърна веднага мъжът.

— Смятате ли, че ще стигнете до единодушно решение, ако ви предоставя още време?

— Не, Ваша Светлост.

— Би ли помогнало, ако реша да взема предвид решението на мнозинството от вас, което означава решение, взето с поне 10 гласа?

— Това би могло да реши проблема, Ваша Светлост — отвърна говорителят.

— Тогава ще ви помоля да се съберете отново и да се върнете с решение.

Съдията кимна на разсилния, който изведе заседателите от залата.

Алекс тъкмо смяташе да излезе и да продължи с обиколките си, когато Пиърсън се протегна към него и му каза:

— Стой тук, мило момче. Имам чувството, че много бързо ще се върнат.

Алекс се настани в своя край на скамейката. Точно както предвиди Пиърсън, заседателите заеха отново местата си само след няколко минути. Алекс се извърна към прокурора, но преди да проговори, по-възрастният му колега каза:

— Не ме питай, момчето ми. Така и не успях да проумея машинациите на заседателите, въпреки че от трийсет години съм в съдебната зала.

Алекс целият трепереше, когато разсилният извика:

— Говорителят да стане.

— Стигнахте ли до решение? — попита съдията.

— Да, Ваша Светлост — отговори мъжът.

— И това решение е взето с мнозинство?

— Да, Ваша Светлост, десет срещу два гласа.

Съдията кимна по посока на разсилния, който се поклони.

— Дами и господа съдебни заседатели — започна той, — намираме ли обвиняемия на подсъдимата скамейка, Даниъл Артър Картрайт, за виновен или невинен по обвинение в убийство?

Минаха само няколко секунди преди отговора, но те се сториха цяла вечност на Алекс.

— Виновен — произнесе говорителят.

Из цялата зала премина въздишка. Първата реакция на Алекс бе да се обърне и да погледне Дани. Лицето му не издаваше никаква емоция. Над него, от галерията за публиката, се носеха викове: „Не!“, придружени от ридания.

След като съдебната зала утихна, съдията изнесе продължителна реч, преди да произнесе присъдата. Единствените думи, които Алекс разбра и които дълго щяха да го преследват, бяха: „двайсет и две години“.

Баща му го беше съветвал никога да не допуска присъдата да му се отрази по някакъв начин.

В крайна сметка, само един на сто обвиняеми бе осъждан несправедливо.

Но Алекс изобщо не се съмняваше, че Дани Картрайт е точно този един на сто.

КНИГА ВТОРА

ЗАТВОРЪТ

17.

— Добре дошъл обратно, Картрайт! — Дани се вгледа в мъжа зад бюрото в приемната, но не отговори нищо. Служителят се зачете в документа пред себе си. — Двайсет и две години! — въздъхна господин Дженкинс. Замълча за секунда, после продължи: — Разбирам как се чувстваш, защото от толкова дълго съм на тази служба.

Дани смяташе господин Дженкинс за възрастен човек. И аз ли ще изглеждам така след дваайсет и две години, зачуди се сега.

— Съжалявам, момче — рече Дженкинс, а това не беше реплика, която често използваше.

— Благодаря — тихо отвърна Дани.

— Вече не си подсъдим — продължи полицаят, — така че не ти се полага самостоятелна килия. — Отвори друга папка и се зачете. В затвора нищо не ставаше бързо. Дженкинс прокара пръст по дълга колона с имена и спря, щом стигна до празен ред. — Ще те настаня в блок три, килия номер едно-две-девет. — Прегледа имената на настоящите обитатели на същата килия. — Би трябвало да са ти приятна компания — добави той без повече обяснения и кимна на помладия полицаи, застанал зад гърба му.

— Последвай ме, Картрайт, и си отваряй очите на четири — нареди полицаят, когото Дани виждаше за първи път.

Тръгнаха по дълъг тухлен коридор, боядисан в бледомораво — цвят, който никое едно друго учреждение не би избрало за помещенията си. Спряха пред двойна решетъчна врата. Полицаят избра голям ключ от връзката на колана си, отключи вратата и подкани Дани да мине пред него. После го последва, заключи вратата и едва тогава пхна ключа в следващата. Озоваха се в коридор, боядисан в зелено — знак, че се намират в охранявана зона. В затвора всеки цвят означаваше нещо. След малко приближиха втора двойна врата. Последваха още четири, преди да стигнат блок три. Не беше трудно да се разбере защо никой не бе успял да избяга от „Белмарш“. Цветът на стените се бе променил от бледоморав, през зелен, до син, когато Дани беше предаден на дежурния надзирател в блок три. Надзирателят бе

облечен в абсолютно същата синя униформа, същата бяла риза и черна вратовръзка и с обръсната глава, сякаш искаше да внуши, че е не по-малко жесток от обитателите на затвора.

— И така, Картрайт — дружелюбно започна той, — това място ще е домът ти през следващите осем години. Така че по-добре се разположи удобно и се помъчи да свикнеш. Ако не ни създаваш проблеми, и ние няма да те притесняваме. Ясно?

— Ясно, шефе — повтори Дани, като добави обръщението, което всеки затворник използваше към полицаи, на когото не знаеше името.

Докато изкачваше металните стъпала към първия етаж, Дани не забеляза нито един затворник. Всички бяха заключени в килиите си — където прекарваха по-голямата част от денонощието, понякога дори по двайсет и два часа. Полицаят провери името му в списъка на килиите и се засмя, щом прочете в коя е разпределен.

— Господин Дженкинс очевидно има чувство за хумор — каза той, когато стигнаха до номер едно-две-девет.

Полицаят извади поредната връзка ключове, избра един и отключи тежката метална врата. Дани прекрачи прага и вратата шумно се затръшна зад гърба му. Той огледа подозрително другите двама затворници, с които щеше да дели килията.

Едър мъж се беше излегнал полузаспал на тясното легло, с лице към стената. Дори не се обърна да погледне новодошлия. Другият седеше до малката масичка и пишеше нещо. Сега остави химикалката, изправи се и протегна ръка към изненадания Дани.

— Ник Монкрийф — представи се той с тон, който повече би подходдал на полицаи, отколкото на затворник. — Добре дошъл в новия ти дом — добави усмихнато.

— Дани Картрайт — представи се Дани и също подаде ръка.

Ник му посочи леглото на втория етаж.

— Понеже си най-новият тук, горното легло е за теб. Ще можеш да се преместиш долу чак след две години. Между другото — продължи той и се обърна към великана, отпуснат в леглото си — това е Големия Ал. — Другият съкилийник на Дани — изглеждаше няколко години по-възрастен от Ник — изръмжа, но не си направи труда да се обърне. — Не говори много, но като го опознаеш, ще свикнеш с него — обясни Монкрийф. — На мен ми отне около шест месеца, но ти може да постигнеш и по-бърз успех.

Дани чу някой да пъха ключа в бравата и след секунда тежката врата отново се отвори.

— Картрайт, последвай ме — нареди нечий глас.

Дани излезе от килията и тръгна след поредния полицаи. Дали вече бяха премислили и го местеха в друга килия, почуди се той, докато следваше надзирателя обратно по металното стълбище, оттам по друг коридор и през поредната двойна решетъчна врата, докато найсетне спряха пред помещение с надпис: „СКЛАД“. Надзирателят потропа силно по вратата и след секунди ги пуснаха вътре.

— СК4802 Картрайт — прочете надзирателят от листа в ръцете си.

— Съблечи се — нареди служителят вътре. — Тези дрехи няма да ги облечеш повече до... — погледна листа пред себе си и продължи: — две хиляди двайсет и втора година. — Засмя се на собствената си шега, която повтаряше средно по пет пъти на ден.

Дани изпълни нареждането и му подадоха два чифта боксерки (на бели и червени райета), две ризи (на бели и сини райета), чифт джинси (сини), две памучни фланелки (бели), пуловер (сив), яке (черно), два чифта чорапи (сиви), два чифта къси панталони (сини, спортни), две долни фланелки (бели), два чаршафа (найлонови, зелени), одеяло (сиво), калъфка за възглавница (зелена), самата възглавница (кръгла и твърда); можеше да задържи маратонките си — единственият шанс на затворниците да са в крак с модата.

Служителят в склада събра дрехите на Дани в голям найлонов плик, от който висеше етикет *СК4802 Картрайт*. След това му подаде друг найлонов плик, в който имаше сапун, четка за зъби, пластмасова самобръсначка за еднократна употреба, памучна кърпа и друга хавлиена за ръце, пластмасова чиния и пластмасови нож, вилица и лъжица. Извади документ на зелен картон, отбеляза няколко полета, след което го обърна, подаде на Дани добре изгризана химикалка, закачена с верижка за бюрото, и му посочи къде да се разпише. Дани надраска няколко нечетливи завъртулки.

— Всеки четвъртък следобед между три и пет трябва да се явяваш тук, за да получиш нов комплект дрехи — обясни служителят. — Ако нещо е скъсано, плащаш. Удържаме парите от седмичната ти заплата. И аз решавам каква е сумата, която дължиш — добави той, преди да тръгне вратата.

Дани взе двете торби и отново тръгна след надзирателя. След минута вече бе затворен в килията си, без да са разменили и една дума. Големият Ал видимо не се беше помръднал, а Ник все още пишеше нещо на малката масичка.

Дани се качи на горното легло и се изтегна на неравния дюшек. Докато беше подсъдим, през последните шест месеца, му разрешаваха да носи собствените си дрехи, да се разхожда из коридорите на приземния етаж и да говори с другите затворници, да гледа телевизия, да играе тенис на маса, дори да си купува сандвичи и кока-кола от автомата. Но вече нямаше да е така. Сега беше осъден с двайсет и две годишна присъда и за първи път осъзна какво означава да загубиш свободата си. Захвана се да си оправи леглото, без да бърза, тъй като вече беше разбрал колко много часове има в един ден, минути — в един час и секунди във всяка минута, когато си заключен в килия два и половина на три и половина метра, която на всичко отгоре трябва да делиш с още двама непознати, единият от които доста едър.

След като приключи с леглото, Дани се излегна и се загледа в белия таван. Едно от малкото предимства на това да си на втория етаж беше, че точно срещу главата ти се намира малкият прозорец, обезопасен с решетки — единственото доказателство, че съществува и свят отвън. Дани се загледа към останалите сгради на затвора, които оформяха двора и игрището за тренировки; можеше да види и високата ограда, увенчана с бодлива тел. Премести отново поглед към тавана и се замисли за Бет. Не му разрешиха дори да се сбогува с нея.

Следващата седмица, и през оставащите хиляда седмици, щеше да е заключен в тази адска дупка. Единственото му спасение бе да обжалва. Адвокат Редмейн го беше предупредил, че може да мине и година, докато дойде ред на тяхното дело. Графикът на съда наистина беше препълнен, а и колкото по-голяма присъда си получил, толкова повече трябва да чакаш, докато ти дадат дата за обжалване. Със сигурност обаче една година щеше да е достатъчна за адвокат Редмейн да събере нужните улики и да докаже, че Дани е невинен.

Минути след като съдия Саквил произнесе присъдата, Алекс Редмейн напусна съдебната зала и тръгна по застлания с килим коридор. На облепените с тапети стени висяха портрети на бивши

съдии. Почука на вратата на друг съдия, влезе, свлече се в удобното кресло пред бюрото на баща си и простичко рече:

— Виновен.

Съдия Редмейн прекоси кабинета и спря пред шкафа с напитки.

— И с това ще трябва да свикнеш — започна той, докато вадеше корковата тапа на бутилката, предварително нарочена за този повод, без значение от изхода на делото. — Защото трябва да знаеш, че откакто отмениха смъртното наказание, много повече обвинени в убийство биват осъдени и почти без изключения съдебните заседатели се оказват прави. — Наля две чаши вино и подаде едната на сина си. — Ти ли ще представляваш Картрайт при обжалването? — попита съдията, преди да отпие.

— Да, разбира се — отговори Алекс, изненадан от въпроса.

Баща му сбърчи вежди.

— Единственото, което ми остава, е да ти пожелаая късмет, защото ако Картрайт е невинен, кой тогава е убиецът?

— Спенсър Крейг — без колебание отвърна Алекс.

18.

В пет часа тежката метална врата се отвори отново под дрезгавия вик „Излизай“ на мъж, който със сигурност някога е бил майор в армията.

За следващите четиридесет и пет минути пускаха затворниците от килиите. Те сами избираха как да прекарат това време. Можеха, както Големия Ал винаги правеше, да слязат в просторното помещение на приземния етаж. Там той се отпускате в големия кожен стол пред телевизора, който никой друг затворник не си и помисляше да заеме, а останалите играеха домино, като залагаха тютюн. Ако пък си достатъчно смел, можеше да излезеш да се поразходиш на двора.

Дани бе старателно претърсен, преди да излезе от блока. „Белмарш“, като всеки друг затвор, беше зает от наркотици и дилъри, които използваха единственото време, когато всички затворници се събираха, за да предложат услугите си. Системата на заплащане беше проста и добре приета от всички зависими. Ако искаш доза — хашиш, кокаин на прах, кокаин за пушене или хероин — само казваш предпочитанията си и името на твой човек отвън, с когото хората на дилъра да се свържат; веднъж щом парите сменят собственика си, стоката пристига до ден-два в затвора. Със средно стотина подсъдими, които всекидневно биваха извозвани до съда, за да присъстват на делата, имаше безкрайни възможности за пренасяне на дрога. Някои ги хващаха веднага, което добавяше още години към присъдите им, но финансовите облаги бяха достатъчно примамливи, така че винаги да има затворници, за които ролята на муле да си струва риска.

Дани никога не бе проявявал интерес към наркотиците; той дори не пушеше. Тренъорът му по бокс го бе предупредил, че ако някога го хване да взима наркотици, повече няма да го допусне на ринга.

Сега започна да прави обиколки из двора, парче затревена земя с размерите на футболно игрище. Крачеше бързо, тъй като си даваше сметка, че това е единствената му възможност за физически упражнения, като се изключеше посещението в претъпкания фитнес салон два пъти седмично. Загледа се в деветметровата ограда, която

ограждаше двора на затвора. Макар тя да завършваше с бодлива тел, той не можеше да не се замисли дали има начин да избяга оттук. Как иначе би могъл да си отмъсти на четирите копелета, които му откраднаха свободата?

Подмина неколцина затворници, които се разхождаха по-бавно. Никой не го беше изпреварил досега. Пред себе си забеляза самотната фигура на мъж, който тичаше горе-долу с неговото темпо. Отне му няколко секунди, докато разпознае Ник Монкрийф, съкилийника му, който, очевидно, също се поддържаше в добра форма. Какво ли бе сторил, за да се озове зад решетките, почуди се Дани. Спомни си старото затворническо правило, че никога не бива да питаш другия за какво е вътре; чакаш той да сподели, ако иска.

Погледна вдясно и забеляза групичка чернокожи затворници, които се излежаваха на тревата и се припичаха на слънце, като че бяха на организирана почивка в Испания. Двамата с Бет бяха прекарвали две седмици миналото лято в Уестън-супер-Маре, където се любиха за първи път. Бърни също бе с тях и всяка вечер се оказваше придружен от различно момиче, което изчезваше от живота му с първите лъчи на утрото. Дани не бе погледнал друга жена от деня, в който забеляза Бет в сервиза.

Когато тя му съобщи, че е бременна, Дани беше едновременно изненадан и щастлив от новината. Дори му хрумна веднага да отидат до най-близката брачна служба и да се оженят. Но знаеше, че Бет няма даже да обмисли подобна идея, камо ли пък майка ѝ. Те бяха католици и трябваше да сключат църковен брак в „Сейнт Мери“ точно както родителите ѝ навремето. Отец Майкъл също не допускаше друг вариант.

За първи път Дани се замисли дали не трябва да развали годежа. В крайна сметка никое момиче не заслужава да чака двацет и две години до сватбата си. Но първо да мине обжалването и ще реши.

Бет не беше престанала да плаче, откакто чу присъдата на съдебните заседатели. Дори не ѝ разрешиха да целуне Дани, преди двамата полицаи да го отведат в килията му. Майка ѝ се опита да я утеши, но баща ѝ не каза нито дума.

— Този кошмар ще свърши, когато мине обжалването и го оправдаят — увери я майка й.

— Не разчитай на това — отвърна господин Уилсън, като зави по Бейкър Роуд.

Сирената обяви края на свободното им време. Затворниците бързо бяха върнати в килиите.

Големия Ал вече дремеше в леглото си, когато Дани влезе. След минута се появи Ник и вратата се затръшна. Нямаше да се отвори, докато не станеше време за вечеря.

Дани се качи на леглото си, а Ник се настани на пластмасовия стол. Точно започваше да пише в тетрадката си, когато Дани го попита:

— Какво пишеш?

— Водя си дневник на всичко, което се случва в затвора — обясни Ник.

— И защо ще искаш един ден да си спомняш тая помия?

— Така времето минава по-бързо. Освен това искам да стана учител като изляза оттук, затова трябва да поддържам акъла си в час.

— А ще ти разрешат ли да станеш учител, след като си бил в затвора? — попита Дани.

— Сигурно си чел по вестниците, че има недостиг на учители — ухили се Ник.

— Аз не мога много да чета — призна Дани.

— Може би сега имаш шанса да се научиш — подхвърли Ник и остави химикалката си настрана.

— Не виждам смисъл — отвърна Дани. — Особено ако прекарам следващите двацет и две години зад решетките.

— Да, но поне ще можеш да четеш писмата от адвоката си, както и да се подготвиш по-добре за обжалването.

— А бе що не спрете да дрънкате? — изръмжа Големия Ал.

— Нямаме какво друго да правим — засмя се Ник.

Големия Ал се изправи и извади плик с тютюн от джоба на джинсите си.

— А ти за к'во си на топло, Картрайт? — попита той, нарушавайки едно от златните правила на затворниците.

— Убийство — отговори Дани и замълча за момент, преди да добави: — Но не съм виновен, нахиснаха ме.

— Те всички т'ва разправят. — Големият Ал извади кутия с хартийки за цигари от другия си джоб, взе една и изсипа малко тютюн.

— Може би — отвърна Дани. — Само че аз наистина съм невинен.

Той не забеляза, че Ник записва всяка тяхна дума.

— А ти за какво си тук? — на свой ред попита Дани.

— Аз съм шибан банков обирджия — отговори Големия Ал и облиза ръба на хартията. — Някой път забогатявам, някой път ме спипват. Тоя път ми дадоха четиринайсет години.

— И от колко време си в „Белмарш“?

— От две години. Преди т'ва ме пратиха в пандиз с лек режим, опитах се да избягам, така че повече едва ли ще рискуват с мен. Някой има ли огънче?

— Не пуша — отговори Дани.

— Нито пък аз, както знаеш — добави Ник и продължи да пише в дневника си.

— Ама и вие сте едни задръстенияци. Сега ще трябва да чакам до вечеря.

— Значи никога няма да те преместят от „Белмарш“? — учудено попита Дани.

— Не и докато не си излежа срока. Веднъж лепнат ли ти категория „Д“, те държат само на строг режим. Не мога да виня копелетата. Преместят ли ме, пак ще опитам да се чупя. — Пъхна цигарата между устните си и добави: — Все пак ми остават още само три години. — И пак се обърна към стената.

— А ти? — обърна се Дани към Ник. — На теб още колко ти остава?

— Две години, четири месеца и единайсет дни. А на теб?

— Двайсет и две години — отговори Дани. — Освен ако не спечеля обжалването.

— Никой не печели обжалване — обади се Ал. — Веднъж кат' те олепят и те мушнат на топло, няма да те пуснат. Зат'ва по-добре свиквай.

Бет също лежеше в леглото си и се взираше в тавана. Щеше да чака Дани, независимо колко дълго. Нямаше никакво съмнение, че той ще бъде оправдан при обжалването, и тогава вероятно баща ѝ най-сетне щеше да повярва, че и двамата казват истината.

Адвокат Редмейн я бе уверил, че ще продължи да представлява Дани и тя не бива да се притеснява за хонорара му. Дани беше прав — адвокат Редмейн бе същинско съкровище. Бет вече бе похарчила всичките си спестявания и беше използвала годишната си отпускат, за да може да присъства в съда по време на процеса. А и какъв смисъл имаше да излиза в отпускат, ако не можеше да я прекара с Дани? Шефът ѝ прояви невероятно разбиране и ѝ каза да не се връща в офиса, преди всичко да е приключило. Ако Дани бъде оправдан, беше я уверил господин Томас, тя можеше да си вземе допълнително две седмици, за да отидат на меден месец. В понеделник сутринта обаче Бет щеше да е на бюрото си, а меденият месец се отлагаше поне с година. Макар да бе изхарчила всичките си спестявания, за да платят на адвоката на Дани, тя все пак възнамеряваше всеки месец да му изпраща малко пари, понеже дванайсет паунда на седмица в затвора са си едно нищо.

— Искаш ли чаша чай, мила? — извика майка ѝ от кухнята.

— Вечеря! — извика нечий глас и вратата се отвори за втори път днес.

Дани взе пластмасовите чиния и чаша и последва тълпата затворници, които слизаха по стълбите, за да се наредят пред тезгяха.

Най-отпред на опашката стоеше един от надзирателите, като допускаше само по шестима затворници наведнъж.

— Най-много сбивания стават за храна — обясни Ник на Дани, докато чакаха.

— Другите стават в салона — добави Големия Ал.

Най-сетне надзирателят повика Дани и Ник към групата на други четирима. Зад тезгяха стояха петима затворници, облечени в бели престилки, с бели шапки на главите и бели латексови ръкавици.

— Какво предлагате днес? — попита Ник и подаде чинията си.

— Мо'еш да вземеш наденица с боб, говеждо с боб или кълцан бут с боб — отговори един от затворниците, които сервираха храната.

— Предпочитам кълцан бут без боб. Благодаря.

— И аз искам същото, но с боб — обади се Дани.

— А ти кой си? — попита го затворникът. — Да не си шибаният му брат?

Ник и Дани се засмяха едновременно. Макар да бяха еднакви на ръст, горе-долу на една възраст и облечени в същата униформа, не бяха забелязали, че си приличат. Освен това Ник винаги беше гладко обръснат и косата му беше прилежно сресана, докато Дани се бръснеше веднъж седмично, а косата му, по думите на Големия Ал, наподобяваше „четка за клозет“.

— Как можеш да получиш работа в кухнята? — попита Дани, докато бавно се придвижваха по витото стълбище към първия етаж. Дани бързо схвана, че когато си извън килията, в затвора трябва да се движиш бавно.

— Трябва да получиш повишение — обясни Ник.

— И как става това?

— Просто не трябва да те докладват — отговори Ник.

— А това как се постига? — продължи Дани.

— Не ругаеш надзирателите, винаги си навреме за работа и никога не се включваш в побоите. Ако успееш да спазваш тези три правила, след около година ще те повишат, но пак няма да ти дадат работа в кухнята.

— Защо?

— Щот' има към хиляда шибаняци в тоя затвор — обясни Големия Ал, който ги следваше. — И деветстотин от тях се натискат за кухнята — повечето време си извън килията и докопваш най-яката манджа. Така че забрави за кухнята, Дани.

Обратно в килията, Дани вечеря в пълно мълчание, докато обмисляше как може да бъде повишен по-скоро. Веднага щом изгълта и последната наденица, Големия Ал се изправи, прекоси килията, свали си джинсите и се настани на тоалетната чиния. Дани престана да яде, а Ник отмести поглед. След като приключи и пусна водата, Големият Ал се закопча, отпусна се обратно в леглото си и започна да свива следващата си цигара.

Дани си погледна часовника — шест без десет. Обикновено към шест отиваше в дома на Бет. Огледа останките в чинията си и се

замисли за майката на Бет, която правеше най-вкусните наденички с картофено пюре.

— Каква друга работа мога да започна? — попита той.

— Още ли ще дрънкаш? — сопна се Големия Ал и запали цигарата си.

— Може да те разпределят в складовете или пък да чистиш нашето крило, или да станеш градинар — обясни Ник. — Но най-вероятно ще те разпределят на конвейера.

— Конвейерът? — повтори Дани. — Какво е това?

— Много скоро ще разбереш — отвърна Ник.

— А в гимнастическия салон? — продължи да разпитва Дани.

— И за т'ва трябва да те повишат — отговори Големия Ал и дръпна от цигарата.

— А ти къде работиш? — попита го Дани.

— Задаваш твърде много въпроси — отвърна Ал и издиша, като изпълни килията с цигарен дим.

— Големия Ал е санитар в болницата — обясни Ник.

— Това звучи като добра работа — каза Дани.

— Чистия пода, изхвърлям боклука, подготвям сутрешната смяна и правя чая — обясни Големия Ал. — Като през цялото време се движа. Значи съм повишен, нали така?

— Работата му е много отговорна — с усмивка добави Ник. — Трябва да си с безупречно досие, що се отнася до наркотици, а Големия Ал не понася наркоманите.

— Дяволски си прав. Ще пречукам всеки, който се опита да отмъкне лекарство от болницата.

— А има ли друга работа, която да си струва? — отчаяно попита Дани.

— Образование — отговори Ник. — Можеш да се присъединиш към класа ми и така ще подобриш писането и четенето си, а пък ти и плащат за това.

— Така е, ама само осем кинта на седмица — подигравателно се обади Големия Ал. — За всяка друга работа взимаш по дванайсет.

Дани отпусна глава на твърдата като камък възглавница и се загледа през малкия прозорец без завеси. От съседната килия гърмеше рап музика и той се почуди дали изобщо ще успее да заспи през първата нощ на двайсет и две годишната си присъда.

19.

В бравата прещрака ключ и тежката метална врата се отвори.

— Картрайт, отивай на конвейера. Веднага се яви при дежурния.

— Но... — започна Дани.

— Няма смисъл да спориш — спря го Ник, а надзирателят вече си бе тръгнал. — Следвай ме, ще ти покаже за къде си.

Двамата с Ник се сляха с тълпата затворници.

Всички вървяха в една и съща посока. Когато стигнаха края на коридора, Ник му обясни:

— Тук се разписваш в осем всяка сутрин и отиваш на работа.

— Какво, по дяволите, е това? — изруга Дани, докато разглеждаше шестоъгълната кабина в средата на помещението.

— Това е балонът — обясни Ник. — Надзирателите ни наблюдават отвътре, но ние не можем да ги видим.

— Вътре има надзиратели? — учуди се Дани.

— Със сигурност. Чувал съм, че са около четирийсет. Наблюдават постоянно и четирите блока, така че, ако започне бунт или някакви размирици, могат да реагират за минути.

— Участвал ли си някога в бунт? — попита Дани.

— Само веднъж — отговори Ник. — Не беше приятна гледка. Тук трябва да се разделим. Конвейерът е в обратната посока — тръгваш по зеления коридор и като стигнеш до края, значи си на правилното място.

Дани кимна и се присъедини към група затворници, които явно знаеха накъде отиват, но намръщените им лица и бавната походка издаваха, че могат да измислят и по-приятен начин да прекарат съботната сутрин.

Когато стигна до края на коридора, един надзирател с неизменната папка в ръце подканяше затворниците да влязат в голяма правоъгълна зала с размерите на баскетболно игрище. Вътре имаше шест дълги пластмасови маси с около двацет стола, наредени от двете страни. Затворниците се настаниха по местата си.

— Аз къде да седна? — попита Дани.

— Където искаш. Няма никакво значение — отвърна надзирателят.

Дани намери един празен стол и мълчаливо загледа какво се случва около него.

— Трябва да си нов — обади се мъжът отляво.

— Как разбра?

— От осем години съм на конвейера.

Дани се вгледа в ниския набит мъж, с кожа, бяла като платно. Имаше воднисти сини очи и гъста светла коса.

— Аз съм Лиъм — представи се той.

— Дани.

— Ирландец ли си?

— Не, кокни. Роден съм само на няколко километра оттук, но дядо ми е ирландец.

— Това ми е достатъчно — усмихна се Лиъм.

— И какво сега? — попита Дани.

— Виждаш ли ония в края на масата? Те са доставчиците и ще донесат по една кофа за всеки от нас. А виждаш ли камарата найлонови пликове в другия край на масата? Ще ги сложат по средата. Взимаш плик и пъхаш вътре от това, което намериш в кофата.

Докато Лиъм обясняваше, прозвуча клаксон. Затворници с жълти ленти на ръцете внесоха кофите и поставиха по една пред всеки на масата. Кофата на Дани беше пълна с пакетчета чай. Погледна към тази на Лиъм, която пък съдържаше малки разфасовки масло. Найлоновите пликове се предаваха от ръка на ръка, докато се напълнеха с оризов чипс, масло, чай и малки кутийки със сол, черен пипер и мармалад. Щом стигнеха до края на масата, един от затворниците ги редеше върху табли и ги носеше в съседната стая.

— Оттук ги изпращат в друг затвор — обясни Лиъм, — където ги сервират за закуска горе-долу по същото време след около седмица.

Дани се отегчи само след минути и едва ли би издържал цялата сутрин, ако не беше Лиъм, който коментираше безспирно всяко нещо — от това как да получиш повишение до това как да завършиш в карцера. Всички около него се заливаха от смях.

— Разправял ли съм ти за случая, когато един надзирател намери празна бутилка „Гинес“ в килията ми?

— Не — послушно отговори Дани.

— Естествено веднага ме докладва, но не успяха да докажат обвиненията.

— Как така? — учуди се Дани. Макар да бяха чували историята десетки пъти, всички го слушаха с интерес.

— Казах на началника, че надзирателят е подхвърлил бутилката в килията ми, за да ми направи мръсно.

— Защото си ирландец? — предположи Дани.

— Не, това вече го бях използвал, затова се наложи да измисля нещо по-оригинално.

— И какво ти хрумна?

— Казах им, че онзи е гей и ме сваля, а аз все му отказвам.

— А той наистина ли беше педал?

— Не, разбира се. Но последното, което му трябва на шефа, е пълно разследване за сексуалната ориентация на някой от надзирателите. Това означава камари доклади, а надзирателят излиза в платен отпуск, докато трае разследването. Пише го в правилника на затвора.

— И какво стана? — попита Дани, като пусна поредното пакетче чай в поредния найлонов плик.

— Свалиха обвиненията, а оттогава не съм виждал онзи надзирател в нашия блок.

Дани се засмя за първи път, откакто бе в затвора.

— Не поглеждай нагоре — прошепна Лиъм, когато пред Дани стовариха нова кофа с чаени торбички. Лиъм изчака затворникът с жълта лента на ръката да изнесе празните кофи и добави: — Ако някога се сблъскаш с това копеле, по-добре си плюй на петите.

— Защо? — попита Дани и се загледа в гърба на едрият затворник с бръсната глава и татуировки по ръцете.

— Казва се Кевин Лийч. Избягвай го при всички положения.

— Защо? — настоя Дани. — Какъв му е случаят?

— Една вечер се прибрал по-рано от работа и заварил жена си в леглото с най-добрия му приятел. Пребил ги и двамата, завързал ги за рамката и като се свестили, започнал да ги кълца с кухненски нож — по веднъж на всеки десет минути — първо глезените, после бавно продължил нагоре, докато стигне до сърцето. Смятат, че са минали поне шест-седем часа, преди да умрат. Казал на съдията, че само искал да покаже на кучката колко много я обича. Осъдили го на доживотен, с

препоръка от съдията никога да не го пускат предсрочно. Няма да види свобода, докато не го изнесат оттук с краката напред. — Лиъм замълча за момент. — Срам ме е да ти кажа, че и той е ирландец. Затова внимавай. Не могат да добавят и ден към присъдата му, така че изобщо не му пука кого ще накълца сега.

Спенсър Крейг не се съмняваше в себе си и не изпадаше лесно в паника, но това не можеше да се каже за Лорънс Девънпорт или Тоби Мортимър.

Крейг дочуваше клюките, които се носеха из коридорите на „Олд Бейли“ относно показанията му в процеса срещу Картрайт. Засега хората само си шушукаха, но той не можеше да си позволи клюките да прераснат в легенди.

Беше сигурен, че Лорънс Девънпорт няма да създава никакви проблеми, докато играе ролята на доктор Бересфорд в „По лекарско предписание“. Той обожаваше да се къпе във възхищението на милионите фенове, които го гледаха всяка събота вечер в девет часа. Да не говорим, че хонорарът му позволяваше да поддържа стандарт, немислим за сина на пазач на паркинг и продавачка на захаросани плодове от Гримсби. Перспективата, че ако се раздрънка, ще се наложи да прекара доста време в затвора за лъжесвидетелстване, трябваше да му влее здрав разум. А и Крейг нямаше да се поколебае да му напомни какво го очаква, щом критиците разберат, че е гей.

Тоби Мортимър криеше други опасности — беше стигнал до фазата, при която бе готов на всичко, само и само да се снабди със следващата доза. Крейг обаче не се съмняваше, че щом Тоби профука наследството си, той ще е първият човек, към когото ще се обърне за помощ.

Само Джералд Пейн оставаше непоклатим. Все пак той не губеше надежда, че един ден ще стане депутат в парламента.

Истината обаче бе, че щеше да мине много време, докато Мускетарите възстановят старите си отношения — онези отпреди трийсетия рожден ден на Джералд.

Бет изчака известно време на тротоара, докато се увери, че в магазина няма други хора. Огледа се в двете посоки и влезе. Учуди се колко е тъмно вътре и мина известно време, преди да различи познатата фигура зад щанда.

— Каква приятна изненада! — поздрави я господин Айзъкс. — С какво мога да ти помогна?

— Налага се да заложа нещо, но искам да съм сигурна, че ще мога да го откупя обратно.

— Не ми е разрешено да продавам заложените вещи по-рано от шест месеца — обясни господин Айзъкс. — А ако се налага отсрочка, все ще измислим нещо.

Бет се поколеба, преди да свали пръстена си и да го постави на щанда.

— Сигурна ли си? — попита собственикът на заложната къща.

— Нямам голям избор. Обжалването на Дани предстои и...

— Мога да ти заема пари?

— Не — отказа Бет. — Няма да е редно...

Господин Айзъкс въздъхна. Взе лупата си и разгледа бижутото, преди да заключи:

— Много добра изработка. Но колко очакваш да получиш за него?

— Пет хиляди паунда — с надежда в гласа рече Бет.

Господин Айзъкс продължи да се преструва, че внимателно изучава камъка, макар че самият той беше продал пръстена на Дани за четири хиляди преди година.

— Добре — съгласи се накрая той. — Цената е приемлива.

Прибра пръстена под щанда и извади чековата си книжка.

— Господин Айзъкс, мога ли да ви помоля за услуга, преди да напишете чека?

— Разбира се.

— Ще ми разрешите ли да го взимам назаем всяка първа неделя на месеца?

— Толкова зле ли беше? — попита Ник.

— Много по-зле. Ако го нямаше Лиъм, със сигурност щях да заспя и да ме докладват.

— Интересен случай е тоя Лиъм — обади се Големия Ал, като се размърда, но без да се обърне. — Цялото му семейство са гепачи. Има шестима братя и три сестри и по едно време петима от братята и две от сестрите бяха на топло. Шибаната му фамилия струва към милион на данъкоплатците.

Дани се засмя и попита:

— А какво знаеш за Кевин Лийч?

Големият Ал рязко се изправи.

— Даже не споменавай името му извън наш'та килия. Пълна откачалка. Ще ти клъцне гръкляна за един „Марс“. А ако го засечеш... — Той се поколеба. — Разправят, че го преместили тук от „Гарсайд“, задето нек'ъв му показал знака на победата.

— Звучи малко пресилено — обади се Ник, който записваше в дневника си всяка дума на Големия Ал.

— Не и кат' знаеш, че откачалката му отрязал и двата пръста.

— Така са правили и французите по време на битката при Агинкорт срещу англичаните — вметна Ник.

— Много интересно — изръмжа Големия Ал.

Чу се сирената и след малко отвориха вратите на килиите, за да могат затворниците да отидат на вечеря. Ник затвори дневника си, изправи се да прибере стола и едва тогава Дани забеляза, че той носи сребърна верижка на врата си.

— Из коридорите на съда се носят слухове — започна съдия Редмейн, — че Спенсър Крейг не е бил напълно откровен в показанията си. Надявам се, че не ти ги подклаждаш.

— Не се и налага — отговори Алекс. — Той има достатъчно врагове, готови да подкрепят подобни твърдения.

— И все пак, понеже си страна в случая, няма да е много разумно да споделяш мнението си с останалите колеги в съда.

— Дори и ако Крейг е виновен?

— Дори да е самият дявол.

В края на първата седмица Бет написа писмо на Дани. Надяваше се, че той ще намери някой да му го прочете. Пъхна и банкнота от

десет паунда, преди да запечата плика. Възнамеряваше да му пише всяка седмица, както и да ходи на посещение в затвора всяка първа неделя от месеца. Адвокат Редмейн ѝ беше обяснил, че осъдените с толкова дълги присъди имат право само на едно посещение месечно през първите десет години.

На следващата сутрин пусна писмото в пощенската кутия на Бейкър Роуд, преди да се качи в автобус номер двадесет и пет към центъра. Името на Дани не се споменаваше в дома на семейство Уилсън, защото баща ѝ полудяваше. Бет погали корема си и се почуди какво ли бъдеще може да очаква дете, което вижда баща си веднъж месечно, при посещения в затвора. Молеше се бебето им да е момиче.

— Трябва да се подстрижеш — обади се Големия Ал.

— И какво очакваш да направя? Да кажа на Паско, че имам нужда от нова прическа, затова ще си взема свободен ден в събота и ще се отбия в „Самис“ на Майл Енд Роуд за обичайната подстрижка?

— Няма нужда. Просто се запиши при Луис.

— А кой е Луис? — попита Дани.

— Бръснарят на пандиза — обясни Големия Ал. — Обикновено оправя по петима по време на почивката, ама е толко известен, че може и месец да чакаш. Ама ти така или иначе следващите двайсе и две години си тука. Ако искаш да минеш по-рано, плащаш три фаса за гола глава и пет — само отстрани и отзад. А господинът тук — той посочи Ник, който седеше в леглото си и четеше книга — плаща по десет, щот иска да се носи кат' джентълмен.

— Само отзад и отстрани ми върши работа. Ама какви инструменти използва? Не ми се иска да ме подстриже с пластмасов нож и вилица.

Ник затвори книгата.

— Луис работи с истински ножици, машинка, даже има и бръснач.

— Е как са го оставили? — учуди се Дани.

— Не са — отговори Големия Ал. — Един от шефовете му дава инструментите в началото и после ги прибира. И преди да попиташ — ако нещо изчезне, Луис ще си загуби работата и всички килии ще бъдат претърсени.

— А добър ли е? — попита Дани.

— Преди да го приберат на топло, е бил фризьор в Мейфеър и е взимал по петдесет кинта на човек.

— И как се е озовал тук?

— За обир — отговори Ник.

— Глупости, никакъв обир. Хванали го със свалени гащи в Хампстед Хийт и мо'еш да си сигурен, че не е пикал, кат' се появили ченгетата.

— Ама ако се знае, че е гей, как изобщо оцелява тук?

— Добър въпрос — отговори Големия Ал. — В повечето пандизи, влезе ли педал в банята затворниците му се изреждат.

— А какво ги спира?

— Не е лесно да се намери добър фризьор сред затворниците — обясни Ник.

— Така си е — съгласи се Големия Ал. — Предишният беше вкаран за убийство и никой не можеше да се отпусне на стола, докато държеше бръснача. Повечето даже пуснаха доста дълга коса.

20.

— Имаш две писма, Картрайт. — Господин Паско, надзирателят в тяхното крило, му подаде пощенските пликове. — Между другото в едното намерихме десет паунда. Внесохме ги директно за сметката ти в лавката, но кажи на приятелката си да ги праща с пощенски запис и направо ще ги получаваш с парите за седмицата.

Тежката метална врата се затръшна.

— Отворили са писмата ми! — възкликна Дани, като се взираше в разпечатаните пликове.

— Винаги го правят — обади се Големия Ал. — Освен това подслушват и телефонните ти разговори.

— Защо?

— Надяват се да хванат някой от наркодилърите. А миналата седмица спипали едно тъпо копеле да уговаря обир за деня, в който го пуснат на свобода.

Дани извади писмото от по-малкия плик. Понеже беше написано на ръка, предположи, че е от Бет. Второто беше напечатано на компютър и не можеше да бъде сигурен от кого е. Полежа известно време в леглото си, докато обмисляше какво да прави и най-накрая се предаде.

— Ник, можеш ли да ми прочетеш писмата? — тихо попита Дани.

— Мога, и с удоволствие ще го направя — отвърна Ник.

Дани му подаде двата плика.

Ник остави химикалката, отвори писмото, написано на ръка, и погледна подписа.

— Това е от Бет.

Дани кимна.

Скъпи Дани — започна Ник, — минала е само една седмица, а толкова много ми липсваш вече. Как е възможно заседателите да допуснат подобна грешка? Защо не ми повярваха? Попълних всички документи и ще дойда на

посещение другата неделя, което е единственият ни шанс да се видим, преди да се роди бебето. Вчера говорих по телефона с една служителка и тя се държа много мило. Майка ти и баща ти са добре и ти пращат цялата си любов, както и моята майка. Сигурна съм, че след време и баща ми ще се промени, особено след като те оправдаят при обжалването. Липсваш ми ужасно много. Обичам те, обичам те, обичам те.

Бет

Ник вдигна поглед към Дани, който се взираше в тавана.

— Искаш ли да го прочета още веднъж?

— Не.

Ник отвори второто писмо.

— От Алекс Редмейн е — обясни той. — Много необичайно.

— Какво искаш да кажеш? — попита Дани и се изправи.

— Адвокатите обикновено не пишат сами на клиентите си.

Оставят тази работа на помощниците си. Отбелязано е като лично и конфиденциално. Сигурен ли си, че искаш да го прочета?

— Да — отвърна Дани.

Драги Дани, пиша ти, за да си наясно докъде са нещата с обжалването.

Подадох всички необходими документи и днес получих писмо от Министерството на правосъдието, че делото ти е включено в списъка на чакащите. Въпреки това не се знае точно колко време ще отнеме и трябва да те предупредя, че може да минат и две години, докато дойде нашият ред. Аз продължавам да разследвам всички следи и се надявам да успея да събера нови доказателства. Ще ти пиша отново, когато имам новини.

Твой,
Алекс Редмейн

Ник прибра двете писма в пликите и ги върна на Дани. Взе химикалката си и попита:

— Искаш ли да издиктуваш отговор?

— Не — категорично отговори Дани. — Искам да ме научиш да пиша и чета.

Спенсър Крейг започваше да мисли, че е постъпил неразумно, като избра „Дънлоп Армс“ за ежемесечната среща на Мускетарите. Успя да убеди приятелите си, че идеята всъщност е много добра, защото така ще покажат, че нямат какво да крият. Сега вече съжаляваше за решението си.

Лорънс Девънпорт измисли неубедително извинение. Не можел да се присъедини, защото трябвало да присъства на церемонията по връчване на телевизионни награди — той бил номиниран за най-добър актьор в сапунен сериал.

Крейг не се изненада, че Тоби Мортимър изобщо не се появи, тъй като той най-вероятно лежеше в някоя канавка с игла, забита във вената.

Добре че поне Джералд Пейн дойде, макар и с доста голямо закъснение. Ако тази среща имаше дневен ред, първа точка би била: „Разпускането на Мускетарите“. Крейг наля остатъка от първата бутилка „Шабли“ в чашата на Джералд и поръча нова.

— Наздраве — вдигна чашата си той.

Пейн само кимна, без особен ентузиазъм.

Известно време никой не проговори.

— Имаш ли представа за кога е насрочено обжалването на Картрайт? — най-сетне попита Пейн.

— Не — отговори Крейг. — Редовно проверявам списъка на делата, но по очевидни причини не мога да рискувам да се обадя и да попитам. Щом науча нещо, първо на теб ще съобщя.

— Притесняваш ли се за Тоби? — продължи с въпросите Пейн.

— Не, той е най-малкият ни проблем. За когато и да насрочат делото, можеш да си сигурен, че Тоби няма да е в състояние да дава показания. Единственото ми притеснение е Лари — става все по-хлъзгав с всеки изминал ден. Надявам се, че перспективата да прекара доста време в затвора ще го вразуми.

— Ами сестра му?

— Сара ли? — учуди се Крейг. — Какво за нея?

— Нищо конкретно, само си мислех, че ако тя разбере какво точно се случи онази нощ, може би ще се опита да го убеди, че е негов дълг да каже истината в съда. Все пак тя също е адвокат. — Пейн отпи от виното си. — Ти нямаше ли връзка с нея в Кеймбридж?

— Не бих го нарекъл връзка — отговори Крейг. — Тя не е мой тип, прекалено превзета е.

— Аз пък чух друга версия — продължи Пейн, като се постара думите му да прозвучат лековато.

— Какво си чул? — отбранително попита Крейг.

— Че тя те е разкарала, понеже си имал доста странни навици в леглото.

Крейг не направи никакъв коментар, само изпразни и втората бутилка.

— Барман, още една — поръча той.

— Деветдесет и пета година ли, господин Крейг?

— Разбира се. Само най-доброто за моя приятел.

— Няма нужда да си харчиш парите за мен — каза Пейн.

Крейг не си направи труда да му обясни, че няма никакво значение какъв е етикетът на бутилката, защото барманът вече беше решил колко пари да им поиска, „за да си държи езика зад зъбите“, както сам се беше изразил.

Големия Ал хъркаше. Ник бе описал звука в дневника си като кръстоска между гъргоренето на слон, пиещ вода, и корабна сирена. Ник някак успяваше да заспи под грохота на рап музиката от съседната килия, но така и не можа да свикне с хъркането на Ал.

Лежеше буден и мислеше за решението на Дани да се махне от конвейера, за да стане негов ученик. Не му бе трудно да забележи, че макар и да нямаше какво образование, Дани е далеч по-умен от всички, на които бе преподавал през последните две години.

Дани беше ненаситен за знания. Не губеше и минута — постоянно задаваше въпроси и рядко се задоволяваше с първия отговор. Ник беше чел за учители, чиито ученици се оказват по-умни от самите тях, но не бе очаквал, че ще попадне на такъв точно в

затвора. А Дани не го оставяше на мира дори и вечерно време — щом вратата на килията се затвореше за нощта, той се настаняваше удобно на леглото на Ник и започваше с въпросите. В две области, математика и спорт, Дани знаеше много повече от него. Освен това притежаваше фотографска памет, така че на Ник не му се налагаше да проверява в учебниците. А що се отнася до „Уест Хам“ или „Есекс“, Дани беше учебникът. Макар да не можеше да пише и чете, Дани притежаваше вродена дарба да борава с числа.

— Буден ли си? — прекъсна мислите му Дани.

— Мисля, че в съседните три килии никой не спи от хъркането на Големия Ал.

— Аз пък си мислех, че откакто се записах за твой ученик, съм ти споделил много неща за себе си, а все още не знам нищо за теб.

— Какво искаш да знаеш? — попита Ник.

— За начало, как някой като теб се е оказал в затвора? — Ник не отговори веднага. — Ако не искаш, не ми казвай — добави Дани.

— Осъден съм от военен съд, докато полкът ми служеше с войските на НАТО в Косово.

— Убил ли си някой?

— Не, но един албанец загина, а друг беше ранен заради моя грешка. — Сега беше ред на Дани да замълчи. — Моят взвод трябваше да охранява група сърби, обвинени в етническа чистка. По време на дежурството ми се появи група албански партизани — обикаляха с кола около лагера ни и стреляха във въздуха с калашниците си, за да отпразнуват залавянето на сърбите. Когато колата се приближи опасно близо, предупредих водача им, че трябва да се оттеглят. Той не ми обърна никакво внимание и аз наредих на сержанта да изстреля няколко предупредителни изстрела. Резултатът беше, че двама от тях бяха тежко ранени, а единият почина по-късно в болницата.

— Значи ти самият не си убил никой?

— Никого. Казва се никого.

— Никого — повтори Дани.

— Не, не съм, но аз бях дежурен.

— И за това са ти дали осем години?

Ник не отговори.

— И аз по едно време си мислех да отида в армията.

— От теб щеше да стане дяволски добър войник.

— Само че Бет беше против.

Ник се усмихна.

— Каза, че не искала да ме няма с месеци, а и щяла да умре от притеснение. Каква ирония!

— Много уместна употреба на думата „ирония“.

— А как така не получавах ник'ви писма?

— Никакви.

— Как така не получавах никакви писма? — повтори въпроса си Дани. — Как се пише „получавам“? П-о-л-о-ч-а-в-а-м.

— Не, п-о-л-у-ч-а-в-а-м. Опитай се да го запомниш. — Последва дълга пауза, преди Ник да отговори на въпроса на Дани. — След делото не съм правил никакви опити да поддържам връзка със семейството си, нито пък те са правили.

— Дори майка ти и баща ти? — учуди се Дани.

— Майка ми е починала при раждането ми.

— Съжалявам. А баща ти жив ли е?

— Доколкото знам — да, но той беше полковник в същия взвод, в който служех и аз. Не ми е проговорил, откакто започна процесът срещу мен.

— Това е малко прекалено.

— Армията е смисълът на целия му живот. Аз трябваше да следвам неговите стъпки и да стана командир, а не да бъда осъден от военния съд.

— Имаш ли братя или сестри?

— Не.

— Лели и чичовци?

— Един чичо и две лели. По-малкият брат на баща ми и жена му живеят в Шотландия. Имам и леля в Канада, но никога не съм я виждал.

— Никакви други роднинства?

— Казва се роднини — поправи го Ник. — Не, няма други. Единственият, когото обичах, беше дядо ми, но той почина преди няколко години.

— И той ли беше военен? — попита Дани.

— Не, беше пират — през смях отговори Ник.

Дани не се засмя.

— Какъв пират?

— Продавал оръжие на американците през Втората световна война; направил състояние — достатъчно, за да не работи повече, — оттеглил се в Шотландия, купил си имот и станал земевладелец.

— Земевладелец? Това значи ли, че си богат?

— За съжаление не — отговори Ник. — Баща ми успя да пропилее наследството си, докато беше командир на полк. Все повтаряше: „Трябва да поддържаме стандарта си, момчето ми“. Каквото остана, потъна за издръжка на имотите.

— Значи нямаш пукната пара? Като мен?

— Не — отвърна Ник. — Аз не съм като теб. Ти по-скоро приличаш на дядо ми. И не би направил грешката, която допуснах аз.

— Но аз съм осъден на двайсет и две години, които ще прекарам тука — възрази Дани.

— Казва се тук — поправи го Ник.

— Тук — повтори Дани.

— Но за разлика от мен, ти не би трябвало да си тук — тихо рече Ник.

— Наистина ли мислиш така? — Дани не можа да скрие изненадата си.

— Не го вярвах, докато не прочетох писмото на Бет. А очевидно адвокат Редмейн също смята, че заседателите са взели погрешно решение.

— Какво е това на врата ти? — попита Дани.

Големия Ал се стресна, изръмжа, стана от леглото, свали си боксерките и се отпусна върху тоалетната чиния. Когато пусна водата, Дани и Ник се опитаха да заспят, преди да започне хъркането.

Бет усети болката, докато пътуваше в автобуса. Бебето трябваше да се появи след три седмици, но тя веднага си даде сметка, че е най-добре веднага да иде в някоя болница, ако не иска да роди първото си дете в автобус по линия двайсет и пет.

— Помогнете ми — изпъшка тя, когато я преряза за втори път.

Двете възрастни жени, които седяха пред нея, се обърнаха едновременно.

— Започва ли се? — попита едната.

— Няма никакво съмнение — рече другата. — Вие кажете на шофьора, а аз ще ѝ помогна да слезе.

Ник подаде десет цигари на Луис, след като бръснарят изчетка космите от раменете му.

— Благодаря ти, Луис — каза Ник, все едно че се намираше при личния си фризьор в салон „Тръмпърс“ на Кързън стрийт.

— За мен е удоволствие, господине — официално му отговори Луис, докато връзваше кърпата на врата на следващия си клиент.

— А вие какво ще желаете? — попита Луис и прокара пръсти през гъстата къса коса на Дани.

— Това можеш да го оставиш — обясни Дани и махна ръката му от главата си. — Искam само да я скъсиш отстрани и отзад.

— Ще ти отива — съгласи се Луис, взе ножицата и огледа по-отблизо косата му.

След осем минути приключи с подстрижката и подаде на Дани огледало, за да огледа врата си.

— Не е зле — призна Дани, когато се разнесе глас:

— Край на почивката. Всички по килиите.

Дани пхна пет цигари в ръката на Луис точно когато надзирателят се приближи към тях.

— Шефе, а ти какво ще искаш? По-късо отстрани и отзад? — пошегува се Дани, докато оглеждаше плешивата глава на господин Хаген.

— Не се закачай с мен, Картрайт. Прибирай се в килията, ако не искаш да те докладвам.

Хаген прибра ножиците, машинката, четката, бръснача и различните по размер гребени в метална кутия. Заклучи я и я отнесе.

— Ще се видим след месец — рече Луис, докато Дани бързаше към килията си.

21.

Гласът отвън оповестяваше, че е време за църква.

Дани и Ник зачакаха пред вратата, докато Големия Ал хъркаше щастливо, воден от убеждението си, че докато спиш, не си в затвора.

Тежкият ключ се завъртя в бравата и вратата се отвори. Дани и Ник се сляха с множеството, тръгнало към параклиса на затвора.

— Вярваш ли в Господ? — попита Дани, докато слизаха по витата метална стълба към приземния етаж.

— Не — отговори Ник. — Аз съм агностик.

— Какво значи това?

— Агностик е човек, който вярва, че няма как да знаем дали Господ съществува, или не, за разлика от атеиста, който е сигурен, че няма Бог. Но пък е много добро извинение да прекараш един час извън килията всяка неделя, а и обичам да пея. Освен това падрето тук изнася прекрасни служби, макар да отделя прекомерно голямо внимание на разкаянието.

— Какво е „падре“?

— Така наричат свещениците в армията.

— А „прекомерно“?

— Прекалено много, повече от необходимото.

— Двамата с Бет сме римокатолици.

— Казва се: „Двамата с Бет сме католици“.

— Двамата с Бет сме католици — повтори Дани. — Затова знаем Библията наизуст, въпреки че не мога да чета.

— Не ти ли омръзва постоянно да те поправам?

— Понякога — призна Дани. — Обаче знам, че Бет много ще се зарадва, че се уча да пиша, да чета и да говоря правилно. Тя винаги е казвала, че трябва да се образовам.

— Тя ще дойде ли следобед на посещение?

— Да — усмихна се Дани. — Нямам търпение да я видя.

Двамата стигнаха входа на параклиса, където се наредиха на опашка, за да бъдат претърсени, преди да ги пуснат да влязат.

— Защо ще ни претърсват? — попита Дани.

— Защото това е един от малкото поводи затворници от четирите блока да се съберат и могат да си разменят наркотици или информация.

Стигнаха до края на опашката, където ги претърсиха двама надзиратели — ниска жена на около четиридесет години, която изглеждаше, сякаш отдавна е на диета със затворническа храна, и помлад мъж, който явно прекарваше много време на лежанката за вдигане на тежести. Повечето от затворниците се бутаха, за да бъдат претърсени от жената.

Най-сетне Дани и Ник влязоха в параклиса — просторно правоъгълно помещение с дървени пейки, обърнати към сребърния кръст на олтара. На тухлената стена отзад беше изрисувана „Тайната вечеря“ в огромни размери. Ник обясни на Дани, че е рисувана от затворник, който ползвал други затворници за модели.

— Не е зле — каза Дани.

— Това, че някой е убиец, не означава, че няма други качества — отбеляза Ник. — Не забравяй Караваджо.

— Не мисля, че го познавам — призна Дани.

— Отворете на страница 127 от Псалтира — рече свещеникът — и всички заедно ще изпеем „Ти, който доблестен си“.

— Ще те запозная с Караваджо, щом се върнем в килията — обеща Ник и в този миг от малкия орган прозвучаха встъпителните акорди.

Докато пееха, Ник се зачуди дали Дани успява да прочете думите или ги е научил наизуст при посещенията в кварталната църква.

Огледа малкия параклис. Не се учудваше, че пейките бяха претъпкани с хора като на футболен стадион в събота следобед. На последния ред се бе струпала групичка затворници, които обсъждаха кой от новите попълнения търси наркотици, без изобщо да си направят труда дори да отворят книгите с химни; вече бяха отхвърлили Дани от списъка с клиенти. Дори когато коленичиха, не се престориха, че изричат молитва — изкуплението не ги интересуваше. Замълчаха едва когато отецът започна проповедта си. Дейв, чието име бе изписано на пластмасова табелка, закачена на расото му, се оказа съвестен, старомоден свещеник, избрал убийството за тема на словото си. Това предизвика бурни викове „Алилуя!“ от първите редици, където се беше настанила група експанзивни афро-карибци, очевидно вещи в темата.

Дейв подкани затворниците да отворят библиите си на Битие и започна с историята на Каин, първия убиец.

— Каин толкова много завиждал на успехите на брат си, че решил да се отърве от него.

После им разказа за Моисей, който според него убил някакъв египтянин и смятал, че ще му се размине, но Господ го видял и го наказал да страда до края на живота си.

— Това не си го спомням — прошепна Дани.

— Нито пък аз — призна Ник. — Досега смятах, че Моисей е умрял спокойно в съня си на сто и трийсет години.

— Сега искам всички да отворите Втора книга Царства — продължи Дейв, — където ще прочетете за цар, който е бил убиец.

— Алилуя! — изреваха затворниците на първите редове, макар и не в унисон.

— Да, цар Давид е бил убиец — рече Дейв. — Той убил хетееца Урия, защото се влюбил в съпругата му Вирсавия. Но Давид бил хитър и не искал всички да го видят как убива военачалника си, затова наредил на Урия да заеме предна позиция в предстоящата битка, което гарантирало смъртта му. Само че Господ видял какво сторил Давид и го наказал, защото Господ вижда всичко и наказва онези, престъпили заповедите Му.

— Алилуя! — извикаха отново в хор първите редове.

Дейв завърши службата със заключителна молитва, в която думите „разбиране“ и „прошка“ се повтаряха отново и отново. Накрая благослови множеството, вероятно най-многочисленото в Лондон тази сутрин.

— Службата тук е много по-различна от службите в „Сейнт Мери“ — каза Дани на излизане от параклиса.

Ник само повдигна вежди.

Отново ги претърсиха и трима затворници бяха отделени на страни, преди да ги отведат по пурпурния коридор.

— Какво ще им правят? — попита Дани.

— Отвеждат ги за притежание на наркотици — обясни Ник. — Ще прекарат най-малко седем дни в карцера.

— Не може да си струва цената — учуди се Дани.

— Те явно смятат обратното, защото можеш да си сигурен, че щом ги пуснат, веднага ще се върнат към търговията си.

С всяка следваща минута Дани се вълнуваше все повече от предстоящата среща с Бет, първата от седмици насам.

В два следобед, час преди времето за посещения, Дани нервно кръстосваше килията. Беше изпрал и изгладил ризата и джинсите си и прекара доста време под душа. Чудеше се с какво ли ще е облечена Бет, сякаш излизаха на първа среща...

— Как изглеждам? — попита Дани.

Ник направи гримаса.

— Толкова ли е зле?

— Не, само че...

— Само че какво? — настоя Дани.

— Може би Бет ще очаква да си избърснат.

Дани се огледа в парчето огледало на стената и бързо си погледна часовника.

22.

Още един коридор, претъпкан със затворници, но поне този път се движеха по-бързо. Никой не искаше да изпусне и минута от времето за посещения. В края на коридора се намираше чакалнята, със заковани покрай стените дървени пейки. Там също се чакаше доста, докато най-накрая извикат името ти по високоговорителя. Дани прекара това време в разчитане на табелите по стените; няколко от тях предупреждаваха за последствията — както за затворниците, така и за посетителите, — ако бъдат заловени с наркотици и ако изобщо се опитат да разменят някакви вещи помежду си. Друга се отнасяше за политиката на затвора спрямо случаи на побой, а последната съобщаваше нещо за дискриминация — дума, която измъчи Дани и чието значение той не знаеше. Щеше да попита Ник, щом се върне в килията.

Мина близо час, преди да съобщят името Картрайт по високоговорителя. Дани скочи на крака и последва надзирателя в малка стая, където го накараха да застане с разкрасени крака на дървена платформа. Друг полицаи, когото виждаше за първи път, го претърси по-старателно от когато и да било. Големия Ал го беше предупредил, че ги проверяват много внимателно, защото посетителите често се опитвали да предадат на близките си наркотици, пари, ножове и дори пистолети.

След като приключи с претърсването, надзирателят праметна жълта лента през рамото на Дани, която различаваше затворниците от посетителите. След това го въведоха в най-голямата зала, която бе виждал в „Белмарш“. Застана пред бюро, повдигнато на платформа на метър над пода, и друг надзирател прегледа списъка пред себе си и каза:

— Чакат те на Е9.

В залата бяха наредени маси и столове в седем редици, номерирани от А до Ж. Затворниците седяха на червени столове, заковани за пода. Посетителите сядаха срещу тях, на зелени столове, които също бяха заковани. Така надзирателите лесно можеха да

наблюдават цялата зала, в което им помагаха и множеството камери по тавана. Докато вървеше между редиците маси, Дани забеляза, че на втория етаж е пълно с надзиратели, които следяха всяко движение в залата. Спря до ред Е и потърси Бет с поглед. Най-накрая я забеляза — седеше на един от зелените столове. Макар да бе залепил нейна снимка на стената в килията си, Дани бе забравил колко е красива. Държеше голям вързоп в ръцете си, което го изненада, защото на посетителите не беше разрешено да носят подаръци на затворниците.

Тя скочи на крака веднага щом го видя. Дани забърза крачка, макар много пъти да го бяха предупреждавали, че не трябва да тича. Прегърна я силно и се стъписа, когато от вързоп в ръцете ѝ се чу бебешки плач. Дани направи крачка назад и за първи път видя дъщеря си.

— Красива е — промълви той и взе Кристи в ръце. Вдигна поглед към Бет и добави: — Ще изляза оттук, преди даже да разбере, че баща ѝ е в затвора.

— Как...

— Кога... — започнаха и двамата едновременно.

— Съжалявам — каза той. — Ти кажи първо.

— Защо говориш толкова бавно? — изненада се Бет.

Дани се отпусна в червения стол и започна да ѝ разказва за съкилийниците си. Междувременно изяде един „Марс“ и пресуши кутийката диетична кока-кола, които Бет му беше купила от лавката — деликатеси, които не бе опитвал, откакто го бяха затворили в „Белмарш“.

— Ник ме учи да пиша и чета — обясни ѝ той. — А Големия Ал ми показва как се оцелява в затвора. — Той замълча и зачака реакцията на Бет.

— Имал си късмет да попаднеш точно в тази килия.

Дани не се беше замислял за това и сега си даде сметка, че трябва да благодари на господин Дженкинс.

— Е, как е животът на Бейкър Роуд? — попита той и погали бедрото на Бет.

— Някои от съседите събират подписка за освобождаването ти, а на стената на метростанцията откъм Боу Роуд са изписали със спрей „Дани Картрайт е невинен!“. Още никой не се е опитал да го изтрие, дори общината.

Докато слушаше новините, Дани изяде още три марса и изпи две кутийки кока-кола, защото знаеше, че няма да му разрешат да ги вземе в килията.

Искаше още малко да подържи Кристи, но тя бе заспала в ръцете на майка си. Видът на дъщеря му само засили решимостта му на всяка цена да се научи да пише и чете. Искаше да е в състояние да отговори на всеки въпрос на адвокат Редмейн и да отиде подготвен на обжалването, а и да изненада Бет, като ѝ изпрати писмо.

— Времето за посещения изтече — обяви глас по високоговорителите.

Дани нямаше представа кога беше изтекъл най-краткият час в живота му и погледна часовника на стената. Изправи се бавно, прегърна Бет и я целуна. Знаеше, че това е най-лесният начин посетителят да ти пхне нещо в джоба, затова беше сигурен, че в момента надзирателите не ги изпускат от поглед. Някои затворници дори гълтаха наркотиците, за да не ги открият при претърсването, преди да ги върнат в килиите.

— Довиждане, скъпи — каза му Бет, когато той я пусна.

— Довиждане — отчаяно отвърна Дани. — А, за малко да забравя.

Бръкна в джоба на панталона си и извади сгънат лист хартия. В момента, в който ѝ подаваше писмото, до тях се появи един от надзирателите и го грабна от ръката му.

— Не е разрешено да ѝ даваш нищо, Картрайт.

— Но това е само... — започна Дани.

— Без уговорки. Време е да си вървите, госпожо.

Дани остана загледан след Бет, която си тръгна с детето му на ръце.

— Трябва да изляза оттук — пророни той тихо.

Надзирателят отвори листа и прочете първите думи, които Дани беше написал сам на Бет: „Не след дълго ще сме отново заедно“.

Лицето му се смръщи тревожно.

— Да я подкъся отстрани и отзад ли? — попита Луис, докато следващият му клиент се настаняваше на стола.

— Не — тихо отговори Дани. — Искам прическа като на приятеля преди мен.

— Ще ти струва повече — предупреди го Луис.

— Колко?

— Колкото на Ник, десет фаса на месец.

Дани извади неразпечатан пакет „Марлборо“ от джоба на джинсите си.

— За днес и предплащам за следващия месец, ако си свършиш работата добре.

Луис се засмя, а Дани прибра обратно цигарите в джоба си.

Бръснарят обикаляше бавно около стола, оглеждаше косата на Дани и от време на време коментираше.

— Първо, трябва да я оставиш да порасне малко и да я миеш поне два или три пъти седмично — обясни той. — Ник винаги е с чиста и сресана коса. Освен това трябва да се бръснеш всеки ден, като поддържаш бакенбардите по-къси, ако искаш да изглеждаш като джентълмен. — След още оглеждане, Луис добави: — Ник си сресва косата наляво, а не като теб — надясно и това ще е първата промяна, която трябва да направим. Освен това косата му е по-светла от твоята, което не е проблем — ако редовно я изплакваш с лимонов сок, и твоята ще изсветлее.

— Колко време ще ми отнеме всичко това?

— Шест месеца, не повече. Но трябва да идваш при мен всеки месец — добави Луис.

— Няма проблем, и без това за никъде не съм тръгнал — отвърна Дани. — Запази ми час за всеки първи понеделник от месеца, защото трябва да сме приключили преди делото по обжалване. Адвокатът ми смята, че има много голямо значение как изглеждаш, когато си на подсъдимата скамейка, а аз искам да приличам на полицаи, а не на престъпник.

— Добър ти е адвокатът значи — измърмори Луис, метна зелената кърпа около врата на Дани и взе ножиците.

След двацет минути едва забележимата промяна вече бе факт.

— И не забравяй — повтори му Луис, докато държеше огледалото зад гърба на Дани, за да може той да огледа тила си. — Трябва да се бръснеш всяка сутрин и да си миеш косата с шампоан поне два пъти седмично, ако искаш да си на ниво, както би казал Ник.

— Обратно по килиите — извика господин Хаген. Изненада се, когато забеляза двамата затворници да си разменят неотворен пакет цигари.

— Намери си нов клиент за алтернативните услуги ли, Луис? — попита той и се подсмихна.

Дани и Луис не отговориха нищо.

— Странно, Картрайт. Най-малко за теб предполагах, че си педал.

23.

Минутите ставаха часове, часовете — дни, дните — седмици и така бавно и мъчително се изниза най-дългата година в живота на Дани, макар, както Бет често му напомняше, времето да не бе напълно пропиляно. След няколко месеца Дани щеше да се яви на шест изпита, за да получи удостоверение за завършено средно общо образование. Според учителя му щеше да ги вземе с пълен отличен. Бет го бе попитала кои предмети си е избрал за кандидатстване в колеж.

— Ще ме пуснат много преди да се наложи да реша — бе обещал той.

— Въпреки това настоявам да се явиш — каза тя.

С Кристи го посещаваха всяка първа неделя от месеца и в последно време Бет говореше най-вече за предстоящото дело в Апелативния съд. Истината беше, че дата още не бе насрочена. Господин Редмейн упорито търсеше нови доказателства, защото, както бе признал, без тях шансовете им да спечелят бяха минимални. Наскоро Дани бе прочел доклад на Вътрешно министерство, според който 97 процента от молбите като неговата биваха отхвърляни и само 3 процента от осъдените на дълъг срок получаваха незначително намаляване на присъдите. Опитва се да не мисли какво ще стане, ако жалбата му бъде отхвърлена. Какво щеше да стане с Бет и Кристи, ако трябваше да лежи още двацет и една години? Бет никога не повдигаше въпроса, но Дани вече беше решил, че за нищо на света присъдата няма да е и за тримата.

Беше разбрал, че затворниците с дълги присъди, както и доживотните, се делят на две категории: такива, които напълно се изолират от живота навън — никакви писма, никакви обаждания или посещения, и другите — които като приковани на легло инвалиди се превръщат в тежест за семействата си до края на дните си. Вече знаеше по кой от двата пътя ще поеме, ако нищо не излезеше от обжалването.

„Доктор Бересфорд загива при катастрофа“, гласеше заглавие на първа страница на „Сънди Мейл“. По-нататък в статията се съобщаваше, че звездата на Лорънс Девънпорт е започнала да губи блясъка си и продуцентите на „По лекарско предписание“ са решили да го освободят от сериала. Планираше се да загине в катастрофа с пиян шофьор. Щял да бъде откаран в болницата, където работи и сестра Петъл, на която той бе обърнал гръб заради съобщението ѝ, че е бременна от него. Тя щяла да се опита да спаси живота му, но уви...

Телефонът в кабинета на Спенсър Крейг иззвъня. Никак не се изненада, когато чу отсреща гласа на Джералд Пейн.

— Видя ли вестниците?

— Да — отговори Крейг. — Честно казано, изобщо не съм изненадан. Зрителският интерес е намалял чувствително през последната година и очевидно се опитват да привлекат отново вниманието на хората.

— Изритат ли го, Лари трудно ще получи нова роля. Няма да е добре, ако се върне отново към бутилката.

— Не ми се ще да обсъждаме това по телефона, Джералд. Да се срещнем някъде тия дни.

Крейг отвори бележника с ангажиментите си и с неудоволствие забеляза, че няколко дни поред са напълно свободни. Преди време нещата съвсем не стояха така.

Дежурният остави вещите на задържания на плота, за да може колегата му да направи опис в дневника: игла, малко пликче с бял прах, кутийка кибрит, лъжица, вратовръзка и банкнота от пет паунда.

— Имаме ли име или документ за самоличност? — попита колегата.

— Не — отговори дежурният полицай и хвърли поглед към свитата на кълбо фигура на пейката пред него. — Какъв е смисълът да изпращат тоя нещастник в затвора?

— Законът си е закон, човече. Нашата работа е да го прилагаме, а не да го обсъждаме.

— Нещастното копеле — въздъхна дежурният полицай.

В дългите безсънни нощи, докато чакаше делото за обжалване, съветът на господин Редмейн преди произнасянето на заседателите по време на първото дело често изникваше в съзнанието на Дани. „Признаеш ли се за виновен в убийството, ще лежиш само две години.“ Ако беше се вслушал в съвета му, след дванайсет месеца Дани щеше да е свободен.

Опита да се да се съсредоточи върху есето, което бе написал за „Граф Монте Кристо“. Дали и той да не избяга като Едмонд Дантес? Само че тук, на първия етаж, няма как да прокопаеш тунел, а и „Белмарш“ не беше построен на остров, така че и море нямаше. Ето защо, за разлика от Дантес, той имаше твърде слаба надежда да успее да отмъсти на четиримата си врагове, в случай че не спечели делото за обжалване. След като прочете есето, Ник му постави оценка 73 процента с коментара: „За разлика от Едмонд Дантес, на теб няма да ти се наложи да търсиш начин за бягство, защото ще те освободят“.

Колко много се бяха сблизихи двамата през последната година. Всъщност прекарваха заедно повече време, отколкото Дани бе прекарал с Бърни. Някои от новите затворници дори си мислеха, че са братя, докато Дани не си отвореше устата. Това щеше да отнеме време.

— Умен си точно колкото мен — непрестанно повтаряше Ник. — А стане ли дума за математика — ти мен можеш да учиш.

Ключът се превъртя в бравата и господин Паско отвори, за да пусне Големия Ал вътре. Както винаги, точни като часовник — престани да използваш клишета, дори в мислите си, беше му казал Ник. Едрият им съкилийник се стовари безмълвно на леглото. Дани продължи да пише.

— Нося ти новини, Дани Бой — обади се по едно време Големия Ал.

Дани остави писалката. Рядко се случваше Големия Ал да започне разговор, освен ако не му трябваше кибрит.

— Да си срещал някога тип на име Мортимър?

Сърцето на Дани ускори ударите си.

— Да — отвърна той най-сетне. — Беше в бара в нощта на убийството на Бърни. Така и не се появи на делото.

— Появил се е обаче тук — кратко съобщи Ал.

— Как така?

— Ами така. Докараха го в болницата днес следобед. Има нужда от лечение.

Дани се бе научил да не прекъсва Ал, когато заговори, защото всеки момент можеше да млъкне и след това цяла седмица не можеш да му изкопчиш и дума.

— Погледнах в картона му. Прибран е за притежание на дрога клас А. Две години ще лежи. Май ще е чест посетител на болницата.

Дани чакаше, а сърцето му щеше да изхвъркне.

— Може да не съм умен кат' теб или Ник, но е възможно от него да дойде информацията, която ти и адвокатът ти от толкова време търсите.

— Ти си съкровище.

— Е, чак пък толкоз — изсумтя Големия Ал и добави: — Но ме събуди, когато приятелят ти се върне, защото ще ви науча на туй-онуй.

Спенсър Крейг седеше сам пред екрана и въртеше чаша уиски в ръка. Заедно с девет милиона зрители той гледаше последния епизод на „По лекарско предписание“ с Лорънс Девънпорт. Сестра Петъл държеше ръката на доктор Бересфорд, който със сетни сили промълви:

— Ти заслужаваш нещо по-добро.

Епизодът спечели своята най-многочислена аудитория за последните десет години. Завърши със спускането на ковчега на доктор Бересфорд в земята и разплаканата сестра Петъл над него. Продуцентите не оставиха никаква възможност за чудодейно оцеляване, независимо от молбите на пламенните обожателки на Девънпорт.

Седмицата никак не беше добра за Крейг: Тоби бе изпратен в затвора, където Картрайт излежаваше присъдата си, Лари бе останал без работа, а и днес сутринта бе видял, че делото за обжалване на присъдата на Картрайт е влязло в програмата на съда. Имаше още няколко месеца, но какво ли щеше да е състоянието на Лари дотогава? Особено ако Тоби се пречупеше и заради една доза пропее пред някой, готов да го изслуша за събитията в онази нощ.

Изправи се и отиде до шкафа, в който държеше материалите от миналите си дела, към които рядко посягаше. Извади папките на няколко бивши клиенти, които лежах в „Белмарш“. Разучава ги близо

час, докато установи, че само един от тях става за работата, която бе замислил.

— Ще пропее — заяви Големия Ал.

— Спомена ли за нощта в „Дънлоп Армс“? — попита Дани.

— Не засега, рано е още. След време и това ще стане.

— Защо си толкова сигурен? — попита Ник.

— Защото имам нещо, което той иска, а честната размяна не е кражба.

— Какво е това, което ти имаш, а той — не? — не спираше да пита Дани.

— Не задавай въпрос, чийто отговор не искаш да чуеш — намеси се навреме Ник.

— Печен мъж е тоя Ник — констатира Големия Ал.

— Какво мога да направя за вас, господин Крейг?

— По-важно е какво мога да направя аз за теб.

— Нещо не ми се вярва да горите от желание да направите нещо за мен. Седя в тази дупка вече осем години и за цялото това време не съм чул нищо от вас, така че не ме пързаяйте. Знаете, че не мога да си позволя да платя и секунда от времето ви. Защо не карате направо? Защо сте тук?

Преди да разрешат свиждането с Кевин Лийч и докато го доведат, Крейг бе огледал внимателно стаята за срещи с адвокати и не бе открил никакви подслушвателни устройства. Тайната на разговора с клиент беше неприкосновена според английските закони и дори правилото да бъде нарушено, в съда подобна информация се отхвърляше като недопустима. Въпреки всичко Крейг знаеше, че поема сериозен риск. И все пак възможността да попадне в същата тази дупка с хора като Лийч бе достатъчно отблъскваща.

— Имаш си всичко необходимо, нали? — подаде той първата си реплика. Бе репетирал въпросите внимателно, все едно щеше да се явява на процес.

— Справям се — отвърна Лийч. — Тук нямаш нужда от много.

— Караш само с дванайсет паунда на седмица?

— Както казах, справям се.

— Но и никой не ти изпраща нищо допълнително — отбеляза Крейг. — А и не са те посещавали повече от четири години.

— Виждам, че сте добре информиран.

— Ти самият не си звънял на никого от две години — всъщност от смъртта на леля ти Мейси.

— Накъде биете?

— Съществува вероятност леля Мейси да е оставила някаква сума за теб в завещанието си.

— Че защо ще го прави?

— Защото има приятел, който има нужда от помощ.

— В какъв смисъл?

— Приятелят ѝ има проблем — изпитва копнеж по нещо, не толкова изискано като шоколада, например.

— Нека позная. Хероин, крек или кокаин?

— Позна от първи път — отговори Крейг. — При това доставката трябва да е редовна.

— Колко редовна?

— Всекидневно.

— Колко е оставила леля Мейси за покриване на подобна грижа, да не говорим за риска да бъде заловен?

— Пет хиляди паунда — отговори Крейг. — Но малко преди да почине, е допълнила завещанието с известно условие.

— Досещам се — сумата няма да бъде изплатена наведнъж.

— Само в случай, че решиш да я изхарчиш наведнъж.

— Цял съм в слух.

— Тя смяташе, че петдесет паунда на седмица са съвсем достатъчни, за да не се налага приятелят ѝ да търси от други места.

— Може да ѝ предадеш, че ако ги направи сто, ще си помисля.

— Мисля, че мога да заявя от нейно име, че е съгласна.

— Та как е името на нейния приятел?

— Тоби Мортимър.

— Започваш винаги отвън навътре — обясняваше Ник. — Много просто правило.

Дани взе лъжицата и започна да изгребва водата, която Ник бе налял в купата за закуска.

— Накланяш чинията в посока, обратна на себе си. Лъжицата загребва в същата посока. — И той показва как се прави. — Освен това не сърбай.

— И Бет все се оплакваше от това.

— И аз — обади се Големия Ал от тясното си легло.

— Права е — отбеляза Ник. — Има страни, където сърбането е комплимент, но Англия не е от тях. — Той дръпна купата и на нейно място постави пластмасова чиния с филия хляб в средата и шепа печен фасул. — Представи си, че хлябът е агнешки котлет, а фасулът — грах.

— К'ъв е сосът? — попита Ал.

— „Колд Боврил“ — отвърна Ник.

Дани взе пластмасовите нож и вилица и ги държа известно време сковано, насочени нагоре, с опрени в масата дръжки.

— Приборите не са ракети на площадка за изстрелване. За разлика от ракетите, те ще трябва да зареждат гориво всеки път, когато се „връщат“ на земята. — Ник взе ножа и вилицата пред себе си и показва как трябва да се държат.

— Не ми се струва естествено — обади се Дани.

— Много скоро ще свикнеш — успокои го Ник. — Не забравяй, че показалецът трябва да лежи на обратния ръб на ножа. Дръжката не бива да стърчи между палеца и показалеца — държиш нож, а не писалка.

Дани намести прибора, както му беше казано, но се виждаше, че му е трудно.

— Сега искам да започнеш да режеш и да ядеш хляба, все едно е парче месо.

— Как го искате, сър? — промърмори отново Големия Ал. — Препечено или по-крехко?

— Подобен въпрос се задава само за стек, не и за агнешки котлет — поясни Ник.

Дани заби ножа и вилицата в средата на филията.

— Не — спря го Ник. — Режи месото, не го късай. И то на малки парчета.

Дани опита отново, но този път посегна да отреже ново парче, преди да е глътнал предишното.

— Чакай — обади се Ник, — докато дъвчеш, ножът и вилицата лежат опрени на ръба на чинията. Не ги вдигаш, докато не преглътнеш хапката си.

Дани най-сетне преглътна и загреба с вилицата малко фасул.

— Не, не — отново се обади Ник. — Вилницата не е лопата. Просто набождаш няколко зърна.

— Това ще отнеме страшно много време — не издържа Дани.

— И не говори с пълна уста — рече в отговор Ник.

Ал изломоти нещо от леглото си, но Дани не му обърна внимание и отрязва малко късче от хляба, след което остави приборите опрени в чинията.

— Добре — похвали го Ник. — Дъвчи добре и по-дълго, преди да преглътнеш. Не забравяй, че си човешко същество, а не животно.

В отговор откъм леглото на Ал долетя мощно оригване. Щом приключи с първата филия, Дани започна втора и се опита да набодне няколко бобчета, но те все му бягаха. Най-накрая се предаде.

— Не облизвай ножа — обади се Ник.

— Мо'е да ми лизнеш задника — предложи Ал.

Мина доста време, преди Дани да се пребори с мизерната порция. Пусна с въздишка ножа и вилицата на масата, но Ник веднага каза:

— Щом се нахраниш, оставяш ножа и вилицата в чинията.

— Защо?

— Ако си в ресторант, сервитьорът трябва да разбере кога си свършил.

— Не ходя по ресторанти.

— В такъв случай аз ще съм първият, който ще покани теб и Бет веднага щом те пуснат.

— Ами аз? — надигна глава Ал. — Не съм ли поканен?

Ник се направи, че не го чува.

— Време е да минем към десерта.

— Пудинг? — попита Дани.

— Не, не пудинг, а десерт — уточни Ник. — Ако си в ресторант, в началото поръчваш всичко, но не и десерта. Едва след като се нахраниш, искаш да ти донесат менюто с десертите.

— Две менюта?

Ник се усмихна, сложи една по-тънка филия в чинията пред Дани, и обяви:

— Това е кайсиев пай.

— А аз съм си легнал с Камерън Диас — обади се Големия Ал. Сега вече Дани и Ник се разсмяха.

— Използваш малката виличка за десерта — обясни Ник. — Но поръчаш ли си крем брюле или сладолед, взимаш малката лъжичка.

Най-неочаквано Ал се изправи в леглото и изръмжа:

— За к'во е всичко туй? Тук не ви е ресторант, а пандиз. Двайсе и две години напред Дани ще набива студено пуешко.

— А утре — невъзмутимо продължи Ник — ще ти покажа как се опитва виното.

— Вдругиден пък ще ти дам да опиташ от моята пикня, че да си спомниш, че си в пандиза, а не в шибания „Риц“ — изрева Ал.

24.

Тежката врата на единичната килия се отвори.

— Имаш колет, Лийч. Тръгвай след мен и без номера.

Лийч се смъкна бавно от леглото и последва надзирателя на площадката отвън.

— Благодаря, че ми уреди единичната килия — процеди той през зъби, докато крачеха по коридора.

— Щом ти почесваш гърба ми, аз ще почеша твоя — отвърна Хаген.

Изминаха останалата част от пътя до канцеларията пред складовете в пълно мълчание. Надзирателят почука няколко пъти по вратата и не след дълго дежурният им отвори.

— Име? — попита той.

— Брад Пит.

— Не ме дразни, Лийч, да не те впиша в доклада си.

— Лийч 6241.

— Имаш пратка. — Дежурният се обърна, свали една кутия от рафтовете зад бюрото и я стовари на плота.

— Виждам, че вече сте я отваряли, господин Уебстър.

— Знаеш реда.

— Знам го. Трябва да отворите пакета в мое присъствие, за да съм сигурен, че нищо не е извадено или сложено допълнително.

— Хайде, отваряй.

Лийч вдигна капака. В кутията имаше последен модел екип за бягане „Адидас“.

— Хубава стока — отбеляза Уебстър. — Някой се е поизръсил.

Лийч мълчаливо гледаше как Уебстър отваря и затваря циповете на джобовете, за да не би да има скрити пари или дрога. Не откри нищо, дори обичайната банкнота от пет паунда.

— Хайде, прибирай го — рече дежурният.

Лийч взе екипа и тръгна към изхода, но дежурният изрева зад него:

— А кутията, тъпако?

Лийч се върна, пхна дрехата в кутията и я взе под мишница.

— Добро попълнение за гардероба ти — отбеляза Хаген по пътя обратно. — Може би няма да е зле да хвърля пак едно око, като се има предвид, че никога не си стъпвал в спортната зала. От друга страна пък, бих могъл и да си затворя очите.

— Ще ви оставя лептата на обичайното място, господин Хаген — усмихна се Лийч, докато вратата на килията се затваряше след него.

— Не мога да живея повече в лъжа — театрално изстена Девънпорт. — Не разбирате ли, че на нашата съвест лежи съдбата на един невинен човек, който е сега в затвора и ще остане там до края на дните си?

Още когато Девънпорт отпадна от сценария на сапунката, Крейг знаеше, че няма да мине много и състудентът му ще изпита потребност от някакъв театрален жест. Човекът нямаше за какво да мисли, докато „си почива“.

— Какво смяташ да правиш? — попита Пейн и запали цигарата си с престорено безразличие.

— Да кажа истината — доста патетично декларира актьорът. Очевидно бе репетира репликата. — Смятам да дам показания при обжалването. Ще кажа какво всъщност се случи онази нощ. Може и да не ми повярват, но поне съвестта ми ще е чиста.

— Направиш ли го — отбеляза Крейг, — и тримата отиваме в затвора. — Замълча за по-голям ефект и добави: — До края на дните си. Това ли искаш?

— Не, но въпреки всичко това ще е по-малката злина.

— И не ти пука, че под душа ще те опъват стокилограмови шофьори на камиони? — допълни Крейг.

Девънпорт мълчеше.

— Да не говорим за унижението, на което ще бъде подложено семейството ти — обади се Пейн. — Сега може да нямаш ангажменти, но те уверявам, Лари, че решиш ли да се явиш в съда, това ще е твоето последно представление.

— Имах достатъчно време да обмисля последиците — рече Девънпорт високопарно — и съм взел решението си.

— Помисли ли за Сара и за последиците за кариерата ѝ? — попита Крейг.

— Помислил съм и когато се видях с нея, смятам да ѝ споделя намеренията си. Убеден съм, че ще одобри решението ми.

— Ще ми направиш ли една услуга, Лари? — продължи Крейг.
— Заради старото ни приятелство.

— Каква? — попита Девънпорт и го изгледа подозрително.

— Изчакай само една седмица, преди да говориш със сестра си.

Актьорът се поколеба, но после каза:

— Добре. Една седмица. Но нито ден повече.

Лийч изчака да загасят лампите в десет часа и едва тогава слезе от леглото си. Взе пластмасовата вилица от масата и отиде до тоалетната чиния в другия край на килията — единственото място, което надзирателят, който правеше редовната си проверка, нямаше как да види през шпионката на вратата.

Смъкна панталоните на новия си екип и седна на капака на тоалетната чиния. Със зъба на вилицата започна да къса едната от трите успоредни ивици на единия крачол. Работата бе пипкава и бавна и му отне повече от четирийсет минути. Най-накрая успя да измъкне дълго и тънко като конец целофанено пакетче. Вътре имаше достатъчно количество фин бял прах, който можеше да задоволи нуждите на наркоман за поне един месец. Устните му се разтегнаха в усмивка. Оставаха още пет такива тройни ленти на панталоните, което означаваше, че е осигурил печалбата си, включително и полагащото се на Хаген.

— Мортимър трябва си е намерил доставчик — съобщи Големия Ал.

— Какво те кара да мислиш така?

— До вчера не пропускаше да се яви. Докторът дори бе започнал с него програма за детокс. Днес никакъв го няма.

— Да, явно си е намерил доставчик — заключи Ник.

— И не е никой от редовните — уточни Ал. — Разпитах всички.

Дани се стовари отчаян на леглото си.

— Не се коси, Дани Бой. Ще се върне. Всички се връщат.

— Посещения! — разнесе се познатият глас и миг след това вратата се отвори широко.

Дани се присъедини към тълпата затворници, които се надяваха на посещение.

Така му се искаше да може да съобщи на Бет, че е открил доказателството, което Редмейн търсеше, за да спечели новото дело. А сега му оставаше само да се надява, че предвиждането на Ал ще се сбъдне и Мортимър пак ще опре до услугите на затворническата болница. Дано само да не бъде твърде късно.

Хората с дълги присъди много приличат на корабокрушенци — улавят се и за най-мъгливата надежда. Дани стискаше здраво юмруци, докато крачеше към крилото за посещения. Беше се зарекъл да не се издава пред Бет, че нещо не е съвсем наред. Винаги когато беше с нея, не се отпускате. Все едно какво му костваше това, той държеше тя да не губи надежда, че рано или късно нещата ще се оправят.

Изненада се, когато чу, че ключалката на неговата килия прещраква, защото при него нямаше посещения. Трима надзиратели връхлетяха вътре. Двама го сграбчиха и го изхвърлиха от леглото. Докато падаше, сграбчи вратовръзката на единия, но тя остана в ръката му. Беше забравил, че копелетата отдавна носят само връзки с клипс, за да не могат да бъдат удушени с тях. Единият светкавично изви ръцете му назад, другият го изрита зад коленете, а третият щракна белезниците зад гърба му.

Докато падаше на каменния под, един от надзирателите го сграбчи за косата и дръпна рязко главата му назад. За по-малко от трийсет секунди той беше закопчан и изхвърлен пред килията.

— Какво искате, шибани копелета? — изсъска Лийч, когато най-сетне успя да си поеме дъх.

— Отиваш в карцера — рече един от надзирателите. — Няма да видиш дневна светлина следващите трийсет дни. — И го повлече надолу по извитата метална стълба. Коленете на затворника се удържаха във всяко стъпало.

— По какво обвинение?

— Доставка на дрога — отговори вторият надзирател.

Вече бяха навлезли в района с червените коридори, който всеки затворник мразеше да вижда.

— Никога не съм се друсал, шефе, и вие го знаете — протестираше Лийч.

— Говорим за „доставка“ — процеди третият надзирател, вече в мазето.

Четиримата спряха пред врата, на която не се виждаше никакъв надпис. Един от надзирателите избра от връзката си ключ, а другите двама държаха здраво затворника. Щом вратата се отвори, те го хвърлиха с главата напред в помещение, в сравнение с което обиталището му на горния етаж изглеждаше като стая в мотел. Съвсем тънък дюшек от конски косми лежеше в средата на каменния под, в стената бе завинтен стоманен умивалник, а тоалетната — също метална и зазидана в стената — беше без вода. Без чаршаф, само с едно одеяло, без възглавница и без огледало.

— Когато излезеш оттук, Лийч, ще откриеш, че месечната ти издръжка е секнала. Никой тук не вярва, че имаш леля Мейси.

Вратата се тръшна зад него.

— Поздравления — рече Бет, щом Дани я взе в прегръдките си. Той я погледна объркано. — Говоря за изпитите ти, глупчо. Взел си всичките с отличен, точно както Ник предсказа.

Дани се усмихна. Всичко това му се струваше толкова отдавна, макар че едва ли бяха минали и няколко месеца — цяла вечност, когато си зад решетките. Беше удържал обещанието си пред Бет и бе записал и три предмета за кандидатстване в колеж.

— Какво избра? — попита тя.

— Английски, математика и икономика — отвърна Дани. — Само че възникна един проблем. — Младата жена вдигна поглед разтревожено. — По-добър съм от Ник, та се налага да викам външен човек, а тя не може да идва повече от веднъж седмично.

— Тя? — подозрително сви устни Бет.

— Госпожица Ловет е прехвърлила шейсетте — разсмя се Дани, — пенсионерка е, но си разбира от работата. Каза, че ако успея и искам

да кандидатствам, ще ми даде препоръка за Свободния университет. Имай предвид, че спечеля ли делото сега, няма да имам време за...

— *Когато* спечелиш делото — рече Бет, — ще продължиш с изпитите, защото иначе ще излезе, че госпожица Ловет и Ник са си загубили времето.

— Цял ден ще съм в сервиза, а и имам вече някои идеи как да се подобри работата, което ще вдигне малко и печалбата.

Бет се поколеба. Баща ѝ я беше предупредил да не повдига въпроса.

— Сервизът не върви добре — сподели тя въпреки всичко. — Може да се каже, че е пред фалит.

— Защо?

— Без теб и Бърни клиентите започнаха да се отбиват по-често при Монти Хюз на отсрещния тротоар.

— Не се тревожи, скъпа. Всичко ще се промени като изляза оттук. Мислил съм и как да се преборим с Хюз. Той трябва да е вече към шейсет и пет, нали?

Бет се усмихна на оптимизма му.

— Да не би господин Редмейн да е намерил нови доказателства?

— Възможно е, но в момента не мога да говоря. — Дани хвърли поглед към камерата за наблюдение над главите им. — Един от приятелите на Крейг, който беше в бара с него онази вечер, е тук. — Той огледа надзирателите, наредени на балкона над залата за посещения. Големия Ал го беше предупредил, че умеят да четат по устните. — Няма да казвам името му.

— За какво е тук? — попита Бет.

— Не мога да ти кажа. Просто трябва да ми вярваш.

— Каза ли на господин Редмейн?

— Писах му миналата седмица. Много внимателно, естествено, защото шибаняците отварят писмата и четат всяка дума. Искях да кажа служителите.

— Служителите!? — изуми се Бет.

— Ник казва, че трябва да отвиквам от затворническия жаргон, ако искам да започна нов живот навън.

— Значи Ник вярва, че си невинен?

— Да, и не само той. И Големия Ал, и някои от служителите тук. Вече не сме сами, Бет. — Дани хвана ръката ѝ.

— Кога излиза Ник? — попита Бет.

— След пет-шест месеца.

— Ще поддържате ли връзка?

— Ще се опитам, но той иска да замине за Шотландия, за да бъде учител.

— С радост ще се запозная с него. — Бет сложи длан на бузата му. — Май той ще се окаже истински авер.

— Приятел — поправи я автоматично Дани. — Покани ни дори на вечеря.

Кристи се олюля в опита си да стигне до баща си и се строполи на земята. Разплака се и Дани бързо я взе на ръце.

— Не ти обръщаме внимание, нали, мъниче?

— Подай ми я — протегна ръце Бет, защото детето не се успокояваше. — Ето нещо, на което Ник не е успял да те научи.

— Дори не бих го нарекъл съвпадение — рече Големия Ал, зарадван, че най-сетне може да размени няколко думи насаме с Ник. Дани беше отишъл да се изкъпе.

Ник спря да пише.

— Така ли?

— Лийч е в карцера от тази сутрин и още утре чакам Мортимър в болницата.

— Според теб Лийч е бил доставчик, така ли?

— Както ти казах, не мога да повярвам, че е съвпадение. Ръцете му треперят, но това е обичайно, когато започваш програма за детоксикация. Според доктора този път той наистина иска да се изчисти. Така или иначе много скоро ще разберем дали Лийч е замесен.

— Как? — попита Ник.

— След две-три седмици ще излезе от карцера. Ако Мортимър отново спре да идва в болницата, ще знаем, че той го снабдява.

— Значи имаме още две седмици, за да открием нужното доказателство — отбеляза Ник.

— Освен ако наистина е съвпадение.

— Не можем да поемем този риск — рече Ник. — Вземи касетофона на Дани и го разпитай при първа възможност.

— Разбрано, сър — удари токове Големия Ал. — Да кажа ли на Дани или да си трая?

— Ще му кажеш всичко, за да изпрати информацията на адвокатата си. Три глави мислят по-добре от две.

— Колко му сече акълът според теб? — попита Големия Ал и се отпусна на леглото си.

— Повече, отколкото на мен — призна Ник. — Но не му го казвай, защото с малко късмет ще съм вън, преди сам да установи това.

— Може би няма да е зле вече да му кажем истината за нас?

— Рано е още — отсече Ник.

— Писма — съобщи надзирателят. — Две за Картрайт и едно за Монкрийф. — Подаде един плик на Дани, но той прочете името и го върна.

— Аз съм Картрайт. Той е Монкрийф.

Надзирателят сбърчи чело и размени писмата.

— А за мен, Големия Ал? — попита гигантът.

— Я се разкарай — рече надзирателят и затръшна вратата.

Дани се разсмя, но в следващия миг погледът му попадна върху лицето на Ник. Беше станало пепеляво. Ръката, с която държеше плика, трепереше. Дани не помнеше Ник да е получавал писма.

— Искаш ли първо аз да го прочета? — предложи той. Съкилийникът му поклати глава, отвори писмото и се зачете. Големия Ал седна на леглото си, без да продума. В затвора рядко се случват необикновени неща. Докато пробягваха по редовете, очите на Ник се наляха със сълзи. По едно време той ги избърса с ръкав и подаде листа на Дани.

Уважаеми сър Никълъс,

С прискърбие ви съобщавам, че баща ви почина. Издъхна вчера сутринта от сърдечна недостатъчност, но лекарят ме увери, че почти не е изпитал болка. С ваше разрешение ще подготвя поклонение, за да имате време да организирате присъствието си.

Искрено ваш

Фрейзър Мънро, адвокат.

Когато вдигна очи, Дани с изненада видя, че Големия Ал е прегърнал Ник.

— Нали татко му е умрял — отбеляза малко смутено Ал.

25.

— Ще ми пазиш ли това, докато ме няма? — помоли Ник и разкопча сребърната верижка, която носеше на врата си.

— Естествено — отвърна Дани и се взря във висулката на верижката. — Но защо не я вземеш със себе си?

— Да речем, че на теб имам повече доверие, отколкото на всеки друг, с когото ще се срещам през този ден.

— Поласкан съм, наистина — рече Дани и закопча верижката на шията си.

— Няма нужда — леко се усмихна Ник и се огледа в парчето стоманено огледало, завинтено в стената над умивалника.

В пет сутринта бяха донесли личните му вещи, стояли неразпаковани четири години. Трябваше да тръгне към шест, ако искаше да бъде в Шотландия навреме за погребението.

— Горя от нетърпение — сподели Дани, докато го гледаше как се облича.

— За какво? — попита Ник, докато затягаше възела на връзката си.

— Да облека отново собствените си дрехи.

— Ще ти разрешат да ги вземеш за делото и когато отхвърлят предишната присъда, няма да се наложи да слагаш отново затворническото облекло. Ще напуснеш залата като свободен човек.

— Особено след като чуят моя запис — уточни големия Ал и се усмихна широко. — Днес май ще е Големият ден. — Тъкмо се канеше да обясни какво има предвид и вратата се отвори. На прага се появи Паско и Дженкинс в цивилни дрехи.

— Последвай ме, Монкрийф — рече Паско. — Директорът иска да поговори с теб, преди да тръгнем за Единбург.

— Предай му най-искрените ми поздрави — обади се Дани, — и го попитай дали не иска да се отбие някой път на чай в пет.

Ник се развесели. Дани го имитираше идеално.

— Много добре се справяш и като нищо ще те сбъркат с мен. Дори може да ме заместиш днес следобед в клас.

— Кой? Аз ли? — обади се Ал.

Телефонът звъня доста време, преди Девънпорт да се измъкне от чаршафите и да вдигне слушалката.

— Кой е, по дяволите? — изломоти сънено.

— Гибсън — рече познат глас.

Девънпорт мигом се събуди. Обаждането на този човек означаваше единствено работа. Молеше се да става дума за филм, за друга роля в телевизията или поне в реклама. Там плащаха добре. Дори и за дублаж. Нямаше начин феновете му да не разпознаят вибриращия тембър на доктор Бересфорд.

— Постъпи запитване при мен за ангажиментите ти — рече Гибсън, като очевидно се стараеше гласът му да звучи така, сякаш съобщава нещо обичайно и всекидневно. Девънпорт седна в леглото и затаи дъх. — Подготвят нова версия на „Колко е важно да бъдеш сериозен“ и искат да изиграеш Джак. Ив Бест е подписала договор за Гуендолин. Снимките започват след четири седмици в Уест Енд. Парите не са кой знае колко, но поне ще напомниш на продуцентите, че си жив.

Доста деликатно казано, помисли си актьорът, макар идеята да не му хареса твърде. Добре знаеше колко е тежко да прекарваш вечери наред в Уест Енд и да се чудиш с какво да запълниш сутрините. Трябваше да признае обаче, че това бе първото сериозно предложение от четири месеца насам.

— Ще си помисля — въздъхна той.

— Не мисли много дълго — посъветва го Гибсън. — Знам, че са се обадили и на агента на Найджъл Хейвърс.

— Казах, че ще си помисля. — Девънпорт затвори. Погледна часовника до леглото. Беше десет и десет. Протегна се и се мушна отново под чаршафите.

Паско почука внимателно на вратата и изчака Дженкинс и Ник да влязат в кабинета.

— Добро утро, Монкрийф — рече директорът и вдигна поглед от книгата си.

— Добро утро, господин Бартън — отговори Ник.

— Сигурно си даваш сметка — започна директорът, — че макар да имаш разрешение за отпуски заради погребението на баща ти, си оставащ затворник категория А, което означава, че се налага да бъдеш придружен от двама надзиратели до завръщането ти тази вечер. Също така правилникът налага да си с белезници през цялото време. Като имам предвид факта, че през изминалите две години си бил с добро поведение и че ти остават само два месеца до освобождаването, ще се възползвам от правото си да ти разреша да бъдеш без белезници, стига да не нарушиш нормите. Това означава, че ако господин Паско или господин Дженкинс преценят, че има опасност да избягаш или да извършиш нарушение, веднага ще те закопчат отново. Сигурен съм, че не се налага да ти напомням — ако направиш някаква глупост или се опиташ да се възползваш от решението ми, няма да имам друг изход, освен да докладвам на Комисията за условно освобождаване и те ще те извадят от списъка до... — погледна в досието на Ник, — седемнайсети юли след четири години. Разбра ли ме добре, Монкриф?

— Да, напълно — отвърна Ник.

— В такъв случай не ми остава нищо друго, освен да изразя съболезнованията си за загубата ти и да ти пожелаая спокоен ден. — Майкъл Бартън се изправи и додаде: — Искам да добавя също, че съжалявам, че това тъжно събитие се случи преди освобождаването ти.

— Благодаря, господин директор — отговори Ник.

Бартън кимна и Паско и Дженкинс изведоха затворника.

Директорът погледна пак списъка на бюрото си и смръщи чело, като видя името на следващия затворник, който трябваше да бъде доведен. Не гореше от желание да се срещне с него.

По време на обедната почивка Дани отиде да замести Ник в библиотеката — сложи върнатите книги по местата им и подпечата заявените за четене. Свърши бързо и взе последния брой на „Таймс“ от полицата. Затворът получаваше вестници всяка сутрин, но те можеха да бъдат четени само в библиотеката: шест екземпляра „Сън“, четири „Мирър“ и два „Дейли Мейл“. „Таймс“ бе в един-единствен екземпляр.

Подборът и бройката се определяха от предпочитанията на обитателите.

През последната година Дани четеше „Таймс“ всеки ден и бе наясно с рубриките и страниците. За разлика от Ник, все още не можеше да реши кръстословицата, затова пък изчиташе не само спортната страница, но и бизнес новините. Днес обаче прелисти вестника до рубрика, върху която не се бе спирал.

Некрологът на сър Ангъс Монкрийф, баронет, носител на Военния кръст, заемаше половин страница. Вярно, долната, но пък рядко се срещаше толкова голям некролог. Дани прочете историята на този човек от времето, когато е бил ученик в „Лорето Скул“, после във Военната академия „Сендхърст“, след завършването на която поема поста младши лейтенант в полка „Камерън Хайлендърс“. Награден с Военен кръст за участието си във войната в Корея, след което става полковник от пехотата, а през 1994 — Кавалер на Ордена на Британската империя.

В последния параграф се споменава, че съпругата му е починала през 1970 година и че сега титлата се наследява от единствения му син Никълъс Александър Монкрийф. Дани взе Краткия оксфордски речник, който винаги държеше подръка, за да проверява значението на някои думи. Развесели се при мисълта как ще съобщи на Големия Ал, че лежат в една килия с потомствения благородник Никълъс Монкрийф, баронет. Само дето на Големия Ал това вече му беше известно.

— Доскоро, Ник — рече някой зад гърба му, но напусна библиотеката толкова бързо, че Дани не успя да поправи грешката му.

Заигра се с ключето, закачено на верижката около врата му, и си помисли, че и той като Малволио от пиесата на Шекспир иска да е някой, който не е. Това го подсети за есето, което трябваше да предаде в края на седмицата. Грешката на затворника преди малко го накара да се запита как ли ще реагират на появата му учениците на Ник. Сгъна вестника, върна го на мястото му и се отправи към стаите за обучение.

Групата вече го чакаше. Очевидно никой не ги беше предупредил, че учителят им в момента пътува към Шотландия за погребението на баща си. Дани влезе в стаята със смела усмивка и застана пред дузината мъже, насядали по чиновете. Разкопча горното

копче на раираната си риза, сякаш за да ги увери, че носи още едно доказателство за доверието на своя и техен преподавател.

— Отворете учебниците на страница девета — поръча им той, с надеждата, че и интонацията му е като на Ник. — Ще видите поредица от картинки на животни, чиито имена са написани в колона от страни. Искам да определите кое животно на коя картинка отговаря. Имате две минути.

— Не мога да намеря девета страница — обади се един от мъжагите.

Дани отиде до чина му, за да му помогне, и в този момент в стаята влезе дежурният надзирател.

На лицето му се изписа изненада.

— Монкрийф?

Дани вдигна глава.

— Мислех, че си в отпуска днес — рече новодошлият и погледна в бележника си.

— Прав сте, господин Робъртс — отговори Дани. — Погребението на бащата на Ник е в Шотландия и той ме помоли да го заместя в часа по четене тази сутрин.

Робъртс се стъписа още повече.

— Ти да не ми се подиграваш, Картрайт?

— Ни най-малко, господине.

— Тогава се връщай в библиотеката, преди да съм те вписал в доклада си.

Дани побърза да излезе и се върна на мястото си в библиотеката. Едва се удържаше да не се разсмее. Мина доста време, преди да се съсредоточи достатъчно, за да продължи с есето върху любимата си комедия на Шекспир.

Малко след дванайсет влакът на Ник спря на гара Уейвърли. Полицейска кола ги чакаше, за да ги отведе на осемдесет километра от Единбург, в Дънброут.

Вече в колата, Паско си погледна часовника.

— Имаме предостатъчно време. Службата е обявена за два.

Ник не откъсваше очи от прозореца, бяха вече в покрайнините. От години не беше излизал извън пределите на затвора. Беше забравил

колко красива е Шотландия с тучното си зелено, наситеното кафяво и пурпурното небе. Почти четири години бе гледал единствено високата тухлена стена с бодлива тел на „Белмарш“. Тя сякаш бе изличила спомените му за света навън.

Опита се да събере мислите си, преди да стигнат малката енорийска черква, където самият той беше кръстен и където щеше да се проведе опелото на баща му. Паско се бе съгласил след службата да му даде един час да поговори с Фрейзър Мънро — семейния адвокат, отправил молбата до управата на затвора Ник да присъства на погребението и също така, ако е възможно, да бъде без белезници.

Полицейската кола спря пред черквата петнайсет минути преди началото на службата. Възрастен мъж, познат на Ник още от детството, приближи към тях, щом полицаят отвори задната врата на колата. Носеше дълго черно сако, риза с висока пречупена в краищата яка и черна копринена връзка. Приличаше по-скоро на предприемач, отколкото на адвокат. Вдигна шапката си за поздрав и леко се поклони.

Ник протегна ръка.

— Добър ден, господин Мънро — рече той. — Много ми е приятно да ви видя отново.

— Добър ден, сър Никълъс. Добре дошли у дома.

— Лийч, нека ти напомня, че те пускаме от карцера само условно — предупреди директорът на затвора. — Не се съмнявай, че при най-малкото провинение ще бъдеш върнат там без право на възражение.

— Пред кого? Пред вас ли? — ухили се Лийч, от двете му страни стоеше по един надзирател.

— Ти какво, подлагаш авторитета ми на съмнение? — повдигна вежди директорът. — Защото ако е така...

— Няма такова нещо, сър — саркастично отговори Лийч. — Възразявам единствено срещу това, че съгласно Правилника за затворите от деветдесет и девета нямате право да ме изпращате в карцер, преди да бъде докладван за провинение.

— Директорът е в правото си да разпорежи подобно нещо и без да си вписан в доклад на някой от надзирателите, достатъчно е да има основание за това...

— Държа да запишете, че искам незабавна среща с адвоката си — спокойно заяви Лийч.

— Записвам искането ти — отвърна Бартън, като се стараеше да не загуби самообладание. — Каж ми името на този адвокат.

— Спенсър Крейг.

Бартън записа името.

— Ще поискам да подаде оплакване срещу вас и трима души от персонала.

— Да не би да ме заплашваш?

— Не, господине. Държа единствено да е записано, че съм направил официално оплакване.

Усетил, че няма да успее да скрие раздразнението си, Бартън кимна рязко, с което даде знак на надзирателите да изведат затворника.

Дани искаше да сподели с Ник добрата новина, но добре знаеше, че той няма да се прибере до полунощ.

Алекс Редмейн му беше писал, че делото за обжалване на присъдата е назначено за 31 май. Дотогава оставаха само две седмици. Господин Редмейн искаше да знае дали Дани има желание да присъства на делото, напомняйки му, че не е дал показания по време на първото дело. Дани веднага отговори, че ще присъства.

Беше писал и на Бет. Държеше първа да научи, че Мортимър е направил пълни самопризнания и че Големия Ал е записал думите му на касетофончето. Сега касетата лежеше скрита под дюшека му. Смяташе да я предаде на Редмейн при срещата си с него. Много му се искаше да ѝ съобщи също, че вече разполагат с нужното доказателство, но не смееше да рискува да го пише черно на бяло.

Големия Ал открито показваше задоволството си от постигнатото и дори предложи да се яви като свидетел. По всичко личеше, че Ник ще се окаже прав и Дани ще бъде освободен.

26.

Клисарят чакаше сър Никълъс в канцеларията на храма. Поклони се едва забележимо, преди да придружи новия глава на семейството по пътеката към мястото, определено за него на първия ред. Паско и Дженкинс седнаха непосредствено зад него.

Ник извърна глава наляво, където на цели три реда от другата страна на пътеката, се бяха настанили останалите членове на семейството. Никой от тях не го удостои дори с поглед. Очевидно чичо му Хюго ги беше инструктирал да се правят, че той не съществува. Това обаче не попречи на Мънро да седне до него на първия ред. Отекнаха първите акорди на органа и свещеникът, придружен от военния капелан, поведе хора по пътеката с думите: „Господ е пастир мой“.

Дискантите се наредиха най-отпред, зад тях — тенорите и най-отзад — басите. След малко шестима униформени от „Камерън Хайлендърс“ внесоха ковчега и го положиха внимателно на поставката пред олтара. По време на службата бяха изпети всички любими химни на полковника. Завършиха с „Денят, който прати ни, Господи, угасна“. Ник сведе глава и се помоли за човека, който наистина вярваше във Всевишния, в Кралицата и в страната си.

Докато викарият произнасяше словото си в памет на покойния, Ник си спомни един от любимите изрази на баща си, който той неизменно повтаряше след погребение на някой свой колега: „Отецът беше доста щедър“.

Щом капеланът приключи с молитвите и свещеникът даде последна благословия на събралите се, енорияшите, сред които бяха членовете на семейството, приятелите и представителите на военните, както и група местни жители, се събраха в двора на черквата за спускането на ковчега в гроба.

В този момент Ник за първи път забеляза един доста едър мъж, който трябва да бе около сто и двайсет килограма и никак не се вписваше в групата. Щом погледите им се срещнаха, мъжът се усмихна и Ник отговори със същото. Помъчи се да си спомни откъде

го познава и се сети почти веднага: Вашингтон, на откриването на изложба в „Смитсониън“ в чест на осемдесетгодишнината на дядо му. Когато показаха и известната му колекция от пощенски марки. Само че не можеше да си спомни името му.

Спуснаха ковчега в ямата, изпълниха и последните ритуали и кланът Монкрийф се оттегли, без нито един от семейството да се приближи до сина на покойния и единствен негов наследник, ако не за друго, то поне да изкаже съболезнованията си. Един-двама от местните, които не зависеха от чичо му Хюго, се претрашиха и му стиснаха ръката. В това време старшият офицер, представител на полка, стоеше мирно и с вдигната за почест до челото ръка. Ник повдигна шапка в знак на благодарност.

Когато се отдалечи от гроба, забеляза, че Фрейзър Мънро разговаря с Дженкинс и Паско. Скоро адвокатът се отдели от тях и тръгна към него.

— Съгласиха се да ви отпуснат един час, за да обсъдим някои семейни проблеми, но отказват да ни оставят насаме. Така че аз ще пътувам с моята кола.

— Разбирам — отвърна Ник.

Благодари на капелана и се качи в полицейската кола. Миг по-късно Дженкинс и Паско се настаниха от двете му страни.

Докато колата потегляше, Ник хвърли поглед през прозореца и видя как едрият мъж пали пурата си.

— Хънсакър! — възкликна той. — Джийн Хънсакър.

— Искал си да се видим? — вместо поздрав започна Крейг.

— Свърши ми горивото — рече Лийч.

— Това, което ти доставих, би трябвало да стигне за поне шест месеца.

— Да, но един извратен шибаняк прибра всичко.

— В такъв случай най-добре да отидеш в библиотеката на затвора.

— Че защо точно там, господин Крейг?

— Вземи последния брой на „Правен преглед“, онзи дето е подвързан с кожа. В подвързията на гръбчето ще откриеш всичко,

което ти е нужно. — Крейг затвори куфарчето си и се надигна да си върви.

— И още нещо — спря го Лийч.

— Какво? — с длан върху дръжката на вратата попита адвокатът.

— Приятелят на леля Мейси се е записал в програма за детокс.

— В такъв случай ще се наложи да го откажеш.

— Това може и да не реши вашия проблем.

Крейг се върна бавно обратно, но не седна.

— Накъде биеш?

— Едно птиче ми каза, че приятелят на леля Мейси е запял като канарче.

— Ами затвори му устата.

— Може да е вече късно.

— Не си играй с мен, Лийч, карай направо.

— Научих, че има запис.

Крейг се строполи на стола и се вторачи в затворника.

— Какво има на този запис?

— Пълни самопризнания... Имена, дати, места. — Лийч замълча, разбрал, че вече може да разчита на цялото внимание на адвоката. — Когато разбрах, че има и имена, ми стана ясно, че ми трябва среща с адвокат.

След известно мълчание Крейг каза:

— Мислиш ли, че можеш да се добереш до записа?

— На известна цена.

— Колко?

— Десет хиляди.

— Не е ли малко солено?

— Тия работи струват скъпо — спокойно заяви Лийч. — А и се обзалагам, че леля Мейси не разполага с план „Б“, така че май няма избор.

— Добре — кимна Крейг. — Но има и срок. Не го ли получа до трийсет и първи май, оставаш с празни ръце.

— И да не питам чие дело е насрочено за този ден, нали? — рече Лийч и се ухили злорадо.

— Изпълнението на завещанието на баща ви е поверено на нашата адвокатска кантора — започна Мънро, потропвайки с пръсти по бюрото си. — Подписано е в присъствие на мирови съдия и ще си позволя да ви посъветвам нещо: каквото и да е мнението ви за неговото съдържание, по-добре е да не го оспорвате.

— И през ум не би ми минало да се противопоставя на волята на баща си — отбеляза Ник.

— Разумно решение, сър Никълъс, ако ми позволите да отбележа. Все едно, имате право да знаете подробности от съдържанието. Тъй като времето ни притиска, ще си позволя да ви го преразкажа. — Изкашля се и продължи: — Цялото имущество на баща ви, с изключение на малки подаръци за членове на семейството, за взвода му и за някои местни благотворителни организации, минава в ръцете на чичо ви Хюго Монкрийф. На вас е оставил единствено титлата, която всъщност не е под негово разпореждане.

— Уверявам ви, господин Мънро, че това не е изненада за мен.

— Радвам се да го чуя и признавам, че изпитвам известно облекчение. Вашият дядо обаче — умен и съобразителен мъж, когото моят дядо е имал привилегията да представлява и съветва, е определил вас като единствен свой наследник на няколко имота. Баща ви направи постъпки да обезсили тези текстове, но съдът отхвърли молбата му. — Мънро се усмихна и се залови да прелиства документите на бюрото си. Най-сетне измъкна онова, което търсеше, и с доста доволен глас продължи: — Ще ви запозная само с онази част от завещанието на дядо ви, в която става дума за въпросните имоти. — Докато разлистваше документа, за да намери търсените параграфи, той намести очилата си с половинки стъкла на върха на носа си и бавно зачете: — „Оставям имението си в Шотландия, известно като «Дънброути Хол», както и жилището си в Лондон на своя внук Никълъс Алегзандър, който в момента служи с военните ни части в Косово. Разрешава се на сина ми Ангъс да се разпорежда пълноправно и по свое усмотрение с двата имота до своята смърт, когато те ще преминат в собственост на гореспоменатия ми внук.“

Мънро остави документа на бюрото и продължи:

— При обикновени обстоятелства това би ви гарантирало сериозно наследство, но за съжаление трябва да ви съобщя, че баща ви се е възползвал от думите „пълноправно и по свое усмотрение“ и е

взел сериозни суми, гарантирайки за тях с тези имоти няколко месеца преди смъртта си. В случая с „Дънброути“ е взел — Мънро закачи отново на върха на носа си очилата — сумата от един милион паунда, срещу жилището на „Болтънс“ — повече от един милион. Според завещанието на баща ви, щом то бъде легализирано, тези суми ще преминат автоматично във владение на чичо ви Хюго.

— Значи въпреки добрите намерения на моя дядо, оставам с празни ръце — заключи Ник.

— Не е задължително — отбеляза Мънро. — Има много сериозен шанс да спечелите дело срещу чичо си, за да си върнете парите от тази машинация.

— Въпреки това, след като такава е била волята на баща ми, няма да заведа дело.

— Добре е да премислите решението си. — Адвокатът затрополи отново с пръсти по бюрото. — Става дума за много сериозни суми и съм сигурен, че...

— Вероятно сте прав, господин Мънро, но няма да съдя решението на баща си.

— Така да бъде — тъжно заключи възрастният мъж. — Длъжен съм да ви уведомя също, че водих кореспонденция с чичо ви, който е напълно наясно с настоящото ви положение и изрази съгласие да поеме грижата за ипотеката на тези два имота. Съгласен е също да поеме и съдебните разходи, свързани със сделката.

— Вие представлявате ли чичо ми? — попита Ник.

— Не! — категорично заяви Мънро. — Съветвах настоятелно баща ви да не ипотекира тази недвижима собственост. Казах му също, че подобно действие може да не е против буквата на закона, но е против неговия дух и е редно да пристъпва към подобни действия само след като ви уведоми за тях. Той, за съжаление, не се вслуша в съвета ми и е ползвал нечии други услуги за този случай.

— Бихте ли се съгласили да представлявате мен, господин Мънро?

— Бих бил поласкан от подобна възможност, сър Никълъс, и искам да ви уверя, че нашата кантора ще бъде горда да продължи дългогодишните си услуги за семейство Монкрийф.

— С оглед положението ми, какво бихте ме посъветвали да направя?

— Предположих, че вероятно ще потърсите юридическия ми съвет, и направих някои запитвания.

Ник се усмихна, когато видя как очилата отново кацнаха на носа на възрастния адвокат.

— В резултат научих, че една къща на „Болтънс“ върви в момента на пазара за около три милиона паунда и моят брат, който също е юрист и работи в този район, ми каза, че чичо ви Хюго наскоро е правил проучване за цената на земята на недвижимите имоти и по-специално каква би била оценката на „Дънброути“, независимо от очакванията на вашия дядо, че ще оставите имението в наследство на Националния тръст на Шотландия.

— Така беше. Той го каза и на мен. Дори е записано в дневника ми от онова време — потвърди Ник.

— Това обаче няма да спре чичо ви да стори замисленото. Ето защо питах мой братовчед — съдружник във фирма за недвижими имоти — какво би трябвало да е поведението ни в такъв случай. Той твърди, че съгласно планираните промени в Закона за местното управление от деветдесет и седма година, всяка част от имение, на територията на което има сграда, хамбар или каквато и да било постройка, трябва да получи разрешение за евентуални промени или строеж. Според него в случая ще става дума за дванайсет акра. Също така ми довери, че местната управа търси територия, на която да построи жилища за пенсионери или дори хотел. Протоколите от заседанията на тази комисия могат да бъдат прочетени в местната библиотека в края на всеки месец.

— Би ли могъл вашият братовчед да направи оценка на имението? — попита Ник.

— Неофициално — да, но ми каза, че цената на подобни имоти в момента е някъде около двеста и петдесет хиляди паунда на акър.

— Което прави приблизително около три милиона — предположи Ник.

— По мои сметки четири милиона и половина, ако включите и дванайсетте хиляди акра обработваема земя. Но, а винаги съществува едно „но“ там където чичо ви е забъркан, не бива да се забравя, че имението и собствеността в Лондон в момента носят тежестта на ипотеката, която трябва да бъде обслужвана без прекъсване. — Ник очакваше да бъде отворена друга папка и не се излъга. — Къщата на

„Болтънс“ има разходи като лихви, суми за обслужване и ипотека на стойност около 3400 паунда месечно, а имението „Дънброути“ — 2900, което прави годишно приблизително 75 000 паунда. Длъжен съм да ви предупредя, че ако три месеца поред парите не бъдат изплатени, компаниите, при които са ипотекирани имотите, имат право да ги предложат на пазара. Случи ли се това, сигурен съм, че купувач в лицето на вашия чичо мигом ще се появи.

— Аз, от своя страна, съм длъжен да ви съобщя, господин Мънро, че в момента моят доход като библиотекар в затвора е равен на дванайсет паунда седмично.

— Разбирам — записа си Мънро. — Това не е кой знае какъв принос към дължимите 75 000 паунда — добави той с нетипично за него чувство за хумор.

— Дали пък да не прибегнем към познанията на някой от другите ви братовчеди — попита Ник, като не успя да скрие усмивката си.

— За съжаление не разполагаме с такъв — кимна покрушено Мънро. — Сестра ми обаче е омъжена за управител на местен клон на „Ройъл Банк ъф Скотланд“ и той ме увери, че според него няма да има проблем, ако с цел обслужване на ипотеките, подадете молба в банката за повторна ипотека.

— Бяхте ми изключително полезен — въздъхна Ник. — Безкрайно съм ви благодарен.

— Искам да ви призная съвсем неофициално — рече Мънро — и вярвам, ще ме разберете правилно, независимо от огромното ми възхищение от вашия дядо и от радостта, с която представлявах баща ви, не изпитвам нищо от тези чувства, когато става дума за чичо ви Хюго, който е... — Прекъсна го почукване по вратата. — Влез — рече Мънро.

Паско подаде глава в кабинета.

— Извинявам се, че ви прекъсвам, но ако не тръгнем до няколко минути, ще изпуснем влака за Лондон.

— Благодаря ви — каза Мънро. — Ще бъдем колкото се може кратки. — Но не отвори устата, докато надзирателят не затвори вратата. — Страхувам се, сър Никълъс, че поради кратката ни среща ще се наложи да ми се доверите. — Постави пред Ник няколко документа. — Моля, подпишете на няколко места, независимо от това,

че нямате време да ги изчетете подробно и да обмислите условията в тях. Защото, ако ще трябва да действам от ваше име, докато... — Покашля се предпазливо.

— Докато излежа присъдата си — довърши Ник вместо него.

— Именно — съгласи се Мънро, извади от вътрешния джоб на сако си автоматична писалка и я подаде на своя клиент.

— Аз също искам да видите един документ. — Ник извади няколко гъсто изписани листа карирана хартия, каквато раздаваха в затвора, и ги подаде на адвокатата си.

В деня на премиерата на „Колко е важно да бъдеш сериозен“ в „Ройъл Тиътър“ в Брайтън публиката извика Лорънс Девънпорт три пъти пред завесата. Той сякаш не забелязваше, че с него излизаха и други актьори. По време на репетициите бе телефонира на сестра си и я беше поканил на вечеря след представлението.

— Как върви? — беше го попитала Сара.

— Всичко е наред, но не за това искам да те видя — отвърна той. — Налага се да обсъдя с теб много важен въпрос, защото решението, което трябва да взема, ще засегне и теб, и цялото семейство.

В момента, в който затвори телефона, усети, че го обзема още по-голяма решителност да изпълни намерението си, все едно какви щяха да са последствията. Даваше си сметка обаче, че няма да се справи без подкрепата на Сара, особено след като знаеше и за историята ѝ с Крейг.

Репетициите бяха изморителни. В една пиеса не можеш да забравиш реплика или да напуснеш сцената не когато трябва. Девънпорт дори започна да се пита ще издържи ли на конкуренцията с актьори от Уест Енд. Но в момента в който завесата се вдигна вечерта на премиерата, стана ясно, че публиката в залата се състои предимно от негови фенове. Те попиваха всяка негова дума, смееха се и на най-глупавите смешки в сценария, стига да се излезли от неговата уста. Ръкопляскаха му по всеки повод.

Сара се появи в гримьорната, за да му пожелае късмет преди началото, и той ѝ напомни за поканата си. Стори ѝ се блед и изморен, но тя реши, че това се дължи на напрежението от предстоящото представление.

— Ще се видим след спектакъла — каза тя на тръгване. — Късмет!

След последната завеса Девънпорт си даде сметка, че няма да има сили да премине през изпитанието. Почувства се на мястото си, опита се да убеди сам себе си, че има задължения и към други хора и

не на последно място към сестра си. Защо трябваше да съсипва и нейната кариера заради Спенсър Крейг?

Върна се в гримьорната си и завари там тълпа приятели, които го приветстваха — обикновено първият признак за успех. Той се потопи в похвалите и ласкателствата, посипали се от всички страни, и се опита да забрави проблема с Дани Картрайт, който всъщност не беше нищо друго, освен един нехранимайко от Ийст Енд, попаднал там, където му е мястото — в затвора.

Сара седеше в единия ъгъл на гримьорната и се радваше на успеха на брат си, но от главата ѝ не излизаше мисълта за проблема, на който той отдаваше толкова голямо значение.

Минаваше полунощ, когато Паско отвори вратата на килията и Ник с изненада установи, че Дани го чака буден. Беше изтощен от дългия ден, но му беше приятно, че има с кого да сподели новините.

Дани изслуша внимателно всичко, което се беше случило в Шотландия. Големия Ал лежеше с лице към стената и мълчеше.

— Ти с положителност щеше да се справиш много по-добре от мен при разговора с Мънро — отбеляза Ник. — На първо място, сигурно не би допуснал чичо ми да се измъкне с толкова много пари. — Тъкмо щеше да продължи с разказа си за срещата с адвоката, когато внезапно попита: — Защо изглеждаш толкова доволен?

Дани слезе от леглото си, пхна ръка под възглавницата и измъкна малка касета. Сложи я в касетофона и натисна копчето.

— Как ти е името? — чу се въпросът на мъж с твърд глазгоуски акцент.

— Тоби. Тоби Мортимър — отвърна друг.

— Как се озова тук?

— За притежание.

— На Клас „А“?

— По-лошо. Хероин. Бия си по два пъти на ден.

— Значи е добре, че си на програма за дезинтоксикация?

— Оказа се, че не е толкова лесно.

— К'ви бяха ония глупости, които ми наговори вчера? На кое да вярвам?

— Всичко е вярно. Само исках да обясня защо отпаднах от програмата. Видях един мой приятел да намушква човек с нож и трябваше да кажа на полицията.

— А що не го направи?

— Защото Спенсър каза да си държа езика зад зъбите.

— Спенсър ли?

— Моят приятел. Спенсър Крейг. Той е адвокат.

— Да не искаш да кажеш, че адвокат ще накълца човек, когото вижда за пръв път?

— Не е толкова просто.

— Бас държа, че за полицията е било просто.

— Така е, хванаха се. Трябваше да избират между момче от Ийст Енд и адвокат, който на всичко отгоре имаше и трима свидетели, които потвърдиха, че дори не е бил там. — Настана известно мълчание. — Само че аз бях там.

— К'во стана тогава?

— Празнувахме трийсетия рожден ден на Джералд и всички пийнахме повече. И точно тогава онези тримата влязоха в бара.

— Кои трима?

— Двама мъже и едно момиче. Момичето беше проблемът.

— То ли започна боя?

— Не, не. Крейг си падна по нея от първия миг, но тя не му обърна внимание и той се вбеси.

— И затова гаджето ѝ почна да се бие?

— Не. Момичето даде да се разбере, че иска да си върви, и те се измъкнаха от задната врата.

— В задната уличка?

— Откъде знаеш?

— Ти сам ми го разказа вчера — отвърна Големия Ал, който бързо схвана грешката си и оправя работата.

— Да бе, да. Вярно. — Поредното дълго мълчание. — Крейг и Джералд веднага изтичаха след тях. Ние с Лари също излязохме. И тогава нещата излязоха от контрол.

— Кой почна?

— Спенсър и Джералд. Те налетяха на момчетата и очакваха да ги подкрепим. Само че аз бях толкова фиркан, че бях напълно безполезен, а Лари изобщо не го бива в тия неща.

— Кой е пък този?

— Лари Девънпорт.

— Оня от сапунката ли?

— Да, ние двамата стояхме отстрани и само гледахме.

— Значи приятелят ти Спенсър почна боя?

— Да. Открай време се мисли за боксьор. Получи и награди в Кеймбридж, но тия момчета бяха друга класа. Но само докато Спенсър извади ножа.

— И нож ли имаше?

— Тъхъ. Взе го от бара, преди да излезе. Помня, че каза: „За всеки случай“.

— Не беше ли виждал преди тия мъже и момичето?

— Никога. Но мацката много му хареса. Когато Картрайт започна да го наляга, Спенсър се вбеси и го промуши в крака.

— Ма не го е убил, нали?

— Не, само го рани. А докато Картрайт се беше свил от болка, Спенсър заби ножа в гърдите на другия. — Мина доста време, преди човекът да завърши: — И го уби.

— Викнахте ли полиция?

— Не. Спенсър трябва да ги е извикал, след като ни поръча да си ходим. Каза също, ако някой ни пита, да повтаряме, че не сме излизали от бара и нищо не сме видели.

— Някой пита ли ви нещо?

— Полицаите дойдоха у дома на следващия ден. Не бях мигнал, но гледах да не ми личи. Мисля, че повече ме беше страх от Крейг, отколкото от ченгетата. Пък и инспекторът беше сигурен, че е пипнал правилния човек.

Касетата се въртя още няколко секунди, докато отново се чу гласът на Мортимър.

— Това беше преди две години, но не минава ден, без да се сетя за това момче зад решетките. Предупредих Спенсър, че щом се оправя достатъчно, ще дам показания... — Разнесе се щракването за край на лентата.

— Добра работа сте свършили! — възкликна Ник.

Големия Ал само изсумтя. Беше спазил сценария, който Дани му беше написал според изискванията на господин Редмейн за делото.

— Остава да намеря начин да предам лентата на адвоката си — отбеляза Дани, извади касетата и я пхна отново под възглавницата си.

— Не би трябвало да е сложно — рече Ник. — Сложи я в плик с надпис „правен документ“. Не ми се вярва някой от надзирателите да посмее да го отвори, освен ако нямат подозрение, че изпращаш наркотици, пък и не виждам кой юрист ще поеме такъв риск.

— Освен ако някой от шибаняците надзиратели не му има зъб — обади се и Ал, — или не загрее, че вътре има касета.

— Че откъде ще разбере? — удиви се Дани. — Само ние тримата знаем за това.

— Не забравяй Мортимър. — Най-сетне Големия Ал седна в леглото си. — Трудно ще си държи езика зад зъбите, ако има глад за доза.

— Какво да правя тогава с касетата? Не виждам шанс да спечеля делото без нея.

— Не рискувай да я пращаш по пощата — посъветва го Големия Ал. — Гледай да се видиш с Редмейн и му я дай лично. Щот' кой мислиш имаше среща вчера с адвоката си?

Ник и Дани търпеливо зачакаха Ал да отговори на собствения си въпрос.

— Онуй копеле Лийч — отрони той най-сетне.

— Може да е съвпадение — предположи Ник.

— Не и ако адвокатът му е Спенсър Крейг.

— Откъде си толкова сигурен, че е бил тъкмо Крейг? — не се сдържа Дани и впи пръсти в рамката на леглото.

— Шибаняците често се отбиват да си шушнат със сестричките в болницата, а аз им варя чай.

— Ако продажен надзирател иска да разбере какво има на касетата — намеси се Ник, — няма защо да се питаме чие легло ще провери първо.

— И какво да правя? — отчаяно попита Дани.

— Ами осигури му я — отвърна Ник.

— Записан ли си за консултация?

— Не точно.

— Значи си тук за правен съвет?

— Не точно.

— А за какво точно си дошъл? — повиши леко глас Спенсър Крейг.

— Имам нужда от помощ, но не правна.

— Каква е тази помощ?

— Напипах страхотна възможност за голяма доставка на вино, но има проблем.

— Така ли? И какъв е той?

— Искат предплата.

— Колко?

— Десет хиляди паунда.

— Ще ми трябват няколко дни да помисля.

— Убеден съм, че ще го направите, господин Крейг, но не се бавете много, защото едни хора чакат да им дам информация, с която разполагам. — Барманът от „Дънлоп Армс“ замълча, преди да добави: — Обещах да им отговоря преди 31 май.

И тримата чуха как в бравата се завърта ключ — изненадаха се, защото до „Почивката“ оставаше цял час.

В рамката на вратата застана надзирателят Хаген.

— Претърсване на килията — обяви той. — И тримата — в коридора.

Ник, Дани и Големия Ал се отправиха към площадката пред килията. Наистина бяха изненадани, защото Хаген влезе в помещението и затвори вратата след себе си. Нямаше нищо необичайно в претърсванията. Надзирателите ги правеха често, за да търсят наркотици, алкохол, ножове и дори оръжие. Но обичайната практика бе да присъстват трима служители на затвора, а и вратата на килията оставаше отворена, за да не могат затворниците да твърдят, че намереното е подхвърлено по време на претърсването.

Няколко минути по-късно вратата се отвори и Хаген се появи широко усмихнат.

— Добре, момчета — рече той. — Чисти сте.

Дани се изненада, че вижда Лийч в библиотеката, защото никога не беше идвал за книга. Може би искаше да прегледа някой вестник. Направи му впечатление, че ходи напред-назад покрай рафтовете, но очевидно не се ориентираше.

— Нещо да помогна? — попита Дани.

— Търся последния брой на „Правен преглед“.

— Имаш късмет. Допреди няколко дни, когато някой направи дарение от няколко книги, сред които и последната книжка на списанието, имахме само един много стар брой.

— Дай ми го — нареди Лийч.

Дани отиде до раздела с юридическа литература, свали дебел, подвързан в кожа том и го занесе на бюрото си.

— Име и номер?

— Защо питаш?

— Ако искаш да изнесеш книга, трябва да ти направя картон.

— Лийч, 6241 — процеди онзи.

Дани попълни данните в нова карта. Много се надяваше Лийч да не е забелязал, че ръката му трепери.

— Подпиши се най-долу.

Лийч сложи едно кръстче на посоченото място.

— Трябва да върнеш книгата до три дни — информира го Дани.

— Защо, ти да не се мислиш вече за някой от шибаните копои тук? Ще я върна когато си искам — заяви посетителят и излезе.

Дани го изпрати с поглед. Така и не разбра защо му е списание, след като не може и името си да напише.

28.

Крейг остави черното си порше на паркинга за посетители около час преди времето, определено за посещения. Беше предупредил Пейн, че влизането в „Белмарш“ е почти толкова трудно, колкото и излизането. Безкрайна поредица от решетъчни врати, проверки на документите за самоличност и цялостно претърсване. Всичкото това само за да отидеш на посещение.

Записаха имената им в приемната, дадоха им ключ с номер и им казаха да оставят всичките си ценности, включително часовници, пръстени, верижки, банкноти или монети, в нещо като касетка със същия номер.

Ако искаха да купят нещо от лавката за човека, при когото идват, да си приготвят точни пари и ще получат малки пластмасови жетони с написани върху тях цени като 1 паунд, 50, 20 и 10 пенса. Това, очевидно, се правеше, за да не се дават пари в брой на затворниците. Всеки от посетителите беше викан отделно. Влизаше в затворено помещение, където го претърсваше основно още един униформен, този път с куче.

— Номер едно и две — разнесе се от високоговорителя в чакалнята.

Крейг и Пейн седяха на пейка в един от ъглите и за да убият времето, докато ги извикат, прелистваха броеве на „Затворнически новини“ и „Ключ и ключалка“.

— Номер седемнайсет и осемнайсет — разнесе се след около четирийсет минути.

Крейг и Пейн се изправиха и поеха през нова поредица от решетъчни врати, още по-драстична проверка на дрехите и едва тогава седнаха на ред „Г“, места 11 и 12. Крейг се настани на един от зелените столове със заковани за пода крака, а Пейн отиде до лавката, за да вземе три чаши чай и няколко десерта „Марс“, за което плати с жетоните. Върна се след малко и остави подносчето на масата — също закрепена с болтове за пода.

— Колко ще чакаме още? — попита той по едно време.

— Нямам представа. Пускат затворниците от килиите един по един и предполагам, че ги претърсват по-основно от нас.

— Не се оглеждай — прошепна Бет. — Крейг и Пейн са на три реда зад теб. Сигурно са на посещение при някого.

Дани целият се разтрепери.

— Вероятно са дошли при Мортимър. Закъснели са.

— За какво?

— Не мога да ти кажа много сега — промълви Дани, — но като се видиш с Алекс, ще разбереш.

— Вие вече на „Алекс“ ли сте? — усмихна се тя. — Минахте значи на малки имена.

— Е, не и пред него — усмихна се Дани.

— Голям си бъзльо — отбеляза Бет. — Господин Редмейн открай време те нарича Дани и дори сподели колко се радва, че си започнал да се бръснеш редовно и си пуснал косата си малко по-дълга. Смята, че по време на делото това ще има значение.

— Как върви работата в сервиза? — реши да смени темата Дани.

— Слабо — отвърна Бет. — Много ми се иска да убедя татко да спре пушенето. Непрестанно кашля, но не иска да чуе нито мен, нито мама.

— И кой е управител сега?

— Тревър Сътън.

— Тревър? Та него за нищо не го бива.

— Няма други кандидати.

— В такъв случай трябва да следиш счетоводството.

— Защо? Подозираш, че може да смотава тайно пари ли?

— Не. Но знам, че не го бива в събирането.

— Едва ли ще успее. Татко нищо не споделя с мен, а и, честно казано, съм претрупана с работа.

— Май господин Томас те държи изкъсо? — ухили се Дани.

Бет се засмя.

— Познаваш го, страхотен шеф е. Не помниш ли, че ни влезе в положението по време на процеса. Наскоро пак ми повиши заплатата.

— Не се съмнявам, че е симпатичен мъж — започна Дани, — но...

— *Симпатичен мъж ли?* — засмя се Бет.

— Ник е виновен — побърза да се оправдае Дани и неволно прокара ръка през косата си.

— Ако продължаваш така, не знам как ще се сработиш отново със старите си приятели, когато излезеш оттук.

— Нали си даваш сметка, че господин Томас си пада по теб? — рече Дани, като се направи, че не е чул забележката й.

— Шегуваш се — възрази Бет. — Винаги се е държал като истински джентълмен.

— Това не пречи да си пада по теб.

— Възможно ли е някой да успее да внесе дрога на толкова строго охранявано място? — попита Пейн, като оглеждаше камерите над главите им и надзирателите, които се взираха към всеки от посетителите през биноклите си.

— Доставчиците стават все по-изобретателни — обади се Крейг. — В памперсите на децата, в перуки... Някои дори пълнят презервативи и ги натъпкват в задника си, защото знаят, че на надзирателите не им е много приятно да бъркат там. А има и смелчаци, те са сред най-отчаяните, които гълтат опаковката.

— Ами ако пакетчето се пръсне вътре?

— Умират в ужасни мъки. Имах преди време клиент, който се бе тренирал да държи в глътката си пакетче хероин, което изкашляше, като се върне в килията си. Рискът наистина е огромен, но като си представиш, че на седмица тук получаваш дванайсет паунда, а пакетчето можеш да продадеш за петстотин. Очевидно смятат, че си струва. Нас ни претърсиха така щателно заради присъдата на Тоби.

— Забави ли се още малко, времето ни ще свърши, без да го видим — отбеляза Пейн и погледна вече изстиналия чай.

— Извинете, господине — застана до тях един от униформените служители. — За съжаление Мортимър се е разболял и няма да може да се види с вас този следобед.

— По дяволите! — измърмори Крейг и се изправи. — Поне да ни беше предупредил. Защо ли не съм изненадан?

— Обратно! Всички по килиите. Веднага! — прокънтя нечий мощен рев по коридорите. Полицейски свирки, сирени и надзирателите се разтичаха, подканяйки затворниците да се прибират.

— Нали трябва да се явя на обучение? — попита Дани, когато вратата се тръшна пред носа му.

— Днес няма да стане, Дани Бой — рече Големия Ал и запали цигара.

— За какво ли е тази суматоха? — попита Ник.

— Всичко може да е. — Ал дръпна дълбоко от цигарата.

— Например? — настоя Дани.

— В някое крило са се сбили и надзирателите ги е шубе, че мелето ще се разрасне. Може и да са нападнали някой шибаняк. Бог да му е на помощ. Заловили са дилър в момента на предаването или пък някой си е подпалил килията. Залагам на това, че някой е намазал въжето. — Той чукна пепелта от цигарата си на пода. — Избери си нещо. Сигурно е обаче, че няма да ни пуснат навън поне още дваайсет и четири часа, докато всичко не се успокои.

Големия Ал се оказа прав. Отвориха килиите им чак след дваайсет и седем часа.

— За какво беше всичко това? — попита Ник.

— Нямам представа — гласеше дежурният отговор.

— Някой си е теглил въжето — долетя от съседна килия.

— Горкото копеле. Трябва да е разбрал, че оттук няма друг начин да се измъкнеш.

— Познаваме ли го? — попита друг.

— Друсар — рече първият. — Няма и няколко седмици, откакто е тук.

Джералд Пейн попита портиера на входа на „Инър Темпъл“ как да стигне до кабинета на господин Спенсър Крейг.

— В отсрещния край на карето, господине. Номер шест. На последния етаж.

Пейн се отправи с бързи стъпки през вътрешния двор, като гледаше да върви по пътеката и да спазва заръката, изписана на табелите „Не стъпвай по тревата“. Напусна офиса си на „Мейфеър“ веднага след обаждането на Крейг.

— Ако успееш да дойдеш в офиса ми към четири, ще разбереш, че е настъпил краят на безсънните ти нощи.

Когато стигна до отсрещния край на двора, пое по каменните стъпала и бутна дървената врата. Озова се в прохладен мухлясал коридор, по чиито стени бяха накачени снимки на стари съдии. В дъното се виждаше дървено стълбище и когато стигна до него, Пейн видя на стената голяма табела с указател, на който бяха изписани номера на стаи и имена. Както му бе казал портиерът, кабинетът на Крейг се намираше на последния етаж. Докато се качваше, Пейн за пореден път установи, че в последно време съвсем е загубил форма — задъха се, преди да е стигнал втория етаж.

— Господин Пейн? — посрещна го на площадката млада жена. — Аз съм секретарката на господин Крейг. Обади се преди минута да каже, че току-що е напуснал „Олд Бейли“ и ще бъде тук след няколко минути. Ако искате, заповядайте да го почакате в кабинета му. — Тя го поведе по коридора и отвори една врата пред него.

— Благодаря — кимна Пейн и пристъпи в просторна, оскъдно мебелирана стая — две бюра и високи тапицирани с кожа столове.

— Да ви предложи ли чаша чай, господин Пейн? Или може би кафе?

— Не, благодаря — отговори Пейн и отиде до прозореца, който гледаше към вътрешния двор.

Секретарката затвори вратата след себе си и Пейн се отпусна на стола срещу бюрото на Крейг. То беше почти празно, сякаш никой не работеше на него — никакви снимки, цветя, бележки. Единствено голяма подложка за писане, касетофон и доста обемист неотворен плик, адресиран до господин С. Крейг. Виждаше се и надпис „Лично“.

Не мина много време и Крейг връхлетя в стаята, следван от секретарката. Пейн се изправи и му подаде ръка за поздрав, все едно бе клиент, а не стар приятел.

— Настанявай се, старче — рече Крейг. — Госпожице Ръсел, моля никой да не ни безпокои.

— Разбира се, господин Крейг — обеща тя и затвори вратата след себе си.

— Това тук — кимна Пейн към плика — да не е онова, за което си мисля?

— Сега ще проверим. Дойде с пощата тази сутрин, докато съм бил в съда. — Крейг разкъса плика и изсипа една касета на подложката за писане.

— Как се добра до нея?

— По-добре не питай — рече Крейг. — Имам познати на доста неприятни места. — Усмихна се и сложи касетата в касетофона. — Сега ще разберем какво толкова е имал да сподели Тоби със света. — Натисна копчето и се облегна назад.

Пейн обаче остана седнал на ръба на стола, опрял лакти на бюрото.

След няколко минути се разнесе нечий глас:

— Не съм сигурен кой от вас слуша в момента. — В първия момент Крейг не разбра кой говори. — Малко вероятно е да е Лорънс Девънпорт. Не е изключено и да е Джералд Пейн. — По гърба на Пейн пробягаха студени тръпки. — Но мисля, че ме слуша Спенсър Крейг. — Адвокатът седеше невъзмутим. — Който и от вас да е, искам да ви уверя, че дори това да отнеме целия ми живот, ще направя всичко възможно да влезете в затвора заради убийството на Бърни Уилсън, да не говорим за незаконното ми хвърляне зад решетките. Ако все още се надявате, че ще се доберете до касетата, която всъщност търсите, нека ви уверя, че е на място, което няма да откриете, докато не ви затворят тук.

29.

Дани се вгледа в отражението си. От месеци не се беше виждал в цял ръст и искрено се стъписа. Влиянието на Ник се бе оказало по-силно, отколкото подозираше. Изведнъж си даде сметка, че марковите джинси и фланелката на „Уест Хам“ може би не са много подходящи за Кралския съд. Искрено съжали, че отхвърли идеята на Ник за сепъл тъмен костюм с риза и връзка, които щяха да са в далеч по-голям унисон със сериозността на положението (това бяха думи на Ник), а не съвсем точният размер би бил пренебрежима подробност (сложни думи, които вече не му се налагаше да търси в речника).

Дани зае мястото си на обвиняем в съдебната зала и зачака влизането на тримата съдии. Изведоха го от „Белмарш“ още в седем сутринта с просторен бял бус на затвора с още дванайсет затворници, които имаха дела в Апелативния съд. Колко ли от тях щяха да се върнат? Щом пристигнаха, го заключиха в самостоятелна килия и му казаха да чака. Това му даде малко време за размисъл. Не че щяха да му дадат думата в съда. Господин Редмейн бе преговорил с него процедурата в най-големи подробности. Беше му обяснил, че този процес значително ще се различава от първия.

Трима съдии щяха да разгледат новото доказателство, както и протоколите от първия процес и трябваше да бъдат убедени, че съдията и заседателите отпреди година не са разполагали с него или не са взели правилното решение.

Щом чу записа, Алекс Редмейн бе убеден, че той поне ще породи съмнение. Сподели, че няма намерение да се спира прекалено подробно на причината за отсъствието на Тоби Мортимър.

По едно време вратата се отвори и Алекс влезе при затворника. При последния им разговор бе настоял Дани да се обръща към него на малко име. Но на Дани не му беше удобно, въпреки че от самото начало адвокатът му се държеше с него като с равен. Алекс преговори отново новите им доказателства. Според него, независимо от самоубийството на Мортимър, те разполагаха със записа и това бе най-голямата им победа.

— Човек трябва да избягва клишетата, господин Редмейн — усмихна се Дани.

— След година ще можеш сам да водиш защитата си — засмя се Алекс.

— Да се надяваме, че няма да се наложи.

Дани извърна лице към първия ред на галерията, където седяха Бет и майка ѝ, както и много други жители на Боу. Вероятно по-късно щеше да си тръгне с тях.

Нямаше как да знае, че на улицата пред Кралския съд стоят още много хора, който скандираха и размахваха плакати с настояването той да бъде освободен. Сред представителите на пресата забеляза млад журналист от „Бетнал Грийн и Боу Газет“ с отворен бележник и приготвена писалка. Дали щеше да се случи така, че да даде ексклузивно интервю за утрешния брой? Алекс го беше предупредил, че може да не признаят записа като единствено доказателство, но изслушан в съдебната зала, той щеше да се появи във всички вестници и тогава...

Дани вече не беше сам. Алекс, Ник, Големия Ал и, разбира се, Бет се бяха превърнали в генерали на малката му армия. Алекс беше признал, че се надява поне още един свидетел да потвърди историята на Мортимър. Щом той бе пожелал да признае, нищо чудно и Лорънс Девънпорт или Джералд Пейн да се решат, след като две години бяха живели с мисълта за случилото се.

— Защо не се срещнеш с тях? — бе попитал Дани. — Може и да се съгласят да те изслушат.

Адвокатът му беше обяснил защо това е невъзможно и че дори ако ги срещне случайно на обществено място, е длъжен да се оттегли от делото за неспазване на професионалната етика.

— А не можеш ли да изпратиш някого от свое име и той да вземе необходимите доказателства, както направи Големия Ал?

— Не — отвърна Алекс. — Ако някой свърже подобно действие с мен, ще се наложи ти да си търсиш друг адвокат, а аз — друга работа.

— Ами бармана?

Редмейн му обясни, че са направили проучване на Редж Джаксън, който държеше „Дънлоп Армс“, и се оказало, че е с

криминално минало.

— Тогава?

— Нищо. Арестуван е на два пъти през последните пет години за намерени в него крадени вещи, но от полицията не разполагали с достатъчно доказателства, за да бъде осъден. И обвиненията паднали.

— Ами Бет? — не спираше Дани. — Ще й дадат ли втори шанс?

— Не. Съдиите вече са прочели показанията ѝ в протоколите от делото и няма да искат да ги чуят отново. — Освен това Алекс го увери, че е изчел много подробно основанията на съдията от първото дело и не е открил никакви данни за предубеденост от негова страна, за да поиска повторно гледане на делото. — Истината е, че всичко зависи от записи.

— Какво ще кажеш за Големия Ал?

Алекс сподели с довереника си, че е мислил за варианта Албърт Кран да бъде призован за свидетел, но решил, че това по-скоро ще навреди, отколкото да помогне.

— Но той е верен приятел — рече Дани.

— С криминално минало.

Точно в десет тримата съдии влязоха в съдебната зала. Всички се изправиха и наведоха глави, докато чакаха те да се настанят на своя подиум. В очите на Дани двамата мъже и жената, които държаха съдбата му в ръцете си, бяха някакви смътни фигури с къси перуки и дълги до земята черни тоги, които скриваха цивилните им дрехи.

Алекс Редмейн постави папката с материалите си на невисоката поставка пред себе си. Бе обяснил на Дани, че ще стои сам на предна позиция, тъй като прокурорът не е длъжен да присъства по време на делото за обжалване. На Дани господин Арнолд Пиърсън определено нямаше да му липсва.

Щом съдебният състав зае местата си, съдия Браун покани господин Редмейн да започне изложението си.

Алекс направи стегнат преглед на историята, като при всяка възможност намекваше за съмненията си. За съжаление от изразенията на съдиите личеше, че успехът му не е голям. Председателят на състава, съдия Браун, го прекъсна няколко пъти с въпроса има ли нови доказателства по делото, които могат да бъдат

представени, напомняйки, че и той, и колегите му са добре запознати с протоколите от заседанията на първото дело.

След около час Алекс се предаде.

— Уверявам ви, Ваша Светлост, че имам намерение да предоставя на вниманието ви нови доказателства.

— Аз пък ви уверявам, господин Редмейн, че ние с нетърпение очакваме да ги чуем — отвърна съдията.

Алекс пое дълбоко дъх, прелисти поредна страница в папката пред себе си и продължи:

— Разполагаме със запис, който бих искал да чуете и да вземете предвид. Това е разговор между господин Тоби Мортимър, един от известните ви Мушкетари, присъствал в „Дънлоп Армс“ във въпросната нощ, но не бе разположен по време на първото дело. — Дани затаи дъх, когато видя Алекс да изважда малкия касетофон. Адвокатът тъкмо се канеше да натисне копчето за прослушване, когато съдия Браун се наведе над широкото бюро и каза:

— Един момент, господин Редмейн.

Дани усети, че целият потреперва, когато тримата съдии сведоха глави и започнаха да обсъждат нещо. Мина време, преди председателят на състава да зададе на Алекс въпрос, който адвокатът без съмнение очакваше:

— Господин Мортимър ще се яви ли да свидетелства?

— Не, Ваша Светлост, но записът ще покаже, че...

— Защо няма да се яви в съда, господин Редмейн? Все още ли е неразположен?

— За съжаление той почина съвсем наскоро.

— Може ли да попитам каква е причината за смъртта му?

Алекс изруга мислено. Съдията Браун чудесно знаеше каква е причината за смъртта на Мортимър, но държеше всичко да бъде записано в протокола.

— Почина след свръхдоза хероин.

— Беше ли регистриран преди това като наркоман?

— Да, Ваша Светлост, но за щастие записът е направен в момент на ремисия.

— Вероятно ще призовете лекар, който да го докаже.

— За съжаление — не, Ваша Светлост.

— Да разбирам ли, че по време на изявлението му не е присъствал лекар?

— Да, Ваша Светлост.

— Ясно. Къде е осъществен записът?

— В затвора „Белмарш“, Ваша Светлост.

— Вие присъствахте ли?

— Не, Ваша Светлост.

— Може би някой от служителите в затвора е бил свидетел на обстоятелствата, при които е направен?

— Не, Ваша Светлост.

— Любопитен съм да чуя кой е присъствал на този запис?

— Господин Албърт Кран.

— И след като не е лекар или служител на затвора, в качеството си на какъв е бил там?

— Затворник е.

— Така ли? Длъжен съм да попитам, господин Редмейн, дали имате каквито и да било доказателства, че господин Мортимър не е бил принуждаван или заплашван, за да направи своето изявление?

Алекс се поколеба.

— Не, Ваша Светлост. Но съм убеден, че благодарение на своя опит, сам ще отсъдите в какво състояние е бил господин Мортимър, след като изслушате записа.

— Само че няма как да сме сигурни, че господин Кран не е държал нож, опрян в гърлото на Мортимър, а и е възможно самият му вид да е изкарал акъла на бедния човек.

— Както вече отбелязах, Ваша Светлост, ще си съставите далеч по-добро мнение, след като чуете записа.

— Нека се консултирам с колегите си, адвокат Редмейн.

Тримата съдии отново си зашепнаха.

Не след дълго съдия Браун се извърна към адвоката на обвиняемия.

— Стигнахме до единодушното решение да не ви позволим да пуснете записа, тъй като е напълно неприемлив за нас.

— Позволявам си да припомня на Ваша Светлост, че наскоро приетата директива на Европейската комисия...

— Европейската комисия не раздава правосъдие в този съд — рече съдия Браун, но бързо се коригира: — в тази страна. И ви

предупреждавам, че ако съдържанието на касетата бъде оповестено по някакъв начин, ще бъде принуден да отнесе въпроса до прокуратурата.

Единственият репортер на мястото за журналисти отпусна безпомощно писалката си. За миг си бе помислил, че ще има шанса да стане автор на ексклузивна новина, защото се очакваше господин Редмейн да му предостави касетата, ако съдиите бяха разрешили да бъде изслушана. Неговите читатели, за разлика от съдиите, имаха желание да разберат какво е казал Мортимър. Но сега това ставаше невъзможно. Ако вестникът дръзнеше да публикува макар и една дума, щеше да попадне под ударите на закона за обида на съда, нещо, което и най-смелите издатели не биха дръзнали да направят.

Алекс прелисти документите, но знаеше, че не може да направи нищо повече.

— Моля, продължете, господин Редмейн — услужливо предложи съдията.

Алекс подхвана отново изложението си, но другите му нови доказателства бяха съвсем оскъдни и по едно време съдията повдигна изумено вежди. Най-сетне адвокатът седна на мястото си, бесен на себе си. Трябваше да пусне записа на вестниците вчера, преди делото и тогава съдията щеше да бъде поставен пред свършен факт и ще не ще, щеше да разреши пускането на записа в залата.

По-късно баща му отбеляза, че и едно изречение от записа да беше прозвучало в залата, съдията нямаше да може да спре изслушването на цялата касета. Те не бяха допуснали да прозвучи и една дума, камо ли цяло изречение.

Тримата съдии се оттеглиха в дванайсет и трийсет и седем и много скоро се върнаха с категоричното си решение.

— Молбата се отхвърля — постанови кратко съдията.

Алекс клюмна и погледна Дани, който трябваше да прекара повече от двайсет години в затвора заради престъпление, за което, Алекс вече беше напълно сигурен, не е виновен.

30.

Някои от гостите бяха вече на втората или третата чаша шампанско, когато Лорънс Девънпорт се появи на стълбището в препълнената бална зала. Постоя горе, докато не се убеди, че всички са обърнали очи към него. Избухнаха бурни аплодисменти. Той се усмихна и вдигна ръка в знак на признателност. Някой му подаде чаша шампанско и прошепна:

— Беше великолепен.

Когато залата в нощта на премиерата гръмна от аплодисменти, това не беше изненада за никого, защото си бе обичайна практика. Първите осем реда на всяко премиерно представление са пълни с роднини на участниците, приятели и агенти на актьорите, а на следващите шест реда седят постоянните любители на театъра. Само закален в битките критик не би станал на крака след падането на завесата, освен ако не напусне бързо залата, за да предаде материала си за утрешния брой.

Девънпорт бавно огледа помещението. Очите му се спряха на Сара. Сестра му разговаряше спокойно с Гибсън Греъм.

— Как мислиш, че ще реагират критиците? — попита Сара агента на брат си.

— С леко пренебрежение — отвърна Гибсън и издуха дим от пурата си. — Обичайното поведение, когато звезда от сапунените сериали насочи вниманието си към сцените на Уест Енд. Но вече имаме аванс от триста хиляди паунда, а и четиринайсет седмици на сцената е добра гаранция. Продажбите на билети са от значение, Сара. Нищо друго.

— Очертава ли се някаква друга роля за Лари?

— Засега не — призна Гибсън. — Убеден съм обаче, че след тази вечер ще заваят предложения.

— Добре се справи, Лари — обърна се тя към брат си, който се беше приближил към тях.

— Истински триумф — вдигна чаша Гибсън.

— Мислиш ли? — попита Девънпорт.

— Разбира се — отговори Сара, която разбираше неувереността на брат си повече от всички останали. — Гибсън току-що ми каза, че си ангажиран за почти целия сезон на пиесата.

— Така е, но продължавам да се тревожа от реакцията на критиците. Никога не са били особено благосклонни в миналото.

— Не им обръщай толкова голямо внимание — посъветва го Гибсън. — Не е толкова важно какво казват. Продажбите са важни.

Девънпорт огледа множеството, за да избере следващия, при когото да се спре. В дъното видя Спенсър Крейг, разговаряше оживено с Джералд Пейн.

— По всичко личи, че малката ни инвестиция ще даде резултат — отбеляза Крейг. — И то двоен.

— Двоен ли?

— Не само Лари се успокои, че му е предоставен шанс да излезе на сцената в Уест Енд, но с инвестицията от триста хиляди паунда в представлението ще сме сигурни, че парите ни ще се върнат при това с някаква, макар и малка печалба. Сега, когато Картрайт загуби делото в Апелативния съд, ще можем да сме спокойни за следващите двайсет години.

— Мисълта за записа обаче не ми дава мира — отбеляза Пейн. — Щях да съм далеч по-спокоен, ако знаех, че е унищожен.

— Вече е без значение — отбеляза Крейг.

— Ами ако стигне до пресата?

— Никой вестник няма да го публикува.

— Какво ще ги спре да го пуснат в интернет?

— Излишно се тревожиш — увери го Крейг.

— Не минава нощ, без да мисля за това — въздъхна Пейн. — Всяка сутрин се събуждам с мисълта дали няма да видя лицето си на първа страница.

— Не мисля, че точно твоето лице ще изтъпаят на първа страница. — В този момент Девънпорт се приближи. — Поздравления Лари, наистина беше блестящ.

— Агентът ми каза, че вие двамата сте инвестирали в представлението.

— Така е — потвърди Крейг. — Познаваме победителите от пръв поглед. Възнамеряваме да изхарчим печалбата за годишния купон на Мускетарите.

Двама младежи се приближиха, за да изразят възхищението си от актьора, а Крейг се възползва от случая и се отдалечи.

Обиколи залата и забеляза Сара да разговаря с нисък оплешивяващ дебеланко с пура в ръка. Стори му се по-красива от преди. Дали този с пурата бе нейният партньор? Погледите им се срещнаха и той й се усмихна, но тя не показа, че го е забелязала. Крейг смяташе, че тя изглежда много по-добре от брат си. Пък и след нощта заедно... Реши да я заговори. Бързо щеше да разбере дали Лари е споделил нещо с нея.

— Здравей, Спенсър — поздрави го тя. Крейг се наведе и я целуна по бузите. — Гибсън, запознай се със Спенсър Крейг, приятел на Лари от университета. Спенсър, това е Гибсън Греъм, агентът на Лари.

— Вие инвестирахте в представлението, нали? — рече Гибсън.

— Скромна сума — призна адвокатът.

— Никога не съм те възприемала като меценат — вметна Сара.

— Открай време се старая да подкрепям Лари и никога не съм се съмнявал, че ще стане звезда.

— Ти самият се превърна в нещо като звезда — усмихна се Сара.

— Така ли, а защо никога не взе интервю от мен? — попита Спенсър.

— Не работя в криминалния отдел.

— Надявам се това да не ти попречи да вечеряш някоя вечер с мен, защото ми се иска...

— Първото издание на вестника пристигна — прекъсна ги Гибсън. — Извинете ме, но искам да видя дали можем да се похвалим с хит, или ще имаме само победител.

Гибсън Греъм си запробива път към изхода, смърряйки всеки, който бе достатъчно неразумен да застане на пътя му. Грабна един брой на „Дейли Телеграф“ и бързо намери раздела с отзиви. „Оскар Уайлд е още у дома си в Уест Енд“. Ала усмивката му бързо угасна, когато прочете първите редове на втория параграф:

Лорънс Девънпорт представи обичайния си арсенал, този път в ролята на Джак. Публиката го аплодира, но нека не забравяме, че тя се състоеше предимно от почитатели на доктор Бересфорд. За разлика от него, Ив Бест, в ролята на Гуендолин Феърфакс, заблестя от първия миг, в който се появи на сцената...

Гибсън потърси с поглед Девънпорт и с облекчение установи, че е потънал в разговор с някакъв млад актьор.

31.

Докато стигнат до килията му, той вече бе съсипал каквото можеше. Масата бе разбита на парчета, дюшекът бе разкъсан, чаршафите — надрани, а малкото стоманено огледало бе изтръгнато от стената. Когато господин Хаген отвори вратата, завари Дани да се опитва да измъкне умивалника от болтовете. Трима надзиратели се спуснаха върху него, но той се насочи единствено към Хаген. Ударът му можеше да повали шампион по бокс средна категория, но Хаген се изви навреме и избегна юмрука му. Един от надзирателите успя да стисне ръката на Дани, а другият го ритна силно по сгъвката на коляното. Това позволи на Хаген да се окопити и той щракна белезници около китките и глезените на затворника, когато колегите му го притиснаха към пода.

Извлякоха го в коридора, после надолу по стълбите, докато стигнаха червения коридор, който водеше към карцера. Накрая спряха пред врата без номер, Хаген отключи и другите двама хвърлиха Дани в мрака.

Той дълго лежа неподвижен на студения каменен под. Ако тук имаше огледало, щеше да се наслади на насиненото си око и на разнообразната мозайка от натъртвания и удари по тялото, които приличаха на цигански юрган. Беше му все едно. Винаги е така, когато загубиш надежда и те чакат двайсет години, в които да мислиш.

— Казвам се Малкълм Хърст — представи се служителът от Съвета за условно предсрочно освобождаване. — Моля, седнете, господин Монкрийф.

Хърст доста време се беше чудил как да се обърне към този затворник.

— Подали сте молба за условно освобождаване и моята задача е да изготвя доклада, който ще бъде разгледан от съвета. Естествено, запознат съм с делото ви и поведението ви през годините, прекарани в

затвора. Надзирателят, който отговаря за вашето крило, господин Паско, описва поведението ви като образцово.

Ник мълчеше.

— Направи ми впечатление, че сте работили в библиотеката, помагали сте в образователната програма на „Белмарш“ като преподавател по английски език и история. Очевидно сте имали и забележителен успех с някои от вашите колеги затворници, преминали успешно изпитите за завършване на средното образование. Особено с един от тях, който се подготвя за кандидатски изпити.

Ник кимна тъжно. Паско му беше казал, че Дани е загубил обжалването и се връща при тях. Много му се искаше да е в килията, когато пристигне, но за съжаление точно този ден беше назначена и срещата му с представителя на Съвета по условно освобождаване. Беше решил да се свърже с Алекс Редмейн веднага след като го пуснат и да предложи помощта си. Не можеше да разбере защо съдията е отказал да изслушат записи. Сигурно щеше да разбере от Дани, щом се прибере. Опита се да се съсредоточи върху въпросите на мъжа пред него.

— Виждам, че докато сте излежавали присъдата си, сте защитили степен в Свободния университет, господин Монкрийф. — Ник кимна отново. — Съдейки по всичко това съм убеден, че ще разберете, че се налага да ви задам още няколко въпроса, преди да завърша доклада си.

Паско вече му бе казал накратко в какво се състоят тези въпроси.

— Разбира се.

— Осъден сте от военен съд за проявена небрежност при изпълнение на служебните задължения. Признали сте вината си. Разжалван сте и сте осъден на осем години затвор. Справедлива ли е според нас тази преценка?

— Да, господин Хърст.

Хърст сложи отметка в първата кутийка на формуляра пред него.

— Вашият взвод е охранявал сръбски затворници, когато албански отряд е врѣхлетял върху транспорта ви, стреляйки с автомати във въздуха.

— Точно така.

— Ваш сержант отговорил на огъня.

— Само предупредителни изстрели — уточни Ник. — След като бях дал категорична заповед за спиране на огъня.

— Двама от наблюдателите на Обединените нации, свидетели на инцидента, са дали показания срещу вас по време на процеса. Те твърдят, че албанците са стреляли във въздуха. — Ник не направи опит да се защити. — И макар вие самият да не сте произвел изстрели, сте отговорен за взвода.

— Така беше.

— Въпреки това смятате, че присъдата е справедлива?

— Да.

Хърст направи още една отметка, преди да зададе следващия си въпрос:

— В случай, че Съветът даде препоръка да бъдете освободен предсрочно, тъй като сте излежали половината срок на присъдата си, какво планирате да правите в близкото бъдеще?

— Възнамерявам да се върна в Шотландия, където да стана учител в учебно заведение, готово да ме назначи.

Поредна отметка се появи във формуляра.

— Имате ли финансови проблеми, които биха могли да ви попречат да заемете преподавателско място?

— Не — отвърна Ник. — Напротив. Дядо ми ме е осигурил достатъчно, за да не се налага да работя.

Хърст направи поредна отметка.

— Женен ли сте, господин Монкрийф?

— Не.

— Имате ли деца или други хора, за които да се грижите?

— Не.

— Лекувате ли се от нещо в момента?

— Не.

— Ако ви освободят, има ли къде да отидете?

— Да. Притежавам дом в Лондон и друг в Шотландия.

— Имате ли роднини, които да ви помогнат при освобождаването?

— Не. — Хърст вдигна очи. Това бе първата кутийка във формуляра, която остана без отметка. — И двамата ми родители са починали и нямам братя или сестри.

— Лели, чичовци?

— Един чичо и леля, които живеят в Шотландия и с които не съм близък, и леля по майчина линия в Канада. Писали сме си, но никога не сме се срещали.

— Разбирам. И един последен въпрос, господин Монкрийф. Може да ви се стори малко необичайно при създадените обстоятелства, но въпреки това се налага да попитам. Мислили ли сте дали бихте повторили същото престъпление?

— Невъзможно е да се върна отново в армията, естествено, и нямам желание за това, така че отговорът на вашия въпрос е „не“.

— Напълно ви разбирам. — Отметка се появи и в последното поле. — Имате ли въпроси към мен?

— Разрешете да попитам кога ще знам какво е заключението на Съвета?

— Написването на доклада ще ми отнеме няколко дни, след което ще го предоставя на вниманието на Съвета. Няколко седмици след това ще получите съобщение.

— Благодаря ви, господин Хърст.

— Благодаря ви, сър Никълъс.

— Нямахме избор — заяви Паско.

— Сигурен съм, Рей — отговори директорът на затвора. — Налага се да проявим малко здрав разум с този затворник.

— Не ви разбирам — рече Паско. — Той изпотроши килията.

— Ясно ми е, Рей, но всички знаем как реагират доживотните, когато Апелативният съд отхвърли молбите им за преразглеждане. Или се превръщат в мълчаливи самотници, или чупят каквото им попадне.

— Няколко дни в карцера ще поохладят Картрайт — отбеляза старшият надзирател.

— Да се надяваме — въздъхна Бартън. — Ще ми се да го върнем в света на нормалните колкото се може по-скоро. Умно момче е. Надявах се да стане естественият заместник на Монкрийф.

— Това наистина е очевидният избор, въпреки че автоматично губи привилегирования си статус и ще се наложи да се върне към основния.

— За не повече от месец — заключи директорът.

— Междувременно какво да правя с работната му категория? Да го сваля ли от образованието и да го върна на конвейера?

— За нищо на света — възрази Бартън. — Наказанието ще е по-голямо за нас, отколкото за него.

— Ами правата му в лавката?

— Никакво плащане и никаква лавка за четири седмици.

— Ясно, сър.

— Поговори с Монкрийф. Той е най-близък с Картрайт. Виж дали ще успее да му набие малко разум в главата, както и да го подкрепя следващите седмици.

— Разбрано.

— Кой е следващият?

— Лийч, господине.

— Какво е провинението му този път?

— Не е върнал книга в библиотеката.

— Не можете ли да се справите с такъв незначителен проблем, та трябва да ме занимавате?

— При обикновени обстоятелства, но сега става дума за скъп подвързан с кожа брой на „Правен преглед“, който той не е върнал въпреки неколкоструните устни и писмени напомняния.

— Все пак не разбирам защо трябва да се явява пред мен.

— Защото открихме броя в кофа за смет, надран и разкъсан.

— Че защо ще го прави?

— Имам само подозрения, но не и доказателства.

— Нов опит за внасяне на дрога?

— Казах ви вече, че са само подозрения. Лийч е отново в карцера за цял месец, за да не реши, че може да накъса всички книги в библиотеката. — Паско се поколеба миг-два, преди да добави: — И още един проблем.

— Какъв?

— Един от моите информатори ми каза, че чул Лийч да се заканва, че ще пречука Картрайт, дори това да е последното, което ще направи в този живот.

— Само защото той е библиотекарят?

— Не. Свързано е с някакъв запис, но така и не можах да стигна до дъното на историята.

— Само това липсваше! Дръж го под око денонощно.

— В момента сме много зле с персонала — отбеляза Паско.

— Тогава направи каквото можеш. Не искам да се повтори случаят с онзи нещастник в „Гарсайд“, който беше показал знака на победата на Лийч.

32.

Дани лежеше на най-горното легло и съчиняваше писмото, което обмисляше от много време. Ник се бе опитал да го разубеди, но той бе взел решение и нищо не можеше да го откаже.

Ник бе отишъл в банята, а Големия Ал даваше вечерно дежурство в болницата, защото сестрата бе останала сама. Килията бе изцяло на разположение на Дани. Той се смъкна от леглото и седна пред малката маса. Известно време гледа белия лист хартия, преди да напише първите думи.

Скъпа Бет,

Пиша ти за последен път. Мислих много дълго и стигнах до заключението, че не мога да те осъдя на същата дълга присъда, която трябва да излежа.

Очите му спряха за миг на снимката на Бет, обвита в целофан и закачена над главата му.

Както знаеш, няма да изляза оттук, преди да навърша петдесет. Ето защо искам да започнеш свой живот без мен. Ако ми изпратиш писмо, няма да го отварям, ако дойдеш на посещение, ще откажа да изляза от килията и няма да влизам в какъвто и да е контакт с теб. Напълно категоричен съм и нищо няма да промени решението ми.

Нито за миг не си помисляй, че не обичам теб и Кристи, защото ще ви обичам до края на живота си, но съм напълно убеден, че с оглед на бъдещето това е най-разумно и за двама ни.

Сбогом, любов моя.

Дани

Сгъна листа и го прибра в плик, който адресира до Бет Уилсън, Бейкън Роуд 27, Боу, Лондон Е 3.

Дани все още съзерцаваше снимката на Бет, когато ключът в бравата изщрака и вратата се отвори.

— Писма — съобщи надзирателят, който застана в рамката. — Едно за Монкрийф и едно за... — Човекът се загледа в сребърната верижка около врата на човека пред него и в часовника на китката му и се поколеба.

— Ник отиде да си вземе душ — обади се Дани.

— Ясно. Едното е за теб, а другото е за Монкрийф.

Дани веднага разпозна ясения почерк на Бет. Дори не понечи да го отвори, скъса го, хвърли парченцата в тоалетната и пусна водата. Другият плик остави на възглавницата на Ник.

С големи черни букви в горния ляв ъгъл пишеше: „Съвет за условно предсрочно освобождаване“.

— Колко пъти му писахме? — попита Алекс Редмейн секретарката си.

— Това ще е четвъртото писмо за последния месец — отвърна жената.

Алекс извърна лице към прозореца и площада отвън, по който притичваха хора с дълги шлифери.

— Синдромът на доживотните — въздъхна той.

— Какъв е този синдром?

— Или се изолираш от света, или продължаваш, все едно нищо не се е случило. Очевидно е избрал първото.

— Има ли смисъл да продължавате да му пишете в такъв случай?

— О, разбира се — отговори адвокатът. — Искам да е напълно сигурен, че не съм го забравил.

Когато се върна от банята, Ник завари Дани да седи пред масата и да се упражнява във финансови прогнози, необходими му за изпита по икономика, а Големия Ал се бе свил на леглото си. Около кръста на Ник бе увита тънка хавлиена кърпа, а след чехлите му оставаха тъмни

следи по каменния под. Дани му подаде часовника, пръстена и сребърната верижка.

— Благодаря — рече Ник и в този момент забеляза тънкия кафяв плик на възглавницата си.

Известно време го съзерцава мълчаливо. Дани и Големия Ал чакаха безмълвно реакцията му. Най-сетне той взе пластмасов нож и разкъса с него плика, в който дори затворническите власти нямаха право да надникнат.

Уважаеми господин Монкрийф,

По поръчение на Съвета за условно предсрочно освобождаване ви уведомявам, че молбата ви за условно освобождаване е удовлетворена. Вашата присъда ще бъде прекратена на 17 юли 2002. Пълни подробности относно освобождаването ви и условията, които трябва да изпълнявате до края на вашия срок, с името на служителя, който ще отговаря за вашата пробация, както и мястото, където ще бъдете длъжен да се разписвате, ще ви бъдат изпратени по-късно.

Искрено ваш
Т. Л. Уилямс

Ник погледна двамата си съкилийници. Излишно беше да им казва, че много скоро ще бъде на свобода.

— Посещения! — отекна силен глас по коридорите на отделението на затвора. След миг вратата на килията се отвори и надзирателят застана на прага.

— Посетител за Картрайт. Същата млада жена от миналата седмица.

Дани отгърна следващата страница на романа „Студеният дом“ и само поклати глава.

— Както искаш — рече надзирателят и затръшна вратата.

Ник и Големия Ал не обелиха и дума. Вече се бяха предали. Усилията им да го убедят да се откаже от подобно поведение бяха

ОТИШЛИ НА ВЯТЪРА.

33.

Беше подбрал деня и дори часа много внимателно, но не беше очаквал нещата да се подредят така добре.

Директорът бе определил денят, а старшият надзирател го беше подкрепил. Бяха решили, че случаят си заслужава и могат да направят изключение. Затворниците щяха да бъдат пуснати от килиите, за да гледат мача за Световната купа по футбол между отборите на Англия и Аржентина.

В дванайсет без пет вратите на килиите бяха отворени и обитателите им се изсипаха в коридорите. Големия Ал, като патриот шотландец, намръщено отказа да гледа играта на вековния си враг и остана в леглото си.

Дани бе сред онези, които държаха да са на първите редове пред старата кутия, в очакване реферът да обяви начало на мача. Затворниците свиркаха и се вълнуваха, с изключение на един, застанал най-отзад. Не гледаше към екрана, а към отворената врата на една от килиите. Стоеше, без да мърда. Надзирателите никога не забелязват онези, които не мърдат. Вече бе започнал да мисли, че човекът, когото чакаше, е решил да наруши навика си заради мача. Но той очевидно нямаше да излезе да гледа, макар че приятелят му бе на първата пейка.

Бяха минали трийсет минути от първото полувреме, резултатът бе нула на нула, а неговият човек още не се появяваше.

И точно когато всички очакваха съдията да даде сигнал за край на полувремето, един от английските футболисти падна в наказателното поле на аржентинския отбор. Групата пред екрана изрева с почти същата сила, с която ревяха трийсет и петте хиляди зрители на стадиона, дори някои от надзирателите крещяха с пълен глас. Шумът и врявата бяха част от плана му. Очите му не се отделяха от вратата на килията, когато най-неочаквано „зайчето“ се показа от дупката си. Беше само по боксерки и чехли за баня с праметната през рамо хавлиена кърпа. Очевидно не се интересувахе от мача, защото изобщо не погледна към телевизора.

Той отстъпи няколко крачки назад, без никой да забележи и бавно се отправи към края на блока. След това изкачи спираловидната стълба до първия етаж. На никой не му и хрумваше да се огледа, очакваха съдията да посочи наказателното поле.

Когато стигна горната площадка, хвърли поглед надолу, за да се увери, че никой не го наблюдава. Така си и беше. Аржентинските футболисти бяха наобиколили съдията и протестираха, а капитанът на англичаните вдигна топката и спокойно се отправи към линията за наказателен удар.

Спря пред редицата кабинки с душеве и надникна в пълното с пара помещение. Това също бе част от плана му. Влезе вътре и с облекчение установи, че неговият човек е сам. Тръгна тихо към дървената пейка, в чийто край бе оставена грижливо сгънатата хавлиена кърпа. Вдигна я и я усуква в стегнато въже. Затворникът в кабинката втриваше старателно шампоан в косата си.

На долния етаж всички бяха затаили дъх. Никой не гъкваше, докато Дейвид Бекъм наместваше топката на тревата.

Мъжът под душа пристъпи напред в мига, в който десният крак на Бекъм ритна топката. Последвалият рев отекна като бомбен взрив. Затворникът в кабинката отвори очи при мощния рев, но бързо посегна към челото си, за да отстрани пяната. Понечи да излезе, за да вземе кърпата, когато нечие коляно се заби в слабините му със сила, на която и Бекъм би завидял. Последва удар в ребрата и човекът се удари в отсрещната стена. Една ръка светкавично го стисна за гърлото, с друга го хвана за косата и с рязко движение дръпна главата му назад. Никой не чу изпукването на прекършения гръбначен стълб, нито пък видя как тялото се свлича като марионетка с прерязани конци.

Убиецът се наведе и уви примката около врата на мъртвия, напрегна мускули и го подпря така, че да завърже краищата на пешкира за пръчката на душа. Отдръпна се, за да се наслади на резултата. След това надникна от кабинката, за да огледа коридора. Никой. Много скоро беше въвн на площадката и видя, че триумфът на затворниците е в разгара си, а надзирателите са заети да обуздават еуфорията на подопечните си.

Спусна се като дива котка по спираловидното стълбище, без да обръща внимание на водата, която се стичаше от него. Щеше да изсъхне много преди края на мача. Само след минута беше в килията

си. На леглото го чакаше кърпа, чиста фланелка и дънки, както и чифт нови маратонки „Адидас“. Светкавично съблече мокрите дрехи, изсуши се с кърпата и облече сухите. Огледа се в огледалото, преди да излезе отново в коридора.

Затворниците чакаха нетърпеливо началото на второто полувреме. Без да привлича внимание, той се намести в центъра на възбудената група. До края на играта мъжете около него подвикваха всеки път, когато свиренето на рефера застрашаваше резултат един на нула в полза на Англия.

След края на мача надзирателите се раздвижиха и започнаха да викат:

— Обратно в килиите!

Затворниците обаче не бързаха да се подчинят.

Той се огледа, тръгна към един надзирател и съвсем целенасочено се блъсна в него.

— Гледай къде ходиш, Лийч — извърна се Паско.

— Прощавай, шефе — рече затворникът и продължи по пътя си.

Дани се прибра в килията на втория етаж. Знаеше, че Големия Ал е дежурен в лекарския кабинет, но се изненада, че не завари Ник. Стовари се на стола пред масата и се загледа в снимката на Бет, която все така беше на стената, обвита в целофан. Спомни си за Бърни. Сега щяха да седят в местната кръчма и да гледат мача, ако... Опита се да се съсредоточи върху есето, което трябваше да предаде на следващия ден, но не можеше да откъсне очи от снимката. Мъчеше се да убеди сам себе си, че Бет не му липсва.

Изведнъж зави сирената и след миг надзирателите се разкрещяха:

— По килиите! Веднага!

Вратата се отвори с трясък и един от надзирателите подаде глава.

— Монкрийф, къде е Големия Ал?

Дани дори не си направи труда да го поправи. Щеше да се наложи дълго да обяснява, защото часовникът и сребърната верижка, които Ник му бе дал на съхранение, бяха на него. Ето защо отговори само:

— В болницата.

Вратата се тръшна и Дани се зачуди, защо униформеният не попита и за него? Навън се вдигаше такава врява, че му беше трудно да се съсредоточи. Предположи, че сигурно някой от превъзбудените от победата на англичаните затворници е трябвало да бъде отведен в карцера. След минути същият униформен отвори отново вратата и пушна пред себе си Големия Ал.

— Здравсти, Ник — някак припряно и доста високо поздрави Ал, преди вратата да се затвори.

— Какво ти става? — попита Дани.

Гигантът сложи пръст пред устните си и седна на капака на тоалетната чиния.

— От дупката във вратата не могат да ме видят само ако седя тук. Така че глей си в листа и не се озъртай.

— Ама защо...

— Не си отваряй устата! Само слушай. — Дани взе послушно писалката и се направи на много съсредоточен. — Ник се е обесил.

Дани усети, че ще повърне.

— Но защо...

— Казах ти да не говориш. Намерили са го обесен на душа.

— Не може да бъде — изстена Дани и блъсна с юмрук по масата.

— Млъкни бе, тъпак, и ме чуй! Бях в кабинета, когато двама шибаняци влетяха и извикаха на сестрата: „Ела бързо, защото Картрайт се е обесил“. Знаех, че не може да е вярно, защото минути преди това те видях да зяпаш мача. Нямах кой друг да е, освен Ник. Винаги ходи да вземе душ, когато няма кой да му се мота.

— Защо...?

— Не се мъчи да си отговаряш, Дани Бой. Ония тримата изтичаха навън и останах сам няколко минути. Тогава дойде друг надзирател и ми каза да се прибирам. — Дани вече се бе овладял и слушаше внимателно. — Той ми каза, че ти си се самоубил.

— Много скоро ще разберат, че не съм аз...

— Не, няма — отвърна Ал, — защото имах достатъчно време да сменя имената върху болничните ви картони.

— Какво си направил?! — изуми се Дани.

— Чу ме много добре.

— Нали каза, че картоните винаги са заключени.

— Така е, но не и когато кабинетът е отворен, защото сестрата често ги поглежда, за да не обърка лекарствата. А тя излезе много бързо. — Навън се чуха стъпки и гласове и Ал млъкна, само процеди тихо през зъби: — Продължавай да пишеш. — След това се качи на леглото си.

Нечие око се появи в дупката на вратата и изчезна.

— Защо го направи бе, човек? — не мирясваше Дани.

— Когато проверяват кръвната група и пръстовите отпечатыци, ще решат, че си се обесил, защото не можеш да понасяш мисълта да останеш в тази дупка още двайсет години.

— Ник нямаше основание да се беси.

— Знам, но докато си мислят, че ти си онзи в душкабината, няма да има разследване.

— Това обаче не обяснява защо си сменил... — Дани замълча, преди да добави: — Значи след шест седмици ще мога да изляза оттук?

— Ей, загрей най-сетне.

Осъзнал какво води след себе си дръзката постъпка на Ал, Дани така се изплаши, че пребледня като платно. Вдигна очи към снимката на Бет. Дори да се измъкнеше, нямаше да може да я вижда. Щеше да се наложи да прекара остатъка от живота си като Ник Монкрийф.

— Не ти ли мина през ум първо да ме попиташ?

— Нямаше време. Не забравяй, че тук има само пет-шест души, които могат да ви различат, а след като проверят картоните, вече ще са готови да приемат, че ти си мъртвият.

— Ами ако ни хванат?

— И без това ще лежиш почти цял живот, а мен най-много да ме направят пак чистач. Голяма работа.

Дани мълча още известно време. Накрая рече:

— Не знам дали да се хвана с тая работа, но ако... Само ако...

— Няма време за „ако“, Дани Бой. Ще отворят тази врата след около двайсет и четири часа. Дотогава ще трябва да решиш дали ще си Дани Картрайт, който лежи тук за престъпление, което не е извършил, или Ник Монкрийф, който ще напусне след шест седмици. А и нека сме честни, навън ще имаш много повече шансове да изчистиш името си, отколкото тук. Да не говорим за копелетата, които пречукаха приятеля ти.

— Трябва да помисля — въздъхна Дани и понечи да се качи на горното легло.

— Не се застоявай много там — обади се Големия Ал. — Забрави ли, че Ник спи на долното легло?

34.

— Ник беше пет месеца по-голям от мен.

— Как пък го разбра? — попита Големия Ал неспокойно.

— Пише го в дневниците му — отвърна Дани. — Тъкмо стигнах до мястото, където описва моето пристигане в килията и вие двамата трябва да решите каква история да ми кажете.

Големия Ал смръщи чело.

— Цели две години съм бил сляп за нещо, което е било пред очите ми. — Големия Ал все така мълчеше. — Ти си бил онзи сержант, който е прострелял косоварите, когато взводът на Ник е охранявал сръбските затворници.

— По-лошо — обади се най-сетне Големия Ал. — Стана, след като капитан Монкрийф даде ясна заповед, на английски и на сръбски, да не се стреля.

— Ти реши да не я изпълниш.

— Няма смисъл да заповядваш на някого да не стреля, когато той вече го прави.

— Наблюдатели на ООН заявили в съда, че албанците са стреляли във въздуха.

— Да бе, видели са какво става от прозореца на хотелската си стая на отсрещната страна на площада.

— Но Ник го е отнесъл.

— Така е — съгласи се Ал. — Макар да разказах на военния следовател всичко, както си беше. Само че те предпочетоха да повярват на него.

— Все пак присъдата ти е за убийство.

— Но е само десет години, а не двайсет и две без шанс за намаляване.

— Ник много е писал за твоята смелост и как си спасил половината взвод, и него включително, докато сте били в Ирак.

— Преувеличава.

— Не е в негов стил — отбеляза Дани. — Но пък обяснява защо е решил да поеме вината въпреки неподчинението ти.

— Разказах в съда как беше — повтори Ал. — Въпреки това разжалваха Ник и го осъдиха на осем години за проявена небрежност при изпълнение на задълженията. Мислиш ли, че е минал и ден, без да се питам защо направи тази жертва за мен? В едно съм сигурен — че щеше да поиска да заемеш неговото място.

— Откъде знаеш?

— Чети, Дани Бой. Чети.

— Нещо не е наред в тази история — рече Рей Паско.

— Накъде биеш? — попита директорът на затвора. — И ти като мен чудесно знаеш, че няма нищо необичайно в това доживотен да се самоубие след отхвърляне на молбата му от Апелативния.

— Не и Картрайт. Има много неща, за които да живее.

— Няма как да знаем какво е ставало в главата му. Забрави ли как потроши килията, та трябваше да го затвориш в карцера. Да не говорим, че от седмици не иска да види годеницата си и детето. Не отваря и писмата й.

— Така е. Но дали е съвпадение, че се случи дни след като Лийч заплаши, че ще го пречука?

— Сам си записал в доклада си, че след инцидента в библиотеката не са забелязани да имат какъвто и да било контакт.

— Ето това ме тревожи — заяви Паско. — Ако си решил да ликвидираш някого, правиш всичко възможно да не те свързват с него.

— Лекарят потвърди, че смъртта на Картрайт е в резултат на счупване на врата.

— Лийч е в състояние да счупи врата на всекиго.

— Само защото не е върнал една книга в библиотеката?

— Но стоя в карцера цял месец за това.

— А какво за онзи запис, дето не ти дава мира?

— Не искам да се правя на много умен — поклати глава Паско, — но го усещам със стомаха си.

— Най-добре да попиташ стомаха си за още нещо, Рей, ако искаш да започна разследване.

— Няколко минути преди да открият тялото на Картрайт, Лийч се блъсна в мен съвсем нарочно.

— Какво от това?

— Носеше чисто нови маратонки.

— Е и?

— Забелязах, че преди началото на мача беше обут с гуменките, които получават тук. Как така изведнъж се оказа с нови адидаски? Не се връзва.

— Колкото и да се възхищавам на способностите ти за наблюдение, това никак не е достатъчно.

— Косата му беше мокра.

— Рей, имаме две възможности — рече спокойно директорът. — Да приемем доклада на лекаря и да потвърдим пред началниците във вътрешно министерство, че е било самоубийство, или да повикаме полицията, за да започнат разследване. Ако се спрем на втората, ще имам нужда от нещо повече от мокра коса и чифт нови маратонки.

— Ами ако Лийч...

— Първият въпрос, който ще ни поставят, е защо, ако сме имали подозрения, че е отправял заплахи към Картрайт, не сме прехвърлили Лийч веднага в друг затвор.

На вратата се почука.

— Влез — каза високо директорът.

— Извинете, че ви прекъсвам — рече секретарката, — но мисля, че трябва незабавно да видите нещо. — Тя подаде лист хартия.

Началникът прочете написаното и едва тогава го подаде на Паско с думите:

— На това му викам доказателство.

Пейн показваше на един клиент апартамент на „Мейфеър“, когато мобилният му телефон зазвъня.

Обикновено, когато имаше ангажимент с потенциален купувач, не вдигаше, но сега на екрана се изписа името на Спенсър. Той се извини и отиде да говори в съседната стая.

— Добри новини — съобщи Крейг. — Картрайт е мъртъв.

— Мъртъв ли?

— Самоубил се е. Намерили са го обесен на душа в банята.

— Откъде знаеш?

— Страница седемнайсета на „Ивнинг Стандарт“. Оставил е и предсмъртно писмо. Край на проблема ни.

— Не и докато съществува онзи запис — напомни му Пейн.

— Кой ще се интересува от запис на вече мъртъв човек, който говори за друг мъртвец.

Вратата на килията се отвори и Паско влезе. Погледът му се задържа на Дани, но не каза нищо. Затворникът се бе зачел в дневниците. Бе стигнал до мястото, в което се описваше разговорът на Ник с господин Хърст от Съвета за предсрочно условно освобождаване. В същия ден бе и неговото дело в Апелативния съд. Денят, в който изпотроши килията и го затвори в карцера.

— Хайде момчета, хапвайте и на работа. Монкрийф, много съжалявам за приятеля ти. Никога не съм вярвал, че е виновен. — Дани трескаво търсеше в главата си подходящ отговор, но Паско вече отваряше вратата на следващата килия.

— Той знае — тихо рече Големия Ал.

— Значи с нас е свършено — отговори Дани.

— Не мисля. По някаква причина не е убеден в самоубийството и има съмнения. Какво стана, та си промени решението?

Дани прелисти няколко страници и посочи с пръст нещо, което бе прочел преди малко: „Ако можех, бих си разменил мястото с Дани. Има право на свободата си повече от мен“.

35.

Стараейки се да е колкото се може по-незабележим, Дани стоеше в дъното на църковния двор и наблюдаваше как отец Майкъл прави кръстен знак.

Директорът на затвора бе дал разрешение Ник да присъства на погребението на Дани Картрайт в „Сейнт Мери“ в Боу. Бе отхвърлил молбата на Големия Ал под предлог, че остават четиринайсет месеца до изтичането на присъдата му, а и още не е получил разрешение за условно освобождаване.

Колата без отличителни знаци зави по Майл Енд Роуд и Дани се загледа през прозореца към познатите до болка места — магазинче за риба и пържени картофи, кръчмата „Краун енд Гартър“, кино „Одеон“, където всеки петък двамата с Бет сядаха на последните редове. Спряха на светофара при „Клемент Атлий“ и той стисна юмруци при мисълта за пропилените в училището години.

Опита се да не гледа, докато минаваха покрай гаража „Уилсън“, но не се сдържа. В двора имаше малко признаци на живот. Всеки би се замислил дали да надникне там, за да търси кола втора ръка. Неволно обърна очи към отсрещната страна на улицата, където се виждаха дълги редици лъскави мерцедеси, предлагани от усмихнати, добре облечени продавачи.

Директорът бе напомнил на Монкрийф, че макар да му остават само пет седмици до условното освобождаване, ще бъде придружаван неотлъчно от двама цивилни служители на затвора. Ако не спази някое от наложените ограничения, директорът няма да се поколебае да се обърне към Съвета за предсрочно условно освобождаване с предложение да преразгледат решението си, а тогава сигурно ще излежи и втората половина от присъдата си.

— Всъщност това вече ти е известно — завърши Майкъл Бартън. — Същите ограничения важаха и когато отиде на погребението на баща си само преди няколко месеца.

Дани мълчеше.

Въпросните ограничения се оказаха много удобни за Дани, защото налагаха да не общува със семейство Картрайт, с приятелите или с когото и да било от присъстващите. Всъщност до завръщането си в затвора нямаше право да говори с никого, освен с придружителите си. Перспективата за още четири години в „Белмарш“ бе достатъчен стимул за въздържание.

Паско и Дженкинс стояха до него, малко встрани от останалите опечалени, наобиколили гроба. Дани с облекчение установи, че дрехите на Ник са му съвсем по мярка. Само панталоните можеха да са с един пръст по-дълги. Макар никога досега да не бе носил шапка, тя му позволяваше да прикрие лицето си от любопитни погледи.

Отец Майкъл откри церемонията с молитва, по време на която Дани успя да огледа множеството — далеч по-многочислено, отколкото бе предполагал. Майка му беше бледа и изтерзана, сякаш бе плакала дни наред, а Бет беше толкова слаба, че роклята, която той чудесно помнеше, висеше на стопената ѝ фигура. Само двегодишната му дъщеря Кристи не проумяваше сериозността на положението и тихичко си играеше край майка си. И, наистина, срещите ѝ с баща ѝ се брояха на пръсти, през големи интервали от време, така че най-вероятно тя дори не го помнеше. Дани много се надяваше споменът ѝ за него да не е единствено от посещенията им в затвора.

Трогна се, когато забеляза, че бащата на Бет е свел глава. Непосредствено зад семейството се извисяваше високата фигура на елегантен млад мъж с черен костюм, стиснати устни и затаен гняв в очите. Дани се почувства виновен, че така и не намери сили да отговори на нито едно от писмата на Алекс Редмейн след произнасянето на присъдата.

Когато приключи с молитвите, отец Майкъл наведе глава, за да се приготви за речта си за покойния.

— Смъртта на Дани Картрайт е трагедия на нашето време — обърна се той към паството си, свел очи към ковчега. — Млад човек, загубил пътя си, който така се обърка в сложните лабиринти, че в крайна сметка отне живота си. Тези от нас, които добре го познаваха, все още не могат да повярват, че такъв деликатен и нежен човек е бил в състояние да извърши престъпление, и то спрямо най-добрия си приятел. Има все още хора в нашата енория — той отправи поглед към

нищо неподозиращ полицаи на входа на черквата, — които не са убедени, че полицията арестува когото трябва.

Избухнаха спонтанни аплодисменти. Дани с радост установи, че и бащата на Бет е сред хората, които приветстваха думите на пастора.

— Но сега — вдигна глава отец Майкъл — нека си спомним нашия син, млад баща, надарения лидер и спортист, защото мнозина от нас вярват, че ако беше жив Дани Картрайт, името му щеше да отекне далеч отвъд улиците на Боу. — Нови аплодисменти. — Но не била такава волята на Всевишния. И в своята божествена промисъл, той реши да прибере своя син, за да прекара остатъка от дните си с нашия Спасител. — Пасторът пръсна светена вода около гроба, докато ковчегът се спускаше в земята. — Почивай в мир, Дани!

Най-близките коленичиха, докато младежкия хор изпя подходящ за случая химн, а Алекс Редмейн и останалите чакаха да изразят съболезнованията си. Алекс сведе глава като в молитва и промълви няколко думи, които нито Дани, нито друг от присъстващите можа да чуе:

— Ще изчистя името ти, за да намериш най-сетне покой.

На Дани не беше разрешено да мръдне от мястото си, докато и последният от опечалените, включително Бет и Кристи, не се отдалечиха. Никой не извърна очи към него. Когато Паско се обърна да му каже, че е време да тръгват, видя, че лицето му е обляно в сълзи. Плачеше не само от скръб по скъпия си приятел Ник, но и заради привилегията да бъде сред малцината, които разбират колко обичани са били от близките си.

36.

Дани прекарваше всяка свободна минута в четене на дневниците на Ник, докато се убеди, че вече знае всичко за своя приятел.

Големия Ал, който бе служил с Ник близо пет години, преди да ги изправят пред военен съд и да ги хвърлят в „Белмарш“, попълни някои празноти, включително и такива как трябва да се реагира при среща с хора от „Камерън Хайлендърс“ или как да разпознае вратовръзка на взвода от трийсет крачки. Обсъждаха до безкрай първото, което Ник би направил след освобождаването си.

— Ще отиде направо в Шотландия — категоричен бе Големия Ал.

— Имам само четирийсет и пет паунда и еднопосочен ваучер за пътуване с влак.

— Господин Мънро ще се погрижи. Нали си спомняш какво каза Ник, когато се върна. Че ти би се справил много по-добре от него.

— Ако бях на негово място.

— Ти *си* на негово място — напомни Големия Ал. — Ник е свършил по-голямата част от работата, така че Мънро не би трябвало да е проблем. Просто трябва да помниш, че когато те види за първи път...

— За втори.

— ... видял е Ник само за около час и ще очаква да види сър Никълъс Монкрийф, а не някой непознат. Големият проблем ще настане, когато трябва да решиш какво ще правиш след това.

— Ще се върна в Лондон — отговори Дани.

— Само стои далеч от Ийст Енд.

— Милиони лондончани не са стъпвали в Ийст Енд. Може и да нямам представа къде е „Болтънс“, но съм убеден, че е на запад от Боу.

— И какво ще правиш, когато се върнеш в Лондон?

— След като видях собственото си погребение и колко страда Бет, със сигурност ще се погрижа тя да не е единственият човек, който мисли, че не аз съм убил брат й.

— Също като онзи французин, за който ми разказа... как му беше името?

— Едмонд Дантес — отговори Дани. — И аз като него няма да се успокоя, докато не отмъстя на хората, чието коварство съсипа живота ми.

— Ще ги очистиш ли?

— Не. Би било прекалено лесно. Трябва да страдат. И ще се постарая да ги сполети, както казва Дюма: съдба, по-страшна от смъртта. Ще имам предостатъчно време да измисля как ще стане.

— Няма да е зле да включиш и Лийч в списъка.

— Защо? Какво ме засяга той?

— Според мен той уби Ник. Не мога да се сетя за причина, поради която Ник да си сложи въжето шест седмици преди да го пуснат.

— Защо му е на Лийч да убива Ник? Ако се е карал с някого, това бях аз.

— Целта му не е била Ник — обясни Ал. — Забрави ли, че тогава ти носеше и пръстена, и часовника, и верижката на Ник, защото той отиде да вземе душ?

— Искаш да кажеш, че...

— Лийч уби не онзи, когото искаше.

— Само защото настоявах да върне книга от библиотеката?

— За това стоя в карцера.

— Значи това е достатъчна причина да убие някого, така ли?

— Най-вероятно не. Можеш да си сигурен обаче, че Крейг не е платил за касетата, която получи. Обзалагам се, че не си в списъка на господин Хаген за коледни поздравления.

На Дани никак не му се искаше да мисли, че, макар и неволно, е станал причина за смъртта на Ник.

— Не се тормози, Ник. Само да излезеш и Лийч ще го сполети съдба, по-лоша от смъртта.

Спенсър Крейг нямаше нужда да чете менюто, защото това бе любимият му ресторант. Шефът на салона бе свикнал да го вижда с различни жени — случваше се по няколко пъти в седмицата.

— Извини ме за закъснението — рече Сара, докато се настаняваше срещу него. — Един клиент ме задържа.

— Много работиш — отбеляза Крейг. — Както обикновено.

— Този специално винаги определя среща за час, но очаква да съм свободна за целия следобед. Не успях дори да отскоча до нас, за да се преоблека.

— По нищо не личи — отговори Крейг. — За мен бялата шемизета, черната пола и черните чорапи винаги са били неустойими.

— Виждам, че не си загубил нищо от предишния си чар — отбеляза Сара и отвори менюто.

— Тук храната е превъзходна и мога да ти препоръчам...

— Вечер си поръчвам само едно блюдо — сподели Сара. — Едно от златните ми правила.

— Помня твоите правила още от Кеймбридж — въздъхна Крейг. — Те са причина и ти да бъдеш винаги първа, а аз — втори.

— Но пък ти беше страхотен спортист. Доколкото си спомням, нямаше отличие в бокса, което да не си получил.

— Чудесна памет.

— Каза Червената шапчица. Между другото как е Лари? Не съм го виждала от вечерта на премиерата.

— Аз също — призна Крейг. — Изглежда няма време да излиза вечер и да участва в представления.

— Дано не се е разстроил много от коментарите на критиката.

— Не виждам защо ще им обръща толкова внимание. Актьорите са като адвокатите — има значение само мнението на журито, респективно на заседателите. Никога не ме интересува мнението на съдията.

Келнерът се появи до масата им.

— Ще взема „Джон Дори“ — съобщи Сара, — но, моля ви, без сос, дори отстри.

— За мен стек — съвсем леко изпечен — поръча Крейг и върна менюто на келнера. Обърна се към Сара и каза: — Прекрасно е да те видя след толкова време. — Особено като имам предвид не твърде приятните обстоятелства, при които се разделихме. Вината беше моя.

— Сега и двамата сме малко по-възрастни — напомни му тя. — Не си ли един от най-младите кандидати за титлата „кралски адвокат“?

Вратата на килията се отвори за изненада на Дани и Големия Ал, защото затворниците бяха по килиите си вече от час и се знаеше, че няма да има какво повече да правят до края на деня.

— Подал си писмена молба за среща с директора, Монкрийф.

— Така е, господин Паско — отвърна Дани, — стига да е възможно.

— Утре в осем сутринта ще те приеме за пет минути.

Вратата се затръшна без повече обяснения.

— С всеки изминат ден все повече заприличваш на Ник — промърмори Големия Ал. — Ако продължава така, скоро ще започна да ти отдавам чест и да ти викам „сър“.

— Давай, сержант — окуражи го Дани.

Гигантът се засмя, но не пропусна да попита:

— Защо си искал да се видиш с директора? Да не си променил решението си?

— Не, има две момчета в образователната програма, за които ще бъде добре да са в една килия. Основният им предмет е един и същ.

— Разпределението по килиите е работа на господин Дженкинс, защо ще отиваш направо при директора?

— Защото има още нещо.

— Какво?

— И двамата са подали молба да бъдат библиотекари и смятам да предложа в бъдеще да бъдат двама, иначе едното от момчетата ще трябва да хване парцала.

— Умно си го измислил, но нали не очакваш да се хвана на тази глупава лъжа?

— Не, не очаквам.

— Ако се опитваш да преметнеш стар войник като мен, поне го прави от засада или подготви по-добра история.

— Попитат ли те защо искаш да се срещнеш с директора, ти какво би казал?

— Да си гледаш работата.

— Имаш ли нещо против да те закарам у вас? — попита Крейг, когато келнерът се появи, за да му върне кредитната карта.

— Стига да ти е на път — каза Сара.

— Надявам се да е — отвърна Крейг с добре тренираната интонация на професионален свалач.

Тръгнаха и на вратата Крейг ѝ държа палтото. След това я улови под ръка, за да прекосят улицата, където бе оставил поршето си. Отвори вратата пред нея и се възхити на елегантните ѝ крака, докато тя седнаше.

— „Чейен Уолк“, нали? — попита той.

— Откъде знаеш? — зачуди се тя, докато закопчаваше колана.

— Лари ми каза.

— Но нали преди малко спомена, че...

Крейг запали мотора, остави го да загрее няколко секунди и даде рязко газ. На първия ъгъл зави така, че Сара политна към него. Лявата му ръка се озова на бедрото ѝ, но тя леко я отстрани.

— Извинявай — промърмори Крейг.

— Няма проблем.

Все пак той повтори номера на следващия завой и този път тя беше по-категорична. Спенсър не си позволи да го направи трети път до края на пътуването, докато най-сетне не спря пред жилището ѝ на „Чейен Уолк“.

Сара разкопча колана и зачака Крейг да излезе и да ѝ отвори вратата, но той се наведе към нея и се опита да я целуне. Тя извърна глава и устните му докоснаха едва-едва бузата ѝ. Той бързо провери ръка зад гърба ѝ и я притисна към себе си, а с другата погали бедрото ѝ. Сара се опита да го отблъсне, но бе забравила колко е силен. Той се усмихна на неуспешния ѝ опит да се измъкне и отново понечи да я целуне. Тя се престори, че се поддава, наклони се напред и здравата захапа езика му.

— Кучка! — отдръпна се той вбесен.

Сара бързо отвори вратата и с мъка излезе от ниското порше. После се обърна и каза ядно:

— А аз живеях с илюзията, че може би си се променил. — Затръшна вратата, без да чуе думите му:

— Не знам защо изобщо се занимавам с теб. Не те биваше и първия път.

Още щом Паско пусна Дани в директорския кабинет, Бартън попита:

— Защо си искал да се срещнеш с мен?

— Въпросът е деликатен — отговори Дани.

— Слушам те.

— Става въпрос за Големия Ал.

— Кой? Сержантът от твоя взвод?

— Точно така, сър, за чиято съдба се чувствам отговорен до известна степен.

— Естествено — отвърна Паско. — След четири години тук, всички разбрахме, че не само не си доносник, но и те е грижа за Кран. Та какво за него?

— Чух, че е имало кавга между него и Лийч. Естествено може и да преувеличавам, но докато съм тук, някак си укротявам нещата, а ще се чувствам отговорен, ако с Големия Ал се случи нещо, когато изляза.

— Благодаря за предупреждението — рече директорът. — Ние с господин Паско вече говорихме по този въпрос. Така и така си тук, Монкрийф — продължи Бартън, — имаш ли някаква идея кого да сложа в библиотеката?

— Има две момчета: Седжуик и Потър. И двамата са много способни. На ваше място бих разделил работата между двамата.

— От теб би излязъл добър директор, Монкрийф.

— Скоро щяхте да се уверите, че ми липсва необходимата квалификация.

За първи път Дани чу директора да се смее. Бартън кимна и Паско отвори вратата, за да заведе Дани до работното му място.

— Паско, остани за малко. Сигурен съм, че Монкрийф ще намери пътя до библиотеката и без твоя помощ.

— Слушам, сър.

— Колко време му остава още на Монкрийф? — попита Бартън, след като Дани затвори врата след себе си.

— Десет дни, сър.

— В такъв случай ще трябва да побързаме с прехвърлянето на Лийч.

— Има и друга възможност, сър.

Хюго Монкрийф почука замислено с опакото на лъжичката по черупката на яйцето. Седнала срещу него, жена му Маргарет четеше сутрешния брой на „Скотсман“. Рядко разговаряха по време на закуска — навик, установен между двамата от много години.

Хюго вече беше прегледал пощата. Писмо от местния голф клуб и друго от „Каледониън Съсайъти“, заедно с няколко циркулярни писма, които остави настрана, докато най-сетне стигна до онова, което го интересуваше. Разряза плика с ножа за масло, извади писмото и първо, както винаги, погледна подписа на последната страница — Дезмънд Галбрайт. Отмести яйцето и се зачете в препоръките на своя адвокат.

В началото се усмихваше, но към края на писмото вече бърчеше вежди. Дезмънд Галбрайт го уверяваше, че племенникът му сър Никълъс Монкрийф е провел среща след погребението на баща си със своя адвокат Фрейзър Мънро, а и Мънро поиска среща с Галбрайт на следващия ден, без обаче да повдигне въпроса за двете ипотeki. Това навеждало Галбрайт на мисълта, че сър Никълъс няма да оспори правото на Хюго върху двата милиона паунда, получени срещу ипотека на двата имота, завещани му от неговия дядо. Хюго се усмихна и отдели връхчето на яйцето с лъжичката. Доста време му беше отнело да убеди брат си Ангъс да ипотекира имението и апартамента в Лондон, без да уведоми Ник, особено след като Фрейзър Мънро така категорично бе настоял да се говори с Ник. Хюго се бе задействал бързо, когато научи от лекаря на брат си, че му остават само няколко седмици живот.

След като Ангъс напусна армията, единственият му приятел беше бутилката. Хюго редовно ходеше в „Дънброути Хол“, за да изпият по едно малко, но рядко си тръгваше, преди да са видели дъното на бутилката. Към края Ангъс беше готов да подпише всеки документ, който сложат пред него: първо ипотеката на апартамента в Лондон, където почти не стъпваше, а след това и на имението, за което Хюго го беше убедил, че отчаяно се нуждае от ремонт. Най-накрая го накара и да прекрати връзките си с Фрейзър Мънро, който, по мнението на Хюго, имал прекалено голямо влияние върху него.

Грижата за семейните дела Хюго възложи на Дезмънд Галбрайт, юрист, който се придържаше към буквата на закона, но обръщаше твърде малко внимание на духа му.

Последната победа на Хюго бе завещанието на Ангъс, което той бе подписал няколко ноци преди да издъхне. За свидетели Хюго бе повикал магистрат, по една случайност секретар на местния голф клуб, и енорийския свещеник.

Когато откри предишното завещание на Ангъс, според което той оставяше всичко на единствения си наследник, сина си Никълъс, Хюго го нахъса на ситни парченца. Беше му изключително трудно да скрие задоволството си, че брат му бе напуснал този свят няколко седмици преди синът му да излезе от затвора. Срещата и сдобряването между баща и син никак не влизаха в сметките и плановите му за бъдещето. Само че Галбрайт не бе успял да измъкне от господин Мънро оригинала на предишното завещание на сър Алегзандър, тъй като старият юрист бе посочил, и с пълно право, че сега представлява основния му бенефициент, сър Никълъс Монкрийф.

Като приключи с първото си яйце, Хюго взе писмото и препрочете параграфа, станал причина да сбърчи чело. Изруга на глас и жена му, несвикнала да се нарушава установеният ред, вдигна очи от вестника.

— Ник твърдял, че не знае нищо за ключа, който дядо му му е предал. Как е възможно, след като всички сме го виждали да го носи на врата си.

— Но не беше с него на погребението — обади се Маргарет. — Много внимателно го огледах, когато коленичи за молитва.

— Дали знае какво се отключва с него? — попита Хюго.

— Най-вероятно — отвърна Маргарет. — Което не означава, че знае къде да го търси.

— Татко трябваше да ни каже къде е прибрал колекцията си.

— Вие почти не си говорехте през последните години — напомни му Маргарет. — Той смяташе, че Ангъс е слаб и твърде силно привързан към чашката.

— Така е, но това не решава проблема с ключа.

— Дали не е време да пристъпим към по-драстична тактика?

— Какво имаш предвид, момиче?

— Просташкият израз е „да му поръчаме опашка“. Човек, който ще го следи от момента, в който напусне затвора. Ако Ник знае къде е колекцията, ще ни отведе при нея.

— Не знам как точно се прави... — замънка Хюго.

— Не се коси. Остави на мен.

— Както кажеш, момиче — съгласи се Хюго и пристъпи към второто яйце.

Дани лежеше буден на долното легло и си мислеше за всичко, случило се след смъртта на Ник. Не можеше да заспи, въпреки че Големия Ал не хъркаше. Знаеше, че тази последна нощ в „Белмарш“ ще е най-дългата. Почти колкото и първата. Нямаше да забрави и двете.

През последните двайсет и четири часа неколцина надзиратели и затворници бяха минали, за да се сбогуват и да му пожелаят късмет. Доказателство за това колко популярен и уважаван беше неговият приятел.

А Големия Ал не хъркаше, защото предишната сутрин, докато Дани проверяваше резултатите от специалните си изпити от името на Ник, бяха преместили Ал в затвора „Уайленд“ в Норфолк. Когато Дани се върна в килията следобед, от него нямаше и следа. Все едно никога не беше съществувал. Дори не успя да се сбогува с него.

Най-вероятно гигантът вече беше разбрал защо Дани бе отишъл при директора на затвора и кой знае как фучеше. Дани обаче беше сигурен, че щом свикне със своята категория „С“, с телевизор във всяка килия и храна, която става за ядене, както и с гимнастически салон, в който никога не е претъпкано, и най-важното — четиринайсет часа на ден вън от килията, ще се успокои. Лийч също беше изчезнал, но никой не знаеше къде е, пък и на никого не липсваше толкова, че да попита.

През последните няколко седмици в главата на Дани бе започнал да се оформя план за действие, който той не рискува да запише. Ако го хванеха, не му мърдаха нови двайсет години. Заспа.

Събуди се. Първата му мисъл беше за Бърни, чийто живот бе отнет така нелепо от Крейг и неговите измислени Мускетари. Втората беше за Ник, благодарение на когото сега получаваеше втори шанс. И последната бе за Бет. Напомни си за кой ли път, че не бива вече да се вижда с нея.

Замисли се за утрешния, толкова важен ден. Щом се срещнеше с Фрейзър Мънро и разбере в какво точно се състоят непосредствените

проблеми на Ник в Шотландия, щеше да се върне в Лондон и да се заеме с плана, който обмисляше през последните шест седмици. Беше доста наясно с възможностите да изчисти името си, но това нямаше да го спре да потърси друг вид справедливост — онова, което в Библията наричаха „възмездие“, а Едмонд Дантес: „отмъщение“. Все едно. Заспа.

Събуди се. Ще дебне жертвите си като хищник. Ще ги наблюдава от разстояние, докато се почувстват напълно сигурни и спокойни в естествената си среда. Спенсър Крейг — в съдебната зала, Джералд Пейн — в луксозния си офис на „Мейфеър“, Лорънс Девънпорт — на сцената. Тоби Мортимър, последният от Мускетарите, бе сполетян от смърт, по-мъчителна от тази, която друг би му приготвил.

Първо обаче трябваше да отиде в Шотландия, да се срещне с Фрейзър Мънро и да разбере ще успее ли да премине първото изпитание. Ако се провалеше, щеше да се върне в „Белмарш“ до края на седмицата. Заспа.

Събуди се. Първите слънчеви лъчи струяха през високото прозорче и хвърляха на каменния под светло петно, нашарено от сянката на металните решетки. Чучулига се опита да подхване весела песен, за да поздрави зората, но бързо отлетя.

Дани отметна зеления найлонов чаршаф и стъпи бос на пода. Отиде до стоманения умивалник, напълни го с хладка вода и внимателно се избърсна. След това се изми с тънко като люспа парче сапун. Колко ли време щеше да мине, преди миризмата на затвора да напусне тялото му?

Огледа се в малкото стоманено огледало. Облече затворническите си дрехи за последен път — чифт боксерки, бяла риза на тънки райета, джинси, сиви чорапи и спортните обувки на Ник. Приседна на ръба на леглото и зачака Паско да се появи с обичайното подрънкване на ключовете и редовния си поздрав: „Хайде, момче! Време е за работа“.

Но не и днес. Чакаше.

Когато най-сетне ключът прецрака в бравата и вратата се отвори, на лицето на Паско грееше широка усмивка.

— Добро утро, Монкрийф. Гледай по-весело и ме последвай. Трябва да вземеш личните си вещи от склада и да си тръгваш, че да ни оставиш на мира.

Докато крачеха по коридорите, Паско подхвърли:

— Времето се оправя. Ще имаш хубав ден. — Сякаш Дани щеше да ходи на море.

— Как да стигна до „Кингс Крос“? — попита Дани. Сигурен беше, че Ник не би знаел.

— Взимаш влака от „Плъмстед“ до Кенън стрийт и там се качваш на метрото до „Кингс Крос“.

Вече бяха пред складовете и Паско почука силно по двойната врата. След малко управителят им отвори.

— Добро утро, Монкрийф. Сигурно нямаш търпение. — Дани мълчеше. — Всичко съм ти приготвил — продължи Уебстър, свали две големи найлонови торби от рафтовете зад гърба си и ги стовари на плота. После изчезна някъде и се върна с голям кожен куфар, върху който въпреки праха личаха инициалите Н. А. М., изписани с черно. — Красива вещ. Какво означава това „А“?

Дани не можеше да си спомни — дали значеше Ангъс, името на бащата, или Алегзандър, името на дядото на Ник.

— Мърдай, Монкрийф — подкани го Паско. — Да не мислиш, че цял ден ще се мотая с теб.

Дани смело грабна торбите в едната си ръка, а куфара — с другата, но много скоро започна да спира на всеки няколко крачки и да сменя ръцете.

— Искан ми се да можех да ти помогна — едва чуто промълви Паско, — но ако го направя, никога няма да разбера края на историята.

Най-сетне стигнаха до килията и Паско отключи.

— Ще се върна да те взема след около час. Трябва да изпратя няколко момчета за „Олд Бейли“, преди да изпратим теб.

Вратата на килията за последен път се затръшна пред носа на Дани.

Той отвори куфара без да бърза и го сложи на леглото на Ал. Кой ли щеше да спи на това легло довечера? Някой несретник, когото тази сутрин ще изпратят в „Олд Бейли“ с надеждата, че заседателите няма да кажат „Виновен“. Изпразни съдържанието на торбите и се почувства като крадец, който прави преглед на плячката си: два костюма, три ризи, някакви кърпи с диагонална сплитка, очевидно нещо от военното снаряжение, заедно с два чифта високи спортни обувки — черни и кафяви. Избра тъмния костюм, който бе носил на

погребението си, кремава риза, връзка на райета и чифт елегантни черни мокасини, които въпреки изминалите четири години, нямаха нужда от боя.

Дани Картрайт застана пред огледалото и се взря в образа на Никълъс Монкрийф, офицер и човек от по-висша класа. Почувства се като измамник.

Сгъна затворническите дрехи и ги остави в края на леглото на Ник. Все още мислеше за него като за леглото на Ник. Нагъна старателно останалите дрехи в куфара и едва тогава бръкна под леглото и извади дневниците, заедно с купчината писма с подател Фрейзър Мънро. Двайсет и осем писма, които Дани знаеше почти наизуст. Когато всичко беше прибрано, отвън останаха само няколко лични вещи на Ник и снимката на Бет на стената. Той внимателно отлепи целофана, преди да я прибере във вътрешния джоб на куфара. Дръпна ципа, затвори капака и остави куфара до вратата на килията.

Седна до масата и се загледа във вещите на приятеля си. Закопча на китката си тънкия лонджин на Ник — подарък от дядо му. От вътрешната страна на капака бе гравирано „11.7.91“ — двайсет и първия рожден ден на Ник. Сложи си златния пръстен с монограма на семейство Монкрийф и се загледа в черния кожен портфейл. Още повече се почувства като крадец. Намери вътре седемдесет паунда в брой и чекова книжка на банка „Кътс“, върху която бе отпечатан адресът на офиса им на „Странд“. Прибра портфейла във вътрешния джоб на самото си, обърна пластмасовия стол към вратата и зачака Паско. Беше готов за бягството. Докато седеше така, си спомни една от любимите фрази на Ник: „В затвора времето и приливът чакат всеки“.

Бръкна под ризата и напипа малкия ключ, закачен на сребърната верижка на врата му. Така и не успя да разбере за къде е. Така или иначе, той му бе отключил вратата на затвора. Беше изчел старателно близо хилядата страници на дневниците с надеждата да открие поне намек за предназначението му. Ник явно бе отнесъл тайната си в гроба.

Сега един съвършено различен ключ прещрака в бравата, вратата се отвори и пред него застана Паско. Беше сам. Дани почти очакваше да чуе: „Добър опит, Картрайт, но нали не очакваш да се измъкнеш толкова лесно?“. Човекът обаче рече простичко:

— Време е, Монкрийф. Побързай.

Дани стана, взе куфара и излезе на площадката. Не се обърна към тясното помещение, негов дом през последните две години. Последва надзирателя по коридора и след това надолу по спираловидната стълба. В края на блока го посрещнаха с възгласи и поздрави онези, които скоро щяха да излязат, както и другите, които вече никога нямаше да бъдат свободни.

Продължиха по синия коридор. Беше забравил колко дълга е поредицата от двойни врати между Блок „Б“ и приемното, където, седнал зад бюрото си, го чакаше Дженкинс.

— Добро утро, Монкрийф. — Дженкинс си имаше един глас за постъпващите и друг за тези, които напускаха. Погледна в голямата книга пред себе си и додаде: — Виждам, че през последните четири години си спестил двеста и единайсет паунда, полагат ти се и четирийсет и пет при напускане. Това прави общо двеста петдесет и шест.

Бавно и старателно, той преброй банкнотите, преди да ги подаде на Дани.

— Подпиши се тук.

Дани сложи подписа на Ник за втори път тази сутрин и едва тогава прибра парите в портфейла.

— Освен това имаш право и на транспортен ваучер за коя да е част от страната. Естествено, само в едната посока, нямам желание да те виждам отново тук. — Затворнически хумор.

Дженкинс му подаде документа, на който пишеше дестинацията — Дънброут, Шотландия, но чак след като Дани за пореден път сложи фалшивия си подпис. Нямаше нищо чудно в това, че почеркът му много напомняше този на Ник — нали тъкмо Ник го бе научил да пише.

— Господин Паско ще те придружи до изхода — обяви Дженкинс, след като огледа внимателно подписа. — Казвам ти „сбогом“, защото имам чувството, че се срещаме за последно, което, за съжаление, рядко се случва тук.

Дани се ръкува с него, вдигна куфара си и последва Паско навън от приемното, по стълбите към двора.

Прекосиха, без да бързат, мрачното бетонно каре, което обикновено служеше за паркинг на служителите на затвора и на

хората, които пристигаха по работа всеки ден. В караулката седеше човек, когото Дани не познаваше.

— Име? — попита той, без да вдига поглед от списъка с онези, които щяха да напуснат този ден.

— Монкрийф — отвърна Дани.

— Номер?

— SK4802 — без да се замисли, изтърси Дани.

Униформеният прокара пръст по листа и вдигна смутено очи.

— SK1079 — прошепна Паско.

— SK1079 — повтори Дани разтреперан.

— А, да. Ето го — потвърди човекът, забил пръст върху името „Монкрийф“. — Подпиши тук.

Ръката на Дани потрепваше, докато слагаше подписа на Ник в малката кутийка срещу името си. Постовият огледа името срещу номера и снимката, преди да се взре в лицето на Дани. Поста така миг-два.

— Не се мотай повече тук, Монкрийф — твърдо отсече Паско. — Някои от нас имат работа за вършене, нали, господин Томкинс?

— Така си е, господин Дженкинс — отвърна дежурният и натисна червения бутон под плота на бюрото си. Едното крило на масивната висока порта бавно започна да се отваря.

Дани пристъпи напред и се огледа. Все още не знаеше в коя посока трябва да поеме. Паско мълчеше. Високото крило хлътна изцяло в стената и следващото започна да се отдръпва, когато Паско се обади:

— Късмет, момче, ще ти е нужен.

— Много ви благодаря, господин Паско — стисна сърдечно ръката му Дани. — За всичко. — Вдигна куфара на Ник и прекрачи линията, която разделяше два напълно различни свята.

КНИГА ТРЕТА

СВОБОДА

Докато Ник Монкрийф прекосяваше улицата, един-двама минувачи го огледаха с лека изненада. Бяха свикнали да виждат затворници, които излизат през високата порта на „Белмарш“, но рядко се появяваше някой с кожен куфар и облечен като заможен джентълмен.

Дани не погледна нито веднъж назад, докато крачеше към спирката. Купи си билет — за първи път от две години — и се качи на автобуса. Гледаше през прозореца, обзет от странно чувство на несигурност. Нямаше стени, бодлива тел, нито железни врати и надзиратели. Изглеждай като Ник, говори като Ник, мисли като Дани.

На спирка „Кенън стрийт“ се прехвърли на метрото. Пътуващите крачеха и се движеха със скорост, различна от тази на затворниците. Някои бяха облечени в прилични костюми, говореха с приличен акцент, плащаха с прилични пари. Ник му беше обяснил, че разликата между Дани и тях е единствено в леглото, в което са се родили.

Помъкнал тежкия куфар, той слезе на „Кингс Крос“. Размина се с някакъв полицаи, който дори не го погледна и спря пред таблото на заминаващите влакове. Следващият влак за Единбург тръгваше в единайсет и пристигаше на „Уейвърли“ в петнайсет и двайсет следобед. Имаше достатъчно време да закуси. В този момент мина покрай изложените пред будка за вестници сутрешни издания на всекидневниците и си взе един „Таймс“. Бе изминал няколко крачки, когато осъзна, че не е платил. Целият се изпоти от притеснение и се спусна обратно, за да плати. Докато чакаше на опашката, си спомни случка, която се разказваше между затворниците — за някакъв мъж, който излязъл от „Белмарш“ и на път за дома си в Бристол взел от някакъв щанд на гара „Рединг“ опаковка „Марс“, без да се сети да плати. Арестували го за кражба и до вечерта се озовал обратно в „Белмарш“, където престоял още три години.

Дани плати вестника и влезе в най-близкото кафене, където се нареди на нова опашка. Когато подаде таблата си на момичето зад щанда, то попита:

— Какво ще обичате?

Той не знаеше какво да отговори. В продължение на две години взимаше каквото му дадат.

— Яйца, бекон, гъби и...

— Защо не си вземете английска закуска — предложи тя.

— Да, пълна английска закуска — повтори той. — И...

— Чай или кафе?

— Кафе, с удоволствие. — Даваше си сметка, че ще мине доста време, докато свикне, че ще получава онова, което иска. Намери си място на маса в ъгъла. Взе една от бутилките със сосове и изля малко в края на чинията си, както Ник би направил. Изглеждай като Ник, говори като Ник, мисли като Дани.

Разгърна вестника и още на първата страница вече беше приключил с храната и с наслада допиваше втората си чаша кафе. Не само че минаха да му долеят чашата, но и когато благодари, получи усмивка. Зачете се в статията на първа страница. Лидерът на Консервативната партия Йън Дънкан Смит отново бе под обстрела на противниците си. Ако министър-председателят обяви нови избори, Дани щеше да гласува за Тони Блеър. Подозираше, че Ник би дал гласа си за Йън Дънкан Смит, и нищо чудно, така повелява лоялността на бивш военен към военен. А можеше и да се въздържи от гласуване.

Беше изпил кафето си, но не му се ставаше още. Щеше му се господин Паско да му каже да се прибира в килията. Усмихна се и се надигна от мястото си. Настъпи моментът за първата проверка, помисли си той, когато зърна дълга редица от обществени телефони. Извади портфейла на Ник, намери визитната картичка и набра телефонния номер, записан в долния десен ъгъл.

— „Мънро, Мънро и Кармайкъл“ — съобщиха отсреща.

— Господин Мънро, ако обичате — рече Ник.

— Кой по-точно?

Дани хвърли поглед върху картичката.

— Фрейзър Мънро.

— За кого да предам?

— Никълъс Монкрийф.

— Свързвам ви, господине.

— Благодаря.

— Здравейте, сър Никълъс — чу се след малко ведър мъжки глас.
— Много ми е приятно да ви чуя.

— Добро утро, господин Мънро — бавно произнесе Дани. — Възнамерявам да пътувам до Шотландия по-късно през деня и исках да попитам дали сте свободен, за да се видим утре по някое време?

— Разбира се, сър Никълъс. Дали ще ви е удобно в десет?

— Прекрасно — отговори Дани, спомнил си в последния момент, че това бе една от любимите думи на неговия приятел.

— До утре тогава. С радост ще ви очаквам в офиса ни в десет.

— Доскоро, господин Мънро — рече Дани и едва се сдържа да не попита къде точно се намира този офис. Окачи слушалката на вилката и, вир-вода от напрежение, въздъхна облекчен. Големия Ал се бе оказал прав. Мънро очакваше Ник да му се обади, защо ще се усъмнява, че това може да е някой друг?

Качи се сред първите на влака. Докато чакаше да потеглят, прочете спортните страници. Футболният сезон бе приключил преди месец, но той все още хранеше надежди за „Уест Хам“, приключил на седмо място във Висшата лига предишния сезон. Натъжи се, че никога няма да рискува да посети „Ъптън Парк“ от страх да не го познаят. Не забравяй, Дани Картрайт е мъртъв... и погребан, напомни си той.

Влакът бавно се изниза от гарата, Лондон постепенно остана назад и навлязоха в провинцията. Дани се изненада от бързината, с която набраха скорост. Никога не беше ходил в Шотландия. Най-северната точка, до която бе стигал, бе Викаридж Роуд в Уотфорд.

Чувстваше се изтощен, а не бяха минали и няколко часа, откакто бе напуснал затвора. Събитията се развиваха доста бързо, а най-трудното бе, че трябваше непрестанно да взима решения. Провери колко е часът — единайсет и петнайсет. Опита се да продължи с четенето, но главата му клюмна.

— Билетите, моля.

Дани се сепна, потърка очи и подаде на кондуктора пътния ваучер от „Белмарш“.

— Много съжалявам, сър, но този билет не важи за експресните влакове. Ще трябва да доплатите.

— Казаха ми, че... — започна Дани. — Моля да ме извините, колко трябва да ви дам? — довърши Ник.

— Осемдесет и четири лири.

Не можеше да повярва, че е допуснал такава глупава грешка. Извади портфейла си, плати и кондукторът веднага му издаде билет.

— Благодаря ви, сър.

На Дани му направи впечатление, че човекът се обърна към него със „сър“, без да се замисли. Не му хрумна дори да му каже нещо от рода на „човече“ — характерното обръщение на шофьорите на автобуси към пътниците в Ийст Енд.

— Ще обядвате ли, сър? — попита на тръгване служителят. Да, явно го бе преценил по дрехите и акцента.

— Да — отвърна Дани.

— Ресторантът е през няколко вагона. След половин час ще започнат да сервират.

— Признателен съм ви. — Друг типичен израз на Ник.

Дани се загледа през прозореца към прелитащите картини на английския пейзаж. Отминаха Грантам и той отново посегна към вестника. Този път се зачете във финансовите страници. Не след дълго по уредбата обявиха, че вагон-ресторантът е вече отворен, и той се запъти натам. Настани се на малка маса, с надеждата, че никой няма да пожелае да му прави компания. Старателно прегледа менюто, чудейки се какво би избрал Ник. Когато келнерът дойде, той поръча:

— Патè. — Знаеше как се произнася думата, но нямаше представа какво е, нито какъв вкус има. Само преди две години следваше златното правило никога да не поръчва нещо с чуждо име. — След това стек и пай с месо.

— За десерт?

Ник го беше учил, че никога не бива да поръчва всичко наведнъж.

— Ще си помисля.

— Разбира се, сър.

Към края на обяда Дани беше прочел почти целия вестник, дори отзивите за театралните постановки, което неизменно насочи мислите му към Лорънс Девънпорт. Засега обаче той щеше да почака. Предстояха по-важни неща. Храната наистина му хареса и когато келнерът се появи със сметката, той му подаде трийсет паунда, от което стомахът му се сви.

Ако се вярваше на написаното в дневниците на Ник, господин Мънро е убеден, че за имението в Шотландия и жилището в Лондон

могат да се вземат доста добри пари, въпреки че за това ще трябва време. Дани чудесно си даваше сметка, че не е възможно да изкара няколко месеца само с двеста паунда.

Върна се в купето си и се замисли за предстоящата среща с адвоката. Влакът спря за кратко в Нюкасъл ъпон Тайн и Дани отвори куфара, за да извади материалите, които беше приготвил за разговора. Прегледа първо писмата, които съдържаха най-вече отговорите на Мънро на въпроси на Ник. Но нямаше как да знае какви са били тези въпроси. Налагаше се да прави предположения, като внимаваше за датите и за съответните записи в дневника на своя приятел. За пореден път се убеди, че през последните четири години чичо Хюго се бе възползвал добре от факта, че Ник е в затвора.

Дани бе имал клиенти като този чичо Хюго, докато работеше в гаража — финансови акули, търговци на недвижими имоти и разни младоци, които си въобразяват, че могат да си правят с него каквото си поискат, а никой от тях дори не бе успял да разбере, че той не може да прочете документите им. Отново се сети за изпитите, на които се беше явил дни преди освобождаването му. Дали Ник бе минал успешно? Беше се зарекъл пред приятелите си, че ако ги вземе, ще подаде молба за магистратура. Дани имаше намерение да спази обещанието му и да се яви на изпитите. Мисли като Ник, забрави за Дани, напомни си той. Ти си Ник, *ти си* Ник. Прегледа отново писмата с такова старание, все едно преговаряше преди изпит. Изпит, който задължително трябва да вземе.

Влакът закъсня с десет минути и пристигна на гара „Уейвърли“ в петнайсет и трийсет. Дани се сля с тълпата на перона. Провери разписанието на влаковете, заминаващи за Дънброут. Имаше още дваайсет минути. Купи си един брой на „Единбург Ивнинг Нюз“ и се задоволи само с една багета с бекон от „Ъпър Кръст“^[1]. Дали господин Мънро ще разбере, че той не е „горна коричка“? Отиде на перона, откъдето тръгваше влака му, и седна на една пейка. Разгърна вестника и установи, че е пълен с имена на хора и градове, за които никога не беше чувал: научи за проблемите на плановата комисия в Дъдлингстън, за цената на незавършената сграда на Шотландския парламент. В притурката се разказваше за Единбургския фестивал, който щеше да се проведе следващия месец. Информацията за „Хартс

енд Хибс“ в предстоящия сезон доминираше чувствително над материалите за „Арсенал“ и „Уест Хам“.

Десет минути по-късно се качи на влака, който се движеше по теснолинейка до Дънброут. Пътува близо четирийсет минути. Междувременно спряха на няколко гари, чиито имена не можеше дори да произнесе. В четири и четирийсет малкият влак шумно навлезе в гара Дънброут. Дани повлече куфара си по перона и след това навън пред гарата и с облекчение забеляза едно самотно такси на стоянката. Качи се отпред, докато шофьорът прибираше куфара му в багажника.

— Накъде? — попита той, щом се озова зад кормилото.

— Вихте ли ми препоръчали някой хотел?

— Тук имаме само един.

— Това решава проблема — отговори Дани и колата потегли.

Олекнал с три паунда и половина плюс бакшиша, Дани застана пред входа на „Монкрийф Армс“. Изкачи стълбите, мина през летящата врата и стовари куфара си пред рецепцията.

— Искам стая за тази нощ — съобщи той на жената зад плота.

— Единична?

— Да, ако обичате.

— Моля, подпишете този формуляр, сър.

Дани вече слагаше подписа на Ник, без дори да се замисли.

— И може ли да видя кредитната ви карта?

— Аз... — започна Дани. — Ще платя в брой.

— Разбира се, сър. — Жената обърна формуляра към себе си, прочете името и се опита да прикрие изненадата си. След това, без да каже и дума, се скри в задната стая. Много скоро оттам се появи мъж на средна възраст с плетен на ръка пуловер и кадифен панталон.

— Добре дошли у дома, сър Никълъс. Аз съм Робърт Кирбрайд, управителят на този хотел. И моля да ме извините, но не ви очаквахме. Ще ви прехвърлим в апартамента на Уолтър Скот.

„Прехвърляне“ на затворнически език не беше хубава дума.

— Но аз... — започна Дани, пресмятайки наум колко пари са му останали.

— Без да доплащате.

— Благодаря ви.

— Ще се присъедините ли към нас на вечеря?

— Да — каза Ник, — не — побърза да добави Дани, който отново се сети колко са намалели средствата му... — Вече хапнах.

Някакъв млад мъж го придружи до въпросния апартамент.

— Казвам се Андрю — рече той, докато отключваше. — Ако се нуждаете от нещо, само ми се обадете.

— Ще имам нужда от изгладен костюм и чиста риза. Имам среща утре в десет — каза Дани.

— Разбира се, сър. Ще бъдат готови.

— Благодаря — рече Дани. Още един бакшиш.

Седна на ръба на леглото и включи телевизора. Изслуша новините, четяха ги почти с акцента на Големия Ал. Едва когато превключи на Би Би Си 2, започна да разбира всяка дума, но много скоро заспа.

[1] Горната корицка и „Цветът на обществото“ (англ.). — Б.пр. ↑

39.

Събуди се, и видя, че е заспал облечен, а на екрана текат последните надписи на някакъв черно-бял филм с участието на някой си Джак Хокинс. Изключи го, съблече се и реши да се изкъпе преди лягане.

Застана под душа, от който топлата вода не секваше на всеки няколко секунди. Изми се с цял сапун, а не с люспа, и се избърса с голяма пухкава хавлиена кърпа. За първи път от години се почувства чист.

Покачи се на високото меко легло, сред чистите чаршафи и няколко одеяла. Отпусна глава на пухената възглавница и мигом потъна в дълбок сън. Събуди се. Леглото беше прекалено удобно. Сякаш променяше формата си при всяко негово движение. Смъкна едното одеяло и го захвърли на пода. Обърна се на другата страна и отново заспа. Събуди се. Възглавницата беше прекалено мека — и тя се озова при одеялото на пода. Заспа отново и се събуди чак когато слънцето изгря, придружено от врява на птици. Огледа се в очакване да види господин Паско на вратата. Тази врата обаче беше друга — дървена, а не стоманена и имаше дръжка от вътрешната страна.

Дани слезе от леглото и тръгна по мекия килим към банята, за да си вземе още един душ. Този път си изми и косата и се избърсна пред кръглото увеличително огледало.

Някой почука леко на вратата и зачака, вместо да я отвори със замах. Дани облече хотелски хавлиен халат и отвори — пиколото му носеше спретнат пакет.

— Дрехите ви, сър.

— Благодаря — рече Дани.

— Закуската ще бъде сервирана до десет часа в трапезарията.

Дани се облече. Огледа се. Никой не би могъл да се усъмни, че той не е сър Никълъс Монкрийф. Вече никога нямаше да му се наложи да облича една и съща риза цели шест дни, едни и същи джинси — цял месец, едни и същи обувки — година. Разбира се, при условие че

господин Мънро разреши финансовите му проблеми. И при условие че господин Мънро...

Провери съдържанието на портфейла си, който предния ден му се беше сторил толкова пълен. Изруга мислено. Като платеше сметката, щеше да остане почти без пари. Излезе в коридора и щом тракна вратата, се сети, че е забравил ключа си в апартамента. Щеше да се наложи да помоли Паско да му отвори. Дали пък нямаше да го докладва? Отново изруга. Тръгна да търси трапезарията.

Голяма маса в центъра на помещението беше отрупана с избрани марки зърнени закуски, сокове, току-що приготвени яйца, бекон, пай с месо и пушена херинга. Заведоха Дани до маса в ъгъла, до прозореца, и му предложиха сутрешния вестник — „Скотсман“. Той отвори на финансовите страници и прочете, че „Ройъл Банк ъф Скотланд“ разширява капитала си. Докато беше в затвора, с искрено задоволство следеше как същата тази банка погълна „НатУест Банк“; дребната риба погълна акулата, без да ѝ мигне окото.

Изведнъж му хрумна, че може би хората от персонала намират за странна липсата му на акцент, и се огледа неспокойно. Спомни си обаче, че Големия Ал веднъж му беше споменал, че офицерите от армията никога нямат акцент. Ник със сигурност нямаше. На масата пред него се появиха две херинги. Баща му със сигурност би ги сметнал за изкусителни. За първи път се сещаше за баща си, откакто го пуснаха.

— Ще желаете ли още нещо, сър?

— Не, благодаря — рече Дани. — Но ще бъдете ли така любезни да ми пригответе сметката?

— Разбира се, сър.

Тъкмо се канеше да напусне трапезарията, когато се сети, че няма представа къде е офисът на господин Мънро. Според визитната му картичка се намираше на Арджил стрийт 12. Естествено не можеше да попита на рецепцията къде се намира тази улица, защото всички смятаха, че е отраснал в Дънброут. Взе друг ключ за апартамента от рецепцията и се качи. Беше вече девет и половина. Оставаха му трийсет минути да намери проклетата улица.

На вратата се почука предпазливо. Дани понечи да скочи и да застане до леглото с опънати ръце, в очакване вратата да се отвори.

— Може ли да взема багажа ви, сър — попита пиколото. — Ще имате ли нужда от такси?

— Не, отивам до Арджил стрийт — реши да рискува Дани.

— Тогава ще оставя куфара ви на рецепцията, за да можете да го вземете по-късно.

— Има ли още аптека по пътя към Арджил стрийт?

— Не, затвориха я преди няколко години. Какво ви трябва?

— Няколко сапунчета и крем за бръснене.

— Ще ги намерите в „Лейтс“, съвсем близо до мястото, където беше „Джонсънс“.

— Много благодаря — рече Дани и се раздели с поредния паунд, нищо че нямаше представа къде е бил „Джонсънс“.

Погледна часовника на Ник — девет и трийсет и шест. Слезе бързо по стълбите и се отправи към рецепцията, където опита с поредната стръв.

— Да ви се намира „Таймс“?

— Не, сър Никълъс, но веднага можем да ви доставим.

— Не си правете труда. Ще се разтъпча.

— Със сигурност имат в „Менсис“ — отговори рецепционистката. — Завийте наляво от хотела и на около стотина метра... — Тя замълча. — Естествено, вие чудесно знаете къде е „Менсис“.

Дани излезе от хотела и зави вляво. Много скоро видя табелата на магазина. Влезе вътре. Тук никой не го позна. Купи си брой на „Таймс“ и за негово огромно облекчение момичето при касата не го нарече нито „сър“, нито „сър Никълъс“.

— Далече ли е Арджил стрийт?

— На няколкостотин метра. Завийте надясно, покрай „Монкрийф Армс“ и ще...

Дани бързо мина отново покрай хотела, като внимателно четеше имената на улиците, докато най-накрая видя Арджил стрийт, изсечено с големи букви на каменна плоча над главата му. Когато пое по улицата, погледна отново часовника — девет и петдесет и четири.

Оставаха му още няколко минути, но не можеше да си позволи да закъснява. Ник винаги беше точен. Спомни си една от любимите реплики на Големия Ал: „Армии, които закъсняват, губят битките. Питайте Наполеон“.

Докато минаваше покрай номера 2, 4, 6 и 8, постепенно забавяше крачка. Ето, отмина и 10 и е вече пред номер 12. На медна табела, която изглеждаше така, сякаш тази сутрин бе излъскана, личаха поизтрити имена: „Мънро, Мънро и Кармайкъл“.

Дани пое дълбоко въздух, натисна дръжката на вратата и влезе. Момичето зад бюрото в приемната вдигна очи. Той искрено се надяваше тя да не чува колко силно бие сърцето му. Тъкмо се канеше да се представи, когато тя каза простичко:

— Добро утро, сър Никълъс. Господин Мънро ви очаква. — Изправи се и тръгна към една врата. — Моля, последвайте ме.

Дани бе преминал първото изпитание, но пък още не си беше отворил устата.

— След смъртта на вашия близък — започна жената зад плота и се изправи, — съм натоварена да ви предам личните вещи на господин Картрайт. Преди това обаче трябва да представите някакъв документ за самоличност.

Бет отвори чантата си и извади шофьорската си книжка.

— Благодаря — промърмори жената и върна документа едва след като внимателно свери данните. — Ще чета от списъка, госпожице Уилсън, нали ще бъдете така любезна да проверявате вещите? — Тя отвори голяма кутия и извади чифт маркови дънки. — Чифт дънки, бледосиви — рече тя. Бет видя прорезът, който бе останал от ножа, и избухна в сълзи. Униформената жена я изчака да се успокои и продължи: — Фланелка на „Уест Хам“, един брой кожен колан — кафяв; един пръстен — златен; чифт чорапи — сиви; боксерки — червени, чифт обувки — черни, портфейл с трийсет и пет паунда и членска карта на „Боу стрийт Боксинг Клуб“. Ще бъдете ли така любезна да се подпишете тук, госпожице Уилсън? — завърши жената и посочи с пръст пунктираната линия в края на формуляра.

Бет се подписа и прибра вещите на Дани обратно в кутията.

— Благодаря ви — каза тя с въздишка, извърна се да си върви и се изправи лице в лице с друг служител на затвора.

— Добър ден, госпожице Уилсън — поздрави мъжът. — Казвам се Рей Паско.

— Дани ви харесваше — усмихна му се Бет.

— И аз го харесвах — отговори Паско. — Не за това съм тук обаче. Позволете ми да ви помогна — предложи той и пое кутията от ръцете ѝ. Тръгнаха по коридора. — Исках да знам само дали смятате да оспорите решението на Апелативния съд.

— Има ли смисъл? — отвърна Бет. — Сега, когато Дани е мъртъв?

— Щяхте ли да мислите така, ако Дани беше жив?

— Не, разбира се — рязко отвърна Бет. — Щях да се боря, за да докажа невинността му до края на дните си.

Бяха стигнали вече изхода с големите порти, когато Паско ѝ връчи обратно кутията и каза:

— Имам усещането, че Дани би се радвал името му да бъде изчистено.

40.

— Добро утро, господин Мънро — поздрави Дани и протегна ръка. — Много се радвам да ви видя отново.

— Аз също, сър Никълъс — отвърна Мънро. — Надявам се, че сте пътували приятно.

Ник толкова добре бе описал Фрейзър Мънро, че Дани имаше усещането, че го познава лично.

— Да, благодаря ви. Пътуването с влак ми позволи да препрочета отново нашата кореспонденция, както и да преосмисля вашите препоръки — допълни Дани, докато Мънро го настаняваше във високия удобен стол пред бюрото.

— Боя се, че последното ми писмо не е успяло да стигне до вас — отбеляза Мънро. — Естествено можех и да ви телефонирам, но...

— Не беше възможно — довърши вместо него Дани, но изгаряше от любопитство относно съдържанието на писмото.

— Боя се, че новините не са добри — потропна с пръсти по бюрото адвоката, навик, който Ник бе премълчал. — Срещу вас е издадена съдебна заповед. — Дани стисна дръжките на стола. Дали отвън вече не чакаха полицаи? — От името на чичо ви Хюго. Трябваше да го предвидя, за което нося вина.

Карай нататък, искаше да каже Дани. Ник обаче мълчеше.

— Съгласно тази заповед баща ви е оставил имението в Шотландия и жилището в Лондон на чичо ви и вие нямате право да претендирате за тях.

— Това е глупост — отсече Дани.

— Напълно съм съгласен и с ваше разрешение ще отговоря, че имаме намерение да се защитим в съда. — Дани бе напълно съгласен с адвоката, макар да съзнаваше, че Ник би бил доста по-предпазлив. — И сякаш това не им беше достатъчно, адвокатите на вашия чичо изтъкват, че това е своеобразен компромис. — Дани кимна, без да коментира. — И ако приемете първоначалното предложение на чичо си, а именно — да запази собствеността върху двата имота заедно с

отговорността по изплащане на ипотеката, той ще даде разпореждане съдебната заповед да бъде оттеглена.

— Блъфира — отсече Дани. — Ако си спомням правилно, господин Мънро, първоначалният ви съвет беше да съдя чичо си и да оспоря действието на баща си да вземе два милиона и сто хиляди паунда, ипотекирайки двата имота.

— Така беше — кимна Мънро. — Но доколкото си спомням, отговорът ви тогава, сър Никълъс... — той сложи очилата на върха на носа си и отвори една папка — ето, записал съм го. Точните ви думи бяха: „Ако такава е била волята на баща ми, няма да тръгна срещу нея“.

— И бях напълно искрен тогава, господин Мънро. Но обстоятелствата се промениха. Не мога да повярвам, че баща ми би одобрил подобно поведение от страна на чичо ми Хюго към племенника му.

— Напълно съм съгласен. — Мънро не можеше да прикрие изненадата си от енергичността, с която говореше клиентът му.

— Какво се прави в такива случаи?

— Ще пуснем насрещен иск — отвърна Мънро, — в който ще поискаме съда да постанови дали баща ви е имал право да вземе пари срещу двата имота без ваше съгласие. Аз по принцип съм предпазлив човек, сър Никълъс, но мога да заявя, че в случая законът е на ваша страна. Сигурен съм, че сте чели „Студеният дом“ на младини.

— Съвсем наскоро я препрочетох.

— В такъв случай сте запознати с рисковете да бъдете въвлечен в подобни процеси.

— За разлика от делото „Джаръндайс срещу Джаръндайс“, мисля, че чичо ми Хюго ще се съгласи на извънсъдебно споразумение.

— Какво ви кара да мислите така?

— Няма да допусне снимката му да се появи на първа страница на „Скотсман“ или „Единбург Ивнинг Нюз“ и да бъде напомнено на читателите къде е бил неговият племенник през последните четири години.

— Не бях помислил за това — призна адвокатът. — Но не мога да не се съглася. — Той се изкашля, очевидно смутен, и продължи: — При нашата последна среща ми се стори, че сте на друго мнение...

— По време на тази среща, господин Мънро, съзнанието ми бе заето с други проблеми и не успях да схвана сериозността на онова, което ми казахте тогава. Имах време да размисля по-късно и... — Дани бе репетираше с Големия Ал тази фраза десетки пъти, като гигантът играеше ролята на адвоката.

— В такъв случай... — Мънро свали очилата от носа си и впери внимателен поглед в клиента си. — Ще предприема действия от ваше име. Трябва да ви предупредя обаче, че такива дела често пъти се проточват.

— Колко например? — попита Дани.

— Може да отнеме година или повече, докато делото стигне до съда.

— Това може да е проблем — сподели Дани. — Не съм сигурен, че разполагам с достатъчно средства в сметката си в „Кътс“.

— Но ще ме информирате какво да правя веднага щом се свържете с банкера си.

— Естествено — обеща Дани.

Мънро отново се изкашля.

— Има още няколко въпроса, които трябва да обсъдим, сър Никълъс. — Дани кимна мълчаливо, докато адвокатът намести отново очилата си и намери сред книжата онова, което му беше необходимо. — Неотдавна, докато бяхте в затвора, направихте завещание. — Мънро измъкна листа от купчината.

— Бихте ли ми припомнили детайлите — помоли Дани, разпознал почерка на Ник на карираната затворническа хартия.

— Оставете цялото си състояние на човек на име Даниъл Картрайт.

— О, боже! — въздъхна Дани.

— Да разбирам ли, че искате да преосмислите решението си, сър Никълъс?

— Не — съвзе се светкавично Дани. — Но Дани Картрайт почина неотдавна.

— В такъв случай в скоро време ще трябва да направите ново завещание. Но, честно казано, мисля, че ни предстоят по-належащи задачи.

— Например?

— Има някакъв ключ, към който чичо ви очевидно се стреми.

— Ключ ли?

— Именно. Готов е да предложи хиляда паунда за сребърна верижка с ключ, за които е убеден, че са във вас. Твърди, че нямат по-голяма стойност от материала, от който са направени, но държи да останат в семейството.

— Така и ще бъде — отговори Дани. — Ще ви задам един въпрос, който моля да си остане между нас, имате ли представа какво отваря този ключ?

— Не. Никаква. Макар че ще си позволя дързостта да твърдя, че щом чичо ви толкова държи да се добере до него, вероятно този ключ има стойност, далеч по-висока от хиляда паунда.

— Точно така — отвърна Дани, имитирайки деликатно Мънро.

— Как да отговоря на това предложение?

— Кажете му, че не знаете за никакъв ключ.

— Както желаете, сър Никълъс. Без съмнение, няма да е никак лесно да го убедя в това и съм повече от сигурен, че той ще излезе с по-добро предложение.

— Отговорът ми ще е същият, каквото и да предложи.

— Така да бъде — рече Мънро. — А може ли да попитам дали възнамерявате да се установите в Шотландия?

— Не, господин Мънро. Връщам се в Лондон веднага, за да уредя финансовите си проблеми, но бъдете сигурен, че ще ви държа в течение.

— В такъв случай ще имате нужда от ключовете от дома в Лондон, които пазя тук след смъртта на баща ви. — Мънро отиде до голямата каса в ъгъла на стаята. Въведе комбинацията и дръпна тежката врата, зад която се видяха няколко рафта, препълнени с документи. Взе два плика от най-горния. — В мен са ключовете на дома на „Болтънс“, както и от имението тук. Искате ли и тях?

— Не, благодаря. Засега ми трябват само тези за дома ми в Лондон и ще съм ви много задължен, ако задържите ключовете от имението. Все пак не мога да съм на две места едновременно, нали?

— Естествено. — Адвокатът му подаде единия плик.

— Много ви благодаря — рече Дани. — Служите лоялно на семейството ми от много години. — Мънро се усмихна. — Дядо ми...

— А! — възкликна Мънро. Дани се изплаши да не би да е отишъл твърде далеч. — Простете, че ви прекъсвам, но има още нещо.

— Той се върна при касата, порови известно време в нея и измъкна малък плик. — Ето го — усмихна се победоносно. — Дядо ви го остави с инструкции да ви го връча едва след смъртта на баща ви. Трябваше да изпълня волята му още при предишното ви посещение, но при всичките тези ограничения, в които се намирахте... Признавам, направо ми изхвъркна от ума. — Той подаде плика и Дани надникна вътре. Беше празен.

— На вас това говори ли ви нещо?

— Не, честно казано. Но доколкото познавах вашия дядо и неговото хоби, може би марката има някаква стойност.

Дани прибра плика във вътрешния джоб на самото си, без да каже нищо повече.

Мънро изправи гръб и продължи:

— Много се надявам, сър Никълъс, че скоро ще ви видим отново в Шотландия. Обаждайте се винаги когато имате нужда от помощта ми.

— Не знам как ще ви се отблагодаря — искрено каза Дани.

— Сигурен съм, че след като решим проблема с чичо ви Хюго, ще бъда компенсиран повече от задоволително. — Усмихна се делово и придружи Дани до вратата. Ръкува се сърдечно и му пожела добър път.

Докато изпращаше с поглед клиента си, Мънро си помисли, че сър Никълъс все повече заприличва на дядо си, макар че при създалите се обстоятелства едва ли бе разумно да продължава да носи връзката със знака на взвода си.

— Какво е направил? — изкрещя Хюго по телефона.

— Пуснал е насрещен иск срещу вас, оспорвайки получаването на двата милиона и сто хиляди срещу имотите.

— Фрейзър Мънро стои зад това — отсече Хюго. — Ник никога не би събрал кураж да се противопостави на волята на баща си. Какво правим от тук нататък?

— Приемаме насрещния иск и ще се видим в съда.

— Не можем да си го позволим — избухна Хюго. — Винаги си казвал, че ако този случай стигне до съд, сме загубени. Да не говорим какъв пир ще бъде това за пресата.

— Така е, но не вярвам да се стигне до съда.

— Защо си толкова сигурен?

— Защото ще се постарая делото да се влачи поне няколко години, така че племенникът ви ще е останал без пукнат грош много преди първото заседание. Не забравяйте, че ние знаем колко има той в банката. Само трябва да проявите търпение, докато източа и последната му капка кръв.

— Ами ключът?

— Мънро твърди, че не е чувал нищо за никакъв ключ.

— Предложи повече пари — нареди Хюго. — Научи ли Ник какво отваря този ключ, ще стане свидетел на моята финансова смърт.

41.

Във влака към Лондон Дани се зае да разгледа плика, който дядото на Ник е искал той да получи, без баща му да знае. Но защо?

Марката привлече погледа му. Френска, на стойност пет франка, представляваше петте олимпийски кръга. Пликът носеше печат от Париж, 1896 година. От дневниците на Ник Дани знаеше, че дядо му, сър Алехзандър Монкрийф, е бил колекционер, така че марката може би наистина беше рядка и с висока цена. Но кого да попита? Не му се вярваше името и адресът на плика да са от значение. „Барон дьо Кубертен, Рю дьо ла Кроа Руж, Женев, Суис.“ Баронът вероятно отдавна не беше сред живите.

От гара „Кингс Крос“ Дани взе метрото до „Саут Кенсингтън“ — част на Лондон, която не познаваше добре. С помощта на пътеводител, който си купи от будка на гарата, той пое по Олд Бромптън Роуд в посока „Болтънс“. Куфарът му сякаш стана непоносимо тежък в мига, в който осъзна, че му остават съвсем малко пари и не може да си позволи такси.

Най-сетне се добра до „Болтънс“ и спря пред номер 12. Не можеше да повярва, че в тази къща е живяло едно семейство. Само двойният гараж беше голям колкото дома му в Боу. Отвори скърцащата метална врата и мина по дългата обрасла с треви пътека до входната врата. Натисна звънеца. Не знаеше защо го направи, може би за да е сигурен, че в къщата няма никого. Никой не отговори.

След няколко опита успя да превърти ключа и вратата се отвори неохотно. Дани запали осветлението в преддверието. Вътре къщата изглеждаше точно както Ник я беше описал в дневника си. Дебел избелял зелен килим; тапети с червени мотиви — също избелели; дълга допотопна дантелена завеса от тавана до земята, която неизбежно се превръща в убежище на молци през цялата година. По стените личаха местата, където са били закачени картини. Дани не се съмняваше кой ги беше свалил и чий дом украсяваха сега.

Обиколи бавно стаите, като се опитваше да се ориентира. Чувстваше се по-скоро като в музей, отколкото в нечий дом. След като

обиколи приземния етаж се качи по стълбите до горната площадка и тръгна по коридор, който го отведе в голяма спалня с двойно легло. В гардероба висяха много тъмни костюми, които спокойно можеха да бъдат наети за някоя пиеса. Ризи с пречупени в ъглите яки, на полиците в специален шкаф се виждаха няколко чифта тежки обувки. Дани реши, че това вероятно е била стаята на дядото на Ник, защото баща му очевидно бе предпочел да остане в Шотландия. След смъртта на сър Алгзандър чичо Хюго трябва да бе отнесъл картините и всичко ценно. След което бе успял да измъкне от брат си два милиона паунда ипотека, гаранция за която бе самата къща, докато Ник бе на сигурно място в затвора. В главата на Дани бе започнало да се оформя решението да се справи първо с Хюго и едва тогава да насочи усилията си към Мускетарите.

Проверил всички спални — общо седем на брой — Дани си избра една от по-малките, в която щеше да прекара нощта. Прегледа гардероба и чекмеджетата на скрина и реши, че това най-вероятно е била стаята на Ник, защото откри костюми, чекмедже, пълно с ризи, и шкаф с обувки, които му станаха, но очевидно бяха на военен, който е носил предимно униформа и твърде малко се е интересувал от модните тенденции.

Щом разопакова нещата си, се пристраши да разгледа следващия етаж. Натъкна се на детска стая, която сякаш никога не бе използвана, а съседната очевидно бе определена за игра. Беше пълно с играчки, които обаче изглеждаха недокосвани. Това неизбежно насочи мислите му към Бет и Кристи. Погледна през прозореца на стаята за игра и видя просторна градина. Въпреки гаснещата светлина на деня ясно личеше, че там от години не е стъпвал човешки крак.

Върна се в стаята на Ник, съблече се и влезе в банята. Пусна водата и влезе във ваната. Стоя така, потънал в мисли, докато не усети, че водата съвсем е изстинала. Изсуши се, огледа се за някаква пижама, но реши, че за нищо на света няма да облече някоя от копринените пижами на Ник. Ето защо се пхна в леглото така, както си беше. Тук дюшекът бе по-подходящ за неговия вкус, приличаше на онзи, с който бе свикнал в затвора.

Стана рано, нахлузи чифт панталони и копринения халат, закачен от вътрешната страна на вратата, и тръгна да потърси кухнята.

Слезе по тясна гола стълба и се озова в кухня с плот за готвене и рафтове, пълни със стъкленици, съдържащи бог знае какво. Много се развесели от редицата звънчета на стената, под всяко от които имаше надпис: „трапезария“, „спалня на господаря“, „кабинет“, „детска“, „главен вход“. Потърси нещо за ядене, но така и не намери продукт, чийто срок на годност да не е изтекъл преди поне две години. Едва сега си даде сметка на какво мирише в цялата къща. Ако в сметките на Ник бе останало нещо, на всяка цена щеше да намери жена, която да почисти. Отвори един от високите прозорци и в стаята нахлу чист въздух — явно за първи път от доста време.

След като не откри нищо за ядене, се върна в стаята и се облече. Избра най-неконсервативното облекло, което откри, но пак изглеждаше като гвардейски капитан в отпуска.

Когато църковният часовник на площада удари осем, Дани взе портфейла от шкафчето до леглото и го пхна джоба на самото си. Погледна плика, оставен от дядото на Ник, и реши, че тайната е в марката. Седна на бюрото пред прозореца и написа чек на името на сър Никълъс Монкрийф за петстотин долара. Дали имаше толкова в сметката на Ник? Скоро щеше да разбере.

Когато излезе от къщата пет минути по-късно, дръпна външната врата, докато ключалката щракне, но този път не беше забравил ключовете. Отиде до края на улицата, зави вдясно и пое към спирката на метрото на „Саут Кенсингтън“. Спря единствено за да си купи брой на „Таймс“. На излизане от магазинчето видя дъска за обяви с предложения за най-различни услуги. „Масажи по домовете, Силвия, 100 паунда“; „Косачка за трева, използвана само два пъти, 250 паунда“. Беше готов да я купи, стига да имаше толкова пари в сметката. „Чистачка, пет паунда на час, препоръки. Позвънете на госпожа Мърфи на...“ Дани преписа старателно телефонния номер на мобилния й телефон. Дано жената да имаше към хиляда свободни часа. Записа още една точка в листа с покупки, който вече беше направил, но щеше да я изпълни едва когато разбере с какви средства разполага.

Докато стигна с метрото до „Чаринг Крос“, Дани бе изготвил два плана за действие в зависимост от това дали управителят на „Кътс“ познаваше сър Никълъс добре, или никога не го беше виждал.

Тръгна по „Странд“ и започна да се оглежда за банката. На сивата корица на чековата му книжка пишеше единствено „Кътс & Ко, «Странд», Лондон“. Очевидно управата смяташе, че банката е от такъв ранг, че не е необходимо да се споменава и номер. Не беше вървял много, когато забеляза внушителна сграда от другата страна на улицата. На фасадата, предимно от бронз и стъкло, имаше надпис „Кътс“ с две дискретни корони отгоре. Дани пресече забързано платното, нямаше търпение да разбере с колко пари разполага.

Влезе през въртящата се врата и се опита да се ориентира. Ескалаторът пред него водеше до банковия салон — просторна зала със стъклен покрив и дълъг плот с гишета по едната стена. Касиери в тъмни костюми обслужваха клиентите. Дани си избра един младеж, който май съвсем наскоро бе започнал да се бръсне.

— Бих искал да изтегля една сума — започна той.

— Каква е сумата, сър? — попита младежът.

— Петстотин паунда — отговори Дани и подаде чека, който бе написал сутринта.

Касиерът провери името и номера на банковата сметка.

— Ще бъдете ли така любезен да ме изчакате, сър Никълъс?

Тревожни мисли се защураха в главата на Дани. Да не би сметката на Ник да беше празна? Или беше прехвърлил разрешения лимит? А може би не искаха да работят с бивши затворници? Не мина много и в банковия салон се появи възрастен мъж, който се усмихна и попита:

— Сър Никълъс?

— Да — отзова се Дани. Явно човекът не познаваше Ник.

— Казвам се Уотсън. Управителят. За мен е удоволствие да ви видя след толкова време. Имате ли нещо против да поговорим в кабинета ми?

— Не, разбира се, господин Уотсън. — Като полагаше големи усилия да изглежда спокоен, Дани последва управителя в малък кабинет, облицован с дървена ламперия. На стената зад бюрото висеше маслен портрет на мъж в дълъг черен редингот. Отдолу имаше надпис: „Джон Кембъл, основател, 1692“.

Господин Уотсън заговори още преди Дани да е седнал.

— Виждам, че не сте теглили от сметката си през последните четири години, сър Никълъс — отбеляза той, докато гледаше екрана на

компютъра си.

— Точно така.

— Вероятно сте били в чужбина.

— Не. Но в бъдеще възнамерявам да съм по-редовен клиент. При условие, естествено, че добре сте се грижили за авоарите ми.

— Надявам се сам да се уверите в това, сър Никълъс. Както знаете, плащаме три процента годишна лихва.

Не беше кой знае какво.

— И с колко разполагам сега?

— Седем хиляди, двеста и дванайсет паунда — отвърна Уилсън.

Дани въздъхна с облекчение и попита:

— А дали има някакви други сметки, документи или ценности на мое име при вас? — Управителят вдигна изненадано очи. — Баща ми почина наскоро, затова питам.

— Ще проверя, сър — рече Уилсън и натисна няколко клавиша. Изчака малко и поклати глава. — Изглежда, сметката на баща ви е била закрыта преди два месеца и всичките му авоари са били прехвърлени в „Клайдсдейл Банк“ в Единбург.

— Разбирам — отбеляза Дани. — Чичо ми Хюго.

— Хюго Монкрийф е бил реципиентът, да — потвърди Уотсън.

— Така си и помислих.

— Мога ли да направя още нещо за вас, сър Никълъс?

— Да, искам да получа дебитна карта.

— Разбира се. Попълнете този формуляр, ако обичате. — Управителят побутна към него един лист. — Ще я получите на домашния си адрес до няколко дни.

Дани напрегна паметта си, за да не сбърка мястото и датата на раждане на Ник, както и второто му име. Не знаеше какво да напише в графите „годишен доход“ и професия.

— Има още нещо — обади се Дани, когато приключи с формуляра. — Имате ли представа къде бих могъл да получа оценка на това? — Той извади плика от вътрешния джоб на самото си и го подаде през бюрото.

Управителят го разгледа и рече без колебание:

— При „Стенли Гибънс“. Лидери са в тази област и се ползват с международен авторитет.

— Къде мога да ги открия?

— Имат офис съвсем наблизо. Препоръчвам ви да говорите с господин Прендъргаст.

— Какъв късмет, че сте така добре информиран — отвърна с известна недоверчивост Дани.

— Грижим се за сметките им от сто и петдесет години.

Дани напусна банката с нови петстотин паунда в портфейла и се огледа за табела с надпис „Стенли Гибсън“. Междувременно влезе в магазин за мобилни телефони, за да отметне една точка от списъка си за покупки. Избра един от последните модели и докато уреждаха подробностите, попита служителя дали знае къде е офисът на „Стенли Гибсън“.

— Само на петдесет метра вляво.

Дани продължи в указаната посока и наистина скоро видя витрина с въпросния надпис над входа. Вътре, опрян на плота, седеше мъж, който разлистваше някакъв каталог.

— Господин Прендъргаст? — попита Дани.

— Да, с какво мога да ви помогна?

Дани извади плика и го сложи пред него.

— Господин Уотсън от „Кътс“ предположи, че ще сте в състояние да оцените това.

— С удоволствие — отвърна Прендъргаст и извади лупата си изпод плота. Известно време разглежда плика в мълчание. — Марката е първа емисия на петфранкова, имперска, пусната в чест на възраждането на Олимпийските игри. Сама по себе си тя не е с голяма стойност — няколкостотин паунда. Има обаче два допълнителни фактора, които вероятно биха допринесли за по-висока оценка на целия плик.

— А именно?

— Пощенското клеймо е от шести април 1896 година.

— И защо това е от значение? — попита Дани с надеждата, че гласът му не е издал нетърпението му.

— На тази дата се е провела церемонията по откриването на първите съвременни игри.

— А вторият фактор?

— Получателят и неговият адрес — отговори Прендъргаст с очевидно задоволство.

— Барон дьо Кубертен — побърза да уточни Дани.

— Той е основателят на съвременните Олимпийски игри. И това вече придава на плика ви колекционерска стойност.

— Можете ли да я определите? — попита Дани.

— Няма да е лесно, сър, защото пликът е уникален. Аз съм готов да ви дам за него две хиляди паунда.

— Благодаря ви, но искам да си помисля — рече Дани и се наклони да си върви.

— Две хиляди и двеста — чу зад гърба си в момента, в който затваряше вратата.

Следващите няколко дни Дани прекара в уреждане на битови проблеми, с ясното съзнание, че никога няма да се почувства у дома си в Кенсингтън. Но това беше, докато не се появи Моли.

Бе дошла в града от Корк и мина известно време, преди Дани да започне да разбира какво му говори тя. Беше с трийсетина сантиметра по-ниска от него и толкова слаба, че той се зачуди дали ще издържи повече от няколко часа работа на ден. Така и не я попита за възрастта ѝ, изглеждаше по-млада от майка му и определено по-възрастна от Бет.

— Взимам по пет лири на час в брой — бяха първите ѝ думи. — Няма да плащам данъци на английските копелета — добави тя, когато разбра, че сър Никълъс идва от север. — Ако мислите, че не ставам, ще напусна в края на седмицата.

Първите няколко дни Дани я следеше внимателно, но скоро разбра, че е същата като майка му. Към края на седмицата той можеше да седне където и да е из къщата, без около него да се вдигне облак прах. Във ваната вече не личеше докъде е стигала водата и в хладилника нямаше нищо развалено. Към края на втората седмица Моли започна да му приготвя по нещо за вечеря, да пере и глади дрехите му. През третата седмица той започна да се пита как е живял без нея.

Присъствието на тази жена позволи на Дани да се съсредоточи върху предстоящите проблеми. Господин Мънро му беше писал, че е внесъл насрещен иск срещу този на чичо му, но адвокатът на Хюго се възползвал от пълния срок, в който трябва да даде становище дали неговата страна приема иска.

Господин Мънро предупреди сър Никълъс, че Галбрайт е от хората, които никак не бързат, но пък той нямало да го остави да се разтакава. Дани се зачуди колко ли ще му струва това. Погледна втората страница на писмото и видя фактурата на своя адвокат. Представяше му сметка за четири хиляди паунда, покриваща услугите, извършени от смъртта на баща му до този момент.

Хвърли поглед на банковото извлечение, пристигнало заедно с дебитната му карта със сутрешната поща. Четири хиляди паунда бяха много сериозен дял от финансите му. Колко ли щеше да издържи, преди да се наложи „да хвърли кърпата на ринга“. Клише или не, изразът му напомни за далеч по-щастливите дни в Боу.

Беше купил лаптоп и принтер, сребриста рамка за снимка, няколко папки, писалки, моливи и гуми, както и топ хартия. Бе започнал своя база данни за тримата мъже, отговорни за смъртта на Бърни. През повечето време бе въвеждал всичко известно за Спенсър Крейг, Джералд Пейн и Лорънс Девънпорт. Не беше много, но Ник го бе научил, че всеки изпит минава по-лесно, ако си се подготвил предварително. Тогава обаче пристигна писмото на Мънро с фактурата и Дани бързо си спомни как бързо се топят средствата му. Сети се отново за плика. Бе настъпил моментът да потърси и второ мнение.

Взе „Таймс“ — Моли го носеше всяка сутрин — и разгърна на страницата за изкуство, където бе забелязал интересна статия. Американски колекционер бе купил картина на Климт за петдесет и един милиона паунда на аукциона в „Сотбис“.

Дани отвори лаптопа си и в „Гугъл“ написа Климт. Разбра, че е австрийски художник символист, 1862 — 1918. След това потърси „Сотбис“. Оказа се аукционна къща, специализирала се в търговия с произведения на изкуството, антики, книги, бижута и други колекционерски предмети. След няколко кликания с мишката видя, че това включва и марки. Хора, които търсят консултации от „Сотбис“, трябва да се обадят или да посетят някои от офисите им на Бонд стрийт.

Дани реши направо да отиде там, но друг ден. Днес щеше да ходи на театър. Естествено, не го интересуваше точно пиесата.

Никога не беше ходил на театър в Уест Енд, освен когато по случай дваисет и първия рожден ден на Бет я заведе да гледат „Клетниците“ в „Палас Тиътър“. Не му хареса много и реши, че няма да иде пак на мюзикъл.

Телефонира в „Гарик“ предишния ден и си резервира билет за сутрешно представление на „Колко е важно да бъдеш сериозен“. Казаха му, че ще получи билета на касата петнайсет минути преди

началото. Той пристигна малко по-рано и видя, че театърът е все още почти празен. Плати билета, купи програма и с помощта на разпоредителя намери мястото си — в края на ред „Н“.

Отвори програмата и се зачете — въпросната пиеса на Оскар Уайлд имала успех от първия ден, в който се появила на сцената на „Сейнт Джеймс Тиътър“ през 1895 година. Наложил се да става често, докато прииждащите зрители заемаха местата си на неговия ред.

Когато светлините угаснаха, „Гарик“ беше почти пълен, но предимно с млади момичета. Завесата се вдигна, но на сцената никъде не се виждаше Лорънс Девънпорт. Той се появи няколко минути по-късно. Това лице Дани никога нямаше да забрави. Няколко души в залата тутакси заръкопляскаха. Девънпорт изчака миг-два, преди да произнесе първите си думи. Очевидно очакваше този ефект.

Дани изпита желание да изтича на сцената и да разкаже на множеството какъв човек е всъщност Девънпорт и какво се случи в „Дънлоп Армс“, когато техният герой стоеше отстрани и наблюдаваше как Спенсър Крейг убива с нож невинен човек. Колко различен бе той тогава, в много по-убедителната роля на страхливец.

И той като девойчетата в залата не можеше да отлепи очи от Девънпорт. Когато завесата се спусна за антракта, Дани реши, че е видял достатъчно от Девънпорт, за да му е ясно колко много ще му хареса в затвора. Беше готов да си тръгне и да се върне вкъщи, за да допълни файловете с информация, но пиесата наистина му хареса.

Последва тълпата от бутащи се зрители в тясното помещение на бара и се нареди на дългата опашка, където самотен барман правеше героични усилия да обслужи колкото се може повече хора. По едно време Дани се отказа и реши да използва времето на антракта, за да дочете програмата и да разбере нещо повече за Оскар Уайлд. Надяваше се да е включен в програмата за изпитите му. Вниманието му беше привлечено от разговор на висок глас между две момичета, застанали недалеч от него до ъгъла на бара.

— Какво ще кажеш за Лари?

— Чудесен е. Жалко, че е гей.

— А хареса ли ти пиесата?

— Да, разбира се. Ще дойда и на последното представление.

— Как успя да си намериш билет?

— Един от техниците в театъра живее на нашата улица.

- А ще те заведе ли и на партито след това?
- Само ако позволя да е мой кавалер за вечерта.
- Как мислиш, дали ще успееш да видиш Лари отблизо?
- Че защо иначе ще излизам с онзи тип?

Звънецът оповести края на паузата и хората набързо довършиха питиетата си, и се отправиха към залата. Дани вървеше последен.

Когато завесата се вдигна отново, той така потъна в събитията на сцената, че, за разлика от момичетата, които следяха единствено движенията и думите на доктор Бересфорд, почти забрави причината, заради която беше дошъл. Със затаен дъх чакаше да разбере кой всъщност ще се окаже Ърнест.

Най-сетне завесата се спусна, актьорите се поклониха и публиката се изправи на крака — аплодираше, подвикваше, дори се чуваха и писъци. Но не като писъка на Бет онази нощ... Възторгът на публиката само засили убеждението му, че хората трябва да разберат истината за своя идол.

Най-сетне зрителите започнаха да излизат на групи. Някои се отправяха към служебния вход, но Дани се върна и застана пред касата.

Човекът зад стъклото се усмихна.

— Хареса ли ви представлението?

— Да, благодаря. Дали случайно нямате някой останал билет за заключителното представление?

— Не, за съжаление. Всичко е продадено.

— Дори само един? — с надежда опита Дани отново. — Нямам никакви претенции за мястото.

Човекът се вгледа в екрана на компютъра си, където очевидно бе скицата на залата.

— Имам едно-единствено място на ред „У“.

— Ще го взема — рече Дани и подаде дебитната си карта. — Билетът дава ли право за присъствие на партито след това?

— Не, за съжаление — отговори касиерът и се усмихна. — Там хората ще бъдат само с покани, сър Никълъс Монкрийф. — И той върна картата, задържайки поглед върху Дани.

— Правилно, така се прави — съгласи се Дани.

Човекът разпечата един билет на малкия принтер до него, наведе се, за да вземе плик, и пхна билета вътре.

По обратния път в метрото Дани продължи да чете и препрочита програмата. Почти беше наизустил всичко, което пишеше за Оскар Уайлд и останалите му пиеси. Извади от джоба си плика, за да види билета, и с изненада установи, че мястото му е много по-напред от обещаното. В плика имаше още нещо — покана, на която пишеше:

„Гарик Тиътър“

Ви кани на заключителното тържество на

„Колко е важно да бъдеш сериозен“

В Дорчестър

Събота 14 септември 2002

Вход с покани

От 23 часа... един господ знае докога.

Дани изведнъж си даде сметка колко е важно да бъдеш сър Никълъс.

43.

— Много интересно. Наистина много интересно — повтори господин Блъндел, като остави лупата си на масата и се усмихна на своя бъдещ клиент.

— Каква е цената според нас? — попита Дани.

— Нямам представа — призна мъжът.

— Казаха ми, че вие сте един от най-добрите специалисти в тази област.

— Ще ми се да вярвам, че е така — отговори Блъндел, — но от трийсет години съм в този бизнес и не съм срещал подобен случай. — Той взе отново лупата и за кой ли път сведе лице над плика. — Марката не е толкова рядка, но такава с клеймо от деня на откриването не се среща често. Що се отнася до получателя — Барон дьо Кубертен...

— Родоначалникът на съвременните Олимпийски игри — довърши Дани вместо него, — вероятно съчетанието е още по-рядко.

— Бих казал уникално — отбеляза Блъндел. Прокара отново лупата по целия плик. — Много е трудно да се определи някаква цена.

— Поне приблизително? — настояваше Дани.

— Ако пликът бъде купен от търговец — предполагам две хиляди и двеста до две хиляди и петстотин паунда. Възможно е обаче двама колекционери да се явят на търга и тогава играта се променя. Нека ви дам един пример, сър Никълъс. Миналата година масленото платно „Изглед от Фиамента“ от Данте Габриел Росети бе продадено тук, в „Сотбис“. Определихме начална цена между два милиона и половина до три, като се ръководехме от практиката ни с пазара до този момент. И все пак цената бе в горните стойности на продаваните картини на този автор. Случи се така, че Андрю Лойд Уебър и Елизабет Ротшилд поискаха тази картина да влезе в колекциите им и тя бе продадена за девет милиона. Двойно повече от предишния рекорд на Росети.

— Да не намеквате, че моят плик може да се продаде за двойно по-висока цена от тази, която определите?

— Не, сър Никълъс, казвам само, че нямам никаква представа за колко може да се продаде на търг.

— А можем ли да сме сигурни, че Андрю Лойд Уебър и Елизабет Ротшилд ще бъдат на този търг? — попита Дани.

Блъндел сведе глава, за да не би сър Никълъс да се засегне от това, че той искрено се развесели от такова предположение.

— Не, нямам никакви основания да вярвам, че някой от тях ще прояви интерес към стари марки. Ако решите обаче да предоставите вашия плик за следващия ни търг, той ще бъде показан в нашия каталог, който разпращаваме на всичките си клиенти най-малко две седмици преди датата на провеждането му.

— И кога планирате следващия търг?

— На шестнайсети септември — отвърна Блъндел. — След около шест седмици.

— Чак тогава? — Много му се искаше да продаде плика до няколко дни.

— В момента подготвяме каталога и ще го изпратим на клиентите си две седмици преди търга.

Дани се замисли за срещата си с господин Прендъргаст в „Стенли Гибсън“, който му бе предложил 2200 паунда и вероятно щеше да вдигне до 2500. Ако беше приел, нямаше да се налага да чака още шест седмици. Последното извлечение от банката показваше, че са му останали 1918 паунда, а нямаше никакви изгледи да намери други пари до 16-и септември.

Блъндел остави клиента да размисли. Ако той наистина беше внукът на... това наистина можеше да се окаже началото на едно дългосрочно и благотворно сътрудничество.

Дани знаеше коя от двете възможности би избрал Ник, ако беше на негово място. Без колебание щеше да приеме 2000 паунда от господин Прендъргаст и веднага ще ги внесе в „Кътс“. Това много му помогна да реши. Взе плика и го подаде на господин Блъндел с думите:

— Разчитам да намерите двама души, които ще поискат да го притежават.

— Ще направя всичко по силите си — заяви Блъндел. — Ще се погрижа, когато наближи моментът, да ви изпратим каталог заедно с покана за търга. Ще си позволя да добавя само, че за мен бе голямо

удоволствие да бъда от помощ на вашия дядо, докато съставяше великолепната си колекция.

— Великолепната му колекция ли? — повтори Дани.

— Ако решите да я обогатите или да продаде някаква част от нея, ще бъда щастлив да ви бъда от полза.

— Благодаря ви, ще поддържаме връзка — рече Дани и се сбогува. Не искаше да рискува да зададе на Блъндел въпроси, чиито отговори сам би трябвало добре да знае. Но как иначе да разбере нещо повече за колекцията на сър Алегзандър?

Но веднага щом се озова отново на Бонд стрийт, горчиво съжали, че не бе приел предложението на Пендъргаст, защото дори цената на плика да се вдигнеше до шест хиляди, това едва ли щеше да покрие разходите по продължителната съдебна битка с Хюго Монкрийф. Ако внесеше парите за насрещния иск, щяха да му останат средства за не повече от една-две седмици, докато започне да си търси работа. За нещастие сър Никълъс Монкрийф нямаше квалификация на автомобилен техник от Ийст Енд. Всъщност каква ли квалификация имаше, замисли се Дани.

От Бонд стрийт зави по „Пикадили“. Мислеше за мистериозната „великолепна колекция“ и изобщо не забеляза, че го следят.

Хюго вдигна телефона.

— Току-що напусна „Сотбис“ и е на автобусната спирка на „Пикадили“.

— Значи свършва парите — отбеляза Хюго. — Защо иначе ще ходи в „Сотбис“?

— Остави един плик на Блъндел, завеждащия филателния отдел. Ще го предложат на търг след шест седмици.

— Какво имаше на плика? — попита Хюго.

— Марка, пусната в обръщение в чест на откриването на първите съвременни Олимпийски игри. Блъндел го оцени някъде между две и две и петстотин.

— Кога е търгът?

— На шестнайсети септември.

— Ще трябва да ида — отсече Хюго и затвори телефона.

— Твърде нетипично за баща ти — да остави една от марките си за продажба. Освен ако... — Маргарет не довърши изречението и сгъна салфетката си.

— Нещо не те разбирам, момиче. Освен ако какво?

— Баща ти посвети целия си живот на създаването на една от най-добрите колекции от пощенски марки в света, която в деня на неговата смърт не само изчезва, но дори не е спомената в завещанието му. Споменава се само за плик и ключ, които оставя на Ник.

— Все още не разбирам накъде биеш.

— Ключът и пликът са свързани по някакъв начин — отговори Маргарет.

— Какво те кара да мислиш така?

— Не вярвам марката да е от голямо значение.

— Две хиляди паунда са доста пари за Ник в момента.

— Не и за баща ти. Според мен по-важни са името и адресът, защото те ще ни заведат до колекцията.

— Но ключът така или иначе не е в нас — напомни ѝ Хюго.

— Той може да е без значение, ако докажеш, че ти си законният наследник на състоянието на Монкрийф.

Дани скочи почти в движение на автобуса за Нотинг Хил Гейт. Трябваше да стигне навреме за месечната си среща с пробационния инспектор. Още десет минути и щеше да се наложи да вземе такси. Госпожица Бенет му бе писала, че се е появило нещо важно, а това здраво го изнерви. Но ако бяха надушили нещо относно истинската му самоличност, нямаше пробационният му инспектор да му пише писмо, щяха да нахълтат в дома му, най-вероятно през нощта, и къщата щеше да е обградена с полиция.

Макар да се чувстваше все по-уверен в новата си роля, не минаваше и ден, без да си напомни, че е избягал затворник. И най-малкото нещо можеше да го издаде: повторен поглед, недоразбрана забележка, случаен въпрос, чийто отговор не знае. Кой беше директор на „Лорето“? В кой колеж в „Сендхърст“ си учил? На кой отбор по ръग्би симпатизираш?

На спирката на Нотинг Хил Гейт от автобуса слезоха двама души. Единият се затича към пробационната служба, а другият го

следваше на близко разстояние, но не влезе в сградата. Дани регистрира присъствието си в приемната няколко минути преди определения му час, но се наложи да почака госпожица Бенет да се освободи.

Влезе в тесен кабинет с оскъдна мебелировка — имаше само два стола, никакви завеси на прозореца, а на пода — протрит килим, вероятно останал след разпродажба в нечий двор. Обстановката не се отличаваше кой знае колко от килията му в „Белмарш“.

— Как сте, Монкрийф? — наместо поздрав рече госпожица Бенет, докато той сядаше на стола срещу нея. Нямаше „сър“, нито „сър Никълъс“, само Монкрийф.

„Дръж се като Ник, мисли като Дани.“

— Добре, благодаря, госпожице Бенет. А вие?

Жената не отговори, само отвори папката пред себе си и му подаде лист с въпроси, на които всеки бивш затворник трябваше да отговаря по веднъж в месеца, докато е в режим на пробация.

— Успяхте ли да си намерите работа като учител? — започна тя.

Дани съвсем беше забравил, че Ник възнамеряваше да се установи в Шотландия и да преподава.

— Не — отвърна той. — Уреждането на семейните дела отне повече време, отколкото очаквах.

— Семейни дела ли? — повдигна вежди госпожица Бенет. Не бе очаквала такъв отговор. — Не искате ли да обсъдим някои от тях?

— Не, благодаря ви, госпожице Бенет. Става дума за дребни подробности около завещанието на моя дядо. Нищо тревожно.

— Аз ще преценя кое е тревожно и кое — не — отговори тя. — Значи ли това, че сте изправен пред финансови затруднения?

— Не, госпожице.

— Намерихте ли си вече работа? — върна се тя към списъка с въпроси.

— Не, но в най-скоро време ще започна да търся.

— Вероятно на преподавател?

— Да, в общи линии.

— Ако това се окаже невъзможно, може би няма да е зле да помислите за друго занимание.

— Какво например?

— Нали бяхте библиотекар в затвора?

— На всяка цена ще помисля за такава възможност — отбеляза Дани, убеден, че е получил отметка в поредната графа.

— Има ли къде да живеете в момента, или сте в хостел за бивши осъдени?

— Имам къде да живея.

— Със семейството си ли?

— Не, нямам семейство.

Отметка, кръстче и въпросителна.

— Под наем ли сте, или живеете при приятел?

— Имам собствена къща.

Сега вече госпожица Бенет се стъписа. Никой не ѝ беше давал такъв отговор досега. Поколеба се, но все пак реши да сложи отметка.

— Само още един въпрос. Изкушавахте ли се през този месец да извършите отново престъплението, за което бяхте осъден?

Да. Искях да убия Лорънс Девънпорт, искаше да изтърси Дани, но Ник отговори:

— Не, госпожице Бенет.

— Това е всичко засега, Монкрийф. Ще се видим следващия месец. Не се колебайте да ме потърсите, ако мога да съм ви полезна с нещо.

— Благодаря — отвърна Дани, — но в писмото си споменавате, че се е появило нещо важно...

— Така ли? — изненада се госпожица Бенет, отмести папката и под нея се показва някакъв плик. — Ами да, разбира се. — И му подаде плика.

Беше адресиран до Н. А. Монкрийф, образователна програма в „Белмарш“. Писмото бе изпратено от Съвета за национални изпити за кандидатстване във висши учебни заведения, и Дани го отвори, за да види какво се е сторило толкова важно на госпожица Бенет:

Резултатите от изпитите, на които се явихте, са както следва:

Икономика — отличен

Математика — отличен

Дани подскочи от радост и заби победоносно юмрук във въздуха, все едно бе на мач на „Уест Хам“ в „Ъптън Парк“ и неговият отбор е вкарал победен гол на „Арсенал“. Госпожица Бенет не беше сигурна как да реагира на този изблик — да го поздрави или да повика охраната с червения бутон под плота на бюрото ѝ. Щом той се успокои, тя само додаде:

— Ако все още имате намерение да учите в колеж, Монкрийф, мога да ви помогна да получите малка стипендия.

Хюго Монкрийф разглеждаше внимателно каталога на „Сотбис“. Не можеше да не се съгласи с Маргарет, нямаше какво друго да е, освен №37: *уникален плик с марка — първа емисия, издадена в чест на откриването на първите съвременни Олимпийски игри, адресирано до основателя на Игрите барон Пиер дьо Кубертен. Първоначална цена 2200 — 2500 паунда.*

— Може би трябва да отида в един от дните, в които можеш да разгледаш предметите предварително, и да видя за какво точно става дума?

— Няма смисъл — отсече Маргарет. — Това само ще накара Ник да застане нащрек и да се сети, че всъщност не марката е важна.

— Но ако отида ден по-рано в Лондон и видя адреса върху плика, ще узнаем къде е колекцията, без да се налага да харчим пари на търга.

— Но тогава няма да разполагаме с визитната картичка.

— Нещо не те разбрах.

— Не можем да покажем ключа, но ако, като единствения жив син на баща си, покажеш оригиналния плик и новото завещание на когото трябва, имаме повече шансове да го убедим, че ти си законният наследник.

— Ник може да е на търга.

— Ако дотогава не се сети, че не марката, а адресът е важен, пак ще е твърде късно да направи каквото и да било. Трябва да си благодарен за едно, Хюго.

— И то е?

— Че Ник не мисли като дядо си.

Дани отново отвори каталога и разгърна на страницата, където се намираше №37. Зачете се по-внимателно в текста. Приятно му беше, че така подробно са описали плика, но и малко се разочарова, че, за разлика от останалите предмети, няма снимка.

Зачете се и в условията, при които се провеждаше търгът, и се ужаси от факта, че „Сотбис“ удържат 10% от продажната цена, а в същото време взимат 20% премия от купувача. Ако се окажеше, че след цялата операция за него ще останат само 1800 паунда, дали не беше по-добре да приеме предложението на „Стенли Гибънс“? Точно това би направил Ник на негово място.

Затвори каталога и насочи вниманието си към писмо, което бе получил сутринта. Брошура и формуляр за кандидатстване от Лондонския университет. Замисли се за възможностите, които му се предлагаха. Накрая се спря на раздела, маркиран с „кандидатстване със стипендия“. Много добре разбираше, че ако реши да спази обещанието си пред Ник и Бет, ще трябва да направи сериозна промяна в начина си на живот.

В момента сумата в банковата му сметка възлизаше на 716 паунда, като не можеше да се похвали, че е внесъл дори и цент. Имаше опасност първо да се лиши от Моли, но пък тогава къщата щеше да се върне в състоянието, в което я беше заварил.

Избягваше да се обажда и на господин Мънро, за да пита докъде се стигнали нещата с битката с Хюго, от страх, че това само ще доведе до нова сметка. Замисли се защо всъщност бе заел мястото на Ник. Големия Ал бе успял да го убеди, че измъкне ли се от „Белмарш“, всичко е възможно. Но бързо бе осъзнал, че сам човек без пари много трудно ще хване на тясно трима професионалисти, дори когато те си мислят, че той отдавна не е между живите. Замисли се и за плана, който щеше да пусне в ход с тазвечерното посещение на заключителната вечер на „Колко е важно да бъдеш сериозен“. Истинската цел щеше да изкристализира, когато след падането на завесата, отиде на прощалното парти и застане лице в лице с Лорънс Девънпорт.

44.

Дани се изправи и се включи в общите овации, най-вече защото, ако не го беше сторил, щеше да е от малцината, останали по местата си. Гледаше пиесата за втори път и сега му хареса още повече, вероятно защото бе успял да прочете сценария.

Мястото му на третия ред, между семействата и приятелите на актьорите, само беше добавило към удоволствието. От едната му страна седеше художникът на декорите, а от другата — съпругата на продуцента. Те го поканиха на по пирие по време на дългия антракт. Дани само слушаше разговора им, не се чувстваше достатъчно компетентен, за да изкаже мнение. Не се и налагаше, тъй като останалите имаха непоклатими възгледи по всички въпроси — от играта на Девънпорт до причините в Уест Енд да се оставят толкова много мюзикли. Изглежда, единствената прилика между Дани и хората от театралния свят бе, че и те нямаха представа какъв ще е следващият им ангажимент.

След като безброй пъти извикаха Девънпорт пред завесата, хората най-сетне започнаха да се разотиват. Нощта навън бе кристално ясна и Дани реши да стигне пеш до „Дорчестър“. Разходката щеше да му се отрази добре, пък и не можеше да си позволи такси.

Тръгна към Пикадили Съркъс, когато зад гърба му някой го повика.

— Сър Никълъс? — Дани се обърна и разпозна управителя на театралната каса, който му махаше с една ръка, а с другата държеше отворена вратата на такси. — Ако отивате на партито, защо не се присъедините към нас?

— Благодаря — отвърна Дани и се качи в колата, където на задната седалка вече се бяха настанили две жени.

— Това е сър Никълъс Монкрийф — представи го управителят на касата, като свали сгъваемата седалка и седна с лице към дамите.

— Ник — настоя Дани и седна на другата такава седалка.

— Ник, това е приятелката ми Шарлот, тя работи в реквизита. А това е Кати, дубльорка. Аз съм Пол.

— На коя актриса сте дубльорка? — поинтересува се Дани.

— На Ив Бест, която изпълнява ролята на Гуендолин.

— Тази вечер обаче не играхте.

— Не — призна Кати и кръстоса крака. — Всъщност само веднъж съм я замествала от началото на представленията. Участвах в едно матине, защото Ив трябваше да даде интервю за Би Би Си.

— Не е ли малко изнервящо? — попита Дани.

— О, да, но все пак е по-добре, отколкото да си безработен.

— Всеки дубльор живее с надеждата, че талантът му ще бъде забелязан, когато титулярят отсъства — обясни Пол. — Албърт Фини замести Лорънс Оливие в „Кориолан“ в Стратфорд и за една вечер се превърна в звезда.

— Е, с мен не се случи нищо подобно — мелодраматично отвърна Кати. — А ти, Ник, с какво се занимаваш?

Дани не отговори веднага, защото, с изключение на инспектора по пробацията, досега никой не му беше задавал този въпрос.

— Бях военен — най-сетне отговори той.

— Брат ми е военен — обади се Шарлот. — Сега много се притеснявам да не го изпратят в Ирак. Ти служил ли си там?

Дани набързо си припомни биографията на Ник и отговори:

— Да, два пъти. Но не и в последно време.

Кати му се усмихна, когато таксито отби пред „Дорчестър“. Дани си спомни последната млада жена, която го бе погледнала по същия начин.

Изчака всички да слязат от таксито и се чу да предлага:

— Нека аз да платя! — Беше убеден, че Пол ще му отвърне с нещо като: „И дума да не става“, но...

— Благодаря ти, Ник — рече Пол, хвана Шарлот под ръка и тръгна към хотела.

Дани извади портфейла си и се раздели с десет паунда. Едно беше сигурно — щеше да се прибира пеша.

Кати го чакаше до таксито.

— Пол ми каза, че за втори път гледаш представлението — каза тя, докато вървяха към входа.

— И пак бих го гледал, ако ти играеш Гуендолин — с усмивка отвърна Дани.

Тя също се засмя и го целуна по бузата. Още едно нещо, което отдавна не му се беше случвало.

— Много си сладък, Ник — изрече тя, хвана го за ръката и го поведе към балната зала.

— Каква ще е следващата ти роля? — попита я Дани, наложи се почти да крещи, за да надвика шума на тълпата.

— Тримесечно турне с „Инглиш Туринг Къмпани“.

— Пак ли като дубльорка?

— Не, те не могат да си позволят да наемат дубльори. Ако някой не е в състояние да играе, продуцентът търси заместник. Така че това ще е моят шанс да съм на сцена и твойт — да дойдеш да ме гледаш.

— Къде ще имате представления? — поинтересува се Дани.

— Можеш да си избереш — Нюкасъл, Шефилд, Бирмингам, Кеймбридж и Бромли.

— Мисля, че ще ми е най-удобно в Бромли — отвърна Дани и взе чашата шампанско, която му поднесе един от келнерите.

Огледа претъпканата зала, в която като че ли всички говореха едновременно. Останалите или пиеха шампанско, или обикаляха между хората с надеждата да впечатлят режисьори, продуценти и критици, за да си осигурят следващо участие.

Дани пусна ръката на Кати и си припомни, че също като безработните актьори и той беше дошъл тук с конкретна цел. Бавно огледа залата в търсене на Лорънс Девънпорт, но не го забеляза. Вероятно щеше да се появи по-късно.

— Отегчих ли те вече? — попита Кати и грабна втора чаша шампанско от минаващия келнер.

— Не — неубедително отвърна Дани.

В този момент към тях се присъедини някакъв мъж.

— Здравей, Кати — поздрави я непознатият и я целуна. — Осигури ли си нова роля, или ще почиваш?

Дани си взе наденичка от близкия поднос, защото си припомни, че няма да има друга вечеря. Отново огледа залата за Девънпорт, но видя друг, когото не беше очаквал. Трябваше да се досети, че и той ще присъства на партито. Мъжът стоеше в центъра на залата в компанията на две млади момичета, които видимо попиваха всяка негова дума. Като че не беше толкова висок, колкото си го спомняше от последната

им среща, но пък тогава се намираха в тъмна уличка и единствената грижа на Дани бе да спаси живота на Бърни.

Сега реши да го огледа по-отблизо. Постепенно започна да се приближава, докато накрая ги делиха само няколко крачки. Спенсър Крейг се обърна право към него. Дани замръзна на мястото си, но забеляза, че Крейг гледа над рамото му, вероятно забелязал някоя привлекателна дама.

Дани се взря в човека, който бе убил най-добрия му приятел и явно смяташе, че му се е разминало. „Не и докато съм жив“, почти гласно изрече Дани. Направи още една крачка, окуражен от това, че Крейг не гледаше него. Но друг мъж от компанията му явно усети, че някой се доближава зад гърба му, и се обърна. Дани застана лице в лице с Джералд Пейн. Отне му няколко секунди, докато го разпознае, защото беше много напълнял от дните на процеса. Пейн пак му обърна гръб, незаинтересован. Дани си спомни, че дори когато даваше показания от свидетелската скамейка, Пейн не му беше обърнал внимание — вероятно тактика, която Крейг го беше посъветвал да следва.

Дани си взе парче пушена съомга и се заслуша в историята, която Крейг разказваше на момичетата. Очевидно беше от обичайния му репертоар. Сравняваше съдебната зала с театралния салон, като единствената разлика била, че в съда никога не знаеш кога ще спуснат завесата. Момичетата послушно се засмяха.

— Съвсем вярно — на висок глас се обади Дани.

Крейг и Пейн едновременно се обърнаха към него, но не показаха да са го разпознали. Бяха го виждали на подсъдимата скамейка само преди две години, но пък тогава Дани беше с доста покъса коса, необръснат и в затворнически дрехи. Пък и защо им трябваше да мислят за Дани Картрайт? За тях той беше минало — умрял и погребан.

— Как си изкарваш, Ник? — попита Пол, внезапно изникнал до него.

— Много добре, благодаря. По-добре, отколкото очаквах — отвърна Дани и се приближи още до Крейг и Пейн, така че да могат да го чуват. Но очевидно нищо не можеше да ги разсее от разговора с двете момичета.

Залата избухна в аплодисменти и всички се обърнаха, за да посрещнат Лорънс Девънпорт. Той се усмихна и помахна с ръка, сякаш бе кралска особа. Бавно тръгна през залата, като спираше на всяка крачка, за да приема поздравления. Дани си спомни крилата фраза на Скот Фицджералд: *Докато актьорът танцуваше, нямаше огледала, в които да се огледа, затова той се наведе назад и се полюбува на образа си в полилея.*

— Искаш ли да те запозная? — попита го Пол, който беше забелязал, че Дани не откъсва очи от актьора.

— Да, бих искал — прие Дани, любопитен да разбере дали и Девънпорт ще се отнесе към него със същото безразличие.

— Тогава ме последвай. — Бавно си запроправяха път през претъпканата зала, но малко преди да стигнат до Девънпорт, Дани внезапно спря и се загледа в жената, с която Лорънс говореше. Явно бяха много близки.

— Добре изглежда — възхити се Дани.

— Да, хубавец е — съгласи се Пол и преди Дани да успее да го поправи, продължи: — Лари, бих искал да те запозная с моя приятел Ник Монкрийф.

Девънпорт не си направи труда да се здрависа с Дани, за него той беше поредният човек от тълпата, който се опитваше да се добере до него. Дани се усмихна на приятелката му.

— Здравей — отвърна му тя. — Аз съм Сара.

— Ник Монкрийф — представи се той. — Със сигурност и вие сте актриса.

— Не, нищо чак толкова бляскаво — адвокат съм.

— Не приличате на адвокат — отбеляза Дани.

Тя не отговори. Със сигурност много пъти беше чувала същата глупост.

— А вие актьор ли сте? — попита го тя.

— Аз ще бъда каквото пожелаете — отвърна Дани и този път тя се засмя.

— Здравей, Сара — поздрави я някакъв непознат и я прегърна през кръста. — Със сигурност си най-възхитителната жена тази вечер — добави той и я целуна по двете бузи.

Сара се засмя.

— Щях да съм много поласкана, Чарли, ако не знаех, че в действителност се възхищаваш на брат ми, не на мен.

— Вие сте сестра на Лорънс Девънпорт? — невярващо попита Дани.

— Все някой трябва да бъде — отговори Сара.

— Това приятелят ти ли е? — попита Чарли и се усмихна на Дани.

— Не съвсем — отвърна младата жена. — Ник, това е Чарли Дънкан, продуцент на постановката.

— Жалко — измърмори Чарли и насочи вниманието си към младите мъже, заобиколили Девънпорт.

— Мисля, че те хареса — обади се Сара.

— Ама аз не съм...

— Да, разбрах, че не си — усмихна му се Сара.

Дани продължи да флиртува с нея, защото си даде сметка, че няма смисъл да ухажва Девънпорт, при условие че сестра му може да му каже всичко, от което се нуждаеше.

— Вероятно можем... — започна Дани, но някой го прекъсна с думите:

— Здравей, Сара. Чудех се дали...

— Здравей, Спенсър — хладно поздрави тя. — Познаваш ли Ник Монкрийф?

— Не — отговори Крейг и след протоколно ръкостискане с Дани, продължи: — Тъкмо идвах да поздравя Лари за блестящата му игра.

— Е, сега имаш шанс да го направиш.

— Освен това се надявах да те видя за малко?

— Тъкмо си тръгвам — отговори тя и си погледна часовника.

— Но партито едва започва, не можеш ли да останеш още малко?

— Боя се, че не, Спенсър. Трябва да прегледам доста документи преди заседанието утре...

— Надявах се да...

— Ти и при последната ни среща се надяваше.

— Мисля, че тогава нещата тръгнаха в погрешна посока.

— Напълно си прав — рече тя и му обърна гръб. — Съжалявам за това, Ник. Някои мъже просто не могат да приемат „не“ за отговор... — Усмихна се приятелски и добави: — Надявам се да се видим отново.

— Как да... — започна Дани, но Сара вече беше стигнала до средата на залата. Очевидно смяташе, че ако иска да я открие, ще намери начин да го направи. Дани се обърна и видя, че Спенсър Крейг го наблюдава втренчено.

— Спенсър — обади се Девънпорт. — Много мило, че успя да дойдеш. Добре ли се представих?

— Никога не си бил по-добър — отвърна Крейг.

Дани реши, че е време да си ходи. Вече не се налагаше да разговаря с Лорънс Девънпорт, а и също като Сара на сутринта имаше среща, за която трябваше да се подготви. Възнамеряваше да е напълно бодър и свеж, когато на търга бъде предложен предмет номер 37.

— Хей, страннико. Къде изчезна?

— Срегнах стар враг — отговори Дани. — А ти?

— Обичайните досадници — въздъхна Кати. — Мисля, че видях достатъчно от това парти. А ти?

— Тъкмо си тръгвам.

— Много добра идея — съгласи се Кати и го хвана за ръка. — Да си вървим.

Прекошиха балната зала и се насочиха към въртящата се врата. Щом излезе на улицата, Кати махна и спря такси.

— За къде, госпожице? — попита шофьорът.

— Къде отиваме? — попита тя Дани.

— „Болтънс“, номер дванайсет.

— Там сме — отвърна мъжът.

Дани едва беше седнал, когато усети ръката на Кати върху бедрото си. С другата си ръка тя обгърна врата му и се наведе, за да го целуне.

— Писнало ми е да бъда дубльорка. Затова смятам тази вечер да поема главната роля.

Когато стигнаха пред дома на Ник бяха останали много малко неразкопчани копчета по дрехите им. Кати изскочи на тротоара и хукна към входа, докато Дани за втори път тази вечер плати таксито.

— Бих искал да съм на твоите години — измърмори шофьорът.

Дани се засмя и последва Кати. Отне му известно време, докато отключи, и щом се озоваха в коридора, тя свали самото му. Оставиха след себе си диря от дрехи — от входната врата до спалнята. Кати го повлече към леглото и го дръпна върху себе си.

Още едно нещо, което отдавна не му се беше случвало.

45.

Дани слезе от автобуса и тръгна по улица „Бонд“. Забеляза синия флаг, развян от вятъра, с гордо изписаното в златно „Сотбис“.

Никога не беше посещавал търг и сега съжали, че не бе отишъл предварително на една-две разпродажби, в които да загуби девствеността си. Униформеният портиер го поздрави на влизане, сякаш бе редовен посетител, дошъл да похарчи няколко милиона за известна творба на импресионистите.

— Къде се провежда търгът на пощенски марки? — попита той жената зад рецепцията.

— По стълбите на първия етаж — обясни тя и посочи вдясно. — Няма начин да го подминете. Желаете ли номер? — Дани не разбра какво го питат. — Ще наддавате ли?

— Не — отговори той. — Събирам информация този път.

Качи се на първия етаж и се озова в голяма, добре осветена зала, в която имаше пет-шест души. Не беше сигурен дали е на точното място, докато не забеляза господин Блъндел да разговаря с елегантен мъж със зелен костюм. Залата беше пълна с редици столове, но малко от тях бяха заети. Отпред се издигаше лакиран подиум, откъдето вероятно щеше да се провежда търгът. На стената зад него имаше екран, който показваше обменните курсове на чужди валути, така че надаващите от чужбина във всеки момент да знаят каква сума ще заплатят, а покрай стената вдясно на дълга маса бяха подредени няколко бели телефонни апарата.

Дани застана в дъното на залата. Все повече хора влизаха и се настаняваха по столовете. Реши да седне на последния ред, за да може да наблюдава участниците в търга, както и аукционера. Чувстваше се по-скоро наблюдател, отколкото участник. Отново прегледа каталога, макар да го беше прочел няколко пъти. Интересуваше го единствено какво ще стане с обект номер 37, макар че номер 36, марка от 1861-ва с изобразен нос Добра Надежда, бе с цена от 40 000 до 60 000 паунда, което я правеше най-скъпата на тази разпродажба.

Дани вдигна поглед и забеляза господин Прендъргаст от „Стенли Гибънс“, който се присъедини към група търговци в дъното.

Започна да се отпуска, тъй като се появиха доста хора с номера в ръце, дошли да наддават. Погледна часовника си — подарен на Ник от дядо му за двайсет и първия му рожден ден — оставаха десет минути до десет. Нямаше как да не забележи появата на огромния мъж, който държеше незапалена пура в дясната си ръка. Той се придвижи бавно между редиците и се настани в края на петия ред, явно на място, запазено за него. Щом го забеляза — не че можеше да го пропусне — Блъндел веднага отиде да го поздрави. За изненада на Дани двамата се обърнаха и го погледнаха. Блъндел му помахаше с каталога си и Дани му кимна в отговор. Мъжът с пурата му се усмихна, сякаш се познаваха, след което продължи разговора си с аукционера.

Залата бързо се напълни с опитни участници, които заеха местата си секунди преди господин Блъндел да се качи на подиума. Той се усмихна на потенциалните си клиенти, напълни чаша с вода и погледна часовника на стената. Потупа микрофона за проба и започна:

— Добро утро, дами и господа. Добре дошли на ежегодния ни търг за ценни пощенски марки. Марка номер едно. — Увеличено копие на марката се появи на екрана до него. — Днес започваме с екземпляр от 1841-ва година, със стойност тогава едно пени, в отлично състояние. Откриваме търга с начална цена от хиляда паунда. — Един търговец от групата на Прендъргаст в дъното вдигна номера си. — Хиляда и двеста? — Участник на третия ред веднага вдигна своя номер и след още шест наддавания, купи марката за хиляда и осемстотин паунда.

Дани остана доволен, че първият екземпляр от търга се бе продал за сума, доста по-голяма от предвидената, но колкото повече чукчето на водещия отчиташе продажбите, толкова по-нелогично му се струваше определянето на крайната цена. Така и не можа да си обясни защо някои марки достигат цена, много по-висока от предложената, а други не успяват да се продадат дори за началната обявена и аукционерът тихо завършваше с: „Няма продажба“. Не искаше и да си помисли за последиците, ако за номер 37 също нямаше кандидати.

От време на време хвърляше поглед към мъжа с пурата, но засега не забеляза той да наддава за нещо. Надяваше се да прояви интерес към пощенския плик, адресиран до Дьо Кубертен. Иначе защо Блъндел беше посочил към него?

Когато търгът стигна до номер 35, колекция марки от британските колонии, продадена почти мигновено за хиляда паунда, Дани вече бе на края на нервите си. Обявяването на номер 36 предизвика шум в залата и Дани провери в каталога: марката с нос Добра Надежда, 1861 година, само шест такива запазени в цял свят.

Блъндел откри търга с начална цена 30 000 паунда и след като няколко търговци и колекционери отпаднаха, останаха само мъжът с пурата и анонимен участник по телефона. Дани не откъсваше поглед от едрия мъж. По нищо не личеше, че той наддава, но когато господин Блъндел получи отказ от дамата по телефона, той се обърна към него и обяви:

— Продадена на господин Хънсакър за седемдесет и пет хиляди паунда. — Мъжът се усмихна и извади пурата от устата си.

Дани остана толкова пленен от разразилата се война, че чак се изненада, когато Блъндел обяви:

— Номер трийсет и седем, уникален пощенски плик с първото издание на марка от 1896 година, пусната от френското правителство в чест на откриването на съвременните Олимпийски игри. Пликът е адресиран до барон Пиер дьо Кубертен. Търгът започва с първоначална цена хиляда паунда.

Дани остана разочарован от ниската сума, предложена от Блъндел, но забеляза, че веднага се включиха доста участници.

— Хиляда и петстотин? — Отново доста кандидати.

— Две хиляди? — Вече не чак толкова.

— Две хиляди и петстотин? — Господин Хънсакър продължаваше да седи с незапалена пура в уста.

— Три хиляди? — Дани се повдигна и огледа залата, но не успя да види кой наддава.

— Три хиляди и петстотин? — Пурата си беше още на мястото.

— Четири хиляди! Четири хиляди и петстотин. Пет хиляди. Пет хиляди и петстотин. Шест хиляди. — Хънсакър извади пурата от устата си и сбърчи чело.

— Продаден за шест хиляди паунда на господина от първия ред — обяви аукционерът и удари с чукчето. — Номер тридесет и осем, рядък екземпляр на...

Дани се опита да види участниците от първия ред, но не успя да определи кой от тях бе купил пощенския плик. Искаше да му

благодари за това, че бе платил три пъти по-висока цена от очакваната. Някой го потупа по рамото и като се обърна, Дани видя, че мъжът с пурата се е надвесил над него.

— Казвам се Джийн Хънсакър — представи се той, а гласът му беше толкова гръмовен, че почти заглуши акционера. — Имате ли желание да ми направите компания за по кафе, сър Никълъс, мисля, че имаме общи интереси. От Тексас съм — продължи той и подаде ръка, — което едва ли ви изненадва, при положение че вече сме се виждали във Вашингтон. Имах честа да познавам дядо ви.

Тръгнаха надолу по стълбите. Дани мълчеше, не смееше да каже нищо. Щом стигнаха партерния етаж, Хънсакър се насочи към ресторанта и там седна на маса, която сякаш бе запазена за него.

— Две кафета, черни — поръча той на минаващия келнер, без да даде възможност на Дани да избере друго. — Сър Никълъс, аз съм изумен.

— Изумен? — продума Дани.

— Не мога да си обясня защо пуснахте плика на търг и оставихте чичо ви да предложи толкова висока цена. Единственото логично обяснение е, че играете заедно и сте се надявали аз да предложа още повече.

— Отдавна не общувам с него — отвърна Дани, като внимателно подбираше думите си.

— Същото като дядо ви.

— Били сте приятел на дядо ми?

— Приятел би било доста самонадеяно определение — отговори тексасецът. — Ученик и последовател е по-близо до истината. През седемдесет и седма, когато бях още начинаещ колекционер, той ме надхитри за една много ценна марка, но аз бързо започнах да се уча от него. Но ако трябва да бъда честен, той беше изключително щедър учител. Често чета по вестниците, че притежавам най-ценната колекция пощенски марки, но това просто не е вярно. Тази чест се полага на вашия дядо. — Хънсакър отпи от кафето си и добави: — Преди доста години дядо ви ми намекна, че ще остави колекцията на внука си, а не на синовете си.

— Баща ми почина — каза Дани.

Хънсакър го погледна изненадано.

— Зная, присъствах на погребението. Мислех, че сте ме видели там.

— Видях ви — отговори бързо Дани, като си припомни описанието на „едрия американец“ в дневника на Ник. — Но не ми беше разрешено да разговарям с никого, освен с адвоката си.

— Да, зная. Тогава успях да поговоря с чичо ви и му обясних, че съм насреща, ако решите да продадете колекцията. Той обеща, че ще ме има предвид. Разбрах, че не я наследил и че явно дядо ви е спазил обещанието си и я е оставил на вас. Затова, когато господин Блъндел ми съобщи, че сте предложили плика на търг, долетях тук с надеждата да се срещнем.

— Аз дори не знам къде се намира колекцията — призна Дани.

— Може би това обяснява защо Хюго беше готов да плати такава сума за плика. Той не се интересува от марки. А, ето го и него. — Хънсакър посочи с пурата си към мъж, застанал на рецепцията.

Значи това е чичо Хюго, помисли си Дани и се загледа в него. Можеше само да гадае защо чичото на Ник бе искал пощенския плик толкова отчаяно, че да плати три пъти по-висока цена. Хюго връчи чек на господин Блъндел, който му подаде пощенския плик.

— Идиот! — измърмори Дани и стана от мястото си.

— Моля? — учуди се господин Хънсакър и пурата падна от устата му.

— Аз, не вие — бързо поясни Дани. — От два месеца ми е пред очите... Той иска плика заради адреса, не заради марката, защото на този адрес сър Алегзандър е скрил колекцията.

Джийн изглеждаше още по-озадачен. Защо Ник наричаше дядо си сър Алегзандър?

— Извинете, господин Хънсакър, но трябва да вървя. Изобщо не биваше да продавам плика.

— Искане ми се да знаех за какво говорите — отговори Хънсакър, извади портфейла си и подаде на Дани своя визитна картичка. — Ако някога решите да продадете колекцията, моля, съобщете първо на мен. Ще ви предложа добра цена, без да удържам обичайните десет процента.

— Аз пък няма да кача цената с обичайните двайсет — с усмивка отвърна Дани.

— Внук на дядо си — изкоментира Хънсакър. — Той беше прекрасен и изключително умен мъж, за разлика от чичо ви, което със сигурност ви е ясно.

— Довиждане, господин Хънсакър — сбогува се Дани и прибра визитната картичка в портфейла на Ник. Не откъсваше поглед от Хюго Монкрийф, който тъкмо бе прибрал пощенския плик в куфарчето си. Прекоси фоайето и се приближи до жена, която Дани не беше забелязал досега. Тя хвана Хюго под ръка и двамата бързо напуснаха сградата.

Дани изчака няколко секунди, преди да ги последва. Когато изскочи на улица „Бонд“ се огледа и в двете посоки. Забеляза ги в далечината и се учуди колко бързо бяха изминали такова разстояние — очевидно бързаха. Завиха вдясно, отминаха статуите на Чърчил и Рузвелт, седнали един до друг на пейка, после вляво по улица „Албъмарл“, пресякоха на отсрещния тротоар и изминаха още няколко метра, преди да изчезнат в сградата на хотел „Браун“.

Дани изчака няколко минути пред входа на хотела, докато обмисляше как да постъпи. Знаеше, че ако го забележат, ще решат, че Ник ги преследва. Внимателно влезе във фоайето, но не ги видя. Седна на един от фотьойлите, скрит зад колона, откъдето можеше да наблюдава асансьора и рецепцията. Не обърна никакво внимание на мъжа, който в същото време се настани в другия край на фоайето.

Дани изчака половин час и започна да се чуди дали не ги е изпуснал. Тъкмо мислеше да стане и да попита рецепционистката, когато асансьорът се отвори и отвътре се появиха Хюго и жената. Теглеха два куфара след себе си. Приближиха се до рецепцията, където жената плати сметката, и после бързо напуснаха хотела от страничния изход. Дани изтича след тях и видя, че се качват в едно черно такси. Втурна се към следващото в редицата и още преди да е затворил вратата, извика:

— Карай след предното такси!

— Откога чакам някой да ми каже тези думи — възкликна шофьорът и потегли.

Предното такси зави вдясно и се насочи към Хайд Парк, продължи през тунела, покрай Бромптън Роуд и оттам към „Уестуей“.

— Май отиват към летището — обади се шофьорът.

След двайсет минути се оказа, че е прав.

Когато двете таксита спряха пред летище „Хийтроу“, шофьорът на Дани каза:

— Втори терминал — значи ще пътуват някъде в Европа.

Апаратът показваше 34.50 паунда. Дани му подаде 40 и изчака в колата, докато Хюго и жената изчезнат в тълпата.

Дани ги проследи и видя, че се редят на опашка за бизнес класа. На екрана отгоре беше изписано: „BA0732, Женева, 13:55“.

— Идиот! — изруга се отново Дани. Адресът на пощенския плик. Но къде точно в Женева беше? Погледна си часовника — все още имаше време да си купи билет и да хване самолета. Изтича до гишетото на „Бритиш Еървейз“, където се наложи да почака малко, преди да му дойде редът.

— Дали ще може да ми намерите място в полета до Женева в 13:55? — попита той, като се стараеше да не звучи съвсем отчаян.

— Носите ли багаж? — попита жената.

— Не, никакъв.

Тя провери в компютъра и каза:

— Още не са затворили изхода, така че най-вероятно ще успеете. Бизнес класа или икономична?

— Икономична. — Не искаше Хюго и жената да го видят.

— Прозорец или пътека?

— Прозорец.

— Ще ви струва двеста и седемнадесет паунда.

— Благодаря — отвърна Дани и ѝ подаде кредитна карта.

— Мога ли да видя задграничния ви паспорт?

Никога не беше имал задграничен паспорт.

— Паспорта ми?

— Да, сър.

— О, не! Мисля, че съм го забравил вкъщи.

— В такъв случай едва ли ще успеете да хванете самолета.

— Идиот, идиот — измърмори Дани.

— Моля?

— Не, вие. На себе си говоря.

Жената се усмихна.

Дани се обърна ѝ бавно напусна сградата. Чувстваше се напълно безпомощен. Не забеляза Хюго и жената, които преминаха през

вратата с надпис „Заминаващи, разрешено само за пътници“, за разлика от мъжа, който наблюдаваше отстрани и него, и тях.

Хюго натисна зеления бутон на мобилния си телефон точно когато по високоговорителите обявиха:

— Последно повикване за пътниците с полет ВА0732 до Женева. Моля да се отправите към изход деветнайсет.

— Проследи ви от „Сотбис“ до хотела и оттам до „Хийтроу“.

— А качи ли се в самолета?

— Не, не си носеше паспорта.

— Типично за Ник. Къде е сега?

— Връща се в Лондон, което означава, че имате преднина от двадесет и четири часа.

— Да се надяваме, че ще ни стигнат, а ти не го изпускай от очи.

Хюго изключи телефона си и двамата с Маргарет тръгнаха да се качат на самолета.

— Да не би да открихте още някоя семейна ценност, сър Никълъс? — с надежда в гласа попита господин Блъндел.

— Не, интересува ме обаче дали имате копие на пощенския плик, който продадохте днес сутринта?

— Да, разбира се. Пазим снимки на продадените екземпляри, в случай че по-късно възникне спор.

— А може ли да я видя? — попита Дани.

— Проблем ли има?

— Не, просто искам да проверя адреса.

— Разбира се — рече Блъндел, натисна няколко клавиша на компютъра си и след секунди на екрана се появи снимка на пощенския плик. Акционерът завъртя монитора така, че Дани също да го види.

Baron de Coubertin
25 rue de la Croix — Rouge
Geneve
La Suisse

Дани си записа името и адреса.

— Знаете ли дали барон Дьо Кубертен е бил сериозен колекционер на марки?

— Доколкото ми е известно, не — отговори господин Блъндел.

— Но пък синът му е основал една от най-успешните банки в Европа.

— Идиот — измърмори Дани. — Пълен идиот — повтори и тръгна да си ходи.

— Надявам се, че не сте разочарован от сутрешния търг, сър Никълъс — обади се господин Блъндел зад гърба му.

Дани се обърна.

— Не, ни най-малко. Извинете ме, господин Блъндел. Благодаря ви за всичко.

Още един от онези моменти, когато трябваше да се държи като Ник, но да разсъждава като Дани.

Първото, което направи, щом се върна в къщата, бе да потърси паспорта на Ник. Моли знаеше точно къде се намира.

— Между другото — започна тя, — господин Фрейзър Мънро ви търси и помоли да му се обадите.

Дани се затвори в кабинета, набра Мънро и му разказа всички събития от сутринта. Възрастният адвокат изслуша клиента си, но не направи никакъв коментар.

— Радвам се, че се обадихте — най-сетне каза той. — Защото имам новини за вас, но мисля, че не е разумно да ги обсъждаме по телефона. Чудех се кога планирате идване в Шотландия?

— Мога да хвана нощния влак довечера — отговори Дани.

— Хубаво. И ще е добре да си носите задграничния паспорт.

— За Шотландия?

— Не, сър Никълъс. За Женева.

Секретарката на управителя покани господин и госпожа Монкрийф в заседателната зала.

— Управителят ще дойде всеки момент — съобщи им тя. — Желаете ли чай или кафе, докато чакате?

— Не, благодаря — отвърна Маргарет, а мъжът ѝ започна да крачи нервно из залата.

Тя се настани до дългата дъбова маса на един от шестнайсетте стола, изработени по дизайн на Чарлз Рене Макинтош, и се почувства у дома си. Бледосините стени бяха покрити с портрети на предишните управители в цял ръст, което създаваше усещане за богатство и стабилност. Когато секретарката затвори вратата след себе си, Маргарет се обърна към Хюго:

— Успокой се. Последното, което ни трябва сега, е управителят да си помисли, че не си убеден в правото си на наследник. Ела тук и седни.

— Всичко е наред, момиче — отговори ѝ той, но продължи с обиколките. — И все пак не забравяй, че цялото ни бъдеще зависи от изхода на тази среща.

— Още една причина да се държиш спокойно и да мислиш трезво. Трябва да изглеждаш така, сякаш си дошъл да потърсиш това, което ти принадлежи по право — продължи тя и в този момент вратата в дъното се отвори.

В залата влезе възрастен господин. Макар да бе прегърбен и да се движеше с помощта на сребърен бастун, около него витаеше особена аура и веднага ставаше ясно, че несъмнено това е управителят на банката.

— Добро утро, господин и госпожо Монкрийф — поздрави ги той и се здрависа и с двамата. — Казвам се Пиер дьо Кубертен и за мен е удоволствие да се запозная с вас. — В английския му нямаше и следа от акцент. Настани се на стола в единия край на масата под портрет на възрастен мъж, който, ако не бяха гъстите сиви мустаци, щеше да е пълно негово копие. — С какво мога да ви бъда полезен?

— Тук съм, за да получа наследството от баща си — обясни Хюго.

По изражението на управителя не пролича, че той знае за кого става въпрос.

— Бихте ли ми казали името на баща си?

— Сър Алегзандър Монкрийф.

— Какво ви кара да смятате, че баща ви е бил клиент на нашата банка?

— Това не беше тайна в семейството ни — отговори Хюго. — Много пъти е споменавал пред мен и брат ми за дългогодишните ви взаимоотношения и че освен всичко останалото, вашата банка съхранява уникалната му колекция от марки.

— Имате ли някакви доказателства, които потвърждават твърдението ви?

— За съжаление не. Баща ми не желаше да оставя писмени доказателства, като имате предвид данъчните закони в родината ми, но по думите му вие би трябвало да сте наясно със случая.

— Разбирам — съгласи се Кубертен. — Предполагам все пак, че ви е дал номер на сметка в нашата банка?

— Не — отговори Хюго и в гласа му се долови нотка на нетърпение. — Но разговарях със семейния ни адвокат, който ме увери, че тъй като след смъртта на брат ми съм единствен наследник на баща ни, вие нямате право да ми откажете това, което ми се полага.

— Това най-вероятно е така — потвърди отново Дьо Кубертен. — И все пак бих искал да ви попитам дали притежавате някакви документи, които да подкрепят искането ви?

— Да, имам — отговори Хюго, отвори куфарчето си и извади пощенския плик, който бе купил на търга. Подаде го на управителя и добави: — Това ми беше оставено от баща ми.

Дьо Кубертен се загледа в плика, адресиран до дядо му.

— Очарователно — най-сетне каза той. — За съжаление не доказва, че дядо ви е имал сметка в нашата банка. Може би е най-добре да ми дадете малко време да проверя случая. Бихте ли ме извинили? — Стана бавно от стола, поклони се и напусна залата, без да каже нито дума повече.

— Прекрасно знае, че банката му е имала взаимоотношения с баща ти — каза Маргарет, — но по някаква причина иска да спечели

време.

— Добро утро, сър Никълъс — поздрави го Фрейзър Мънро и стана от стола зад бюрото си. — Надявам се, че пътувахте добре.

— Щях да пътувам по-добре, ако не знаех, че в момента чичо ми е в Женева и се опитва да ме лиши от наследството ми.

— Не се притеснявайте — успокои го Мънро. — Доколкото познавам швейцарските банкери, никога не биха избързали с подобно решение. Ще стигнем в Женева точно навреме. Сега обаче трябва да обсъдим някои други въпроси.

— Проблема, който не искахте да обсъждаме по телефона, предполагам? — попита Дани.

— Точно така — потвърди Мънро. — Боя се, че не нося добри новини. Вашият чичо сега твърди, че дядо ви е направил второ завещание, само седмици преди да почине, в което ви обезнаследява и оставя всичките си имоти на баща ви.

— Имате ли копие на това завещание?

— Да, имам — отговори Мънро. — Но понеже не бях доволен от копие, получено по факса, отидох до Единбург, където се срещнах с адвокат Галбrait и поисках да видя оригинала.

— И какво е мнението ви?

— Първото нещо, което сравних, беше подписът на дядо ви — обясни Мънро.

— И? — нетърпеливо попита Дани.

— Не мога да съм абсолютно сигурен, но ако е фалшив, е дяволски добре направен. Не открих нищо нередно в хартията или панделката, които са същите като използваните от дядо ви при първото завещание.

— Може ли да стане по-зле?

— Боя се, че да — отговори Мънро. — Галбrait спомена и за писмо, което дядо ви е изпратил на баща ви малко преди смъртта си.

— А показва ли ви го?

— Да. Беше напечатано на машина, което ме изненада, защото дядо ви винаги пишеше писмата си на ръка; нямаше доверие на техниката. Смяташе пишещите машини за модерното откритие, което ще сложи край на изящния краснопис.

— А какво пишеше в писмото? — попита Дани.

— Пише, че е решил да ви лиши от наследство и затова оставя цялото си имущество на баща ви. Доста хитро замислено.

— Хитро?

— Да. Ако имуществото бе оставено поравно на двамата му сина, щеше да изглежда доста подозрително, тъй като всички знаят, че с чичо ви не си говореха от години.

— А по този начин чичо Хюго пак получава всичко, защото баща ми пък го определя за свой наследник — довърши Дани. — Но вие казахте „хитро“. Имате ли подозрения, че дядо ми не е авторът на писмото?

— Разбира се, че имам — отвърна Мънро. — И не само защото е напечатано на машина. Написано е на хартия от тази, която дядо ви използваше — разпознах я веднага — но по някаква необяснима причина само първият лист е напечатан, а на втория с почерка на дядо ви пише само: *Това е личното ми желание и се надявам двамата да се съобразите с него. Ваш любящ баща, Александър Монкрийф*. На първата страница е описано самото завещание, а втората е абсолютно същата като тази в първото му завещание. Доста голямо съвпадение.

— Но това едва ли би послужило като доказателство...

— Боя се, че не. Макар да имаме достатъчно основания да се съмняваме в истинността му, завещанието е написано на хартията на дядо ви, на неговата пишеща машина, а почеркът на втория лист несъмнено е автентичен. Не мисля, че ще се намери съд, който да се съгласи да разгледа подобно дело. И това не е всичко — продължи Мънро. — Чичо ви е поискал да издадат забранителна заповед срещу вас.

— Забранителна заповед? — невярващо повтори Дани.

— Явно не му стига, че получава имението в Шотландия и къщата в Лондон, но сега настоява да освободите къщата в срок от тридесет дни. В противен случай ще ви връчи съдебна заповед и ще изисква наем, равен на обичайния в района от деня на настаняването ви в неговия имот.

— Значи съм загубил всичко — въздъхна Дани.

— Не точно — каза Мънро. — Макар да съм съгласен, че нещата не изглеждат добре у дома, ако става въпрос за Женева — ключът все още е във вас. А се съмнявам, че банката ще поеме риска да предаде

колекцията на дядо ви на човек, който не разполага с ключа. — Замълча за момент, след което продължи: — А и съм сигурен в едно — ако дядо ви беше жив, нямаше да стои със скръстени ръце в подобна ситуация.

— Нито пък аз — отвърна Дани. — Ако имах парите да се справя с Хюго. Истината е, че въпреки вчерашната продажба на търга, е въпрос на седмици, докато чичо ми повдигне и обвинение в банкрут.

Господин Мънро се усмихна за първи път тази сутрин.

— Очаквах подобно развитие на нещата, сър Никълъс, затова вчера следобед заедно с партньорите ми обсъдихме ситуацията. — Той се покашля. — Всички единодушно решихме, че бихме могли да нарушим една от дългогодишните традиции във фирмата и да не ви издаваме нови сметки, докато случаят не бъде успешно приключен.

— Но ако загубя делото в съда — а повярвайте ми, господин Мънро, аз имам опит в такава ситуация — това означава, че завинаги ще съм затънал в дългове към вас.

— Ако *ние* загубим делото в съда — натърти Мънро, — ви уверявам, че пак няма да дължите нищо, защото фирмата ни е много задължена на дядо ви.

След няколко минути управителят се върна в залата и зае мястото си срещу бъдещите си клиенти. Усмихна се и заговори:

— Господин Монкрийф, получих потвърждение, че баща ви наистина е бил клиент на нашата банка. Сега се налага да проверим твърдението ви, че сте негов единствен наследник.

— Мога да ви представя всички необходими документи за това — уверено заяви Хюго.

— Като начало, мога ли да видя паспорта ви, господин Монкрийф?

— Да, разбира се. — Той отвори куфарчето и подаде паспорта си на управителя.

Дьо Кубертен обърна на страницата със снимката и известно време я разучава, преди да го върне на Хюго.

— Носите ли смъртния акт на баща си?

— Да. — Хюго извади документ от куфарчето си и го подаде на възрастния мъж.

Този път управителят отдели повече време на документа, след което го върна обратно.

— А у вас ли е смъртният акт на брат ви? — Хюго му подаде и него.

Управителят внимателно го изчете.

— Ще ми трябва и завещанието на брат ви, в което ви посочва като негов единствен наследник.

Хюго го извади от куфарчето. Галбrait му беше подготвил всичко.

Дьо Кубертен мълчаливо прочете завещанието на Ангъс Монкрийф.

— Дотук всичко изглежда наред — най-сетне каза той. — И най-важното, разполагате ли със завещанието на баща ви?

— Не само завещанието, подписано и подпечатано шест седмици преди смъртта му, но ви нося и писмо, адресирано до брат ми Ангъс и мен, и прикрепено към завещанието — обясни Хюго, като подаде и двата документа, но Дьо Кубертен не прояви никакъв интерес към тях.

— И накрая, господин Монкрийф, трябва да ви запитам дали сред завещаните ви вещи намерихте и ключ?

Хюго се поколеба.

— Със сигурност имаше ключ — за първи път се обади Маргарет. — За съжаление не успяхме да го открием, макар че съм го виждала много пъти през годините. Доста малък, сребърен и доколкото помня, има изписан номер.

— А случайно да си спомняте номера, госпожо Монкрийф?

— За съжаление не — след кратка пауза призна Маргарет.

— В такъв случай съм сигурен, че ще проявите разбиране за колебанието на банката — каза Дьо Кубертен. — Без ключа сме поставени в доста неизгодно положение. И все пак — продължи той, като не даде възможност на Маргарет да го прекъсне — ще помоля нашите експерти да прегледат завещанието, което е обичайната ни практика в подобни случаи. Ако заключат, че е автентично, ще ви предадем имуществото на сър Александър Монкрийф.

— И колко време ще отнеме това? — допита Хюго, който беше наясно, че Ник много скоро ще научи къде са и какво са замислили.

— Ден, ден и половина най-много — отговори управителят.

— В такъв случай кога да дойдем отново? — попита Маргарет.

— За по-сигурно нека се уговорим за утре в три часа следобед.

— Благодаря ви — отговори Маргарет. — Ще чакаме с нетърпение.

Джо Кубертен изпрати господин и госпожа Монкрийф до изхода, но единственото, което коментираха, бе времето.

— Имате билет за бизнес класа в полет на „Бритиш Еървейз“ до Барселона — съобщи Бет. — Ще летите от „Хийтроу“ в неделя вечерта и ще отседнете в „Артс хотел“. — Тя подаде на шефа си папка, която съдържаха всички необходими документи за пътуването, включително списък на препоръчвани ресторанти, заедно с карта указател на града. — Конференцията започва в девет сутринта в понеделник, ще я открие международният президент Дик Шъруд. Вие ще сте настанен на подиума заедно с останалите вицепрезиденти. Организаторите помолиха да сте в залата в осем и четирийсет и пет.

— А хотелът далече ли е от конферентния център? — попита господин Томас.

— Не, от другата страна на улицата е — обясни Бет.

— Има ли още нещо?

— Само едно — отговори Томас. — Искаш ли да дойдеш с мен?

Бет се изненада, а това не се удаваше често на господин Томас.

— Винаги съм искала да видя Барселона — призна тя.

— Ето, сега имаш възможност да го направиш — отговори шефът ѝ и се усмихна сърдечно.

— А ще има ли какво да върша, докато съм там?

— Като начало, можеш да се погрижиш да не закъснея в понеделник сутринта. — Бет не отговори. — Или да си починеш, за разнообразие — добави той. — Можем да отидем на опера, ще посетим родното място на Миро. Ще разгледаме музея „Тисен“ в Мадрид, ще видим ранните творби на Пикасо. А и съм чувал, че храната е...

Нали знаеш, че господин Томас те харесва, сети се тя за думите на Дани и се усмихна.

— Много мило от ваша страна, господин Томас, но мисля, че ще е по-добре да остана тук и да се грижа за офиса, докато отсъствате.

— Бет — започна шефът ѝ, облегна се в стола си и скръсти ръце, — ти си умна и хубава млада жена. Не смяташ ли, че Дани би искал от време на време да се наслаждаваш на живота? Господ ми е свидетел, че си го заслужила.

— Много ви благодаря за загрижеността, господин Томас, но не мисля, че съм готова да...

— Разбирам — прекъсна я господин Томас. — Напълно те разбирам. И предпочитам да изчакам, докато си готова. Още не мога да изчисля какво толкова е притежавал Дани, за да мога да наддам над него.

Бет се засмя.

— Ами нещо като операта, хубавото вино, галериите — обясни тя. — Но дори и тогава няма победите Дани Картрайт.

— Е, аз обаче нямам намерение да се отказвам. Може пък да успея да те склоня догодина да дойдеш с мен в Рим, където ще се проведе конференцията и ще е мой ред да съм президент.

— Караваджо — тихо изрече Бет.

— Караваджо? — озадачено повтори Томас.

— Дватамата с Дани мислехме да отидем на меден месец в Сен Тропе. Но после съкилийникът му Ник Монкрийф му разказа за Караваджо и едно от последните неща, които Дани ми обеща, преди да почине — Бет не можеше да изрече думите „да се самоубие“, — беше, че ще ме заведе в Рим, за да се запозная със сеньор Караваджо.

— Значи аз нямам никакъв шанс? — попита господин Томас.

Бет не отговори.

По-късно същата вечер Дани и господин Мънро кацнаха на летището в Женева. Щом преминаха през паспортните проверки, Дани се впусна да търси такси. Краткото пътуване из града приключи, когато шофьорът паркира пред хотел „Ле Арме“, разположен в стария град, близо до катедралата — по негова препоръка.

Мънро се беше обадил на Дьо Кубертен, преди да отлетят. Управителят на банката се съгласи да ги приеме на следващата сутрин в десет. На Дани му се струваше, че старецът доста се забавлява с цялата тази история.

По време на вечерята господин Мънро — на Дани не му минаваше през ума да го нарече Фрейзър — го запозна със списъка от документи, които според него щяха да поискат в банката.

— Липсва ли някой? — попита накрая Дани.

— Разбира се, че не — отговори Мънро. — Освен ако не сте забравили ключа.

Хюго вдигна слушалката на телефона на нощното шкафче.

— Взе нощния влак до Единбург и оттам пътува до Дънброут — докладва гласът от другата страна.

— За да се срещне с Мънро, несъмнено.

— Да, в офиса му в десет сутринта.

— А след това върна ли се в Лондон?

— Не, с Мънро напуснаха офиса, отидоха до летището и хванаха полет на „Бритиш Еървейз“ за Женева. Трябва да са кацнали преди около час.

— Ти със същия полет ли пътува?

— Не — отговори гласът.

— Защо? — ядно попита Хюго.

— Не си носех задграничния паспорт.

Хюго постави обратно слушалката и погледна към жена си, която спеше. Реши да не я буди.

Дани лежеше буден в леглото и обмисляше неизгодното положение, до което се бе докарал. Вместо да отмъсти на старите си врагове, той си бе създал нови, които бяха готови на всичко, за да го поставят на колене.

Стана рано, взе си душ, облече се и слезе в ресторанта за закуска, където завари Мънро седнал на маса в единия ъгъл с купчина документи до чинията си. През следващите четиридесет минути преговориха всички въпроси, които според Мънро Дьо Кубертен щеше да зададе. Дани престана да слуша адвоката си, когато в ресторанта влезе едър мъж, който се насочи право към масата до прозореца с изглед към катедралата.

— Ако Дьо Кубертен ви зададе този въпрос, сър Никълъс, какво ще му отговорите? — питаше Мънро.

— Струва ми се, че най-известният колекционер на марки в света е решил да ни прави компания за закуска — прошепна Дани.

— Да разбирам ли, че вашият приятел Джийн Хънсакър е сред нас?

— Абсолютно вярно. Не мога да повярвам, че е съвпадение.

— Разбира се, че не е — отговори Мънро. — Със сигурност е наясно, че и чичо ви е тук.

— И какво да правя сега? — попита Дани.

— За момента нищо — посъветва го Мънро. — Хънсакър ще продължи да кръжи като лешояд, докато разбере кой е легитимният наследник на колекцията, и тогава ще се впусне да плячкосва.

— Доста е едър за лешояд — отбеляза Дани. — Но схванах идеята ви. А какво да му кажа, ако започне да ме разпитва?

— Нищо, преди да е минала срещата ни в банката.

— Но Хънсакър ми помогна много и се държа дружелюбно при срещата ни. Освен това стана ясно, че предпочита да работи с мен и да не се занимава с Хюго.

— Не се самозалъгвайте. Хънсакър ще се спазари с онзи, когото Дьо Кубертен определи за законен наследник на колекцията на дядо ви.

Вероятно вече е направил предложение и на чичо ви. — Мънро стана от масата и напусна ресторанта, без дори да погледне към Хънсакър. Дани също го последва във фоайето на хотела.

— Колко време ще ни отнеме да стигнем до банката с такси? — Мънро попита пиколото.

— Три-четири минути, зависи от трафика.

— А ако отидем пеша?

— Три минути.

Сервитьорът почука тихо на вратата.

— Румсървис — обяви той, преди да влезе.

Сервира закуската на масата в центъра на стаята и постави брой на „Телеграф“ до една от чиниите; това бе единственият вестник, който Маргарет Монкрийф четеше, в случай че не можеше да намери „Скотсман“. Хюго се разписа на сметката, а жена му се настани до масата и наля кафе в двете чаши.

— Мислиш ли, че ще успеем, момичето ми, въпреки че ключът не е у нас? — попита я Хюго.

— Ако сметнат завещанието за истинско, няма да имат избор — отговори тя. — Освен ако не искат да бъдат въввлечени в дълги съдебни дела. И както знаеш, анонимността е мантрата на швейцарските банкери, можеш да си сигурен, че ще са готови на всичко, за да избегнат публичен процес.

— Няма да открият нищо нередно в завещанието — заяви Хюго.

— Обзалагам се, че до довечера колекцията на баща ти ще е наша и единственото, което ще трябва да направиш, е да се договориш за цената с Хънсакър. Той ти предложи четиридесет милиона на погребението на баща ти, но съм убедена, че ще се съгласи и на петдесет — отговори Маргарет. — Всъщност вече помолих адвокатите ни в Шотландия да подготвят договор с тази сума.

— Сигурно си ги накарала да подготвят два екземпляра в зависимост от това кой ще получи колекцията — сопна се Хюго. — Защото Ник със сигурност вече се е досетил какво правим тук.

— Но той не може да направи нищо — възкликна Маргарет. — Не и докато е закотвен в Англия.

— Нищо не му пречи да се качи на следващия самолет. Даже не бих се учудил, ако вече е тук — смотолеви Хюго, не искаше да признае пред жена си, че Ник наистина е в Женева.

— Очевидно забравяш, Хюго, че не му е разрешено да напуска страната, докато е пуснат условно.

— Ако бях на негово място, бих поел този риск на цената от петдесет милиона — настоя Хюго.

— Ти, може би, но не и Ник. Той никога не би нарушил заповед. Освен това е въпрос на едно телефонно обаждане Дьо Кубертен да прецени с коя част от семейство Монкрийф иска да върти бизнес — тази, която ще го заведе в съдебната зала, или тази, която ще прекара следващите четири години в затвора.

Макар че Дани и Мънро пристигнаха в банката малко по-рано, секретарката на управителя вече ги очакваше в приемната, за да ги заведе до заседателната зала. След като се настаниха, тя им предложи английски чай.

— Не бих опитал вашия английски чай, благодаря ви — отказа й Мънро и сърдечно се усмихна. Дани се почуди дали тя изобщо разбра и дума от шотландския му акцент, камо ли пък да оцени чувството му за хумор.

— Две кафета, ако обичате — каза той, секретарката се усмихна и излезе.

Дани разглеждаше с възхищение портрета на основателя на съвременните Олимпийски игри, когато вратата се отвори и настоящият управител на банката влезе.

— Добро утро, сър Никълъс — поздрави той и подаде ръка на Мънро.

— Не, не, аз съм Фрейзър Мънро, адвокатът на сър Никълъс.

— Съжалявам много! — Възрастният мъж се опита да прикрие смущението си и се здрависа с Дани. — Извинявам се — повтори той.

— Няма за какво, бароне — отговори Дани. — Разбираема грешка.

Дьо Кубертен леко му се поклони.

— Също като мен и вие сте внук на велик мъж. — Покани ги да седнат и попита: — Какво мога да направя за вас?

— Имах честта да представлявам покойния сър Алгзандър — започна Мънро. — А сега съветвам внука му, сър Никълъс. — Дьо Кубертен кимна. — Тук сме, за да получим наследството, което му се полага. — Мънро отвори куфарчето си и постави на масата един паспорт, смъртен акт и завещанието на сър Алгзандър.

— Благодаря ви — отвърна Дьо Кубертен, но дори не погледна документите. — Сър Никълъс, мога ли да попитам дали у вас е ключът, оставен ви от дядо ви?

— Да — отговори Дани. Разкопча верижката на врата си и подаде ключа на възрастния мъж.

Той го разглежда известно време, след което го върна на Дани. Изправи се от стола си и каза:

— Последвайте ме, господа.

— Не казвайте нито думичка — прошепна Мънро, докато вървяха след Дьо Кубертен. — Очевидно той следва инструкциите на дядо ви.

Тръгнаха по тесен коридор, окичен с още маслени портрети на партньори на банката и стигнаха до малък асансьор. Когато вратата се отвори, банкерът отстъпи встрани, за да влязат първо клиентите, последва ги и натисна бутона за втори подземен етаж. Когато вратата се отвори отново, той повтори:

— Последвайте ме, господа.

Мекото светлосиньо тук бе заменено от безлична охрана, а по стените не се виждаха маслени портрети. В края на коридора стигнаха до метална решетъчна врата, която навя неприятни спомени на Дани. Охраната я отключи в мига, в който видя управителя, и ги придружи, докато стигнаха до масивна стоманена врата с две ключалки. Дьо Кубертен извади ключ от джоба си, пхна го в горната ключалка и го завъртя. Кимна на Дани, който вкара неговия ключ в долната и също го завъртя. Тогава охраната отвори тежката врата.

На пода, точно зад прага, имаше дебела пет сантиметра жълта линия. Дани я прекоси и се озова в малка квадратна стая, с рафтове от пода до тавана, претрупани с подвързани в кожа класьори. На всяка етажерка имаше етикет с годината, от 1840-а до 1992-ра.

— Моля, заповядайте — покани придружителите си Дани, след което взе дебел кожен класьор от най-горния рафт и започна да го прелиства.

Мънро го последва, но Дьо Кубертен остана на мястото си.

— Извинявам се — започна той, — но не ми е разрешено да премина зад жълтата линия — правило на банката. Надявам се да бъдете така любезни да съобщите на охраната, когато решите да си тръгнете, след което ще ви очаквам в заседателната зала.

Следващия половин час Дани и Мънро прелистваха класьор след класьор. Започваха да разбират защо Хънсакър бе долетял чак от Тексас.

— Едва сега ми стана ясно — измърмори Мънро, докато разглеждаше каталог с марки от по четиридесет и осем пенита.

— Вижте това — каза Дани и му подаде единствената кожена книга, на която нямаше отбелязана година.

Мънро запрелиства страниците, изписани с познатия му спретнат калиграфски почерк — колона след колона описваше кога, къде и от кого е закупена всяка марка, както и цената ѝ. Подаде обратно изчерпателния каталог на Дани и предложи:

— По-добре да прегледате цифрите внимателно, преди да се срещнете с Хънсакър.

Господин и госпожа Монкрийф бяха поканени в заседателната зала, където Дьо Кубертен вече бе заел централното място, а от двете му страни седяха по трима негови колеги. И седмината се изправиха и изчакаха Монкрийф да седнат.

— Благодаря ви, че ни разрешихте да прегледаме завещанието на покойния ви баща — започна Дьо Кубертен. — Както и придружаващото го писмо. — Хюго се усмихна. — Налага се обаче да ви информирам, че по мнението на нашите експерти то е невалидно.

— Да не намекувате, че е фалшиво? — ядосано попита Хюго и се изправи на крака.

— И за миг не намеквам, че вие сте знаели, че е фалшиво, господин Монкрийф. Така или иначе преценихме, че тези документи не отговарят на изискванията на нашата банка. — Подаде му завещанието и писмото през масата.

— Но... — започна Хюго.

— Бихте ли ни казали какво ви накара да отхвърлите искането на съпруга ми? — тихо попита Маргарет.

— Не, госпожо, не бихме.

— Тогава очаквайте обаждане от адвокатите ни по-късно днес — заяви тя, събра документите, прибра ги в куфарчето на съпруга си и стана от стола.

И седмината членове на борда се изправиха на крака, докато секретарката на управителя изпрати семейство Монкрийф.

48.

На следващата сутрин Фрейзър Мънро отиде в стаята на Дани и завари клиента си седнал с кръстосани крака на пода, по халат. Беше заобиколен от разпилени листове, лаптоп и калкулатор.

— Извинете, ако ви притеснявам, сър Никълъс. Може би да дойда по-късно?

— Не, не. — Дани скочи от мястото си. — Заповядайте.

— Предполагам, успяхте да се наспите — каза адвокатът, докато разглеждаше документите на земята.

— Изобщо не съм си лягал — призна Дани. — Цяла нощ се занимавах със сметки.

— Значи сега сте по-наясно? — попита Мънро.

— О, да. Но съм убеден, че Джийн Хънсакър не е загубил и една нощ от съня си в чудене точно колко струва колекцията.

— Значи вече имате представа...

— Да — прекъсна го Дани. — Колекцията се състои от двайсет и три хиляди сто и единайсет марки, събирани в период от седемдесет години. Дядо ми е купил първата си марка през 1920-а, когато е бил на тринадесет и е продължил до 1998-а, само няколко месеца преди да почине. Похарчил е общо 13 729 412 паунда.

— Не се учудвам, че Хънсакър смята колекцията на дядо ви за най-ценната в света — отбеляза Мънро.

Дани кимна.

— Някои от марките са изключително ценни. Например има американска от 1901 година на стойност един цент с „обърнат център“, хавайска синя, два цента, от 1851 година, и една от Нюфаундленд, две пени, яркочервена, за която през 1978 година е платил 150 000 долара. Но безспорно най-ценната е от Британска Гвиана, с цена един цент, черно и пурпурно, издадена през 1856 година, която дядо ми е закупил на търг през април 1980-а за сумата от 800 000 долара. Това са добрите новини — добави Дани. — Не толкова добрата новина е, че би отнело година, ако не и повече, за да се оцени всяка марка поотделно. От друга страна, ние пак сме в по-изгодна ситуация, защото Хънсакър

едва ли ще иска да чака година, понеже, както научих от една интересна статия, запазена от дядо ми, той има сериозен конкурент — господин Томоджи Уатанаби, колекционер от Токио. — Дани извади изрязаната от списание „Тайм“ статия. — Спорно е кой от двамата притежава втората по ценност колекция в света. Този спор ще приключи в момента, в който един от тях се сдобие с това тук — завърши той и вдигна каталога.

— Предполагам, че тази информация ви поставя в много изгодно положение — отбеляза Мънро.

— Най-вероятно — съгласи се Дани. — Проблемът е, че когато става въпрос за такива суми — а по груби сметки тази колекция струва около петдесет милиона долара — няма много хора в света, които да могат да си позволят да наддават. Даже смятам, че в нашия случай има само двама кандидати, поради което не бива твърде дълго да ги разигравам.

— Вече тотално се обърках — призна Мънро.

— Е, да се надяваме, че аз няма да се объркам, щом играта на покер започне, защото имам чувството, че следващият, който почука на тази врата, ще е или келнерът със закуската ни, или Джийн Хънсакър, готов да купи колекцията, за която копнее от петнайсет години. Затова сега ще си взема душ и ще се преоблека. Не ми се иска да ме заvari по халат и да се досети, че цяла нощ съм изчислявал каква сума да му поискам.

— Адвокат Галбрайт, ако обичате.

— За кого да предам?

— Хюго Монкрийф.

— Веднага ви свързвам, господине.

— Как вървят нещата в Женева? — бяха първите думи на Галбрайт.

— Тръгваме си с празни ръце.

— Какво? Не е възможно! Притежаваш всички документи, необходими да получиш наследството, включително и завещанието на баща ти.

— Дьо Кубертен заяви, че завещанието е невалидно, и на практика ни изхвърли от кабинета си.

— Наистина нищо не разбирам — призна Галбrait, който звучеше искрено изненадан. — Проверих завещанието във всички инстанции и бяха единодушни, че е истинско.

— Е, Дьо Кубертен очевидно не е на това мнение. Затова ти се обаждам — да те питам какъв ще е следващият ни ход?

— Веднага ще се обадя на Дьо Кубертен и ще му съобща, че ще заведем дела и в Лондон, и в Женева. Това поне би трябвало да го спре да предаде наследството другиму, преди автентичността на завещанието да се реши в съда.

— Може би е време да задействаш и другия план, който обсъждахме, преди да тръгна насам.

— Разбира се — съгласи се Галбrait. — Трябва ми само номерът на полета на племенника ви.

— Прав бяхте — заяви Мънро, когато Дани излезе от банята двайсет минути по-късно.

— За какво? — попита Дани.

— Следващият, който почука на вратата, беше келнерът — усмихна се Мънро, а Дани се настани на масата. — Умен млад мъж, който на драго сърце ми поднесе много полезна информация.

— Значи не е бил швейцарец — отвърна Дани и разгъна салфетката в скута си.

— Изглежда — продължи Мънро, — че господин Хънсакър е пристигнал в хотела преди два дни. Управителят е изпратил лимузина да го посрещне на летището, където е кацнал с личния си самолет. Младият господин беше така любезен да ми съобщи също, в замяна на моите десет франка, че престоят за Хънсакър тук не е фиксиран.

— Сериозна инвестиция — отбеляза Дани.

— Още по-интересното в случая е, че същата лимузина вчера е закарала господин Хънсакър до банка „Дьо Кубертен“, където той е провел четирийсетминутна среща.

— За да разгледа колекцията несъмнено — предположи Дани.

— Не мисля — отвърна Мънро. — Дьо Кубертен не би допуснал никого в трезора без ваше разрешение. Това би нарушило всички правила на банката. Освен това не е и необходимо.

— Защо? — попита Дани.

— Със сигурност си спомняте, че когато дядо ви изложи колекцията си по случай осемдесетата си годишнина в „Смитсониън“ във Вашингтон, един от първите посетители беше самият Хънсакър.

— И какво друго каза келнерът?

— Господин Хънсакър в момента закусва в стаята си на горния етаж и очаква да почукате на вратата му.

— Ще има да почака — отвърна Дани. — Не смятам аз да правя първия ход.

— Жалко — отговори Мънро. — С нетърпение очаквам срещата ви. Веднъж имах привилегията да присъствам на преговори, в които участваше дядо ви. Тръгнах си с усещането, че съм напълно разбит — а бях на *негова* страна.

Дани се засмя. В същия момент някой почука на вратата.

— По-скоро, отколкото очаквах — измърмори Дани.

— Може да е чичо ви Хюго с поредната призовка — предположи Мънро.

— Или пък келнерът, дошъл да отнесе чиниите. Който и да е, трябва да събере документите от пода. Не искам Хънсакър да види, че досега съм пресмятал колко да му поискам.

И двамата коленичиха и започнаха да събират разпилените листове.

Отново се почука на вратата, този път по-силно. Дани се скри в банята с документите, а Мънро отвори вратата.

— Добро утро, господин Хънсакър, радвам се да ви видя. Запознахме се във Вашингтон — рече адвокатът и протегна ръка, но тексасецът влезе покрай него в стаята и се огледа за Дани.

След секунди вратата на банята се отвори и Дани се появи, облечен в халат с инициалите на хотела. Прозя се и се протегна.

— Каква изненада, господин Хънсакър! На какво дължим тази чест?

— Глупости, изненада — отвърна Хънсакър. — Вчера сутринта ме видя на закуска — мен трудно можеш да ме пропуснеш. И си спести игричките с прозяването, защото знам, че вече ви е била сервирана закуска — добави той и погледна към масата.

— Струваше ви десет франка, предполагам — усмихна се Дани. — И какво ви води в Женева? — попита той и се настани в единствения удобен стол в стаята.

— Дяволски добре знаеш защо съм тук — отговори Хънсакър и запали пурата си.

— Етажът е за непущачи — напомни му Дани.

— Глупости — изруга Хънсакър и тръсна пепелта на килима. — Е, колко искаш?

— За какво, господин Хънсакър?

— Не си играй с мен, Ник. Кажй колко искаш?

— Ще призная, че точно преди да дойдете, обсъждах въпроса с моя адвокат и той мъдро ме посъветва да не избързвам.

— И какво ще чакаш? Ти не се интересуваши от марки.

— Така е — съгласи се Дани. — Но със сигурност има други, които се интересуват.

— Като например?

— Господин Уатанаби.

— Блъфираш!

— И той каза същото, като му споменах вашето име.

— Вече си разговарял с Уатанаби?

— Не лично — призна Дани. — Но очаквам да ми се обади всеки момент.

— Кажй ми каква цена искаш.

— Шестдесет милиона долара — отвърна Дани.

— Ти си луд. Това е два пъти повече, отколкото струва колекцията. И аз съм единственият човек на света, който може да си позволи да даде толкова пари за нея. Точно един телефонен разговор ще ти стигне, за да разбереш, че Уатанаби не ми е конкурент.

— В такъв случай ще продам колекцията на части — отвърна му Дани. — Господин Блъндел ме увери, че „Сотбис“ могат да ми осигурят доживотен доход, без да се налага да наводнявам пазара. А по този начин и двамата с Уатанаби ще имате възможност да подберете точно кои екземпляри да добавите към колекциите си.

— А ти ще плащаш по десет процента за всяка продажба — отбеляза Хънсакър, като го сочеше с пурата си.

— Да не забравяме обаче и двайсетте процента от купувача за „Сотбис“ — контрира го Дани. — Нека погледнем фактите в очите, Джийн — аз съм с трийсет години по-млад от вас, така че нямам причини да бързам.

— Аз бих платил петдесет милиона — предложи Хънсакър.

Дани беше очаквал пазаренето да започне от четиридесет милиона, но с нищо не показва изненадата си.

— Аз пък съм склонен да сваля до шейсет.

— Не, ти ще си склонен да свалиш до петдесет и пет — отговори Хънсакър.

— Не и за купувач, който пристига от другия край на света в личния си самолет само за да разбере кой ще наследи колекцията на Монкрийф.

— Петдесет и пет — повтори Хънсакър.

— Шейсет — настоя Дани.

— Не, таванът ми е петдесет и пет милиона. Освен това ще преведа парите в която и да е банка в света, което означава, че ще ги имаш по сметката си до няколко часа.

— Защо не хвърляме чоп за последните пет милиона?

— Защото каквото и да се падне, ти нищо не губиш. Петдесет и пет милиона е последното ми предложение. Приемаш или отказваш?

— Мисля, че ще откажа — отговори Дани и стана от стола си. — Пожелавам ви лек път обратно до Тексас, Джийн, и ми се обадете, ако се интересувате от конкретна марка от колекцията, преди да я продам цялата на Уатанаби.

— Добре, добре, ще хвърляме чоп.

Дани се обърна към адвоката си.

— Бихте ли желали да сте рефер, господин Мънро?

— Арбитър — поправи го Хънсакър.

— Разбира се — съгласи се Мънро.

Дани му подаде монета от един паунд и с изненада забеляза, че ръката на адвоката леко потрепери, когато се опита да задържи монетата на палеца си. Изстреля я високо във въздуха.

— Ези — извика Хънсакър.

Монетата падна върху дебелата постелка пред камината. Беше паднала на ръбчето.

— Да се договорим за петдесет и седем милиона и петстотин хиляди — предложи Дани.

— Дадено — прие Хънсакър, наведе се, взе монетата и я прибра в джоба си.

— Мисля, че е моя — каза Дани и протегна ръка.

Хънсакър му върна монетата и се усмихна.

— А сега ми дай ключа, Ник, за да разгледам стоката.

— Защо да бързаме — отвърна Дани. — Все пак успяхте да видите колекцията във Вашингтон. Ще ви дам обаче каталога с описанието ѝ, който дядо ми е съставил — добави Дани и взе дебелата кожена книга от масата. — Относно ключа, господин Мънро ще ви го предаде веднага щом парите пристигнат по сметката ми. Доколкото си спомням, казахте, че ще отнеме няколко часа.

Хънсакър се изправи и тръгна към вратата.

— И, Джийн. — Хънсакър се обърна. — Постарайте се да преведете сумата преди залез-слънце в Токио.

Дезмънд Галбрайт вдигна слушалката на личната телефонна в линия в кабинета си.

— Разбрах от сигурен източник в техния хотел — започна Хюго Монкрийф, — че имат резервирани места в полет на „Бритиш Еървейз“ номер 737, който излита от Женева в 8:55 вечерта и каца на „Хийтроу“ в 9:45.

— Точно това ми трябваше — отговори Галбрайт.

— Утре рано сутринта ние ще летим до Единбург.

— Кое би трябвало да даде достатъчно време на Дьо Кубертен да реши с коя част от фамилията иска да върти бизнес.

— Желаете ли чаша шампанско? — попита го стюардесата.

— Не, благодаря — отговори Мънро. — Един скоч със сода.

— А за вас, господине?

— Да, моля — прие Дани. Когато стюардесата се отдалечи, той се обърна към адвоката си. — Защо според вас банката е отхвърлила искането на чичо ми? В крайна сметка те със сигурност са им занесли новото завещание на дядо ми.

— Явно са забелязали нещо, което аз съм пропуснал — отговори Мънро.

— А защо не се обадите на Дьо Кубертен да го попитате какво ги е усъмнило?

— Този човек изобщо няма да признае, че се е срещал с чичо ви, камо ли пък, че е разглеждал завещанието на сър Александър. Но сега,

след като вече имате близо шестдесет милиона долара в банката, предполагам, че ще оспорвате претенциите на чичо ви?

— Чудя се как ли би постъпил Ник — измърмори Дани и потъна в дълбок сън.

Мънро повдигна вежди неразбиращо, но реши да не разпитва клиента си, защото си спомни, че сър Никълъс не беше спал миналата нощ.

Дани се стресна, когато самолетът се приземи на „Хийтроу“. Дватамата с Мънро бяха сред първите, които напуснаха самолета. На слизване по стълбите те с изненада забелязаха трима полицаи на самата писта. На Мънро му направи впечатление, че не носят оръжие, което означаваше, че не са от охраната на летището. Когато Дани стъпи на последното стъпало, двама от тях го сграбчиха, а третият бързо закопча ръцете му с белезници зад гърба.

— Арестуван сте, Монкрийф — заяви единият и го повлякоха към колата.

— На какво основание? — попита Мънро, но не получи отговор, тъй като полицейската кола вече потегляше с включена сирена.

Откакто излезе на свобода, Дани всеки ден мислеше за момента, когато ще го разкрият. Единствената изненада в случая беше, че го нарекоха Монкрийф.

Бет не можеше вече да гледа баща си такъв. Не беше разговаряла с него от дни. Макар докторът да я предупреди, тя не можеше да повярва, че е възможно човек да се съсухри така за толкова кратко време.

Откакто баща ѝ се залежа, отец Майкъл го посещаваше всеки ден. Тази сутрин помоли майката на Бет да събере вечерта семейството и близки приятели около леглото на съпруга си. Не можеше повече да отлага последното причастие.

— Бет.

Тя се изненада, когато чу гласа на баща си.

— Да, татко? — отговори Бет и хвана ръката му.

— Кой се грижи за сервиза? — попита той едва чуто.

— Тревър Сътън.

— Той не става за тази работа. Трябва да го смениш, и то скоро.

— Разбира се, татко — послушно се съгласи тя. Не му каза, че никой друг не иска да поеме длъжността.

— Сами ли сме? — след дълга пауза попита баща ѝ.

— Да, татко. Мама е отпред в кухнята, говори с госпожа...

— Госпожа Картрайт?

— Да — призна Бет.

— Слава богу, че е надарена със здрав разум. — Баща ѝ направи пауза, за да си поеме дъх, преди да добави: — Който ти си наследила от нея.

Бет се усмихна. Вече дори усилието да говори изглеждаше пряко силите му.

— Кажу ми на Хари — продължи той още по-тихо, — че искам да ги видя и двамата, преди да умра.

От известно време Бет бе престанала да му отговаря с „Няма да умреш, татко“ и сега само прошепна в ухото му:

— Добре, татко.

Още една дълга пауза, докато се мъчеше да си поеме дъх, след което промълви:

— Обещай ми нещо.

— Каквото поискаш, татко.

Той стисна ръката на дъщеря си.

— Обещай ми, че ще продължиш да се бориш, докато изчистиш името му. — Ръката му се отпусна безжизнено.

— Обещавам, татко — прошепна Бет, макар да знаеше, че той вече не я чува.

49.

Мънро получи няколко съобщения на мобилния си телефон спешно да се обади в офиса. Сега обаче имаше по-важна задача.

Сър Никълъс Монкрийф беше отведен с полицейската кола до участък „Падингтън Грийн“, където го очакваше нощ зад решетките. Веднага след като се разделиха, адвокатът взе такси и се отправи към „Каледониън Клъб“ в Белгрейвия. Обвиняваше се, задето бе забравил, че сър Никълъс е в пробационен период и му е забранено да напуска страната. Вероятно го беше пропуснал, защото не мислеше за него като за престъпник.

Когато пристигна в клуба си малко след единайсет и половина, завари госпожица Девънпорт да го чака във фоайето за гости. Първото, което трябваше да разбере, при това много бързо, дали е съгласна да поеме случая. Това му отне около пет минути. Рядко бе срещал колега, който толкова бързо схваща същината на проблема. Тя му зададе единствено правилните въпроси и му остана само да се надява, че сър Никълъс ще може да ѝ даде правилните отговори. На тръгване, малко след полунощ, Мънро бе убеден, че клиентът му е в добри ръце.

Нямаше нужда Сара Девънпорт да напомня на адвокат Мънро какво е отношението на съдиите към пуснати предсрочно затворници, които нарушават условията на пробационния период. Особено пък когато става въпрос за пътуване в чужбина без разрешението на инспектора им. И двамата с Мънро бяха почти сигурни, че съдията ще върне Ник в затвора, където да излежи останалите четири години от присъдата си. Разбира се, госпожица Девънпорт щеше да пледира за „смекчаващи вината обстоятелства“, но не беше оптимистка за изхода на делото. Но пък Мънро нямаше добро мнение за адвокати оптимисти. Тя обеща да му позвъни в Дънброут веднага щом съдията произнесе присъдата.

Мънро се запъти към стаята си на втория етаж, когато портиерът го осведоми за поредното съобщение — спешно да се обади на сина си.

— Какво е толкова неотложно? — беше първият въпрос на Мънро.

— Галбрайт е оттеглил всички искания — прошепна Хамиш Мънро в слушалката, за да не събуди жена си. — Включително и заповедта сър Никълъс да напусне дома на „Болтънс“ в срок от тридесет дни. Това на тотална капитулация ли ти прилича, татко, или аз пропускам нещо? — попита той, като затвори вратата на спалнята след себе си.

— Боя се, че е второто, момчето ми. Галбрайт е замислил да се откажат от всички безсмислени претенции, за да спечелят голямата награда.

— А именно — да накара съда да признае завещанието на сър Алегзандър за легитимно?

— Точно така — потвърди Мънро. — Ако успее да докаже, че последното завещание на сър Алегзандър, в което оставя всичко на сина си Ангъс, е валидно и отменя предишното, тогава така или иначе Хюго Монкрийф, а не сър Никълъс, ще получи имотите, включително и сметка в швейцарска банка с баланс най-малко петдесет и седем милиона и петстотин хиляди долара.

— Значи Галбрайт е убеден, че завещанието е истинско? — предположи синът му.

— Най-вероятно, но аз пък познавам други, които не са толкова убедени.

— Между другото, татко, Галбрайт позвъни в офиса точно преди да си тръгна. Искаше да разбере кога се връщаш в Шотландия.

— Така ли? — изненада се Мънро. — Кое то веднага повдига въпроса откъде знае, че не съм в Шотландия?

— Когато ти казах, че се надявам да се видим отново — започна Сара, — нямах предвид среща в стаята за разпити на полицейски участък „Падингтън Грийн“.

Дани се усмихна унило от другата страна на малката дървена маса. Мънро му беше обяснил, че не може да го представлява в английски съд; би могъл обаче да му препоръча...

— Не — прекъсна го Дани. — Знам точно кой искам да ме представлява.

— Поласкана съм — продължи Сара, — че когато ти е потрябвал адвокат, си се спрял на мен.

— Ти беше единственият ми избор — призна Дани. — Не познавам други адвокати. — В мига, в който го изрече, съжали за думите си.

— А като си помисля, че почти цяла нощ не спях...

— Съжалявам — извини се Дани. — Не исках да прозвучи така. Просто когато господин Мънро ми каза...

— Зная какво ти е казал господин Мънро — с усмивка го прекъсна Сара. — Както и да е, нямаме време за губене. В десет часа трябва да се явиш пред съдията и макар че Мънро ми обясни подробно с какво сте се занимавали през последните два дни, аз все пак искам да ти задам няколко въпроса, така че да не се окажа неподготвена в съдебната зала. Затова, моля те, бъди честен — имам предвид, бъди напълно откровен. През последните дванайсет месеца пътувал ли си зад граница, с изключение на това ходене до Женева?

— Не — отговори Дани.

— Откакто си напуснал затвора, пропускаш ли си среща с пробационния инспектор?

— Не, никога.

— Правил ли си опити да се свържеш...

— Добро утро, господин Галбрайт — започна Мънро. — Извинете ме, че не успях да се свържа с вас по-рано, но съм почти сигурен, че знаете причините, които ми попречиха.

— Да, така е — отговори Галбрайт. — И точно затова спешно исках да разговарям с вас. Както ще узнаете, моят клиент оттегли всичките си претенции към сър Никълъс, затова се надявах, че предвид обстоятелствата, вашият клиент ще постъпи също толкова благородно и ще оттегли искането си съда да реши спора за достоверността на последното завещание, написано от дядо му.

— Няма смисъл да се надявате на това — рязко отвърна Мънро. — По този начин вашият клиент ще получи абсолютно всичко, включително и кухненската мивка.

— Реакцията ви не ме изненадва, Мънро. Всъщност аз дори предупредих клиента си, че ще реагирате по този начин, което не ни

оставя друг избор, освен да защитаваме нашите интереси. И все пак — продължи Галбrait, без да даде възможност на Мънро да го прекъсне, — сега, след като между клиентите ни остана само един спорен въпрос, а именно — легитимно ли е последното завещание на сър Алегзандър, мисля, ще се съгласите, че в интерес и на двете страни е делото да стигне в съда възможно най-скоро.

— Мога ли да ви напомня, господин Галбrait, че не нашата кантора бавеше процеса досега. Въпреки всичко приветствам промяната във възгледите ви, макар и така закъсняла.

— Радвам се, че споделяте мнението ми, господин Мънро, и съм сигурен, че ще сте доволен да научите, че асистентът на съдия Сандърсън ми позвъни тази сутрин и ми съобщи, че Негово Превъзходителство има възможност да ни приеме първия четвъртък на следващия месец, в случай че това е удобно и за двете страни.

— Но това означава, че имам по-малко от десет дни да се подготвя — отвърна Мънро, осъзнал, че е попаднал в капана на опонента си.

— Честно казано, господин Мънро, вие или имате доказателство, че завещанието е фалшиво, или не — отговори Галбrait. — Ако разполагате с такова, съдия Сандърсън ще отсъди във ваша полза, което ще доведе, ако позволите да ви цитирам, до това, че вашият клиент ще получи абсолютно всичко, включително и кухненската мивка.

Дани погледна Сара от подсъдимата скамейка. Отговори напълно откровено на всичките ѝ въпроси и с облекчение установи, че се интересува само от причините за пътуването му в чужбина. Но пък откъде изобщо би могла да знае историята на покойния Дани Картрайт? Тя го предупреди, че най-вероятно до обяд вече ще е в „Белмарш“, където ще излежи оставащите четири години от присъдата си. Посъветва го да пледира виновен, тъй като нямаха никакви аргументи, че не е нарушил разпоредбите на предсрочното освобождаване, и можеха да разчитат единствено на „смекчаващи вината обстоятелства“. Той се съгласи.

— Ваша Светлост — започна речта си Сара и се изправи с лице към съдия Калахан. — Клиентът ми не отрича, че е нарушил

изискванията на предсрочното му освобождаване, но го е сторил само за да защити правата си в изключително сериозен финансов процес, който съвсем скоро ще се разглежда във Върховния съд на Шотландия. Бих искала да отбележа — продължи тя, — че през цялото време клиентът ми е бил придружаван от изтъкнатия шотландски адвокат Фрейзър Мънро. — Съдията записа името в бележника си. — Вероятно за вас ще е от значение и факта, че клиентът ми е бил извън страната за по-малко от четиридесет и осем часа и доброволно се е върнал в Англия. Обвинението, че не е уведомил пробационния си инспектор, не е докрай вярно, Ваша Чест, тъй като клиентът ми се е опитал да се свърже с госпожица Бенет и когато не е получил отговор от нейна страна, е оставил съобщение на телефонния ѝ секретар. Записът може да бъде предоставен на съда, ако прецените, че е необходимо.

— Ваша Чест — продължи тя, — тази нетипична грешка е единственият случай, в който клиентът ми нарушава ограниченията на предсрочното му освобождаване и искам да изтъкна, че той никога не е пропускал, нито дори закъснявал за срещите с пробационния инспектор. Бих желала също да добавя, че с изключение на тази необмислена постъпка, поведението на клиента ми, откакто е освободен от затвора, е образцово. Не само че следва стриктно всички указания, но и възнамерява да продължи образованието си. Наскоро е спечелил стипендия в „Лъндън Юнивърсити“, където се надява да завърши бизнес администрация.

— Клиентът ми искрено се извинява на съда и пробационните служби за създадените неудобства и ме увери, че постъпката му няма да се повтори. В заключение, Ваша Светлост, надявам се, че след като вземете предвид всички тези факти, ще се убедите, че няма основателна причина да върнете този мъж в затвора. — Сара затвори папката си, поклони се и седна на стола си.

Съдията продължи да пише нещо в бележника.

— Благодаря ви, госпожице Девънпорт — каза най-сетне той. — Мисля, че имам нужда от малко време, преди да взема решение, затова предлагам да излезем в почивка и да се съберем отново на обяд.

Всички в залата се изправиха на крака. Сара остана изумена. Защо на съдия с опита на Калахан му е необходимо време, за да вземе решение за толкова ясен случай? И тогава се досети.

— Бих ли могъл да разговарям с управителя, моля?

— За кого да предам?

— Фрейзър Мънро.

— Момент да проверя дали има възможност да разговаря с вас.

— Мънро забарабани с пръсти по бюрото си, докато чакаше.

— Господин Мънро, много се радвам да ви чуя отново — поздрави го Дьо Кубертен от другата страна. — С какво мога да ви помогна?

— Реших, че е добре да ви уведомя, че спорът, който вълнува и двамата ни, ще се гледа в съда първия четвъртък на идния месец.

— Да, запознат съм с последните събития. Господин Дезмънд Галбрайт вече ме уведоми. Той ме увери, че клиентът му ще приеме решението на съда, независимо в чия полза е. Налага се да ви попитам дали вашият клиент ще се съгласи на същото.

— Да, напълно — потвърди Мънро. — Ще подготвя официално писмо с позицията ни по-късно днес.

— Много ще съм ви благодарен — отвърна банкерът. — И ще уведомя правния ни отдел да действа в съответствие със съдебното решение. Щом научим коя от страните е спечелила делото, ще издам заповед съответната сметка да бъде захранена със сумата от петдесет и седем милиона и петстотин хиляди долара.

— Благодаря ви за съдействието — каза Мънро и се покашля. — Чудех се дали мога да ви попитам нещо неофициално?

— Това е израз, който ние в Швейцария не разбираме добре — отговори Дьо Кубертен.

— Тогава може би в качеството ми на изпълнител на завещанието на покойния сър Алехзандър бих могъл да ви помоля за съвет?

— Ще ви помогна с каквото мога — рече Дьо Кубертен, — но при никакви обстоятелства не мога да наруша конфиденциалността на клиентите си. И това се отнася както за живите, така и за мъртвите.

— Напълно ви разбирам — съгласи се Мънро. — Имам основания да смятам, че господин Хюго Монкрийф ви е посетил, преди да се срещнете със сър Никълъс, и вие сте запознат с двата документа, предмет на спора. — Дьо Кубертен мълчеше. — Мога ли да

изтълкувам мълчанието ви като знак за потвърждение? — Дьо Кубертен отново не каза нищо. — Между предоставените ви документи трябва да са били и двете завещания на сър Алехзандър, които ще се разглеждат в съда. — От другата страна все още се мълчеше и Мънро се почуди дали връзката не се е разпаднала. — Там ли сте, господин управител?

— Да, тук съм — отговори Дьо Кубертен.

— И тъй като вие все пак се съгласихте да се видите със сър Никълъс, мога само да предполагам, че банката, както и аз самият, не е била убедена, че второто завещание е истинско. И за да няма недоразумения — добави Мънро, — ще го кажа направо: явно банката е решила, че то е фалшиво. — Сега вече Мънро чуваше дишането на управителя. — Затова, в името на правосъдието, ви умолявам да ми кажете какво е онова, което вие сте забелязали, а аз съм пропуснал?

— Боя се, че не мога да ви помогна, господин Мънро, тъй като ще наруша тайната на клиентите си.

— Има ли друг, към когото бих могъл да се обърна за съвет? — настоя Мънро.

Последва продължителна пауза, преди Дьо Кубертен да каже:

— Съгласно политиката на банката потърсихме второ мнение.

— И можете ли да ми кажете името на консултанта?

— Не, не мога — отвърна Дьо Кубертен. — Макар и да ми се иска, това би било в нарушение на разпоредбите на банката при подобни обстоятелства.

— Но... — започна Мънро.

— Обаче — продължи Дьо Кубертен — мога да споделя с вас, че господинът е безспорен авторитет в областта си и все още не е напуснал Женева, за да се върне в родината си.

— Всички да се изправят — извика разсилният точно в дванадесет на обяд, когато съдия Калахан влезе в съдебната зала.

Сара се усмихна окуражително на Дани, който обаче седеше на подсъдимата скамейка с лице на пораженец. Щом като се настани на мястото си, съдията се обърна към защитата.

— Госпожице Девънпорт, много задълбочено премислих думите ви. Въпреки това се надявам да разберете, че част от задълженията ми

е да внушавам на затворниците, пуснати предсрочно, че докато са в пробационен период, те все още изтърпяват присъдата си и затова, ако нарушат разпоредбите на предсрочното освобождаване, всъщност нарушават закона. Разбира се — продължи той, — взех предвид и безупречното поведение на клиента ви, както и желанието му да продължи образованието си. Това обаче не променя факта, че той е предал гласуваното му доверие и заслужава да понесе наказанието си. — Дани сведе глава. — Монкрийф — обърна се към него съдията, — възнамерявам още днес да подпиша заповед, съгласно която ще прекарате още четири години в затвора, ако отново нарушите условията на предсрочното освобождаване. По време на пробационния ви период нямате право при никакви обстоятелства да напускате страната и ще продължите веднъж месечно да се явявате при пробационния си инспектор.

Съдията свали очилата си и продължи:

— Този път извадихте невероятен късмет и това, което наклони везните във ваша полза, е фактът, че по време на незаконната си екскурзия в чужбина сте придружаван от изтъкнат представител на шотландската адвокатска гилдия, чиято репутация е безупречна и от двете страни на границата.

Сара се усмихна. Съдия Калахан бе искал да проведе един-два телефонни разговора, за да се увери в нещо, което тя вече знаеше.

— Свободен сте да си вървите. — След тези думи съдията стана от мястото си, леко се поклони и напусна залата.

Дани остана на подсъдимата скамейка, въпреки че двамата полицаи, които го охраняваха, също си тръгнаха. Сара се приближи, когато разсилният отвори малката врата на преградата пред него.

— Ще обядваш ли с мен? — предложи ѝ Дани.

— Не — отвърна тя и затвори мобилния си телефон. — Мънро току-що ми изпрати съобщение да вземеш първия полет до Единбург и да му се обадиш на път за летището.

„Разглеждане на дело при затворени врати“ беше израз, който Дани не беше чувал досега. Господин Мънро подробно му обясни защо с адвокат Дезмънд Галбрайт са избрали този начин.

И двете страни се съгласиха, че не желаят делото да се гледа в отворена за публика съдебна зала. Галбрайт обясни, че Хюго Монкрийф не желае семейните неразбирателства да стават обществено достояние, а Мънро предупреди Дани, че ако се стигне до открит процес, в пресата ще се появят много повече материали относно престоя му в затвора, отколкото за споровете около завещанието на дядо му.

И двете страни прецениха, че делото трябва да се гледа от съдия от Върховния съд и неговото решение ще се счита за окончателно: след като съдията произнесе присъдата си, нито една от страните няма да има право на обжалване. Сър Никълъс и Хюго Монкрийф трябваше да подпишат писмено съгласие за това.

Дани седна до адвокат Мънро от едната страна на масата, а Хюго Монкрийф, придружен от Маргарет, се настаниха до Дезмънд Галбрайт. Съдия Сандърсън зае мястото си на бюрото с лице към тях. Никой от присъстващите не носеше черна тога, поради което цареше съвсем неофициална атмосфера. Съдията откри заседанието, като им обясни, че макар делото да се гледа при затворени врати, решението му носи цялата тежест на закона. Остана доволен, когато и двамата адвокати кимнаха.

И двете страни се бяха съгласили съдия Андерсън да гледа делото, а Мънро го описа като „мъдра стара птица“.

— Господа — започна съдията, — след като се запознах със случая, мога да ви уверя, че съм наясно колко висок е залогът. Преди всичко искам да ви попитам дали са направени необходимите усилия, за да се стигне до компромисно решение между двете страни?

Господин Галбрайт пръв стана от мястото си и обясни, че сър Алегзандър Монкрийф е написал недвусмислено писмо, в което е заявил, че обезнаследява внука си, осъден от военен съд, а неговият

клиент, господин Хюго Монкрийф, иска да се изпълни последното желание на баща му.

Адвокат Мънро заяви от името на клиента си, че не той е завел иск за решаване на спора в съда, нито е искал да участва в такъв спор, но също като господин Хюго Монкрийф, смята, че желанието на дядо му трябва да бъде уважено.

— До последната буква — добави той.

Съдията повдигна рамене и се примири, че явно няма място за компромисно решение.

— Да започваме тогава. Прочетох всички предоставени ми документи и взех под внимание доказателствата, внесени в съда от двете страни по делото. Сега ще ви изложа фактите, които според мен са от значение за изхода на спора. Нито една от страните не оспорва факта, че на седемнадесети януари 1997 година сър Алегзандър Монкрийф е написал завещание, според което оставя цялото си имущество на внука си, сър Никълъс Монкрийф, по това време военнослужещ в Косово. — Съдията направи пауза и вдигна поглед към адвокатите, които едновременно кимнаха в знак на съгласие.

— Адвокат Галбрайт обаче, от името на клиента си Хюго Монкрийф, твърди, че това не е последното завещание на сър Алегзандър и че — съдията погледна записките си за сверка — на първи ноември 1998 година той е написал второ такова, като е оставил цялото си имущество на сина си сър Ангъс Монкрийф. Сър Ангъс е починал на двайсети май 2002 година и на свой ред е оставил цялото си имущество на по-малкия си брат — Хюго. Освен това, в защита на тезата си, адвокат Галбрайт е предоставил като доказателство писмо, написано от сър Алегзандър, в което той обяснява защо е променил решението си. Господин Мънро не твърди, че подписът на втората страница от писмото е подправен, а само, че първата страница е написана на по-късна дата. Адвокат Мънро също така заяви, че няма да предостави никакви доказателства в подкрепа на твърдението си, но истинността му ще стане ясна от само себе си в хода на делото.

— Господин Мънро също така обясни на съда, че няма да претендира, че сър Алегзандър не е бил вменяем, когато е написал второто завещание. Дори напротив, той сподели, че само седмица преди сър Алегзандър да почине, двамата са играли шах и възрастният господин е победил доста убедително.

— В заключение ми се иска да обобщя, че единственият спор, който съдът трябва да разреши, е дали второто завещание на сър Алегзандър е валидно, както адвокат Галбрайт, от името на клиента си, твърди, а адвокат Мънро, без да предоставя неопровержими доказателства, смята обратното. Струва ми се, че това е справедливо представяне на казуса. Сега ще помоля адвокат Галбрайт да обясни позицията на клиента си, господин Хюго Монкрийф.

Дезмънд Галбрайт стана от мястото си.

— Ваша Светлост, клиентът ми и аз сме съгласни, че единственият спор между страните е дали второто завещание, което ние сме убедени, че е последното желание на сър Алегзандър, е валидно. В подкрепа на твърдението си сме предоставили на съда самото завещание, както и придружаващото го писмо. Сега бих желал да покана нашия свидетел, който, надявам се, веднъж завинаги ще сложи край на спора.

— Разбира се — съгласи се съдията. — Моля, поканете свидетеля да влезе.

— Моля професор Найджъл Флеминг да заповяда — обяви Галбрайт и се обърна към вратата.

Дани се наведе към Мънро и го попита дали познава професора.

— Само по име — отговори Мънро, когато в залата влезе висок, елегантен господин с побеляла коса. Докато той полагаше клетва, Дани си помисли, че му прилича на начетените авторитети, които връчваха наградите в училището му, но никога на него.

— Моля, седнете, професор Флеминг — покани го съдия Сандърсън.

Галбрайт остана прав.

— Професоре, смятам, че е важно да запознаем съда с експертизата, която ще внесете в делото, затова се надявам да нямате нищо против първо да ви задам няколко въпроса относно професионалните ви постижения.

Професорът леко се поклони.

— Каква е настоящата ви длъжност?

— Професор по неорганична химия в университета в Единбург.

— Вярно ли е, че сте написали книга за връзката между неорганичната химия и криминологията, която се изучава като част от учебната програма по право в повечето университети?

— Не мога да твърдя за повечето университети, господин Галбрайт, но със сигурност в университета в Единбург.

— Били ли сте наеман от различни правителства, за да окажете помощ при решаването на спорове от такъв характер?

— Не ми се иска да преувеличавам постиженията си. Наистина, три пъти съм бил наеман от различни правителства, за да ги консултирам при спорове между две или повече нации.

— Повече от достатъчно. Тогава нека ви попитам, господин професоре, някога давали ли сте показания в съд, когато се е оспорвала истинността на завещание?

— Да, господине, в седемнадесет отделни случая.

— И бихте ли съобщили на този съд в колко от тях присъдата е била в полза на страната, за която сте свидетелствали?

— Не искам да оставя впечатление, че присъдите са били такива благодарение на моите показания.

— Много добре казано — с кисела усмивка отвърна Галбрайт. — И все пак въпросът ми е в колко от тези седемнадесет дела решението на съда е съвпадало с вашето мнение?

— Шестнайсет — отговори професорът.

— Моля, продължете, адвокат Галбрайт — подкани го съдията.

— Професоре, имахте ли възможност да се запознаете със завещанието на покойния сър Алгзандър, което е в основата на спора между двете страни в това дело?

— Разгледах и двете завещания.

— Мога ли да ви задам няколко въпроса относно второто завещание? — Професорът кимна. — Може ли да се твърди, че хартията, на която е написано, е била достъпна по това време на пазара?

— За кое време точно става въпрос, господин Галбрайт? — попита съдията.

— Ноември, 1998 година, Ваша Светлост.

— Да, така е — отговори професорът. — Смея да твърдя, въз основата на научни доказателства, че хартията, на която е написано второто завещание, е същата като тази на първото от 1997 година.

Съдията повдигна вежди, но не направи никакъв коментар.

— Червената панделка, с която са запечатани завещанията, също ли е от едно и също производство? — попита Галбрайт.

— Да, направих тестове с двете панделки и се потвърди, че и двете са произведени по едно и също време.

— А дали успяхте да разгледате подписа на сър Александър върху двете завещания, господин професоре?

— Преди да отговоря на въпроса ви, господин Галбрайт, бих искал да заявя, че не съм експерт графолог, но сравних мастилото и мога да твърдя, че то е едно и също и е произведено преди 1990 година.

— Да не искате да кажете, че сте в състояние да направите анализ на мастилото и да уточните годината на производство?

— Понякога успяваме да определим дори месеца — обясни професорът. — Всъщност съм длъжен да съобща на съда, че подписът, положен и на двете завещания, е изписан с мастило „Уотърман“ от 1985 година.

— А сега бих искал да ви запitam за пишещата машина, на която е напечатано второто завещание — продължи адвокат Галбрайт. — Какъв модел е и кога за първи път се е появила на пазара?

— Машината е марка „Ремингтън Енвой II“, която излиза на пазара през 1965 година.

— Само да обобща — добави Галбрайт. — Вие твърдите, че хартията, мастилото, панделката и пишещата машина са били налични преди датата ноември 1998 година?

— Несъмнено — потвърди професор Флеминг.

— Благодаря ви. Бихте ли останали на мястото си, тъй като колегата ми, господин Мънро, вероятно също ще иска да ви зададе въпроси?

Мънро бавно стана от мястото си.

— Нямам въпроси към свидетеля, Ваша Светлост.

Съдията не реагира, за разлика от Галбрайт, който невярващо впери поглед в опонента си. Хюго Монкрийф помоли жена си да му обясни какво толкова значимо е казал Мънро, а Дани гледаше право пред себе си, без да показва никакви емоции, както го беше инструктирал адвокатът му.

— Ще призовавате ли други свидетели, господин Галбрайт? — попита съдия Сандърсън.

— Не, Ваша Светлост. Мога само да предположа, че отказът на уважаемия ми колега да разпита професор Флеминг означава, че

приема твърденията му за верни — отговори Галбрайт. — Изцяло.

Мънро не реагира изобщо.

— Господин Мънро, желаете ли да направите встъпително изказване? — попита съдията.

— Накратко, за да удовлетвори желанието на Ваша Светлост — отговори Мънро. — Професор Флеминг потвърди, че завещанието на сър Алегзандър Монкрийф, в което той завещава всичко на моя клиент, е безспорно автентично. Ние сме съгласни с показанията по този въпрос. Както сам обяснихте в началото, Ваша Светлост, спорът, който съдът трябва да реши днес, е дали второто завещание е истинско, което...

— Ваша Светлост — прекъсна го Галбрайт и скочи от мястото си. — Да не би господин Мънро да намеква пред съда, че показанията на професор Флеминг се отнасят в пълна сила за първото завещание, но много удобно не трябва да се взимат предвид, ако става въпрос за второто?

— Не, Ваша Светлост — отвърна Мънро. — Ако моят уважаван колега бе проявил повече търпение, щеше да разбере, че не намеквам това. Професорът призна пред съда, че не е експерт по подписи...

— Също така обаче — отново го прекъсна Галбрайт и пак скочи от мястото си, — професорът заяви, че мастилото в подписа на двете завещания е от една и съща бутилка.

— Но не и от една и съща ръка.

— Експерт графолог ли ще призовете за свидетел? — попита съдията.

— Не, Ваша Светлост.

— Имате ли някакви доказателства за твърдението си, че подписът е фалшифициран?

— Не, Ваша Светлост — повтори Мънро.

Този път съдията повдигна вежди.

— А ще призовавате ли изобщо свидетели, господин Мънро?

— Да, Ваша Светлост. Също както уважаемия ми колега, и аз ще покана само един свидетел. — Мънро направи пауза, напълно наясно, че с изключение на Дани, всички присъстващи умират от любопитство да разберат името му. — Моля господин Джийн Хънсакар да заповяда.

Вратата се отвори и огромната фигура на Хънсакар бавно влезе в стаята. На Дани му се стори, че нещо не е наред, и си даде сметка, че

за първи път вижда Хънсакър без вечната пура в ръка.

Хънсакър положи клетва, мощният му глас кънтеше в малката стая.

— Моля, седнете, господин Хънсакър — покани го съдията. — Тъй като сме малко, предлагам да се държим неофициално.

— Съжалявам, Ваша Светлост — извини се тексасецът.

Мънро стана от мястото си и се усмихна на Хънсакър.

— Бихте ли ни казали името и професията си, за протокола?

— Казвам се Джийн Хънсакър Трети и съм пенсионер.

— А с какво се занимавахте, преди да се пенсионирате, господин Хънсакър? — попита съдията.

— С нищо кой знае какво, сър. Баща ми, както и дядо ми преди него бяха фермери животновъди, но аз не наследих поминъка, особено след като откриха нефт в земите ми.

— Значи сте в нефтената индустрия? — предположи съдията.

— Не точно, сър, защото когато бях на двадесет и седем, продадох земята си на една британска нефтена компания, „Бритиш Петролиум“, и оттогава съм се отдал изцяло на хобито си.

— Много интересно. А мога ли да ви попитам... — започна съдията.

— Ще стигнем и до хобито след минута — рязко го прекъсна Мънро. Съдията се облегна в стола си, а на лицето му се изписа извинително изражение. — Господин Хънсакър, мога ли за яснота да повторя, че след като сте продали земята си на „Бритиш Петролиум“, не се занимавате с нефтен бизнес?

— Точно така, сър.

— Бих искал, в услуга на съда, да уточним в каква друга област вие не сте експерт? Например, разбирате ли нещо от завещания?

— Не, сър.

— А може би сте специалист по хартия и мастила?

— Не, сър, не съм.

— Тогава вероятно сте експерт по панделки?

— На младини се опитвах да ги свалям от косите на момичетата, но и тогава не бях много добър — отговори Джийн.

Мънро изчака смехът в стаята да утихне и продължи:

— А дали разбирате нещо от пищеви машини?

— Не, сър.

— От подписи?

— Не, сър.

— Дали обаче ще съм прав — продължи Мънро, — ако заявя, че сте най-добрият експерт в света по пощенски марки?

— Мисля, че спокойно можете да твърдите, че това съм или аз, или Томоджи Уатанаби — отговори Хънсакар. — Зависи с кого от двамата ни разговаряте.

Съдията не можеше повече да се сдържа и попита:

— Господин Хънсакар, ще ни обясните ли какво имате предвид?

— С него сме колекционери от повече от четирийсет години, Ваша Светлост. Моята колекция е по-голяма, но ако трябва да бъда честен към господин Уатанаби, това се дължи единствено на факта, че съм по-богат от него и все наддавам повече от горкото копеле. — Дори Маргарет Монкрийф не успя да приглуши смеха си. — Аз съм член на борда на „Сотбис“, но той е консултант на „Филипс“. Моята колекция е била излагана в „Смитсониън“ във Вашингтон, неговата — в Императорския музей в Токио. Така че не мога да кажа кой от нас е най-добрият експерт по пощенски марки в света.

— Благодаря ви, господин Хънсакар — отговори съдията. — Радвам се, че свидетелят ви е такъв експерт в своята област, господин Мънро.

— Благодаря, Ваша Светлост — отвърна Мънро. — Господин Хънсакар, запознат ли сте с двете завещания, които са в основата на спора между страните по това дело?

— Да, сър, запознат съм.

— И какво е мнението ви като професионалист относно второто завещание — това, в което сър Александър оставя цялото си имущество на сина си Ангъс?

— То е фалшиво.

Дезмънд Галбrait мигновено скочи от мястото си.

— Да, да — намеси съдията и му махна с ръка да седне обратно. — Надявам се, господин Хънсакар, че ще предоставите пред съда конкретни доказателства за твърдението си. Под конкретни доказателства нямам предвид поредната порция домашна философия.

Дружелюбната усмивка на Хънсакар се изпари от лицето му и той изчака няколко секунди, преди да заговори:

— Ще докажа, Ваша Светлост, както се изразявате тази страна, извън всякакво съмнение, че второто завещание на сър Алехзандър е фалшиво. Ще ви помоля да вземете завещанието пред себе си. — Съдия Сандърсън се обърна към Галбрайт, който сви рамене, стана от мястото си и му подаде оригинала на второто завещание. — Сега, сър — продължи Хънсакар, — бихте ли обърнали на втора страница от документа, където ще видите подписа на сър Алехзандър, изписан върху пощенска марка.

— Да не намекувате, че марката е фалшива? — попита съдията.

— Не, сър.

— Но вие сам признахте, че не сте специалист по подписи? Какво имате предвид?

— Нещо, което се вижда с просто око — обясни Хънсакар. — Ако човек знае какво да гледа.

— Моля ви, осветлете ме — подкани го съдията, видимо бе нетърпелив.

— Нейно Величество се възкачи на престола на Великобритания през февруари 1952 година — започна Хънсакар, — но беше официално коронована в Уестминстърското абатство на втори юни, 1953 година. Кралските пощи издадоха марка в чест на събитието — всъщност аз съм горд притежател на едно от първите издания, в перфектно състояние. На нея Нейно Величество е млада дама, но поради забележително дългото ѝ царуване, на всеки няколко години Кралските пощи издават нови екземпляри, на които кралицата изглежда малко остаряла. Марката, залепена на това завещание, е издадена през март 1999 година. — Хънсакар се обърна в стола си, за да погледне Хюго Монкрийф и се почуди дали смисълът на думите му достигна до съзнанието му.

Маргарет Монкрийф обаче разбра всичко, стисна устни и пребледня.

— Ваша Светлост — продължи Хънсакар. — Сър Алехзандър почина през декември 1998 година — три месеца преди тази марка да бъде издадена. Едно е ясно — не той е изписал подписа си върху Нейно Величество.

КНИГА ЧЕТВЪРТА ОТМЪЩЕНИЕТО

51.

Отмъщението е ястие, което се сервира студено.

Дани прибра „Опасни връзки“ в пътната си чанта, когато самолетът започна да се снижава през купестите облаци над Лондон. Планираше хладнокръвно да си отмъсти на тримата мъже, виновни за смъртта на най-добрия му приятел, заради които не успя да се ожени за Бет, не можа да се наслади на отглеждането на дъщеря си Кристи и прекара години в затвора за престъпление, което не беше извършил.

Сега разполагаше с финансовата възможност да се разправи с тях един по един. Планираше, когато приключи, и тримата да са убедени, че смъртта е далеч по-приятен изход.

— Бихте ли си закопчали колана, господине? След минути кацаме на „Хийтроу“.

Дани се усмихна на стюардесата, която прекъсна мислите му. Съдия Сандърсън не успя да произнесе присъда по делото „Монкрийф срещу Монкрийф“, тъй като една от страните оттегли иска си, малко след като господин Хънсакър напусна стаята.

По време на вечерята в „Ню Клъб“ в Единбург господин Мънро обясни на Дани, че ако има данни за извършено престъпление, съдията няма да има друг избор, освен да предаде случая на прокуратурата. По същото време в друга част на града господин Дезмънд Галбрайт обясняваше на клиента си, че ако това се случи, племенникът на Хюго няма да е единственият член на фамилия Монкрийф, чул затръшването на металната врата в затвора.

Господин Мънро посъветва сър Никълъс да не повдига обвинения, макар Дани да нямаше никакви съмнения кой е изпратил тримата полицаи на летище „Хийтроу“. Мънро обаче добави:

— Но ако в бъдеще чичо ви Хюго ви създава неприятности, няма да се колебаем.

Дани се опита, не много успешно, да благодари на господин Мънро за подкрепата му през годините — мисли като Ник — и за негова изненада, адвокатът отвърна:

— Не знам кого ми беше по-приятно да победа — чичо ви Хюго или онзи позьор Галбрайт.

Дани през цялото време си даваше сметка какъв късмет е, че Мънро е в неговия ъгъл, но едва наскоро бе придобил представа какво би било, ако му беше противник.

Щом им сервираха кафето, Дани помоли господин Мънро да стане попечител на имуществото му, както и да продължи да бъде семейният адвокат.

— Както желаете, сър Никълъс — съгласи се адвокатът и се поклони.

Дани сподели и че би искал да отдаде „Дънброути“ и прилежащата към него земя на Националния тръст на Шотландия и възнамерява да отдели достатъчно средства за поддръжката му.

— Точно както искаше дядо ви — отговори Мънро. — Макар да съм убеден, че чичо ви Хюго, с помощта на Галбрайт, щяха да измислят някоя хитрост и да се отметнат от този ангажимент.

Дани се почуди дали Мънро не е пийнал малко повече тази вечер. Замисли се и как ли би реагирал старият адвокат, ако знаеше какво е замислил Дани за друг представител на професията му. Самолетът се приземи на пистата малко след единайсет часа сутринта. Дани планираше да хване по-ранния полет, този в 8:40, но за първи път от седмици насам се успа.

Когато самолетът спря пред ръкава на летището, Дани прогони Спенсър Крейг от мислите си. Откопча колана си и се присъедини към останалите пътници, застанали на пътеката между седалките в очакване да отворят вратата. Този път нямаше да го посрещнат полицаи. След като делото приключи преждевременно, Хънсакар потупа съдията по гърба и му предложи пура. Съдия Сандърсън за секунда онемя, но бързо се съвзе и любезно отказа.

Дани обясни на Хънсакар, че ако беше останал в Женева, пак щеше да получи колекцията на сър Александър, понеже Хюго щеше да му я продаде с удоволствие и вероятно на по-ниска цена.

— Само че нямаше да спазя уговорката си с дядо ти — отговори му Хънсакар. — Сега поне направих нещо да му се отплатя за любезността и мъдрите съвети през годините.

Час по-късно Джийн отлетя към Тексас в частния си самолет, придружен от сто седемдесет и три подвързани в кожа класьори с

марки, които сигурно щяха да погълнат цялото му внимание по време на полета, ако не и до края на живота му.

Когато се качи в „Хийтроу Експрес“, мислите на Дани се върнаха към Бет. Отчаяно желаше да я види отново. Мопасан бе описал брилянтно чувствата му: „Какъв е смисълът от победата, ако няма с кого да я споделиш?“. Но в същото време чуваше Бет да го пита: „Какъв е смисълът от отмъщението, когато имаш толкова причини да живееш?“. Той обаче би й напомнил за Бърни, както и за Ник, които също имаха много причини да живеят. Тя веднага щеше да разбере, че парите нямат значение за него. Мигом би разменил всяко пени за...

Само ако можеше да върне времето назад...

Само ако бяха отишли в Уест Енд на следващата вечер...

Само ако не бяха избрали точно тази кръчма...

Само ако си бяха тръгнали през предния изход...

Само ако...

Седемнадесет минути по-късно „Хийтроу Експрес“ спря на гара Падингтън. Дани погледна часовника си — оставаха му още два часа до срещата с госпожица Бенет. Този път щеше да отиде с такси и да чака в приемната много преди часа на уговорката им. Думите на съдия Калахан кънтяха в главата му: „Възнамерявам още днес да подпиша заповед, съгласно която ще прекарате още четири години в затвора, ако отново нарушите условията на предсрочното освобождаване“.

Макар най-важната му задача бе да отмъсти на тримата мускетари, той все пак трябваше да отдели достатъчно време за образованието си, за да изпълни и обещанието си пред Ник. Дори започваше да се чуди дали Спенсър Крейг има нещо общо и с неговото убийство. Дали, както бе допуснал Големия Ал, Лийч беше убил погрешния човек?

Таксито спря пред къщата на „Болтънс“. За първи път Дани се почувства, сякаш се прибира у дома. Плати на шофьора, отвори портата и завари някакъв бездомник, клекнал на стълбите.

— Днес си късметлия — каза той и извади портфейла си.

Полузаспалият мъж беше облечен в риза на бели и сини райета, с доста износени джинси и черни обувки, които изглежда бяха лъснати същата сутрин. Той се изправи и обърна глава.

— Здравсти, Ник.

Дани го прегърна точно когато Моли отвори вратата. Тя опря ръце на хълбоците си и рече:

— Каза, че ви бил приятел. Но все пак го оставих да ви изчака отвън.

— Наистина ми е приятел — потвърди Ник. — Моли, запознай се с Големия Ал.

Моли беше направила задушено за Ник, но тъй като винаги готвеше огромни количества, имаше повече от достатъчно и за двамата.

— Хайде, разказвай — подкани го Дани, щом се настаниха на масата.

— Няма мно'о за разказване — започна Ал, докато преглъщаше. — И мен ме пуснаха на половината от присъдата ми. И слава богу, щото щях да остана там до края на живота си. — Той с неохота остави лъжицата и добави с усмивка: — И двамата знаем кой е виновен за т'ва.

— И какво смяташ да правиш? — попита Дани.

— Засега нищо, ама ти нали каза да дойда, кат' ме пуснат, и ето ме. — Замълча за момент. — Надявам се, че мога да остана тая вечер?

— Можеш да останеш колкото пожелаеш — отговори Дани. — Икономката ми ще оправи една от спалните за гости — добави той и се усмихна.

— Аз не съм ви икономка — рязко се обади Моли, — а само чистачка, която от време на време готви.

— Не, Моли, от днес си моя икономка и готвачка срещу десет паунда на час. — Моли онемя, а Дани се възползва от това необичайно положение и продължи: — Освен това ще ти трябва и чистачка, докато Големия Ал е при нас.

— Не, не — възпротиви се Големия Ал. — Ще ви се махна от главата, кат' си намеря работа.

— Ти си бил шофьор в армията, нали? — попита го Дани.

— Пет години бях *твоят* шофьор — прошепна Големия Ал и кимна към Моли.

— Значи ще се върнеш на старата работа — обяви Дани.

— Но вие нямате кола — напомни му Моли.

— Тогава е време да си купя — отвърна Дани. — И кой би могъл да ми даде по-добър съвет? — добави той и намигна на Големия Ал. —

Винаги съм искал да имам беемве — продължи Дани. — И понеже съм работил в сервиз, знам точно кой модел да...

Големия Ал долепи пръст до устните си.

Дани знаеше, че приятелят му има право. Успехът явно му беше размътил главата и той отново беше започнал да се държи като Дани — грешка, която не можеше да си позволи. Мисли като Дани, дръж се като Ник. Бързо трябваше да се върне в старата роля.

— Но първо трябва да идеш да си купиш дрехи — продължи Дани, — преди изобщо да си помислим за кола.

— И сапун — додаде Моли и напълни чинията на Ал трети път.

— За да може Моли да ти изтърка гърба.

— Нямам намерение да правя подобно нещо — заяви Моли. — И по-добре да отида да оправя една от спалните, след като господин Големия Ал ще отседне при нас... за известно време.

Дани и Големия Ал се засмяха, когато Моли свали престилката си и напусна кухнята.

Щом тя затвори вратата, Големия Ал се наведе над масата и попита:

— Все още ли смяташ да си върнеш на копелетата, дето...

— О, да — тихо отговори Дани. — И ти се появяваш в най-подходящия момент.

— Кога започваме?

— Ще започнем, след като си вземеш душ и отидеш да си купиш дрехи — отвърна Дани и за втори път извади портфейла си. — А междувременно аз трябва да се срещна с пробационния инспектор.

— Как прекарахте изминалия месец? — беше първият въпрос на госпожица Бенет.

Дани с усилие запази сериозно изражение.

— Занимавах се със семейните проблеми, за които ви споменах при последната ни среща — обясни той.

— И всичко наред ли е?

— Да, благодаря ви, госпожо Бенет.

— Успяхте ли да си намерите работа?

— Не още. Засега смятам да отделя повече време на образованието си в „Лъндън Юнивърсити“.

— А, да, спомням си. И все пак стипендията едва ли ще ви е достатъчна.

— Sprawям се — отговори Дани.

Госпожица Бенет прочете следващия въпрос от списъка.

— Още ли живеете на същия адрес?

— Да.

— Може би е добре да намина някой ден, само да проверя дали жилището ви отговаря на минималните изисквания.

— Разбира се, заповядайте, когато пожелаете — покани я Дани.

Тя прочете следващия въпрос:

— Срещате ли се с бивши затворници?

— Да — призна Дани. Бе наясно, че ако се опита да скрие истината, това ще се счита за нарушение на условията за предсрочното му освобождаване. — Бившият ми шофьор е излязъл от затвора и ще отседне при мен.

— Има ли достатъчно място в жилището и за двама ви?

— Повече от достатъчно, госпожице Бенет.

— А той работи ли нещо?

— Да, ще продължи да бъде мой шофьор.

— Мисля, че имате достатъчно проблеми, за да остроумничите, Никълъс.

— Но това е самата истина, госпожице Бенет. Дядо ми е оставил достатъчно средства, за да мога да си позволя шофьор.

Госпожица Бенет отново прочете въпросите, които всеки месец трябваше да му задава. Никъде не пишеше нищо за наемане на личен шофьор. Тя опита отново.

— Изкушавахте ли се да извършите престъпление през последния месец?

— Не, госпожице Бенет.

— Взимате ли наркотици?

— Не, госпожице Бенет — повтори Дани.

— В момента получавате ли помощи от бюро по труда?

— Не, госпожице Бенет.

— Имате ли нужда от моето съдействие?

— Не, благодаря.

Госпожица Бенет вече му беше задавала всички задължителни въпроси, но бе изминало едва половината време, отделено за всеки

бивш затворник.

— Защо не ми обясните подробно с какво се занимавахте през миналия месец? — отчаяно попита тя.

— Ще се наложи да ти дам възможност да си потърсиш друга работа. — Бет използва евфемизма, който господин Томас винаги употребяваше, щом се наложеше да уволни някого.

— Но защо? — попита Тревър Сътън. — Ако и аз си тръгна, сервизът ще остане без управител. Освен ако вече не си ми намерила заместник...

— Не ти и търся заместник — обясни Бет. — Откакто татко почина, сервизът е постоянно на загуба. Не мога да си позволя това да продължава — добави тя, пак по сценария, подготвен за случая от господин Томас.

— Но ти не ми даваш достатъчно време, за да се докажа — възпротиви се Сътън.

На Бет ѝ се прииска Дани да беше на нейно място, но пък, ако той беше жив, изобщо нямаше да се стигне до сегашното положение.

— Ако следващите няколко месеца са като последните три, ще сме въвн от бизнеса — обясни Бет.

— И какво се очаква от мен? — настоя Сътън, като се наведе напред и се облегна на масата. — Защото едно нещо знам със сигурност, шефът никога не би се отнесъл към мен по този начин.

Бет се ядоса, но си спомни, че господин Томас я бе посъветвал да се постави на мястото на Тревър и да помисли как би се чувствала, особено след като той не беше работил никъде другаде, откакто завърши училище.

— Разговарях с Монти Хю — обясни тя, като полагаше усилия да запази спокойствие. — Той ме увери, че ще ти намери работа при него. — Това, което не му призна, бе, че работата в сервиза на Монти Хю беше за „младши монтьор“, което означаваше сериозен спад в доходите на Тревър.

— Това е добре — ядосано отвърна той. — Само че ми се полага и компенсация. Знам си правата.

— Готова съм да ти платя заплатата за три месеца — отговори Бет. — И ще ти дам препоръки, че си бил един от най-трудолюбивите

служители при нас.

И един от *най-глупавите*, беше добавил Монти Хю, когато Бет разговаря с него. Докато чакаше отговора на Тревър, тя си спомни думите на Дани, „но това е само защото не може да събира“. Бет отвори чекмеджето на бюрото и извади пълен плик и лист хартия. Отвори плика и изсипа съдържанието му на масата. Сътън впери поглед в купчината петдесетпаундови банкноти и облиза устни, докато се опитваше да преброи парите. Бет плъзна към него договора, също изготвен от господин Томас.

— Ако подпишеш тук — продължи тя и посочи празното място под текста на листа, — тези седем хиляди паунда ще са твои.

Тревър се поколеба, а Бет се стараеше да не показва колко отчаяно иска той да подпише документа. Изчака Тревър да огледа парите, докато най-накрая взе предложената му химикалка и надраска единствените две думи, които можеше да изпише с увереност. След това рязко грабна парите и без да каже и дума, напусна стаята.

Веднага след като Сътън тресна вратата след себе си, Бет въздъхна с облекчение. Ако той можеше да я чуе, веднага щеше да разбере, че тя би се съгласила и на доста по-голямо обезщетение, макар че след като изтегли тези седем хиляди паунда, сметката на сервиза остана почти на нула. Единственото, което ѝ оставаше сега, бе да продаде бизнеса колкото се може по-скоро.

Младият брокер на недвижими имоти, който оцени сервиза, я увери, че би могла да получи поне двеста хиляди паунда за него. В крайна сметка тя притежаваше пълно право върху собствеността, разположена на идеално място с лесен достъп от Сити. Двеста хиляди паунда щяха да решат всички финансови проблеми на Бет и да обезпечат образованието на Кристи. Както мечтаеха с Дани.

52.

Дани се бе задълбочил в „Данъци, инфлация и ролята на правителството“ на Милтън Фридман и дори бе започнал да си води бележки от главата за жизнения цикъл и стойност на активите, когато телефонът иззвъня. Вече два часа се занимаваше с текста и бе започнал да мисли, че всяко нещо в икономиката е просто доразвиване на идеите на професор Фридман. Вдигна слушалката и чу женски глас:

— Здравей, Ник, глас от твоето минало се обажда.

— Здравей, глас от моето минало — отговори Ник дружелюбно, без да може да я разпознае.

— Обеща да дойдеш да ме гледаш на турнето. Непрестанно се вирам в публиката с надеждата да те открия, но теб все те няма.

— Къде сте сега? — попита той, но име така и не се оформяше в главата му.

— Кеймбридж, „Арт Тиътър“.

— Чудесно! И с коя пиеса?

— „Жена без значение“.

— Значи отново Оскар Уайлд — отбеляза Дани, съзнавайки, че тя всеки миг ще се усети.

— Дори не си спомняш името ми, нали?

— Не ставай смешна, Кати. — Тъкмо навреме. — Нима мога да забравя любимата си дубльорка?

— Играя вече главна роля и се надявам да дойдеш да ме гледаш.

— Звучи добре — неутрално отвърна Дани, разлиствайки бележника си, макар да знаеше чудесно, че почти всичките му вечери са свободни. — Какво ще кажеш за петък?

— Най-добре. Така ще можем да прекараме почивните дни заедно.

— Трябва да съм в Лондон за делова среща в събота сутрин — рече Дани.

— Значи ще имаме поредното кратко randevu — въздъхна Кати. — Ще го преживея. — Дани мълчеше. — Началото е в седем и

половина. Ще оставя билет на твое име на касата. Ела сам, защото нямам намерение да те делия с никого.

Дани затвори и се загледа в снимката на Бет в сребърна рамка на края на бюрото.

— Трима мъже идват насам — съобщи Моли, загледана през кухненския прозорец. — Приличат ми на чужденци.

— Не са опасни — увери я Дани. — Само ги покани в дневната и им кажи, че идвам след минута.

Той изтича по стълбите до кабинета си и грабна трите папки, върху които бе поработил, за да се приготви за срещата. После бързо слезе долу.

Тримата мъже си приличаха толкова много, сякаш бяха извадени от един калъп, и се отличаваха единствено по възрастта си. Носеха добре ушити тъмносини костюми и еднакви неутрални връзки. Всеки от тях държеше кожено куфарче в ръка. Човек би ги отминал на улицата като съвсем обикновени хора, което всъщност бе и целта им.

— Наистина ми е приятно да ви видя отново, бароне — приветства ги Дани.

Дьо Кубертен се поклони.

— Трогнати сме, че ни поканихте в красивия си дом, сър Никълъс. Нека ви представя мосю Бресон — член на управата на банката и мосю Сегат, който отговаря за големите ни сметки.

Дани се ръкува и с тримата, а Моли внесе табла с чай и бисквити.

— Господа — обърна се той към тях, след като се увери, че всички са удобно настанени, — може би трябва да започна с молбата да ме осведомите за настоящото състояние на сметката ми.

— Разбира се — обади се мосю Бресон и отвори кафява папка, на която не се виждаха никакви надписи. — Балансът по първата ви сметка е малко над петдесет и седем милиона долара с годишна лихва от 2,75 процента. Втората сметка е над един милион. При нас тя е известна като „сметката за марки“ на дядо ви. Прибягваше до нея, когато спешно му трябваша пари, за да добави нов екземпляр към колекцията си.

— Можете да обедините двете, тъй като нямам намерение да купувам марки — отбеляза Дани и Бресон кимна. — За мен 2,75 процента годишна лихва е неприемливо и възнамерявам да употребя парите си по по-разумен начин.

— Ще бъде ли прекалена дързост, ако попитаме какво имате предвид? — попита Сегат.

— Ще ви кажа — отвърна Дани. — Смятам да инвестирам в недвижима собственост, акции и вероятно в облигации с евентуална възвръщаемост от около 7,2 процента. Освен това ще отделя неголяма сума, вероятно около десет процента от състоянието си, за спекулативни операции.

— В такъв случай мога ли да предложа, с оглед на обстоятелствата — обади се Сегат, — да разделим средствата в три отделни сметки, които трудно ще бъдат свързани с вас, докато определите свой представител?

— Какво разбирате под „обстоятелствата“?

— След 11 септември и американците, и англичаните държат под око всеки, който прехвърля големи суми. Няма да е благоразумно да насочвате вниманието на властите към името си.

— Харесва ми този начин на мислене.

— Ако предположим, че приемете нашите предложения относно сметките — добави Бресон, — може ли да попитам дали имате желание да се възползвате от експертното мнение на наши специалисти във връзка с управление на инвестициите ви? Споменавам го, защото отделът, който работи при нас с недвижима собственост например, наброява близо четирийсет експерти — седем от които работят в офиса ни в Лондон с портфолио от около сто милиарда долара, а инвестиционният ни отдел е дори по-голям.

— Ще се възползвам от всички услуги, които предлагате — каза Дани. — Освен това разчитам, че няма да се поколебаете да ме предупредите в случаите, когато според вас вземам погрешно решение. През последните една-две години отделих немалко време да следя съдбата на двайсет и осем компании и съм решил да инвестирам част от капитала си в единайсет от тях.

— Каква да бъде политиката при покупка на акции от тези компании? — попита Сегат.

— Бих искал да купувам на малки траншове при всяко появяване на техни акции на пазара — никога агресивно, тъй като нямам желание да влияя на пазара по какъвто и да било начин. Не желая да притежавам и повече от два процента от всяка от компаниите. — Дани подаде на Бресон списък с имена на компании, чието развитие бе следил много преди да избяга от затвора.

Мъжът прокара пръст по списъка и се усмихна.

— Ние също държим под око част от тези тук, но ми прави впечатление, че сте открили още една-две, които, изглежда, сме пропуснали.

— Моля да ги проверите внимателно и ако имате някакви съмнения, кажете ми. — Дани взе една от своите папки. — Като стана дума за недвижима собственост, там смятам да действам агресивно. И очаквам да реагирате бързо, ако се наложи да се прави незабавно плащане, за да се осъществи изгодна сделка.

Бресон подаде едно картонче. На него нямаше нито име, нито адрес — само телефонен номер с едри черни цифри.

— Това е моят личен телефон. В състояние сме с натискане на един бутон да преведем каква да е сума до коя да е точка на земята. Когато се обадите, няма нужда да съобщавате името си, тъй като линията се активира гласово.

— Благодаря — рече Дани и прибра картончето във вътрешния джоб на самото си. — Нуждая се от съвет по още един належащ въпрос, става дума за всекидневните ми разходи. Не бих желал да давам повод на данъчните да започнат да душат около мен. Живея в тази къща, поддържам икономка и шофьор, а официално съм само на една студентска стипендия. Излиза, че само търся повод да поканя данъчните у дома.

— Може ли да дам предложение? — обади се Дьо Кубертен. — В миналото изпращахме по сто хиляди лири годишно, които се пазеха в попечителски фонд на името на дядо ви. Плащаше данъците наведнъж и дори провеждаше част от по-малките си сделки през компания, регистрирана тук в Лондон.

— Бих искал да продължим тази практика — прие Дани. — Какво се иска от мен за тази цел?

Дьо Кубертен извади тънка папка от куфарчето си. В нея имаше няколко листа.

— Ако се подпишете тук, сър Никълъс — той посочи мястото за подпис на втората страница, — ви уверявам, че нещата ще се уредят според желанието ви. Необходимо ни е да знаем само името на банката, в която трябва да преведем парите.

— „Кътс“ на Странд — отговори Дани.

— Също като дядо ви — отбеляза председателят на банката.

— За колко време се стига до Кеймбридж? — попита Дани Големия Ал минути след като швейцарците банкери си отидоха.

— За около час и половина. Така че е добре да тръгнем по-скоро.

— Отивам само да се преоблека и да си взема малко багаж.

— Моли вече го направи — съобщи Големия Ал. — Прибрах чантата в багажника.

Движението в петък следобед бе натоварено и едва след като стигнаха път М 11, Големия Ал успя да увеличи скоростта. Спря в „Кингс Парейд“ няколко минути преди вдигането на завесата.

Последните няколко седмици Дани бе прекалено зает и тази вечер бе първата след посещението му на „Колко е важно да бъдеш сериозен“ с участието на Лорънс Девънпорт, в която си позволяваше да отиде на театър.

Лорънс Девънпорт. Макар да имаше някои идеи как да се разправи с тримата си врагове, щом се сетеше за Девънпорт, в съзнанието му неизменно изникваше образът на Сара. Не можеше да забрави, че ако не беше тя, като нищо щеше да се озове отново в „Белмарш“. Ако се наложеше да отваря врати, за които няма ключ, щеше да я потърси отново.

Големия Ал спря колата пред театъра.

— По кое време смяташ, че ще си тръгнем за Лондон, шефе?

— Не съм решил още — отговори Дани, — но няма да е преди полунощ.

Взе билета си от касата, подаде три паунда за програма и тръгна след група закъснели посетители към залата, където зае мястото си на един от предните редове. Щом се настани, разгърна програмата. Възнамеряваше да прочете пиесата преди представлението, но и тя си остана неотворена на бюрото му, защото преговаряше текстовете на Милтън Фридман.

Спря на страницата с голяма красива снимка на Кати Бенсън. За разлика от снимките на много други актриси, нейната не бе отпреди няколко години. Прочете краткото ѝ представяне. Очевидно ролята в „Жена без значение“ беше най-значимата в кратката ѝ кариера.

Когато завесата се вдигна, Дани потъна в един друг свят и бързо реши, че в бъдеще ще ходи редовно на театър. Толкова му се искаше Бет да е до него сега, за да сподели удоволствието. Кати беше вече на сцената, подреждаше цветя във ваза на масата, а той не можеше да мисли за нищо друго, освен за Бет.

С напредването на спектакъла Дани реши, че Кати се справя наистина добре, и потъна в историята на жена, която подозира, че мъжът ѝ ѝ изневерява.

По време на антракта Дани взе важно решение, а когато завесата се спусна за последен път, той изчака публиката да се изниже от салона и едва тогава се запъти към служебния вход. Портиерът го изглежда подозрително, когато попита дали може да се види с госпожица Бенсън.

— Как се казвате?

— Никълъс Монкрийф.

— Предупредиха ме. Тя ви чака. Седма гримьорна на първия етаж.

Дани пое бавно по стълбите, намери вратата с номер 7, изчака малко и почука.

— Влез — чу се отвътре познат глас.

Кати седеше само по черно бельо пред огледалото и сваляше грима си.

— Да почакам ли отвън? — попита той.

— Не ставай смешен. Няма нищо, което да не си виждал. Пък и се надявам да събудя някои спомени — добави тя и се извърна към него.

Изправи се и облече черна рокля, в която му се стори още по-привлекателна.

— Беше чудесна — с леко треперлив глас рече той.

— Сигурен ли си? — пристъпи тя и приближи лице до неговото.
— Сякаш не си много убеден.

— Напротив. Изпълнението ти много ми хареса.

Кати го погледна сериозно:

- Нещо не е наред.
- Трябва да се върна в Лондон. Имам спешна бизнес среща.
- В петък вечер? Стига, Ник. Можеше да измислиш нещо по-добро.
- Просто аз...
- Има друга жена, нали?
- Така е — призна Дани.
- Тогава защо изобщо дойде? — ядосано рече тя и се извърна.
- Извинявай, наистина съжалявам.
- Не си прави труда да се извиняваш, Ник. Нямахте по-добър начин да ми покажеш, че съм жена без значение.

53.

— Прощавай, шефе, но ти каза, че няма да тръгнем преди полунощ — рече Ал и забързано довърши хамбургера си.

— Промених решението си.

— Смятах, че това е право на дамите.

— И тя така мислеше.

Докато стигнат път М 11, Дани вече беше заспал. Събуди се, когато колата спря на един светофар по Майл Енд Роуд. Ако се бе събудил няколко минути по-рано, щеше да помоли Ал да избере друг маршрут.

Светлините се смениха и когато колата потегли, светофарите по пътя им сякаш се бяха наговорили — зелена светлина следваше зелена, все едно искаха да покажат, че Дани трябва час по-скоро да се изнесе от този район. Той се облегна назад и затвори очи, но знаеше, че няма начин да мине покрай познатите места, без да спре поглед върху тях: училището „Клемент Атлий“, черквата „Сейнт Мери“ и, разбира се, автосервиза на Уилсън.

Отвори очи и веднага съжали горчиво.

— Не е възможно — възкликна той. — Спри, Ал.

Големия Ал натисна спирачките и обърна глава да види дали шефът му е добре. Дани се взираше през прозореца. Ал проследи погледа му, но не можа да разбере какво толкова го е развълнувало.

— Почакай ме тук — поръча Дани и отвори вратата. — Ще се върна след малко.

Прекося пътя и се загледа в табелата, закачена на стената на ниска сграда. Извади лист и писалка от самото си и записа телефонния номер под думите „ПРОДАВА СЕ“. В този момент група мъже излязоха от близката кръчма и той побърза да се върне в колата. Седна и каза тихо:

— Да се махаме оттук.

Много му се искаше да помоли Големия Ал да го закара отново до Ийст Енд в събота сутринта, за да огледа още веднъж, но знаеше, че не може да поеме риска да бъде разпознат.

Планът бе започнал да се оформя в главата му и в неделя вечер бе почти готов. Всеки детайл трябваше да бъде обмислен внимателно. Една погрешна стъпка, и онези тримата щяха да се усетят. Но второстепенните герои и статистите трябваше да са по местата си, преди главните герои да излязат на сцената.

Когато в понеделник сутрин слезе да закуси, Дани остави „Таймс“ недокоснат на кухненската маса. Беше зает да преговаря стъпките, които трябваше да предприеме, и не искаше нищо да го отвлича. Ако Арнолд Пиърсън, кралски адвокат, му бе задал любимия си въпрос — какво му е приготвила за закуска Моли тази сутрин — нямаше да знае какво да отговори. Отиде в кабинета си, заключи вратата и седна зад бюрото. Вдигна телефона и набра номера от картичката, която бе получил предишния ден.

— Днес по някое време ще се наложи да прехвърля малка сума, но трябва да стане бързо.

— Разбрано.

— Освен това имам нужда от консултация със специалист по сделки с недвижими имоти.

— Ще се свържат с вас по-късно днес.

Дани затвори и си погледна часовника. Още нямаше девет. Стана, закрачи из стаята и започна да преговаря наум въпросите, които трябваше да прозвучат естествено, все едно са възникнали в хода на разговора. В девет и една набра номера, който бе записал предната вечер.

— „Дъглас Алън Спиро“ — обади се сънлив глас.

— Ваша табела за продажба е закачена на един имот на Майл Енд Роуд — започна Дани.

— Ще ви свържа с господин Паркър, той отговаря за продажбите в този район.

— Роджър Паркър — чу Дани след кратко изпукване по линията.

— Предлагате имот на Майл Енд Роуд — повтори Дани.

— Имаме няколко обекта в този район, господине. Бихте ли ми казали кой точно ви интересува?

— Сервизът на Уилсън.

— Да, първокласен имот. Без ограничения на собствеността. В семейството е повече от сто години.

— От колко време е на пазара?

— Отскоро, но интересът към него е значителен.

— От колко време? — настоя Дани.

— Пет или шест месеца — призна Паркър.

Дани мислено изруга наум, като си представи какво преживява семейството на Бет, а той не бе могъл да им помогне. Изгаряше от желание да зададе множество въпроси, чиито отговори господин Паркър нямаше как да знае.

— Каква е исканата цена?

— Двеста хиляди — отговори Паркър. — Включително и прилежащото движимо и недвижимо имущество. Може ли да попитам за името ви, господине?

Дани затвори. Изправи се и отиде до шкафа за книги, в който имаше три папки с надписи: „Крейг“, „Девънпорт“ и „Пейн“. Взе тази на Джералд Пейн и провери телефонния номер на най-младия съдружник в историята на „Бейкър, Тремлет и Смайт“, факт, който Арнолд Пиърсън, кралски адвокат, бе сметнал за уместно да съобщи на съдебните заседатели. Дани нямаше намерение да говори с Пейн днес. Пейн сам щеше да го търси, за да участва в сделката. Днес щеше да разговаря с посредника.

Набра номера.

— „Бейкър, Тремлет и Смайт“.

— Имам желание да купя имот на Майл Енд Роуд — съобщи той на човека отсреща.

— Свързвам ви с нашия колега, който отговаря за Източен Лондон.

Прещракване по линията. Дали човекът, който вдигнеше, щеше някога да разбере, че е бил използван само като преносител на информация. И дали той щеше да отнесе вината, след като вулканът изригнеше?

— Гари Хол. С какво мога да съм полезен?

— Казвам се сър Никълъс Монкрийф, господин Хол, и се питам... — бавно, карай по-бавно — ... дали съм попаднал на правилния човек.

— Кажете от какво имате нужда, сър, и ще преценя дали мога да ви помогна.

— На Майл Енд Роуд има имот, който бих искал да купя, но не бих желал това да стане директно с фирмата, която го предлага.

— Разбирам ви, сър, можете да разчитате на дискретността ми. — Точно на обратното разчитам, помисли си Дани. — За кой номер на Майл Енд Роуд става дума?

— Сто четирийсет и три — отговори Дани. — Автосервиз „Уилсън“.

— Коя е фирмата посредник?

— „Дъглас Алън Спиро“.

— Ще проверя подробностите — обеща Хол — и ще ви позвъня по-късно.

— Ще бъда днес във вашия район, имате ли нещо против да изпием едно кафе с мен?

— Разбира се, сър Никълъс. Къде искате да се срещнем?

Дани се сещаше само за едно място близо до офиса на „Бейкър, Тремлет и Смайт“.

— В „Дорчестър“ — рече той. — Да речем в дванайсет.

— Ще се видим там в дванайсет.

Дани остана на стола зад бюрото си. Направи три отметки на дългия списък пред себе си. Трябваша му още няколко участници, които да се включат преди дванайсет, за да е напълно готов за срещата с господин Хол. Телефонът иззвъня.

— Добро утро, сър Никълъс — обади се непознат глас. — Управител съм на отдела за недвижима собственост на банка „Дьо Кубертен“.

Големия Ал откара Дани до Парк Лейн и спря пред входа на хотел „Дорчестър“ точно в единайсет и половина. Портиерът дотича и отвори вратата пред Дани.

Докато вървяха по стълбите, Дани му каза:

— Аз съм Никълъс Монкрийф. Очаквам гост около дванайсет — господин Хол. Бихте ли му предали, че съм в салона? — Отвори портфейла си и подаде на портиера банкнота от десет паунда.

— Разбира се, сър — отвърна портиерът и вдигна леко шапката си.

— Вашето име? — попита Дани.

— Джордж.

— Благодаря ти, Джордж — рече Дани и мина през въртящата се врата.

Спря във фоайето и се представи на служителя на рецепцията. След кратък разговор с него Дани се раздели с още десет паунда.

По съвета на Уолтър, рецепционистът, Дани влезе в салона на хотела и изчака управителя на залата да се върне на поста си. Този път извади банкнотата още преди да представи молбата си.

— Защо не ви настаним в едно от нашите сепарета, сър Никълъс? — каза управителят. — Ще имам грижата господин Хол да бъде поканен на масата ви веднага щом пристигне. Ще поръчате ли нещо, докато чакате?

— „Таймс“ и чаша горещ шоколад.

— Разбира се, сър Никълъс.

— А вашето име е?

— Марио, сър.

И така, без да подозират, срещу общо трийсет паунда, Джордж, Уолтър и Марио станаха членове на неговия екип. Докато чакаше нищо неподозиращия господин Хол, Дани разгърна вестника на бизнес страниците, за да види какво е състоянието на инвестициите му. Две минути преди дванайсет Марио дойде при него и съобщи:

— Сър Никълъс, вашият гост е тук.

— Благодаря, Марио — небрежно рече Дани, все едно беше редовен клиент.

— Много ми е приятно да се запознаем, сър Никълъс — поздрави Хол, докато сядаше срещу Дани.

— Какво ще пиете, господин Хол? — попита Дани.

— Само едно кафе, благодаря.

— Едно кафе, Марио, а за мен както обикновено.

— Разбира се, сър.

Младият мъж, който се настани на масата на Дани, бе облечен с бежев костюм, зелена риза и жълта вратовръзка. Гари Хол никога нямаше да бъде допуснат в банката на Дьо Кубертен. Той извади от куфарчето си папка и започна съвсем делово:

— Мисля, че разполагам с цялата информация, която искахте, сър Никълъс. Майл Енд Роуд 143, доскоро автосервиз, притежание на Джордж Уилсън, починал неотдавна.

Дани внезапно пребледня. Смъртта на Бърни се бе отразила тежко на съдбата на толкова много хора.

— Добре ли сте, сър Никълъс? — с искрена загриженост попита Хол.

— Да, да, добре съм — бързо отвърна Дани. В този момент сервитьорът донесе поръчката, а Дани се обърна към Хол: — Та какво казвахте?

— След оттеглянето на господин Уилсън бизнесът е поддържан известно време от човек на име... — Хол погледна отново в папката си, за да намери името, която Дани сам можеше да му каже. — Тревър Сътън. В този период фирмата започва да трупва сериозни дългове и собственичката решава да продаде имота.

— Значи собственикът е жена?

— Да. — Хол отново хвърли поглед към листовите пред него. — Казва се Елизабет Уилсън, дъщеря на предишния собственик.

— Каква е исканата цена? — попита Дани.

— Парцелът е с площ от хиляда и шестстотин квадратни метра, но ако решите да започнем преговори, мога да попитам за точните размери на мястото. — Точно 1580 квадратни метра, помисли си Дани. — От едната страна имотът граничи със заложна къща, а от другата — със склад за килими.

— Каква е исканата цена? — пак попита Дани.

— А, да, извинявайте. Двеста хиляди паунда, включително движимото и недвижимо имущество, но съм сигурен, че ще можем да свалим до сто и петдесет. За сега няма голям интерес към имота, а и на отсрещната страна на улицата има процъфтяващ автосервиз.

— Не ми се занимава с преговори — рече Дани, — така че моля да ме слушате внимателно. Готов съм да платя исканата цена, но държа да говорите със собствениците на заложната къща, както и на склада за килими, тъй като възнамерявам да направя оферти за имотите им.

— Да, разбира се, сър Никълъс. — Хол с готовност записваше всяка дума. След миг колебание обаче додаде: — Необходимо е да внесете депозит от двайсет хиляди, за да продължим.

— Докато се приберете в офиса си, господин Хол, двеста хиляди паунда ще бъдат преведени по сметката ви за клиенти. — Хол никак не изглеждаше убеден, но все пак изкриви лице в нещо подобно на усмивка. — А когато разберете подробности за другите два имота, обадете ми се.

— Разбира се, сър Никълъс.

— И още нещо — продължаваше Дани. — Собственичката не трябва да знае кой купува имота й.

— Можете да разчитате на дискретността ми, сър Никълъс.

— Много се надявам да е така — отговори Дани, — защото точно това липсваше в работата ми с предишната брокерска фирма и в резултат ме загубиха като клиент.

— Разбирам — въздъхна Хол. — Как да се свържа с вас?

Дани отвори портфейла си и извади наскоро отпечатана визитна картичка.

— Един последен въпрос: кой адвокат ще ви представлява при сключването на тази сделка?

Това беше първият въпрос, който Дани не беше предвидил.

— „Мънро, Мънро и Кармайкъл“ — усмихна се той. — По-скоро господин Фрейзър Мънро, старши съдружник във фирмата. Той движи всичките ми дела.

— Ясно, сър Никълъс. — Хол старателно записа името и се надигна да си върви. — Най-добре да тръгвам, за да говоря с агента на продавача.

Дани проследи с поглед брокера, който тръгна, без дори да е докоснал кафето си. Беше сигурен, че само след час целият офис ще знае за ексцентричния сър Никълъс Монкрийф, който очевидно има повече пари, отколкото здрав разум. Със сигурност ще се подиграват на младия Хол за загубената сутрин, докато не установят, че в сметката за клиенти на фирмата са постъпили 200 000 паунда.

Дани извади мобилния си телефон и набра номер.

— Да — отговориха отсреща.

— Искам двеста хиляди паунда да бъдат преведени на сметката за клиенти на „Бейкър, Тремлет и Смайт“ в Лондон.

— Разбрано.

Дани прекъсна разговора и се замисли за Гари Хол. Много скоро щеше да научи, че госпожа Айзъкс от години настоява мъжът й да

продаде магазина, а складът за килими е почти фалирал. Господин и госпожа Камал отдавна искаха да прекарват повече време с дъщеря си и внуците си в Анара.

Марио остави дискретно сметката в другия край на масата. Дани плати, като, естествено, не забрави сериозния бакшиш. Трябваше да го запомнят. Дори спря на рецепцията, за да благодари на Уолтър.

— Удоволствието беше мое, сър Никълъс. Винаги съм на ваше разположение.

— Благодаря, Уолтър. Може да се наложи да се възползвам.

Дани бутна крилото на въртящата се врата и излезе на площадката. Джордж се спусна пред него по стълбите и отвори вратата на колата. Дани извади още една банкнота от десет паунда и рече:

— Благодаря, Джордж.

Макар да бе минало само първото действие, Джордж, Уолтър и Марио вече бяха добре платени членове на актьорския състав.

54.

Дани взе от рафтовете папката с надпис „Девънпорт“ и я сложи на бюрото. На първата страница бе написано само:

Девънпорт, Лорънс — актьор — страница 2–11
Девънпорт, Сара — сестра, адвокат — страница 12–
16
Чарли — продуцент — страница 17–20

Отвори на седемнайсета страница. Бе дошло време да бъде въведен нов второстепенен герой в предстоящата продукция на Лорънс Девънпорт. Дани набра телефона му.

— Продуцентска къща „Чарлз Дънкан“.

— Моля ви, господин Дънкан.

— За кого да предам?

— Ник Монкрийф.

— Свързвам ви, господин Монкрийф.

— Опитвам се да си спомня къде сме се срещали — без предисловия рече Чарли.

— В „Дорчестър“. По време на партито след заключителното представление на „Колко е важно да бъдеш сериозен“.

— О, да, сега си спомних. С какво мога да ви бъда полезен? — с известно подозрение попита продуцентът.

— Имам намерение да инвестирам в следващата ви продукция — рече Дани. — Мой познат вложил няколко хиляди в предишната пиеса и сподели, че е доволен от печалбата. Та си помислих дали не е лошо и аз да опитам...

— Обаждате се в най-подходящия момент. Имам нещо много подходящо. Защо не обядваш с мен в „Айви“, старче, тъкмо ще го обсъдим?

„Възможно ли е да се хване толкова лесно, помисли си Дани. Ако така върви, страховете ми са били напразни.“

— В такъв случай, позволи ми аз да те поканя, старче — отговори в неговия тон Дани. — Вероятно си претрупан с ангажименти, така че, щом ти се отвори пролука, ми звъни.

— Колкото и странно да звучи, преди малко се обадиха да отменят една среща утре по обяд и ако си свободен, можем да се видим тогава.

— Свободен съм — отговори Дани. — Но защо не отидем в кръчмата близо до нас?

— Кварталната кръчма? — с поспаднал ентусиазъм попита Дънкан.

— Именно. „Палм Корт Рум“ в хотел „Дорчестър“. Да речем в един.

— А, да, разбира се. Ще се видим там в един — обеща продуцентът. — Сър Никълъс, нали?

— Просто Ник. — Дани затвори телефона и записа нещо в дневника си.

Професор Амиркан Мори се усмихна добронамерено към претъпканата със студенти зала. Не можеше да се оплаче от липса на интерес към лекциите му. И не само защото беше много умен и образован, а и защото чувството му за хумор беше живо и заразително. Мина известно време, преди Дани да разбере, че професорът нарочно ги предизвиква да започнат да спорят, или правеше скандални изявления, за да види реакцията на студентите си.

— Щеше да е далеч по-добре за икономическата стабилност на нашата страна, ако Джон Мейнард Кейнс изобщо не се беше раждал. Не мога да се сетя и за един смислен негов принос в този живот.

Двайсетина ръце мигом щръкнаха във въздуха.

— Монкрийф, с какво от наследството на Кейнс според вас имаме право да се гордеем?

— Основател е на „Кеймбридж Артс Тиътър“ — отговори Дани.

— Играл е също така Орсино в „Дванайсета нощ“ като студент в „Кингс Колидж“ — допълни Мори. — Но това е било, преди да се залови да доказва на света, че има смисъл богатите държави да инвестират в развиващите се и да ги окуражават да следват техния път. — Часовникът зад гърба му удари един. — Стигате ми за днес —

въздъхна професорът, слезе от подиума и изчезна в коридора, а зад гърба му се разнесоха смях и аплодисменти.

Дани нямаше време и за сандвич от бистрото на университета, ако искаше да отиде навреме на редовната среща с пробационната инспекторка. Но когато изтича от залата, завари професор Мори да чака в коридора.

— Може ли да поговорим, Монкрийф? — спря го професорът и без да дочака отговор, закрачи бързо към кабинета си.

Дани го последва, готов да защити възгледите си за Милтън Фрийдман, тъй като последното му есе не беше в съгласие с мнението на професора и очакваше, че той ще поиска от него да се аргументира по-подробно.

— Седнете, момчето ми — покани го Мори. — Бих ви предложил питие, ако имах нещо прилично за пиене. Но нека поговорим за важните неща. Искан да ви попитам дали сте мислили да предложите свое есе за наградата „Джени Лий Мемориал“?

— Не съм — призна Дани.

— А би трябвало — рече професорът. — Очертавате се като един от най-умните студенти във вашия курс, което само по себе си не е кой знае какво, но все пак си мисля, че бихте могли да спечелите тази награда. Помислете по въпроса.

— Какви са изискванията, които трябва да покрия? — попита Дани. Все пак следването бе втората по важност задача в живота му.

Професорът взе малка брошура от бюрото си, отвори на първата страница и зачете на глас:

— Есето трябва да се състои от не по-малко от десет хиляди думи и не повече от двайсет хиляди. Темата е по избор на кандидата и трябва да бъде предадено до края на есенния семестър.

— Искрено съм поласкан, че според вас имам шансове да кандидатствам — каза Дани.

— Изненадан съм, че учителите ви в „Лорето“ са ви насочили към военната академия, а не към Единбург или Оксфорд.

Дани нямаше как да обясни на професора, че никой от учителите му в „Клемент Атлий“ не беше завършил Оксфорд, дори директорът.

— Вероятно ще искате да го обмислите, но ми съобщете какво сте решили.

— Със сигурност ще го направя — обеща Дани и стана да си върви. — Благодаря ви, професоре.

Щом излезе в коридора, Дани хукна с всички сили към изхода. Навън с облекчение забеляза, че Големия Ал го чака до колата.

Когато потеглиха, по „Странд“, през „Мол“ по посока Нотинг Хил Гейт, Дани мислеше за предложението на Мори. При тази скорост преданият му шофьор бе в непрестанно нарушение на правилника, но не искаше шефът да закъснее за срещата. Дани бе дал ясно да се разбере, че е готов да плати всяка глоба за превишена скорост, но не и да прекара още четири години в „Белмарш“. Извади обаче лош късмет. Ал заби спирачки пред пробационната служба в момента, в който госпожица Бенет слизаше от автобуса. Тя зяпна, когато видя колата и Дани, който правеше неуспешни опити да се скрие зад мощната фигура на Големия Ал.

— Сигурно ще си помисли, че си обрал банка — отбеляза Ал. — А аз осигурявам транспорта.

— Не е далеч от истината — отвърна Дани.

Накараха го да чака в приемната не повече от обикновено. По едно време госпожица Бенет се появи на вратата и му кимна да влиза. Той се настани на пластмасовия стол срещу нея.

— Преди да започнем, Никълъс, може би ще ми обясниш чия беше колата, с която те видях да пристигааш?

— Моя е — отвърна Дани.

— А човекът зад волана?

— Моят шофьор.

— Как е възможно да имаш беемве и шофьор, след като студентската стипендия е единственият доход, който си декларирал? — взе да губи търпение госпожица Бенет.

— Дядо ми е основал попечителски фонд от сто хиляди паунда на мое име и с част от него плащам месечните си разходи, ето защо...

— Никълъс — повиши глас Бенет, — тези срещи са възможност да поставиш открито проблемите си, а аз да ти дам съвет или да ти помогна, доколкото мога. Ще ти дам още една възможност да отговориш на въпросите ми честно. Ако продължаваш да се държиш несериозно, ще се наложи да спомена това твое отношение в следващия си доклад до Вътрешно министерство, а и двамата добре знаем какви ще са последствията. Разбра ли ме?

— Да, госпожице Бенет. — Спомни си думите на големия Ал, който се бе сблъскал с подобен проблем с неговия пробационен инспектор: „Кажете им каквото искат да чуят, шефе. Това само ще ти улесни живота“.

— Нека те попитам отново: кой е собственикът на колата, с която пристигна?

— Човекът, който седеше зад волана — отвърна Дани.

— Твой приятел ли е, или работиш за него?

— Познаваме се от армията, видях ме да тичам насам и ми предложи да ме докара.

— Имаш ли някакви други източници на доходи, освен стипендията?

— Не, госпожице Бенет.

— Е, така вече всичко изглежда по-нормално. Виждаш ли колко по-лесно става, когато проявиш готовност за сътрудничество? Има ли още нещо, което би искал да споделиш с мен?

Дани се изкуши да ѝ разкаже за срещата с тримата швейцарски банкери, за сделката с имота и че възнамерява да се види с Чарли Дънкан. Но каза само:

— Професорът ми предлага да кандидатствам с есе за наградата в памет на Джени Лий. Бихте ли ме посъветвали какво да отговоря?

Широка усмивка огря лицето на госпожица Бенет.

— Това ще увеличи ли шансовете ти да си намериш след това работа като учител?

— Предполагам, че да — отвърна Дани.

— В такъв случай моят съвет е да участваш.

— Много съм ви благодарен, госпожице Бенет.

— Няма защо — отвърна тя. — Нали затова съм тук.

Среднощното посещение на Майл Енд Роуд разпали в душата на Дани онези въглени, които доживотните наричат „демони“. Но завръщането в „Олд Бейли“ дори посред бял ден, бе още по-тежко изпитание.

Когато Големия Ал приближи колата до тротоара, Дани вдигна очи към скулптурата, кацнала на сградата на Централния наказателен съд — женска фигура с везни в едната ръка. Докато прелистваше

празните страници на бележника си, за да запише срещата с Чарли, Дани си спомни какво беше планирал за този ден. Големия Ал мина с колата покрай централния вход, сви надясно и се насочи към задната част на сградата, където имаше специален вход, означен с табелата „Вход за посетители“.

Дани мина през охраната и пое нагоре по широките каменни стъпала, които водеха към галериите за посетители в различните зали. Стигна до най-горния етаж, където служител на съда с дълга черна тога като на преподавател в университет, го попита кое заседание иска да гледа.

— Зала номер четири — отвърна Дани и, получил указания, слезе на втория етаж и там сви вдясно. Отвори съответната врата и влезе в галерията. Вътре имаше няколко души — приятели и роднини на обвиняемия, както и просто любопитни зрители. Всички бяха насядали на една обща пейка и гледаха към залата долу. Той не се нареди до тях.

Не го интересуваше обвиняемия. Беше дошъл да наблюдава как неговият враг се държи в свои води. Седна в края на един от задните редове. Като опитен убиец, бе заел място, откъдето жертвата му се виждаше най-добре. За да го забележи, Спенсър Крейг трябваше да се обърне специално към галерията и да се взира известно време. Дори тогава щеше да го види само като неясен силует.

Дани следеше всяко негово движение, подобно на боксьор, който изучава грешките и слабостите на бъдещия си противник. За неопитното око Крейг бе почти безгрешен. След време стана ясно, че е умел, лукав и безмилостен — всички необходими за професията му оръжия. Правеше впечатление, че умее да разтяга възможностите на закона до скъсване, стига това да бе необходимо за постигане на целта. А цената на подобно нещо бе добре позната на Дани. Знаеше, че когато дойде моментът да се изправи лице в лице с Крейг, ще трябва да е много добър, защото врагът му няма да се предаде, докато и последният дъх не бъде изтръгнат от гърдите му.

Вече знаеше почти всичко необходимо за Спенсър Крейг, но това само го направи още по-предпазлив. Да, имаше предимството на подготовката и елемента на изненадата, но, от друга страна, дръзваше да влезе в област, която Крейг смяташе, че владее до съвършенство, а той самият изучаваше едва от няколко месеца. С всеки изминал ден

ролята, която трябваше да играе, се превръщаше малко по малко в реалност и вече никой не би се усъмнил, че той е Ник Монкрийф. Но не забравяше думите на своя приятел, записани в дневника му, че когато се изправиш пред умел противник, трябва да се постараяш да го извадиш от средата, в която се чувства сигурен. Само така можеш да разчиташ, че ще го изненадаш.

Дани изпробваше новите си умения всеки ден, но това да се самопоканиш на частно парти по повод заключително представление, да създадеш впечатлението, че си редовен посетител на „Дорчестър“ у млад брокер, който е готов на всичко, за да сключи сделка, и да убедиш театрален продуцент, че си готов да инвестираш в последния му проект, бяха само встъпителните рундове на дълго състезание, в което Крейг безсъмнено бе сред състезателите, печелили не една награда. Свалеше ли гарда си дори за миг, мъжът, който сега вършееше в залата долу, нямаше да се поколебае да удари втори път по откритото място. И щеше да го направи така, че Дани да остане зад решетките до края на дните си.

Трябваше да намери начин да тласне този човек в блатиста почва, откъдето да не може да се измъкне. Чарли можеше да му помогне да лиши Лорънс Девънпорт от обожаващите го почитатели. Дори Гари Хол щеше да стане инструмент за унижението на Джералд Пейн в очите на колегите и приятелите му. Но много повече усилия щяха да са необходими, за да бъде принуден Спенсър Крейг да се раздели с кариерата си на юрист, от възможността да пледира в залата с перука и тога в черно и червено, и наместо това да се свие на скамейката на обвиняемия пред очите на съдебни заседатели, които да преценяват дали е виновен, или невинен по обвинение в убийство.

— Добро утро, Джордж — поздрави Дани портиера, който отвори вратата на колата пред него.

— Добро утро, сър Никълъс.

Дани влезе с бодра стъпка в хотела и помахна на Уолтър, докато минаваше покрай рецепцията. Лицето на Марио изгря в усмивка, когато забеляза любимия си клиент.

— Горещ шоколад и „Таймс“, нали, сър Никълъс? — попита той, щом Ник се намери в своето сепаре.

— Благодаря, Марио. Освен това ще искам маса за обяд утре около един, но достатъчно настрани, че да не ни чуват.

— Няма да е проблем, сър Никълъс.

Дани се облегна удобно и се замисли за предстоящата среща. Консултантите му от отдела за недвижими имоти на банка „Дьо Кубертен“ се бяха обадили три пъти през изминалата седмица: никакви имена, никакви празни приказки, само факти и деликатно поднесени съвети. Те не само предложиха реалистични цени за заложената къща и склада за килими, но му обърнаха внимание и на едно голо парче земя, което се намираше зад трите имота и бе собственост на местната община.

Дани познаваше до болка това място, защото бе играл там като дете. Информираха го също, че благоустройствената комисия на общината планира да строи там фондови жилища, но поради близостта на автосервиза, комисията по околната среда сложила вето на идеята. Протоколите от заседанията на съответната комисия бяха пристигнали в кафяв плик на следващата сутрин. Дани имаше план как да реши техния проблем.

— Добър ден, господин Хол — поздрави той младия мъж, който зае мястото срещу него.

Хол вече вадеше дебела папка с надпис „Монкрийф“ от куфарчето си. Подаде му един лист от нея.

— Ето тук са описани стъпките, свързани с автосервиза на Уилсън — обясни той. — Тази сутрин разменихме договори с

госпожица Уилсън. — Сърцето на Дани ускори ударите си. — Много симпатична млада жена, която изпита видимо облекчение при решаването на проблема.

Дани се усмихна. Бет щеше да вложи 200 000 паунда в местния клон на „Ейч Ес Би Си“ с годишна лихва 4.5%. Само той знаеше кой всъщност ще спечели от щастливото разрешение на нейния проблем.

— А двете сгради отстрани? — попита Дани. — Имате ли напредък там?

— За моя изненада много скоро ще успеем да сключим сделка. — Дани очакваше подобна реакция. — Господин Айзъкс е съгласен да продаде магазина си за двеста и петдесет хиляди, докато господин Камал говори за триста и шейсет хиляди за склада за килими. Обединени, трите имота ще удвоят вложените суми и според нашите инвеститори общата цена ще бъде двойно по-голяма.

— Платете на господин Айзъкс исканата цена. Предложете на Камал триста хиляди, най-много триста и дваайсет.

— Мисля, че можем да постигнем и по-ниска цена — отбеляза Хол.

— Не си го и помисляйте. Държа обаче двете сделки да бъдат сключени в един и същи ден, защото ако господин Камал разбере накъде вървят нещата, ще реши, че е изкупителна жертва.

— Разбрано — рече Хол и записа старателно инструкциите на Дани. — Парцелът ще се окаже чудесно място за малка офис сграда или супермаркет.

— Няма такова нещо, господин Хол — отрязва го Дани. — Предприемете ли нещо в тази посока, значи губите и времето, и парите ми.

Хол видимо се смути.

— Съвсем наблизко има клон на „Сейнсбъри“, а ако разгледате плановете на общината за този район, ще видите, че той е предвиден за фондови жилища. От опит знам, че успеете ли да убедите една общинска управа, че това, което им предлагате, е тяхна идея, имате много по-големи шансове да сключите сделка. Не ставайте алчен, господин Хол. Това беше грешката на предишната фирма, с която работех.

— Ще го запомня — рече Хол.

Консултантите на Дани си бяха свършили работата така добре, че той можеше да прави стратегически кръгове около Хол.

— Междувременно днес ще преведа депозит от петстотин и седемдесет хиляди паунда в сметката ви за клиенти, за да можете да сключите двете сделки колкото се може по-бързо. Не забравяйте, че това трябва да стане в един и същи ден и никоя от заинтересованите страни не бива да разбере за сделката на другата. И, естествено, за моето участие.

— Няма да ви подведа — обеща Хол.

— Надявам се. Защото ако завършите успешно тази неголяма сделка, имам далеч по-интересни планове. Съществуват, естествено, малки рискове, така че ще е необходима подкрепата на някой от съдружниците във фирмата, за предпочитане е да е някой млад, на когото му стиска, а и да е човек с въображение.

— Мисля, че познавам такъв.

Дани не спомена, че се досеща за кого става дума.

— Как си, Бет? — попита Алекс Редмейн и се изправи да посрещне младата жена. Заобиколи бюрото си и я заведе до удобното кресло до камината.

— Добре съм, благодаря, господин Редмейн.

— Така и не успях да убедя Дани да ме нарича Алекс — усмихна се той и се настани до нея. — Въпреки това се надявам, че към края станахме нещо като приятели. Дано да имам по-голям успех с теб.

— Истината, господин Редмейн, е, че Дани беше по-стеснителен дори от мен. Стеснителен и упорит. Не бива да мислите, че щом не се обръщаше към вас на малко име, не ви считаше за свой приятел.

— Ще ми се да беше тук и да ми го каже лично. Много приятно ми стана, че се обади да се видим.

— От доста време исках да ви потърся за съвет, но съвсем отскоро съм състояние да го направя наистина.

Алекс се наведе напред и улови ръката ѝ. Усмихна се, когато забеляза годежния ѝ пръстен, който при последната им среща липсваше.

— С какво мога да помогна?

— Мислех си, че трябва да споделя с вас нещо странно, което ми се случи, когато бях в „Белмарш“, за да прибера нещата на Дани.

— Трябва да е било мъчително преживяване.

— В някои отношения беше по-лошо от самото погребение — отвърна Бет. — Когато си тръгнах, се натъкнах на господин Паско.

— Натъкна ли се — попита Алекс, — или той се въртеше наоколо и просто те чакаше.

— Няма как да съм сигурна. Има ли значение?

— Голямо. Рей Паско е свестен мъж и винаги е бил убеден, че Дани е невинен. Спомена ми веднъж, че в практиката си е срещал хиляди убийци, но Дани не е от тях. Та какво ти каза?

— Това е най-странното. Според него Дани „ще се радва“ името му да бъде изчистено, а не че „би се радвал“. Как ви се вижда това?

— Неволна грешка, може би — рече Алекс. — Поиска ли от него да бъде по-конкретен?

— Не — отговори Бет. — Тогава си мислех само за това, че Дани го няма вече.

Алекс се замисли дали може да открие някакъв подтекст в думите на надзирателя.

— Ако държиш името на Дани да бъде изчистено, единственият начин е чрез молба до кралицата за амнистия.

— Амнистия ли?

— Ако лордовете съдии^[1] бъдат убедени, че е извършена несправедливост, лорд канцлерът може да препоръча на кралицата решението на Апелативния съд да бъде отменено. В дните на смъртното наказание това е била честа практика, но сега е доста необичайна.

— Според вас какви са шансовете делото на Дани да бъде преразгледано?

— Рядко се допуска разглеждането на молба за помилване, макар че много хора на доста високи места са убедени също като мен, че спрямо Дани бе извършена несправедливост.

— Изглежда, забравяте, господин Редмейн, че аз бях в кръчмата, когато Крейг предизвика скандала, бях също така и на алеята, когато той нападна Дани, и държах в прегръдките си Бърни, който лично ми каза, че Крейг го е промушил. Моята история никога не се промени, и то не защото, както каза господин Пиърсън, съм подготвила всяка своя

дума преди процеса, а защото казвах истината. Има още трима души, които знаят, че това е така, и още един — четвърти, Тоби Мортимър, който потвърди думите ми, преди да се самоубие. И въпреки усилията ви съдията не позволи касетата да бъде изслушана. Защо смятате, че този път нещата ще се променят?

Алекс се смути от укора на Бет, но след малко предложи:

— Ако смяташ, че можеш да подновиш кампания сред приятелите на Дани, както стана по време на процеса и докато той беше все още жив, ще има отклик на възмущение в обществеността, в случай че лордовете съдии откажат да преразгледат делото. Трябва да те предупредя, Бет, че решиш ли да тръгнеш по този път, те чака дълго и мъчително пътуване, и макар че с радост ще се включа без хонорар, пак ще струва много пари.

— Парите вече не са проблем — заяви Бет. — Успях да продам автосервиза за повече, отколкото се надявах. Половината от парите отделих за образованието на Кристи, защото Дани държеше тя да има по-добър старт в живота от него, и с радост ще дам останалите за преразглеждане на делото. Стига да вярвате, че имаме и най-малкия шанс да изчистим името му.

Алекс се наведе отново и взе ръката ѝ в своята.

— Позволи ми да ти задам един личен въпрос.

— Разбира се. Когато станеше дума за вас, Дани винаги казваше: „Той е скъпоценен камък, можеш да му кажеш всичко“.

— За мен това е огромен комплимент, Бет. Дава ми кураж да ти задам един въпрос. — Младата жена вдигна порозовялото си от отблясъците на пламъците лице. — Отдавна исках да те питам. Ти си млада и красива, притежаваш редки човешки качества, които Дани очевидно е забелязал. Не мислиш ли, че е време да продължиш напред? Минаха вече шест месеца от смъртта му.

— Седем месеца, две седмици и пет дни — уточни Бет с наведена глава.

— Убеден съм, че той не би искал да го оплакваш до края на живота си.

— Не. Не би искал — промълви Бет. — Опитал се дори да скъса с мен след отказа на Апелативния съд, но знам, че не го мислеше, господин Редмейн.

— Защо си така сигурна?

Тя отвори чантата си, извади оттам последното писмо на Дани и го подаде на Алекс.

— Почти не се чете.

— И защо?

— Добре знаеш защо, Бет. Сълзите ти...

— Не моите сълзи, господин Редмейн. Всеки ден през последните осем месеца чета това писмо, но сълзите не са пролети от мен, а от мъжа, който го е писал. Той знаеше колко много го обичам. Щяхме да имаме общ живот, дори да се наложеше да прекарваме заедно по един ден в месеца. С радост щях да го чакам с надеждата, че в крайна сметка ще успея да завърша живота си с единствения мъж, когото съм обичала. Обожавам Дани от мига, в който го срещнах, и никой никога няма да заеме неговото място. Знам, че не мога да го върна, но докато дишам, ще се боря да докажа невинността му.

Алекс се изправи и отиде до бюрото си. Не искаше тя да види, че лицето му е мокро от сълзи. Вдигна очи към статуята на Темида, която се виждаше от прозореца на кабинета му.

— Ще пиша днес до лорд канцлера — промълви той.

— Благодаря ти, Алекс.

[1] Юристи, членове на камарата на лордовете. — Б.пр. ↑

Настани се на ъгловата маса петнайсет минути преди уговорения час — Марио беше избрал най-усамотеното място — и започна да премисля въпросите, които смяташе да зададе.

Старателно разглеждаше менюто, за да е готов, когато гостът му пристигне. Очакваше да бъде точен — за него бе от огромно значение да получи обещаната инвестиция за последното представление, което подготвяше. Може би след време щеше да схване защо е бил поканен на този обяд...

Две минути преди един Чарли Дънкан прекрачи прага на „Палм Корт“. Беше с отворена на врата риза и в ръката си държеше цигара. Главният келнер го доближи и дискретно размени няколко думи с него, преди да му подаде пепелник. Докато Дънкан загасваше цигарата си в него, оберкелнерът порови в едно от чекмеджетата на шкафа до вратата и извади няколко вратовръзки на райета. И трите не подхождаха на розово-оранжевата риза на Чарли. Дани едва удържа усмивката си. Главният келнер придружи Дънкан през салона до масата на Дани, който си помисли, че на всяка цена трябва да удвои бакшиша му на тръгване.

Изправи се и се здрависа със своя гост, чието лице бе вече с цвета на ризата му.

— Очевидно сте един от редовните посетители тук — рече Дънкан, докато сядаше. — Май всички ви познават.

— И баща ми, и дядо ми отсядаха в „Дорчестър“, когато идваха в Лондон — обясни Дани. — Нещо като семейна традиция.

— И така, с какво се занимаваш, Ник? — подхвърли Дънкан, докато разглеждаше менюто. — Не си спомням да съм те виждал преди в театъра?

— Служих в армията — отговори Дани — и се налагаше да прекарвам доста време в чужбина. След смъртта на баща ми поех отговорностите за семейното имущество.

— И никога не си инвестирал в театъра? — попита Дънкан, докато сомелиерът показваше на Дани етикета на бутилката. Той го

разгледа секунда-две и кимна. В това време се приближи и Марио.

— Какво ще вземете днес, сър Никълъс?

— Както обикновено — отговори Дани. — Нека бъде крехко. — Спомни си как Ник бе подметнал тази фраза на затворника, който раздаваше обяда в „Белмарш“. Тогава това предизвика такъв взрив от смях, че Ник за малко да попадне в доклада на надзирателите.

Сомелиерът наля един пръст от виното в чашата на Дани. Той я вдигна, вдъхна аромата и едва тогава отпи — нещо, на което пак Ник го беше учил.

— И за мен същото — обади се Дънкан, затвори менюто и го подаде на обсеркелнера. — Но да бъде средно препечено.

— Отговорът на вашия въпрос е „не“ — обади се Дани. — Никога не съм инвестирал в пиеса. Ето защо ще ми е много интересно да чуя как се организира работата при вас.

— Първата задача на продуцента е да избере пиеса — започна Дънкан. — Може да е нова, за предпочитане от известен автор или известно произведение от класиката. Следващият проблем е да се намери звезда.

— Като Лорънс Девънпорт ли? — попита Дани и чукна леко чашата си в неговата.

— Не, той е от залязващите. Лари Девънпорт не е сценичен актьор. В краен случай може да бъде включен в комедия, стига, разбира се, да е подкрепен от силен състав.

— Успява обаче да напълни залата, нали?

— Към края публиката доста оредя — призна Дънкан. — Звездата му на доктор Бересфорд съвсем избледня. Често казано, ако много скоро не се върне на екрана, няма да събере публика и за телефонна кабина.

— Добре, а как се урежда финансовият проблем? — попита Дани, който вече бе получил отговор на три от своите въпроси.

— За да поставиш в наши дни пиеса в Уест Енд, са ти необходими четири до петстотин хиляди паунда. Така че, щом се спре на заглавие, продуцентът сключва договор със звездата и ангажира зала. Но невинаги е възможно и трите неща да станат едновременно. После започва да търси своите „ангели“, за да събере финансирането.

— Колко ангели имате вие? — попита Дани.

— Всеки продуцент има свой списък, който пази така, все едно е перла в короната. В моя влизат около седемдесет души, които редовно инвестират в продукциите ми.

В това време пред тях сложиха чиниите с поръчаните стекове.

— По колко средно влагат те? — попита Дани и напълни чашата на Дънкан.

— При нормална продукция по около десет хиляди паунда.

— Значи за една пиеса са ви необходими около петдесет ангела.

— Бива те в сметките, а? — рече Дънкан и започна да реже стека.

Дани мислено се наруга. Не му хареса, че се бе изпуснал, затова побърза да попита:

— И как печели един ангел?

— Ако залата е пълна шейсет процента по време на представленията, той ще си върне парите и дори може да спечели прилична сума. Под този процент обаче може да загуби и ризата на гърба си.

— Колко получава една звезда?

— Малко, ако питаш актьорите. В повечето случаи около петстотин на седмица. Ето защо много от тях предпочитат телевизията, рекламите и дори дублажите на филми, отколкото да се занимават с истинска актьорска работа. На Лари Девънпорт плащаме около хиляда.

— Хиляда на седмица? Не мислех, че става от леглото за такава сума.

— Ние също бяхме изненадани — призна Дънкан.

Сомелиерът доля последното вино в чашите им и вдигна въпросително бутилката към Дани, който му кимна.

— Виното е много хубаво — отбеляза Дънкан и Дани се усмихна. — Проблемът на Девънпорт е, че от много време не е получавал предложения и „Колко е важно да бъдеш сериозен“ задържа името му още няколко седмици по билбордовете. Звездите от сапунените сериали, също като футболистите, много скоро свикват да получават хиляди паунда седмично, да не говорим за стила на живот, с който след това трудно се разделят. Затвори ли се обаче кранчето, дори да са отделили нещо настрана, при този начин на живот то бързо се изпарява. Проблем, пред който се изправиха много актьори, особено онези, които вярват в своята популярност и не заделят нищо за тежки

времена. След това изведнъж се озовават с огромни данъци и никакви средства.

— Какво сте замислили да поставите сега? — попита Дани. Не искаше да демонстрира прекалено голям интерес към Лорънс Девънпорт, за да не събуди подозрения.

— Започвам проект с пиеса на един нов драматург — Антон Казубовски. Спечели няколко награди на фестивала в Единбург миналата година. Заглавието на творбата е „Бижу, бижу“ и имам усещането, че това е пиеса, каквато от много време не е виждана в Уест Енд. Няколко големи имена вече проявяват интерес и скоро ще направя официално представяне. Веднага щом се спрем на някого за главна роля, ще ти се обадя. — Той замълча. Пръстите му разсеяно въртяха столчето на чашата. — Каква сума смяташ да инвестираш?

— Ще ми се да започна с нещо по-малко — отговори Дани. — Да речем около десет хиляди. Ако резултатът е приличен, може и да стана редовен участник.

— Оцелявам благодарение на редовните си участници — съобщи Дънкан и пресуши чашата. — Ще се обадя веднага щом сключа договор с актьора за главната роля. Обикновено организирам малко парти за инвеститорите в началото на всеки нов проект. Каня, естествено, и известни актьори. Ще можеш да се видиш отново с Лари. Или със сестра му, зависи кого предпочиташ.

— Нещо друго, сър Никълъс? — попита главният келнер.

Дани би поръчал и трета бутилка, но вече бе получил отговор на всичките си въпроси, затова каза:

— Само сметката, благодаря ти, Марио.

След като Големия Ал го върна на „Болтънс“, Дани веднага влезе в кабинета си и свали папката на Девънпорт от рафта. Следващите няколко часа записа всичко важно от разговора с Дънкан, след което остави папката между тези на Крейг и Пейн и се върна на бюрото.

Започна да чете есето, с което щеше да кандидатства за наградата. Още на втория параграф разбра, че така, както бе започнал, няма да направи впечатление на професор Мори, да не говорим за членовете на журито. Единственото положително нещо в това негово занимание бе, че с него запълваше дългите часове на чакане преди

всяка следваща стъпка от плана му. Налагаше се да устои на изкушението да ускори нещата, защото това неизменно щеше да доведе до някоя фатална грешка.

Минаха няколко седмици, преди Гари Хол да успее да сключи сделката на Майл Енд Роуд, без някой от продавачите да разбере какво се готви. Като всеки добър рибар, Дани хвърляше стръвта си с цел да улови не някоя дребна рибка, а нещо по-съществено — например Джералд Пейн.

Налагаше се също така да изчака Чарли Дънкан да намери звезда за проекта си, преди да се види отново с Лари Девънпорт. Трябваше да чака и...

Телефонът на бюрото иззвъня.

— Проблемът, за който споменахте — започнах направо отсреща, — май намери своето решение. Трябва да се срещнем — добави гласът и линията прекъсна.

Дани вече разбираше защо швейцарските банкери успяват да задържат големите си клиенти, които настояват за дискретност.

Взе отново писалката и се върна на есето, за да измисли по-завладяващо начало.

Джон Мейнард Кейнс с положителност е знаел известната песен „Забавно е, нали“, чийто доминиращ рефрен гласи: „Няма нищо по-сигурно от това, че богатите забогатяват, а бедните раждат деца“. Вероятно тъкмо това е имал предвид, когато разглежда не само нациите, но и индивидите...

— Японски бръшлян^[1] ли?

— Да. Според нас японският бръшлян е решението — отговори Бресон. — Длъжен съм да ви кажа обаче, че и двамата бяхме доста изненадани от поставената задача.

Дани не си направи труда да им обясни, защото вече беше схванал как се играе играта с швейцарците.

— И защо това да е решението?

— Ако бъде открит на строителна площадка, разрешителното се отнема за срок от поне една година. Веднага се изпращат екипи, които да унищожат растението, и работата на обекта не може да продължи, докато специалистите по сигурността на строителните работи не дадат уверение, че всички необходими тестове са извършени и японският бръшлян е унищожен напълно.

— Как става това?

— Специална фирма идва на мястото и изгаря растенията. Чака се три месеца, за да се уверят, че не е останало нито едно филизче или коренище, и едва тогава може отново да се кандидатства за разрешително.

— Скъпичко излиза.

— Да, за собственика на земята. Разбрахме за класически пример на подобна ситуация в Ливърпул — обади се Сегат. — От общинския съвет открили японски бръшлян в парцел от трийсет акра, който вече имал разрешение за строеж на сто общински сгради. Отстраняването на растението отнело една година и струвало триста хиляди паунда. Докато домовете бъдат построени, предприемачът едва успял да се спаси от фалит.

— И защо е толкова опасен този плевел?

— Ако не го унищожиш докрай, той успява да се вплете в основите на сградата и в началото дори укрепва допълнително бетона. След десет години обаче без никакви видими причини цялата конструкция се срутва. Не една компания е фалирала по този начин, защото сумите, които трябва да изплатят за застраховки, ги съсипват. В

Осака японският бръшлян е довел до срутване на цяло каре сгради. Оттам носи и името си.

— Как мога да се сдобия с малко от това чудо?

— Едва ли се продава в магазините за градински разсад — отбеляза Бресон. — Но предполагам, че фирмите, които се занимават с унищожаването му, могат да бъдат полезни. — Бресон замълча за миг и погледна Дани в очите. — Естествено, засаждането му на нечий парцел би се смятало за незаконно.

— На нечий чужд — с положителност, но не и на собствената ти земя. — Думите му накараха двамата банкери да замлъкнат. — Стигнахте ли до някакво решение на другия ми проблем?

— И това ваше искане е меко казано необичайно — започна този път Сегат, — и попада в категорията на високорисковите. Моят екип обаче смята, че може да посочи терен в Източен Лондон, който покрива вашите критерии. — Дани си спомни как Ник го поправяше, когато не употребяваше думата „критерий“ правилно, и се усмихна. — Както добре знаете, Лондон кандидатства за домакинство на Олимпиадата през 2012 година, като се планира главните събития да се провеждат в Стратфорд, Източен Лондон. Все още не се знае дали градът ще спечели, но вече съществува оживена търговия на терени в този район. Сред местата, които Олимпийският комитет разглежда сега, са такива, където може да се издигне закрито съоръжение за състезанията по колоездене. Моите контакти ме осведомиха, че са били набелязани шест, два от които са избрани като най-подходящи. Вие сте в щастливата позиция да закупите и двата, и макар да е възможно цената да ви се стори висока, съществува възможност за сериозна печалба.

— Колко струват?

— Разполагаме с оценка и на двата терена — рече Бресон. — Всеки от тях е на стойност от около един милион паунда. В момента собствениците и на двата парцела искат по милион и половина. Но ако останат в състезанието, цената ще стигне шест милиона. В крайна сметка цената на спечелилия ще се удвои.

— А ако не се стигне до това — додаде Дани, — аз ще съм с три милиона загуба. Ще обмисля много внимателно доклада ви, преди да реша дали да рискувам.

— Разполагате само с месец за взимане на решение — отбеляза Бресон, — защото тогава ще бъдат обявени имената на двата одобрени парцела. Тогава вече няма да можете да ги купите на тази цена.

— Ще намерите необходимите материали ето тук — добави Сегат и подаде две папки на Дани.

— Благодаря. До края на седмицата ще имате решението ми. — Сегат само кимна. — Нека да видим сега докъде стигнаха преговорите ви за „Тауър Хамлетс“ на мястото на автосервиза на Уилсън на Майл Енд Роуд.

— Миналата седмица юрист от офиса ни в Лондон се срещна с главния проектант на общината, за да разбере как гледат там на вероятността да се кандидатства за разрешение за проектиране. Открай време общинските власти имали намерение там да се строи малък комплекс от фондови жилища, но са съгласни, че един предприемач трябва да реализира и печалба. Предлагат, ако на това място се построят седемдесет апартамента, една трета от тях да бъдат на преференциална цена.

— Математически това не е възможно.

Сегат се усмихна за първи път.

— Преценихме, че не е уместно да уточняваме дали ще са шейсет и девет или седемдесет и два, докато не стане ясно готови ли са за преговори. Ако се съгласим на тяхното предложение, те са готови да продадат тяхната земя за четиристотин хиляди паунда и едновременно с това да дадат разрешение за строителство. На тази база ви препоръчваме да приемете тяхната цена, но да поискате да постройте деветдесет жилища. Според главния проектант това ще породи разгорещени дебати в общинския съвет. Повишим ли обаче цената на петстотин хиляди, той обеща да види какво може да се направи, за да подкрепи нашето предложение.

— Ако общинският съвет приеме — намеси се Бресон, — ще се окажете собственик на цялото каре за малко повече от един милион.

— Да предположим, че успеем, каква според вас ще е следващата ни стъпка? — попита Дани.

— Възможностите са две — рече Бресон. — Или да продадете мястото на предприемач, който да осъществи проекта, или да се заемете сам с него.

— Нямам желание да прекарам следващите три години в надзор на строителен обект — отбеляза Дани. — След като стигнем до принципно решение за условията на покупката от общината, включващо разрешение за строеж, просто продайте мястото на онзи, който предложи най-висока цена.

— Не мога да не призная, че това е най-разумното решение — рече Сегат. — При това удвоявате вложената инвестиция за сравнително кратък срок.

— Просто добре си свършихте работата.

— Нямаше да се справим така бързо, ако вие не познавахте така добре мястото и историята му.

Дани изобщо не реагира на очевидното желание на швейцарците да измъкнат малко информация за него.

— И накрая бихте ли ми казали накратко какво е текущото ми финансово състояние?

— Разбира се. — Бресон извади нова папка от куфарчето си. — Както бяхме говорили, обединихме двете ви сметки и учредихме три търговски фирми, като никоя от тях не е на ваше име. В момента в сметката ви има 55 373 871 долара, малко по-малко от преди три месеца. Но междувременно направихте няколко инвестиции, които ще се окажат много печеливши. От ваше име купихме известен брой акции в компаниите, които посочихте при последната ни среща, така че инвестицията ви възлиза на около два милиона паунда. Подробностите можете да видите на страница девета в зелената папка. Следвайки вашите инструкции, вложихме пари в брой на пазара за овърнайт валутния пазар в институции с финансов рейтинг категория ААА при годишна лихва от единайсет процента.

Дани реши да не коментира разликата между годишната лихва от 2,75 процента, която предлага банката, и 11-те процента, които в момента получавахе.

— Благодаря ви — рече той. — Може би няма да е зле да се видим след един месец.

Сегат и Бресон кимнаха и започнаха да прибират документите и папките си, а Дани стана да ги изпрати.

Щом те потеглиха, Дани се върна в кабинета и извади папката за Джералд Пейн. Сложи я на бюрото и прекара останалата част от сутринта в нанасяне на факти и подробности, които щяха да са му

необходими при изпълнение на плана по неговото унищожение. Ако смяташе да купи двата терена, щеше да се наложи да се срещне лице в лице с Пейн. Дали той беше чувал нещо за японския бръшлян?

Вероятно всички родители са по-амбициозни за децата си, отколкото за самите себе си, мислеше си Бет, докато влизаше в кабинета на директорката.

Госпожица Съдърланд се изправи зад бюрото си и се ръкува с Бет. Лицето ѝ остана сериозно, когато я покани да седне и докато препрочиташе молбата ѝ. Бет се стараеше да не показва колко е притеснена.

— Да разбирам ли, госпожице Уилсън — започна директорката, подчертавайки думата „госпожица“, — че се надявате вашата дъщеря да бъде приета в предучилищната група на „Сейнт Вероникас“ от следващия срок?

— Да, точно така. Според мен Кристи ще спечели много от стимулите, които вашето училище предлага.

— Няма съмнение, че детето е изпреварило в развитието си много от връстниците си — заключи госпожица Съдърланд, без да откъсва очи от документите. — Вярвам, ще оцените факта, че преди да получи място тук, трябва да изясним някои важни обстоятелства.

— Естествено — отговори Бет, която вече се опасяваше от най-лошото.

— Не виждам, например, никъде да се споменава името на бащата в документите за кандидатстване.

— Той почина миналата година.

— Съжалявам да го чуя. — Но по нищо не личеше да съжалява.

— Може ли да попитам за причините за смъртта?

Бет се поколеба. Винаги ѝ беше трудно да произнесе тези думи:

— Самоуби се.

— Разбирам — кимна директорката. — Бяхте ли женени по това време?

— Не — призна Бет. — Бяхме сгодени.

— Моля да ме извините за този въпрос, но съм длъжна да попитам, госпожице Уилсън, при какви обстоятелства почина вашият годеник?

— Беше в затвора — отвърна плахо Бет.

— И по какво обвинение, ако разрешите?

— Убийство — отговори младата жена. Вече беше сигурна, че госпожица Съдърланд знае отговорите на всеки от зададените въпроси.

— В очите на католическата църква и убийството, и самоубийството, убедена съм, че го знаете, са смъртни грехове. — Бет мълчеше. — Мой дълг е да посоча, че в момента в училището ни няма нито едно незаконородено дете. Независимо от всичко ще разгледам с особено внимание документите, с които кандидатства вашата дъщеря, и ще ви уведомя за решението си до няколко дни.

В този момент Бет почувства, че Слободан Милошевич има повече шансове да спечели Нобелова награда за мир, отколкото Кристи да постъпи в „Сейнт Вероникас“.

Директорката се изправи, заобиколи бюрото си и отвори вратата на кабинета.

— Довиждане, госпожице Уилсън.

Щом чу вратата да се затваря зад гърба ѝ, Бет избухна в сълзи. Защо трябваше греховете на бащите да...

[1] Диворастящо многогодишно нискостеблено растение с кухи стебла и дребни цветове. — Б.пр. ↑

Дани се питаше каква ли ще е собствената му реакция при срещата с Джералд Пейн. Не можеше да си позволи да покаже каквато и да е емоция, а изпуснеше ли си нервите, всичките му усилия щяха да идат по дяволите.

Големия Ал спря колата пред входа на „Бейкър, Тремлет и Смайт“ няколко минути по-рано, но когато Дани бутна летящата врата на входа и влезе във фоайето, Гари Хол вече го чакаше на рецепцията.

— Изключителен човек е — възторжено обясняваше Хол, докато крачеха към асансьора. — Най-младият съдружник в историята на компанията — добави той, докато натискаше копчето за последния етаж. — Съвсем наскоро стана ясно, че ще заеме и място в парламента, така че, предполагам, няма да работи тук още дълго.

Дани се усмихна. Плановете му бяха да остави Пейн без пукнат грош. Ако успееше да провали и шансовете му за парламента, толкова по-добре.

Излязоха от асансьора и Хол поведе своя най-важен клиент по коридора с кабинетите на съдружниците. Спряха пред врата, върху която със златни букви бе написано „Джералд Пейн“. Хол почука предпазливо, натисна дръжката и отвори. Отдръпна се, за да пусне Дани да влезе преди него. Пейн скочи от стола зад бюрото и понечи да закопчае самото си, докато отиваше да посрещне клиента. Но беше ясно, че средното копче отдавна не се е срещало с илика си. Пейн протегна енергично ръка и разтегна устни в малко пресилена усмивка. Колкото и да се постара, Дани не успя да отговори със същото.

— Не сме ли се срещали? — попита Пейн и се взря в лицето му.

— Да — отговори Дани. — На партито по повод последното представление на Лорънс Девънпорт.

— Разбира се — усмихна се отново Пейн и го покани да седне на удобното кресло срещу бюрото му. Хол остана прав.

— Нека започна, сър Никълъс, с...

— Ник — прекъсна го Дани.

— Джералд — рече Пейн.

Дани кимна.

— Искрах преди всичко да ви поздравя за удара, който направихте с „Тауър Хамлетс“ и общината на онзи терен в Боу — сделка, която удвоява капиталовложенията ви за по-малко от година.

— Господин Хол свърши черната работа — отговори Дани. — Аз бях зает с друг проект, който поглъщаше по-голямата част от времето ми.

Пейн се наведе напред.

— Бъдещите ви планове включват ли по някакъв начин и нашата фирма?

— Естествено, в заключителния етап. Може да се каже, че почти съм приключил с предварителните проучвания. Ще имам нужда от някой, който да ме представлява, когато се стигне до подаване на офертата.

— Ще се радваме да бъдем полезни с всичко, което е по силите ни — отбеляза Пейн. Усмивката се беше върнала на лицето му. — Смятате ли, че можете да ни въведете в нещата на този етап?

Дани с радост установи, че Пейн очевидно се интересува най-вече от онова, което сам ще спечели, и за първи път отговори на усмивката на своя домакин.

— За никого не е тайна, че Лондон ще бъде домакин на Олимпиадата през 2012 година и много пари ще се завъртят във връзка с подготовката. При бюджет от десет милиарда ще има пари за всички ни.

— Съгласен съм по принцип — рече Пейн, очевидно беше малко разочарован, — но не мислите ли, че пазарът е вече твърде наситен с кандидати?

— Така е — съгласи се Дани, — в случай че вниманието ви е насочено към основния стадион, плувния басейн, залата за гимнастика, селището за спортистите и дори към центъра за конен спорт. Открил съм обаче една ниша, която засега не е привлякла интереса на пресата и дори на обществото.

Пейн машинално се наведе напред и опря лакти на бюрото, а Дани се отпусна назад в креслото.

— Почти никой не обръща внимание — продължи Дани, — че Олимпийският комитет разглежда шест терена, на които да се построи

колодрум. Малцина могат да ви кажат и какво точно се случва на такова място.

— Карат велосипеди — спонтанно се обади Гари Хол.

— Точно така — похвали го Дани. — До две седмици ще научим кои два терена са евентуалните кандидати на Олимпийския комитет. Прогнозата ми е, че дори след появата на съобщението, само местният вестник ще му отдели един параграф на спортната си страница. Разполагам обаче с вътрешна информация, с която се сдобих само срещу четири паунда и деветдесет и девет пенса.

— Четири паунда и деветдесет и девет пенса? — Погледът на Пейн бе изпълнен с недоверие.

— Толкова струва един брой на „Сайклинг Мънтли“. — Дани извади от куфарчето си списанието. — В броя от този месец става съвсем ясно кои са двата терена, които ще участват на финалната права, а очевидно и министърката на спорта се вслушва в препоръките на техните редактори. — Той плъзна списанието върху бюрото на Пейн, като преди това отвори на въпросната страница.

— Твърдите, че пресата не го е надушила? — попита Пейн, след като внимателно изчете статията.

— Защо да го правят?

— Щом теренът бъде обявен, десетки предприемачи ще се кандидатираат, за да сключат договор.

— Аз лично не се интересувам от строежа на колодрум — репликира го Дани. — Възнамерявам да направя своите пари много преди първият багер да се появи на терена.

— Как очаквате да се случи това?

— Признавам, че тази информация ми струваше малко повече от четири паунда и деветдесет и девет пенса. Но ако погледнете последната страница на списанието — и той услужливо разгърна на въпросното място, — в десния долен ъгъл ще прочетете името на издателя и че следващият брой няма да бъде по будките за вестници поне още десет дни. Срещу малко по-висока от коричната цена успях да получа първата коректура на този брой. Там на седемнайсета страница е поместена статия от президента на Британската федерация по колоездене, в която се казва, че министърката го е уверила, че само два са терените, чиито кандидатури се разглеждат сериозно. Тя ще направи изявление в тази посока в Камарата на общините в деня,

преди списанието да излезе. Той посочва и кои са двата терена, които Комитетът ще подкрепи.

— Прекрасно — възкликна Пейн, — сигурно собствениците на терена са наясно, че седят върху буре със златни монети.

— Само ако успеят да се доберат до следващия брой на „Сайклинг Мънтли“, защото засега си мислят, че са сред общо шестима кандидати.

— И какво смятате да предприемете? — попита Пейн.

— Теренът, предпочетен от Федерацията по колоездене, наскоро е сменил собственика си срещу три милиона паунда. Така и не успях да разбера кой е. Веднъж обявен от министърката, теренът ще струва поне петнайсет или дори дващест милиона. Засега е известно, че кандидатурите са шест, ако някой предложи на сегашния собственик сума от, да речем, четири или пет милиона, подозирам, че той ще се изкуши да направи бърза печалба, вместо да рискува да остане с празни ръце. Нашият проблем е, че имаме по-малко от две седмици, преди да бъде обявена кандидатурата само на двата терена. А стане ли известно мнението на президента на Федерацията по колоездене, за нас няма да остане нищо.

— Може ли да направя предложение? — обади се Пейн.

— Разбира се.

— Ако сте толкова сигурен, че кандидатурите са само две, защо не купите и двата терена? Печалбата може да не е толкова голяма, но пък и няма начин да загубите.

Дани вече разбираше защо Пейн е станал най-младият съдружник в историята на фирмата.

— Идеята е добра, но няма голям смисъл да го правя, докато не разберем дали двата терена наистина могат да бъдат купени. И тук идвате вие. Ще откриете всички необходими подробности в тази папка, липсва единствено името на собственика. Но пък и вие трябва да се потрудите за парите си.

— Веднага се заемам с това, Ник — засмя се Пейн. — Разберем ли кой е новият собственик, ще се свържа с теб.

— Не губете време — изправи се Дани. — Можем да разчитаме на сериозна печалба само ако се действа бързо.

Пейн пусна дежурната си усмивка, докато се изправяше и се ръкуваше с новия си клиент. Когато се насочи към вратата, Дани

забеляза позната покана на полицата над камината.

— Ще бъдеш ли на партито на Чарли Дънкан тази вечер? — направи се на изненадан той.

— С положителност. От време на време инвестирам в негови постановки.

— Тогава може да се видим довечера. И ако има някакво развитие, ще ми съобщиш.

— Непременно — обеща Пейн. — Може ли да уточня още нещо, преди да се заема с проекта?

— Да, разбира се. — Дани се опита да придаде загрижен израз на лицето си.

— Когато се стигне до инвестиране, сам ли осигуряваш цялата сума?

— До последното пени — отговори Дани.

— И не допускаш други лица да вземат участие?

— Не.

— Отче, прости ми, защото съгреших — започна Бет. — От две седмици не съм идвала на изповед.

Отец Майкъл се усмихна, познал нежния глас на Бет. Нейните изповеди винаги го трогваха, защото много от нещата, които за нея бяха грях, според повечето му енориаши дори не си заслужаваше да бъдат споменавани.

— Готов съм да те изслушам, дете мое — рече той, все едно нямаше представа кой е от другата страна на решетъчното прозорче.

— Помислих злонамерено за друг човек.

— Можеш ли да ми кажеш какво те накара да стигнеш до тези грешни помисли? — попита той и се размърда неспокойно на столчето си.

— Исках дъщеря ми да има по-добър старт в живота от мен и смятам, че директорката на училището, което бяха избрала за нея, не ме изслуша безпристрастно.

— Възможно е да не си видяла нещата от нейна гледна точка — рече отец Майкъл. — Може да не си преценила правилно мотивите й. — Когато Бет обясни за какво става дума, той додаде: — Не бива да

забравяш, че не сме ние тези, които ще съдим Божията воля. Може Той да има други планове за малкото ти момиченце.

— Тогава моля за прошка и ще чакам да разбера каква е волята Му.

— Това е мъдро решение, дете мое. Моли се и очаквай Бог да ти покаже пътя.

— Как да изкупя греха си, отче?

— Научи се да се разкайваш и да прощаваш на онези, които не са способни да разберат твоите проблеми — посъветва я отец Майкъл. — Кажи веднъж „Отче наш“ и два пъти „Възпявам Твоята милост, владичице“.

— Благодаря, отче.

Отец Майкъл изчака да чуе хлопването на малката врата на изповедалнята и Бет да се отдалечи. Седя така известно време, размишляваше за проблема ѝ, благодарен, че няма други посетители. Най-сетне напусна изповедалнята, тръгна към вестиарията и мина с бързи стъпки покрай коленичилата за молитва Бет.

Щом стигна в служебната стая, заключи вратата и отиде до бюрото си, където беше телефонът. Вдигна слушалката и набра номер. Това бе един от случаите, в които според него Всевишният има нужда от малко помощ.

Няколко минути след осем Големия Ал остави шефа си пред вратата. Дани нямаше нужда от указания къде е партито на Чарли Дънкан. Весел смях и глъчка се чуваха от първия етаж, а няколко от гостите бяха излезли на площадката.

Дани изкачи овехтялото, лошо осветено стълбище. По стените имаше плакати на минали представления, продуцирани от Дънкан. Май нито едно от тях не беше станало хит. Мина покрай прегърнати мъж и жена, които не го удостоиха с поглед. Влезе в офиса и бързо разбра защо имаше хора и на площадката. Вътре беше претъпкано. Младо момиче стоеше на входа и му предложи питие, но той поиска само чаша вода — трябваше да е с бистра глава, ако искаше инвестицията му да донесе дивиденди.

Огледа се, за да потърси познато лице, и забеляза Кати. Но щом погледите им се срещнаха, тя извърна глава. Това само го развесели и

му напомни за Бет. Тя винаги го закачаше за неговата срамежливост, особено когато влиза в помещение, пълно с непознати. Ако тя беше тук сега, вече щеше да бърбри оживено в някоя от групите, все едно дали познаваше хората, или не. Много му липсваше. Някой докосна ръкава му и прекъсна мислите му. Извърна се и видя до себе си Джералд Пейн.

— Ник — обърна се той към него като към стар приятел, — има добри новини. Открих банката, която представлява собственика на един от терените.

— Успя ли да говориш с тях?

— Не, за съжаление — отвърна Пейн. — Но тъй като базата им е в Женева, предполагам, че собственикът е чужденец и няма представа за потенциалната цена на терена.

— Нищо чудно и да е англичанин, който познава нещата прекалено добре.

Дани бе доловил, че Пейн е по-скоро оптимист, за когото чашата е наполовина пълна.

— Все едно. Ще разберем повече утре, защото банкерът, някой си мосю Сегат, обеща да се обади сутринта и да ми каже дали клиентът е готов да продава.

— А другият терен? — напомни Дани.

— Ще бъде без значение, в случай че първият няма желание да продава.

— Може и да си прав.

— Джералд. — Лорънс Девънпорт се появи отнякъде и се наведе да целуне приятеля си.

Дани с изненада забеляза, че актьорът е небръснат и ризата му явно бе обличана няколко пъти тази седмица. Докато наблюдаваше двамата мъже, изпита толкова силна неприязън, че нямаше сили дори да се включи в разговора.

— Познаваш ли Ник Монкрийф? — попита Пейн.

Девънпорт не прояви никакъв интерес. Очевидно не го позна.

— Запознахме се на заключителното парти на предишната постановка — обясни Дани.

— Да, вярно.

— Гледах пиесата два пъти.

— Звучи ласкателно. — Лари нахлузи усмивката, приготвена за феновете.

— Ще участвате ли в следващия проект на Чарли?

— Не — отговори Девънпорт. — Беше приятно да участвам в „Колко е важно да бъдеш сериозен“, но не мога да си позволя да отдавам таланта си единствено на театъра.

— Защо? — невинно попита Дани.

— Започнат ли репетициите и представленията се налага да отказваш други участия, а никога не знаеш кога ще се появи предложение за филм или за главна роля в минисериал.

— Жалко. Бих инвестирал значително по-голяма сума, ако и вие бяхте в състава.

— Много мило от ваша страна. Може би ще имате възможност някой друг път.

— Надявам се, защото според мен сте истинска звезда. — Бе започнал да разбира, че при Девънпорт няма такова нещо като прекалено ласкателство.

— Ако наистина искате да направите добра инвестиция, бих могъл да ви предложа...

— Лари! — възторжен глас прекъсна разговора.

Девънпорт се извърна и се разцелува с мъж, далеч по-млад от него. Моментът бе отминал, но Девънпорт бе отворил врата, през която Дани възнамеряваше да нахлуе без предупреждение близките дни.

— Жалко — въздъхна Пейн, когато Девънпорт се отдалечи.

— Защо?

— Беше звездата на своето поколение в Кеймбридж — отбеляза Пейн. — Всички му предричахме блестяща кариера, но за съжаление, не се оказа така.

— Забелязах, че му викате Лари, както се обръщаха навремето към Лорънс Оливие.

— И това е единствената прилика между тях.

Припомнил си думите на Дюма „С приятели като тези...“, Дани за малко да изпита съчувствие към Девънпорт.

— Времето все още работи за него — подхвърли той.

— Не и с проблемите, в които е затънал — отбеляза Пейн.

— Проблеми ли има?

— Здравсти, Ник — някой го тупна по гърба.

Оказа се Чарли Дънкан — друг скорошен приятел, привлечен от парите.

— Здравей, Чарли.

— Надявам се, че партито ти харесва. — Дънкан доля чашата му с шампанско.

— Да, разбира се.

— Не си се отказал да инвестираш в „Бижу, бижу“, нали? — прошепна доверително Дънкан.

— Не, разбира се. Ще участвам с десет хиляди. — Естествено, не добави, че сценарият е безумен.

— Умен мъж — рече Дънкан и го потупа по рамото. — Утре ще ти изпратя договора по пощата.

— Лорънс Девънпорт да няма предложение от киното? — попита Дани.

— Какво те кара да мислиш така?

— Небръснат е, с раздърпани дрехи. Помислих си, че сигурно се опитва да влезе в роля.

— Не, не — засмя се Дънкан. — Няма роля, просто току-що става от леглото. Гледам да стоя далеч от него, старче.

— Защо?

— Живее само от заеми. Не му давай пари, защото никога няма да ги видиш. Един господ знае към колко души тук е задлъжнял.

— Благодаря, че ме предупреди. — Дани остави чашата си на един от подносите. — Трябва да вървя. Благодаря за поканата. Страхотно парти.

— Толкова скоро? Но ти дори не си се срещнал със знаменитостите, в които ще инвестираш.

— Напротив — отвърна Дани.

Тя вдигна слушалката на телефона още при първото иззвъняване и веднага позна гласа отсреща.

— Добър вечер, отче — каза тя. — С какво мога да ви бъда полезна?

— Аз съм този, който ще ви бъда полезен, госпожице Съдърланд.

— Какво имате предвид?

— Надявам се да ви помогна да вземете правилно решение, що се отнася до Кристи Картрайт, млад член на моето паство.

— Кристи Картрайт ли? — повтори директорката. — Името ми е познато.

— Много вероятно. Всяка разумна директорка ще забележи колко много потенциал има в нея и не би изпуснала ученичка с такива възможности.

— Една разумна директорка ще забележи също така, че родителите на детето нямат брак. А съм убедена, че помните времето, когато бяхте член на управителния ни съвет, и знаете, че на това не се гледа с добро око.

— С пълно основание, госпожице Съдърланд — отвърна отец Майкъл. — Но нека успокоя съвестта ви, като ви уверя, че три пъти им четох задълженията на една двойка в „Сейнт Мери“ и официално обявих датата на техния брак на таблото за съобщения в църквата и в списанието на енорията.

— За съжаление брак така и не се е състоял — напомни директорката.

— По силата на непредвидени обстоятелства — промърмори отец Майкъл.

— Сигурна съм, че е излишно да ви напомням, отец Майкъл, недвусмисленото заявление на папа Йоан Павел в „Евангелиум вите“, че самоубийството, както и убийството, все още се смятат за смъртни грехове от църквата. Това, боя се, не ми дава възможност за избор и се налага да измия ръцете си от този случай.

— Няма да сте първата в историята, госпожице Съдърланд.

— Не ви прави чест, отче — отрязва го директорката.

— Права сте да ме укорявате, госпожице, извинявам се. Но се страхувам, че съм обикновен смъртен и следователно склонен към грешки. Вероятно една от тях бе, когато една изключително талантива млада жена подаде молба да заеме мястото на директор на „Сейнт Вероникас“, а аз пропуснах да споделя с управителния съвет, че съвсем наскоро е направила аборт. Сигурен съм, че е излишно да ви припомням, госпожице Съдърланд, че Светият отец смята и това за смъртен грях.

Няколко седмици поред Дани съвсем умишлено избягваше среща с професор Мори. Опасяваше се, че есето му съвсем не го е впечатлило.

След като си тръгна от лекцията тази сутрин, той видя Мори пред вратата на кабинета си. Този път нямаше измъкване. Мори го извика с ръка. Също като провинил се ученик, Дани наведе глава и го последва в кабинета. Чакаше язвителни забележки и солени шеги, които нямаше как да избегне.

— Много съм разочарован — започна професор Мори, като видя наведената глава на Дани.

Възможно ли бе да се справя с швейцарски банкери, с импресарии от Уест Енд, със старши съдружници и перфидни юристи, а да потрепва като лист пред този човек? Сега вече знаеше как се чувства финалист на олимпиада, който не успява да се добере до стълбичката на медалистите. Вдигна поглед съвсем объркан.

— Поздравления — възкликна с грейнало лице професор Мори. — Класиран си на четвърто място. Тъй като приближава времето на завършването ти, очаквам от теб блестящи резултати на изпитите. — Изправи се и стисна сърдечно ръката му. — Наистина се радвам за теб.

— Много благодаря, професоре — промълви Дани, не знаеше как да реагира. В съзнанието му прозвуча една от любимите реплики на Ник: „Дяволски добро представление, старче“. Толкова му се искаше да сподели радостта си с Бет. Тя щеше да е най-горда. Колко ли още щеше да издържи, без да я вижда?

Напусна кабинета на професора и хукна по коридора към изхода, където Големия Ал го чакаше и вече се оглеждаше тревожно. Дани живееше в три свята едновременно, а в този, в който сега отиваше, нямаше право на закъснение.

Дани беше решил да не споделя с госпожица Бенет как ще прекара остатъка от следобеда, тъй като тя пак щеше да реши, че се

шегува неподходящо. Стана ѝ приятно обаче при съобщението за резултатите от конкурса.

Когато той най-сетне успя да се прибере, Моли вече сервираше втора чаша чай на господин Сегат. Швейцарецът се изправи при появата му, а Дани се извини за закъснението, но не даде повече обяснения.

Сегат само кимна и седна отново.

— Вече сте собственик на двата терена, сериозни претенденти за олимпийски колодрум. Не можете да очаквате, че ще реализирате кой знае каква печалба, но пък със сигурност можете да разчитате на съвсем прилична възвръщаемост.

— Пейн обади ли ви се? — попита Дани.

— Тази сутрин позвъни отново и предложи четири милиона франка за терена, който е по-вероятно да спечели. Предполагам, ще искате да му откажа.

— Да. Кажете му също така, че ще приемете шест милиона, при условие че договорът бъде подписан, преди министърката да обяви решението си.

— Но парцелът ще струва поне дванайсет милиона, ако всичко върви по план.

— Уверявам ви, че всичко върви по план — отвърна Дани. — Той прояви ли интерес към другия парцел?

— Не — отговори Сегат. — И защо да го прави, след като почти всички са убедени кой терен ще бъде избран?

Получил информацията, която му трябваше, Дани смени темата.

— Кой даде най-висока цена за нашия проект на Майл Енд Роуд?

— „Феърфакс Хоумс“. Компания с отлична репутация, с която общината е работила и в миналото. Разгледах внимателно предложението им — продължи Сегат и подаде на Дани лъскава брошура. — С някои леки промени почти сигурно е, че ще получат зелена улица до няколко седмици.

— Колко? — попита Дани, като се опита да не е твърде припрян.

— А, да. — Сегат провери числата. — Като се има предвид, че вложихте малко повече от милион паунда, мисля, че би трябвало да сте доволни от цената, която „Феърфакс Хоумс“ предлага — 1 801 156, което означава близо половин милион печалба. Не бих казал, че това е

лоша възвръщаемост на капитала, при това парите са разиграни за по-малко от година.

— Как си обяснявате сумата от 1 801 156? — попита Дани.

— Предполагам, господин Феърфакс очаква, че ще се появят още оферти около милион и осемстотин хиляди, и накрая просто е изписал своята рождена дата.

Дани се разсмя от сърце и започна да разглежда проекта в брошурата. Видя комплекс от прекрасни жилища, наречен „Сити Рийч“, които щяха да се издигнат на мястото, където някога той беше само автомеханик.

— Давате ли ми картбланш да се обадя на господин Феърфакс и да му кажа, че той е нашият кандидат?

— Разбира се — отговори Дани. — Между другото, бих искал и аз да му кажа нещо.

Докато Сегат набираше и чакаше да го свържат, Дани разглеждаше подробно внушаващите уважение планове на новия комплекс. Искаше да зададе само един въпрос. Чу Сегат да казва:

— Свързвам ви със сър Никълъс, господин Феърфакс. Той иска да поговори с вас.

— Точно разглеждам проектите ви, господин Феърфакс. Виждам, че предлагате луксозна мансарда на последния етаж.

— Точно така — отговори предприемачът. — Четири спални, четири бани с пълно обзавеждане на площ от 900 квадратни метра.

— С изглед към автосервиз на отсрещната страна на Майл Енд Роуд.

— Но на два километра от Сити — контрира Феърфакс.

И двамата се разсмяха.

— Виждам, че пазарната цена на въпросното жилище е шестстотин и петдесет хиляди.

— Така е — потвърди Феърфакс.

— Да сключим сделката на милион и триста, ако получа жилището — предложи Дани.

— Милион и двеста и приключваме.

— При едно условие.

— А именно?

Дани каза каква промяна би искал в плана на жилището и предприемачът се съгласи без колебание.

Дани внимателно подбра часа — 11 сутринта. Големия Ал обиколи два пъти Редклиф Скуеър, преди да спре пред номер 25.

Дани тръгна по пътека, която от много време не беше виждала метла, и позвъни на входната врата. Почака известно време, но отговор не последва. Удари два пъти медното чукче. Отново нищо. Натисна пак звънеца и реши да се откаже. Щеше да опита отново следобед. Почти беше стигнал до ниската порта, когато някой промърмори зад гърба му:

— Кой, по дяволите, сте вие?

— Ник Монкрийф — обърна се Дани и се върна. — Поискахте да ви се обадя, но телефонът ви не е вписан в телефонния указател, а минавах случайно и...

Девънпорт беше с копrienен халат и чехли. Очевидно не се беше бръснал от няколко дни и премигваше на дневната светлина като животно, току-що събудило се от зимен сън в първия ден на пролетта.

— Споменахте, че разполагате с инвестиция, която би ме заинтересувала — напомни му Дани.

— Да, спомних се — измънка Лорънс Девънпорт малко по-дружелюбно. — Влезте.

Дани прекрачи прага и се озова в слабо осветен коридор, който му напомни за къщата на улица „Болтънс“ преди появата на Моли.

— Седнете, само да се облека — покани го Девънпорт. — Идвам след минута.

Неканеният гост предпочете да остане прав. Разходи се из стаята, по чиито стени бяха закачени наистина красиви картини, мебелите, макар покрити с дебел слой прах, също бяха от високо качество. Надникна през един от прозорците и видя голяма вътрешна градина, също напълно занемарена.

Анонимният глас от Женева му беше съобщил тази сутрин, че къщата на площада може да бъде продадена за около три милиона паунда. Девънпорт я беше купил през 1995 година, когато осем милиона зрители пускаха всяка събота телевизорите си, за да разберат с коя медицинска сестра ще спи доктор Бересфорд следващата седмица.

— Ипотекирана е за един милион паунда в „Норуич Юниън“ — бе добавил гласът. — През последните три месеца е забавил

плащанията.

Дани обърна гръб на прозореца, когато Девънпорт отново се появи. Този път бе с отворена на врата риза, джинси и маратонки. В затвора Дани бе срещал по-добре облечени мъже.

— Да ви приготвя нещо за пиене? — попита домакинът.

— Малко ми е рано.

— Никога не е рано — рече Девънпорт и си наля солидна порция скоч. Отпи и се усмихна. — Знам, че сте зает, и затова ще мина направо на въпроса. Малко съм притеснен за пари... Временно, разбира се, докато подпиша договор за друг сериал. Агентът ми се обади два пъти тази сутрин с нови предложения.

— Имате нужда от заем? — попита Дани.

— Накратко казано, да.

— Какво можете да предложите като гаранция?

— Картините ми, като начало. Купих ги за един милион навремето.

— Ще ви дам триста хиляди за цялата колекция — предложи Дани.

— Но аз дадох... — запелтечи Девънпорт и си наля нова порция уиски.

— А можете ли да представите документ, че наистина сте платили такава сума.

Девънпорт се взираше в своя посетител, сякаш се опитваше да си спомни къде го е срещал.

— Адвокатът ми ще подготви договор и ще получите парите в момента, в който го подпишете.

Актьорът отпи отново и заяви:

— Ще си помисля.

— Направете го — препоръча му Дани. — Ако ми върнете парите до дванайсет месеца, ще ви върна картините без нищо в замяна.

— Къде е капанът?

— Няма капан. Не успеете ли, картините стават мои.

— Не мога да загубя — заяви Девънпорт и лицето му се разтегна в широка усмивка.

— Да се надяваме. Ще ви изпратя и чек за триста хиляди паунда с договора — каза Дани и последва домакина си в коридора.

— Добре.

— Надявам се вашият агент да ви предложи роля, подходяща за дарованието ви — подхвърли Дани, докато Девънпорт отваряше вратата пред него.

— Нека това не ви безпокои — отвърна Девънпорт. — Обзалагам се, че ще си получите парите обратно до няколко седмици.

— Приятно ми е да го чуя. И още нещо... Ако решите да продадете тази къща...

— Моля? — възкликна Девънпорт. — Никога. И дума да не става, дори не си го помисляйте.

Вратата се хлопна зад гърба на Дани като след досаден амбулантен търговец.

Дани четеше репортаж в „Таймс“, докато Моли наливаше сутрешното кафе.

Диалог, проведен в Камарата на общините между министъра на спорта и Били Кормак, общински съветник от Южен Стратфорд, бе отпечатан в края на доклада от парламента.

Кормак (лейбърист, Южен Стратфорд): В състояние ли е госпожа министърката да потвърди, че се е спряла вече на двата терена, предложени от Олимпийския комитет за построяване на колодрум?

Министър: Да. И мога да уверя почитаемия депутат, че за негова радост, единият от тях е в неговите правомощия.

Кормак: Благодаря на госпожа министърката. А наясно ли е тя, че президентът на Британската федерация по колоездене ме уведоми писмено, че неговият комитет е гласувал единодушно в полза на терена, намиращ се в моите правомощия?

Министър: Да, напълно. Дори поради факта, че почитаемият депутат бе така любезен да ми изпрати копие от това писмо (весело оживление). Нека ви уверя, че ще разгледам с особено внимание мнението на Британската федерация по колоездене, преди да взема окончателното си решение.

Андрю Крофърд (консерватор, Западен Стратфорд): Дава ли си сметка госпожа министърката, че тази новина няма да бъде посрещната добре в района, който представлявам и където се намира вторият терен, кандидатстващ за въпросния строеж. Още повече, че нашите планове бяха на това място да се изгради нов развлекателен център и никога не сме искали този колодрум?

Министър: Ще имам предвид мнението на почитаемия депутат, преди да взема окончателно решение.

Моли тъкмо поставяше две сварени яйца пред Дани, когато мобилният му телефон иззвъня. Той изобщо не се изненада, че на малкия екран се изписа името на Пейн, макар да не очакваше, че става толкова рано.

— Добро утро — рече Дани.

— Добро утро, Ник. Извинявай за ранното обаждане, но исках да знам дали си видял парламентарния доклад в „Телеграф“.

— Не купувам „Телеграф“, но прочетох отговорите на министърката на спорта в „Таймс“. Какво казват в твоя вестник?

— Президентът на Британската федерация по колоездене е бил поканен да направи обръщение пред Комисията за олимпийските съоръжения следващата седмица, четири дни след като министърката на спорта ще обяви окончателното си решение. Очевидно става дума за обикновена формалност — от вътрешен източник знаем, че тя чака само доклада на експертите по състоянието на терена, за да обяви решението си.

— Информацията в „Таймс“ е общо взето същата — сподели Дани.

— Всъщност безпокоя те, за да те информирам, че тази сутрин ми се обади от Швейцария и отхвърлиха офертата ти за четири милиона.

— Не съм изненадан предвид обстоятелствата.

— Дадох ясно да се разбере — продължи Пейн, — че ще приемат шест, стига сумата да бъде изплатена, преди министърката да обяви окончателното си решение след десет дни.

— Това също е обяснимо — рече Дани. — Аз също имам новина и тя не е от най-добрите. Банката ми отказва да ми даде в този момент аванс за цялата сума.

— Но защо? — изуми се Пейн. — Не може да не разбират каква възможност е това.

— Разбират, естествено, но според тях все още съществува някакъв риск. Може би трябваше да те предупредя, че в момента съм малко притеснен, тъй като един-два проекта не се развиха според очакванията ми.

— Доколкото разбрах си направил страхотен удар на Майл Енд Роуд?

— И там очакванията ми не се сбъднаха в необходимите параметри. Печалбата ми е не повече от триста хиляди, а както споменах преди време пред Гари Хол, последният ми брокер ме издъни лошо и сега се налага да си плащам за лошата преценка.

— С колко можеш да участваш? — попита Пейн.

— Един милион — отговори Дани. — Назад съм с цели пет милиона, поради което се опасявам, че сделка няма да има.

Последва продължително мълчание. През това време Дани отпи от кафето си и отрязва връхчетата на сварените яйца.

— Ник, не вярвам да се съгласиш да предложи тази сделка на някой от клиентите си?

— Защо не? — попита Дани. — Като се има предвид колко труд вложихте. Просто много съм ядосан, че не мога да вложа сам цялата сума за сделка, която чакам от години.

— Много благородно от твоя страна — отбеляза Пейн. — Няма да го забравя. Задължен съм ти.

— Така е.

Вече се готвеше да атакува първото яйце, когато телефонът отново иззвъня. Погледна екрана, за да види ще може ли да отложи разговора, но там бе изписано: „Глас“, и той прие разговора.

— Получих вече няколко оферти тази сутрин за вашия терен, едната е за осем милиона. Какво да правя с господин Пейн?

— Ще се обади с предложение за шест милиона. Приемете го — рече Дани и побърза да уточни, преди да са го прекъснали: — При две условия.

— Две условия — повтори гласът.

— Да депозира шестстотин хиляди в банката до края на работния ден, а цялата сума да бъде изплатена, преди министърката да направи официалното си съобщение след десет дни.

— Ще се обадя веднага след като се свържа с него.

Дани погледна изстиналия жълтък.

— Моли, би ли ми сварила други яйца?

61.

Спенсър Крейг напусна офиса си към пет часа. Тази вечер бе негов ред да приеме в дома си Мускетарите. Продължаваха да се събират четири пъти в годината, независимо от това, че Тоби Мортимър вече не беше сред тях. Четвъртата среща беше в негова памет.

Обикновено Крейг ползваше услуги на кетърингова фирма, за да не трябва да мисли за приготовления на храна и да разчиства след това. Държеше обаче да подбере сам виното и да опита храната, преди гостите да пристигнат.

Джералд му бе позвънил през деня, за да го предупреди, че ще им съобщи нещо вълнуващо тази вечер, и че то може да промени живота им напълно.

Крейг никога нямаше да забрави вечерта, в която срещата на Мускетарите наистина бе променила живота им. Но след като научиха, че Дани Картрайт се е обесил, вече никой не повдигаше този въпрос.

Докато шофираше към дома си, Крейг се замисли за приятелите си. Джералд Пейн напредваше неумолимо във фирмата и дори бе спечелил кандидатура за място в парламента от страна на консерваторите от Съсекс. Сигурен беше, че при следващите избори той ще стане депутат. Напоследък Лари Девънпорт му се виждаше по-спокоен и дори му беше върнал десетте хиляди паунда, с който отдавна се беше простил. Нищо чудно и той да имаше с какво да се похвали. Спенсър също имаше новина. Е, не беше онова, което му се искаше, но пък беше приятно като преживяване.

Откакто започна отново да печели дела, ангажиментите се увеличиха, а споменът за явяването му в делото на Дани Картрайт бе започнал да избледнява в съзнанието на колегите му, с изключение на един. Личният му живот бе все още някак неустановен: само от време на време се случваше да прекара по една нощ с някоя жена, но с никоя от тях нямаше желание да се види повторно. Изключение правеше единствено Сара, сестрата на Лари. Но тя му бе дала ясно да се

разбере, че няма никакъв интерес към него. Той обаче не губеше надежда.

Когато се прибра в дома си на „Хамбълдън Терас“, провери запасите си от вино, но не намери нищо достатъчно изискано за вечерята на Мускетарите. Отиде до магазина на Кингс Роуд и избра три бутилки мерло — три от австралийски лозя и литър и половина „Лорен перие“. Имаха повод за празнуване.

По пътя обратно, натоварен с двете торби, чу сирена на полицейска кола в далечината и това отново върна спомена. Очевидно нямаше да избледнее така лесно. В онази нощ, след като повика инспектор Фулър, той хукна с всички сили към дома си. Взе си светкавично душ, като внимаваше да не мокри косата си, облече костюм, риза и връзка, подобни на свалените, и седемнайсет минути по-късно отново седеше в бара.

Ако Редмейн си беше направил труда да измери разстоянието между „Дънлоп Армс“ и дома му преди началото на процеса, може би щеше да успее да посади семето на съмнението у съдебните заседатели. Добре че това бе второто му дело като водещ адвокат и беше подценил Арнолд Пиърсън, известен със своята педантичност. На негово място Крейг щеше да изчисли всичко до секундата.

Не се изненада, че Фулър се позабави, защото знаеше, че инспекторът има да се справи с много по-важни дела в задната улица — умиращ човек и един заподозрян, целият в кръв. Нямаше и никакви основания да подозира, че съвършено непознат може да е участник в сбиването, пък и имаше трима свидетели, които потвърдиха версията му. Барманът си държеше езика зад зъбите, но и преди бе имал неприятности с полицията, така че не можеше да бъде надежден свидетел, все едно на чия страна щеше да се яви. Крейг бе продължил да купува виното си от „Дънлоп Армс“, а когато сметките, които пристигаха в края на месеца, не бяха особено точни, си мълчеше.

Вече вкъщи, той остави виното на масата в кухнята и сложи шампанското в хладилника. Качи се на горния етаж, за да си вземе душ и да облече нещо по-неангажиращо. Точно започна да отваря бутилките в кухнята, когато на вратата се позвъни.

Не помнеше кога за последен път е виждал Джералд така бодър и в толкова добро настроение. Предположи, че причината се крие в новината, която се готвеше да им съобщи.

— Как ти се вижда работата за обществото? — попита Крейг, докато закачаше палтото му.

— Забавлявам се и с нетърпение чакам изборите, за да се настаня в Камарата на общините.

Крейг му наля чаша вино и го попита дали се е виждал скоро с Лари.

— Миналата седмица се отбих у тях една вечер, но той не ме пусна вътре, което ми се видя малко странно.

— Когато за последен път бях в дома му, вътре беше наистина кошмарно. Но едва ли не те е пуснал, защото всичко е занемарено, по-скоро е имал гости, някое от неговите момчета, и не е искал да го видиш.

— Трябва да се е захванал с нещо, защото ми изпрати чек с парите, които му бях заел преди много време.

— И на теб ли? — изненада се Крейг и се запъти да отвори на следващо позвъняване.

Скоро Девънпорт се появи на прага на стаята, изпълнен с предишното самочувствие и увереност. Целуна Джералд по двете бузи, сякаш бе френски генерал, дошъл да инспектира войските. Крейг му предложи чаша шампанско и си помисли, че приятелят му изглежда поне с десет години по-млад в сравнение с последния път. Сигурно и той бе приготвил някаква добра новина.

— Да вдигнем тост — предложи домакинът. — За приятеля, който не е сред нас.

И тримата вдигнаха чаши.

— Тоби Мортимър — произнесоха в един глас.

— За кого ще е следващият тост? — попита Девънпорт.

— За сър Никълъс Монкрийф — без колебание заяви Пейн.

— Кой е пък този? — попита Крейг.

— Мъжът, който ще промени съдбата на всички ни.

— И как ще стане това? — попита вяло Девънпорт, който предпочете да премълчи факта, че тъкмо Монкрийф е причина да върне дълга си към тях, а и не само към тях.

— Ще ви разкажа подробностите на масата — рече Пейн. — Този път обаче държа аз да съм последен, защото съм сигурен, че моята новина е истинска бомба.

— Не бъди толкова сигурен — самодоволно отбеляза Девънпорт.

На прага на стаята се появи млада жена.

— Готови сме, господин Крейг, ако и вие сте готови...

Тримата се отправиха към трапезарията, припомняйки си весели истории от студентските години. С течение на времето те все повече се отдалечаваха от истината и ставаха все по-цветисти.

Крейг тъкмо заемаше мястото си начело на масата, когато порциите пушена съомга се появиха пред гостите му. Той опита виното, кимна в знак на одобрение и се обърна към Девънпорт.

— Нямам търпение, Лари. Нека чуем първо теб. По всичко личи, че си намерил торба с пари.

Девънпорт се облегна назад и изчака да получи пълното им внимание.

— Преди няколко дни ме потърсиха от Би Би Си и ме поканиха на разговор. Обикновено това означава, че ще ти предложат някаква малка роля в радиопиеса, а хонорарът покрива цената на таксито от Редклиф Скуеър до Портланд Плейс. Този път обаче един от старшите продуценти ме заведе на обяд и между другото стана дума, че търсят човек за нов герой в „Холби Сити“. Аз съм първи в списъка. Очевидно образът на доктор Бересфорд е поизбледнял в съзнанието на хората.

— Благословена забрава — вдигна чашата си Пейн.

— Искат да направя проба следващата седмица.

— Браво. — Крейг вдигна чашата си.

— Според агента ми нямат предвид друг за тази роля. Той се надява да сключим тригодишен договор с включени права и възможност за продължаване.

— Добре звучи, но трябва да призная, че моята новина ще ви удари в земята — отбеляза Пейн. — Ти с какво ще се похвалиш, Крейг?

Домакинът доля чашата си и отпи, преди да започне.

— Лорд канцлерът иска да се срещнем следващата седмица. — Замълча и отпи поредната глътка, за да се наслади на ефекта от новината.

— Да не би да ти предложи мястото си? — ухили се Девънпорт.

— Всяко нещо с времето си — подхвърли Крейг. — Единствената причина да иска да се срещне с някой в моето скромно положение е да му отправи покана да стане кралски адвокат.

— Напълно заслужено — рече Девънпорт и двамата с Пейн се изправиха, за да го поздравят.

— Все още нищо не е официално — рече Крейг и им махна с ръка да седнат, — така че на никого нито дума.

Двамата с Девънпорт се облегнаха в столовете си и погледнаха Пейн с очакване.

— Твой ред е, приятелю — подкани го Крейг. — Кажй най-сетне какво ще промени живота ни.

На вратата се почука.

— Влез — рече Дани.

На прага се появи Големия Ал с голям пакет в ръце.

— Току-що донесоха това, шефе. Къде да го оставя?

— На масата — отговори Дани и продължи да чете, сякаш пратката не го интересувахе. Но щом вратата се затвори, той остави Адам Смит и теорията му за икономиката на свободния пазар и отиде до масата. Прочете надписа „Опасно. Да се борави с внимание“, преди да разкъса опаковката. Свали няколко слоя лепенки и най-сетне вдигна капака.

Отвътре извади чифт гумени ботуши. Премери ги, ставаха му. Следваха чифт гумени ръкавици и голям фенер. Лъчът му освети цялата стая. Имаше още неопренов костюм и маска, която покриваше носа и устата. Бе имал възможност да избира между черен и бял. Избра черен. На дъното на кутията остана само добре опакована пластмасова кутия, върху която имаше надпис „Опасно“. Не я докосна и върна всичко обратно, отново залепи кутията.

— Как смяташ да участваш в това начинание? — попита Крейг.

— С около един милион собствен капитал — отвърна Пейн. — Преведох днес шестстотин хиляди като гаранция за сделката.

— Това не изчерпва ли голяма част от спестяванията ти?

— До степен на фалит — призна Пейн. — Но не вярвам да ми се удаде друга такава възможност. Печалбата ще ми позволи да живея спокойно като депутат и ще мога да се оттегля от съдружието във фирмата.

— Нека уточним какво предлагаш — обади се Девънпорт. — Каквато и сума да вложим, гарантираш, че ще се удвои в рамките на един месец.

— Никой не дава пълна гаранция. Но тук състезанието е между двама кандидати и нашият е очевидният фаворит. С две думи, имам възможността да получа земя за шест милиона, която ще струва петнайсет веднага щом министърката обяви кой терен е определила за колодрум.

— И се предполага, че ще посочи твоя парцел.

— Показах ти протоколите от парламента.

— Така е — съгласи се Крейг, — но въпреки всичко нещо ме смущава. Сделката наистина е страхотна и не разбирам защо този Монкрийф не купи терена сам?

— Не мисля, че някога е разполагал с цялата сума, а и участва с един милион.

— И въпреки това — не се успокояваше Крейг.

— Голям скептик си, Спенсър — въздъхна Пейн. — Трябва ли да ти напомням какъв беше резултатът от онази златна възможност, която предложих на Мускетарите? Лари, Тоби и аз удвоихме парите си от земеделския имот в Глостършир само за две години. Сега ви предлагам още по-сигурно залагане с тази разлика, че ще можем да удвоим парите си за десет дни.

— Добре де, ще участвам с двеста хиляди — рече Крейг. — Но обърка ли се нещо — ще те убия.

Пейн леко пребледня, а Девънпорт като че се вцепени.

— Стига момчета — усмихна се Крейг. — Просто се пошегувах. Ти с колко ще се включиш, Лари?

— И аз като Джералд ще участвам с един милион — отговори Девънпорт, който бързо се бе съвзел от уплахата. — Ще взема парите срещу жилището си, без да се налага да променям начина си на живот.

— Той ще се промени само след десет дни, приятелю — увери го Пейн. — На никой от нас няма да се налага да работи повече.

— Един за всички — всички за един — възкликна Девънпорт и се изправи.

— Един за всички — всички за един — присъединиха се Крейг и Пейн, и вдигнаха чашите си.

— А как ще събереш останалите пари? — попита Крейг. — Ние тримата не можем да съберем и половината.

— Не забравяй милиона на Монкрийф, а и президентът на фирмата ще даде половин милион. Има още няколко души, спечелили с моя помощ през годините, дори Чарли Дънкан смята да инвестира. До края на седмицата ще имам парите. Мой ред е да съм домакин на следващото ни събиране, така че ще резервирам маса в „Харис Бар“.

62.

Алекс съзерцаваше Окото на Лондон^[1] на отсрещния бряг на Темза, когато тя се появи. Стана да я посрещне.

— Качвала ли си се някога на Окото на Лондон? — попита той, след като се настаниха на пейката.

— Веднъж. Заведох баща ми след откриването. Оттам се виждаше нашият автосервиз.

— Скоро ще можеш да видиш „Уилсън Хаус“ от върха — отбеляза Алекс.

— Много приятно ми стана, когато научих, че предприемачът е избрал нашата фамилия за име на сградата. Татко щеше да се радва — рече Бет.

— В два часа трябва да съм в съда, но исках да се видим днес, защото имам новини.

— Благодаря, че ми отдели обедната си почивка.

— Тази сутрин получих писмо от лорд канцлера, в което съобщава, че е съгласен делото да бъде преразгледано.

Бет го прегърна от радост.

— Но само при условие, че можем да представим ново доказателство.

— Записът няма ли да се приеме за такова? — попита Бет. — При разглеждането в Апелативния съд в два от местните вестници споменаха за него.

— Убеден съм, че този път ще го прослушат, но ако се реши, че е направен под натиск, няма да го вземат предвид.

— Няма кой да докаже нито едното, нито другото.

— Спомняш ли си, че Дани и Големия Ал бяха в една килия с човек на име Монкрийф?

— Да, бяха добри приятели. Той научи Дани да пише и чете и дори присъства на погребението, въпреки че ни беше забранено да разговаряме с него.

— Няколко седмици преди Монкрийф да бъде пуснат условно, получих от него писмо, в което ми предлагаше да помогне с каквото

може за оневиняването на Дани. Беше убеден, че Дани не е убиец.

— Хиляди хора вярват в същото, но ако според теб Големия Ал не е подходящ свидетел, защо Монкрийф ще бъде?

— Веднъж Дани спомена, че Монкрийф си води дневник в затвора. Няма да се учудя, ако и случката със записа е описана там. Съдът обикновено гледа много сериозно на дневниците, защото се смятат за доказателства от мястото на събитието.

— Значи само трябва да се свържеш с този човек. — Бет не можеше да скрие възмущението си.

— Не е толкова просто.

— Защо? Винаги е искал да помогне...

— Много скоро след освобождаването му е бил задържан за нарушаване условията на пробацията.

— И отново са го прибрали? — възкликна тя.

— Не, и това е най-странното. Съдията му е дал последен шанс. Адвокатът му трябва да е бил магьосник.

— Какво те спира тогава да вземеш дневниците му?

— След последния му сблъсък със закона може да не погледне с добро око на писмо от адвокат, когото не познава и който се опитва да го въвлече в поредното съдебно дело.

— Дани винаги е казвал, че може да се разчита на Ник в трудна ситуация.

— В такъв случай ще му пиша още днес.

Дани вдигна телефона.

—пейн преведе шестстотин хиляди паунда тази сутрин — съобщи гласът. — Ако успее да преведе и петте милиона и четиристотин хиляди до края на седмицата, теренът за колодрум ще бъде негов. И още нещо. Преди малко получихме оферта за десет милиона, която, естествено, ще отхвърлим. Надявам се, че знаете какво правите. — Връзката прекъсна. За първи път гласът си позволяваше да изрази мнение.

Дани набра телефона на своя агент в „Кътс“. Възнамеряваше да даде на пейн уверение, че не се отказва от сделката.

— Добро утро, сър Никълъс. С какво мога да съм полезен?

— Добро утро, господин Уотсън. Искам да преведете един милион паунда по сметката за клиенти на „Бейкър, Тремлет и Смайт“.

— Разбира се, сър. — Последва продължително мълчание. — Надявам се, разбирате, че сметката ви излиза на червено? — додаде най-сетне Уотсън.

— Да, разбира се — отвърна Дани, — но още през октомври ще постъпи месечната вноска от фонда на дядо ми.

— Ще извърша необходимите процедури и ще ви се обадя веднага щом съм готов.

— Вашите процедури са си ваша работа, господин Уотсън, но цялата сума трябва да бъде преведена до края на работния ден. — Дани затвори. По дяволите, измърмори той. Ник не би се държал така. Трябваше бързо да влезе отново в неговата кожа. Усетил, че нещо става на вратата на кабинета, той се извърна и видя Моли на прага, разтреперана от вълнение.

— Какво има, Моли?

— Той е тук — промълви тя.

— Той ли?

— Актьорът.

— Кой актьор?

— Доктор Бересфорд. Така де, Лорънс Девънпорт.

— Нима? Най-добре го покани в дневната. Предложи му кафе и му кажи, че ще слеза всеки момент.

Докато Моли бързаше надолу по стълбите, Дани записа още няколко неща в папката на Пейн и я върна на рафта. Отвори тази на Девънпорт и бързо я прегледа.

Вече се канеше да я затвори, когато погледът му попадна на записаната от него рубрика „Ранни години“, и на лицето му се появи усмивка. Остави папката на мястото ѝ и слезе при своя неочакван посетител.

Девънпорт скочи на крака, щом го видя, и този път подаде ръка. Разликата във вида му от последната им среща бе наистина впечатляваща. Беше гладко избръснат, с елегантен костюм и красива риза, отворена на врата. Дали пък не бе решил да върне онези 300 000 паунда?

— Моля да ме извините, че се появявам без предупреждение, но нещата при мен се развиха доста бързо.

— Не се тревожете — каза Дани и седна на стола срещу него. — С какво мога да ви бъда полезен?

Моли остави подноса на ниската масичка, подаде чаша кафе на Девънпорт и попита:

— Сметана или мляко?

— Нищо, благодаря.

— Захар, господин Девънпорт?

— Не, благодаря.

— А шоколадова бисквита?

— Благодаря, не — рече той и потупа леко стомаха си.

Дани се облегна усмихнат в стола си. Дали Моли щеше да е толкова любезна, ако знаеше, че сервира на сина на пазач на паркинг от Гримзби Бъроу?

— Само кажете, ако искате още нещо, господин Девънпорт — добави тя, преди да напусне стаята. Бе забравила да предложи на Дани обичайната чаша горещ шоколад.

Дани изчака вратата да се затвори и каза:

— Моля за извинение. Обикновено се държи като напълно разумна жена.

— Не се тревожи, приятелю. Човек свиква.

Няма да е за дълго, помисли си Дани.

— И така, с какво да помогна?

— Искам да инвестирам голяма сума в една сделка. За доста кратко, разбирате ли? Ще върна парите най-много след няколко седмици. — Погледът му попадна на творба на Мактагарт над камината. — Възнамерявам да си прибера и картините.

На Дани не му се щеше да се разделя с новите си придобивки, за негова изненада вече беше свикнал с тях.

— Доста нетактично от моя страна — извини се той, давайки си сметка, че цялата стая е пълна с картините на Девънпорт. — Уверявам ви, че ще ви бъдат върнати веднага щом получа сумата.

— Може да се окаже по-скоро, отколкото предполагах — рече Девънпорт. — Особено ако ми помогнете сега.

— Каква сума имате предвид?

— Един милион — настоятелно изрече Девънпорт. — Проблемът е, че имам срок от една седмица, в която трябва да ги внеса.

— Каква гаранция предлагате този път?

— Домът ми на Редклиф Скуеър.

Дани добре помнеше думите му при последната им среща: „Домът ми ли? Никога. И дума да не става, не си го помисляйте дори“.

— Твърдите, че ще върнете сумата до месец, и като гаранция предлагате жилището си?

— Да, само за месец.

— А ако не успеете да изплатите този милион в определения срок?

— И жилището ми, и картините остават ваши.

— Прието — рече Дани. — И тъй като имате само няколко дни, най-добре веднага да се обадя на адвокатите си, за да изготвят договора.

Напуснаха дневната и се насочиха към преддверието, където Моли вече чакаше с връхната дреха на госта.

— Благодаря ви — усмихна се Девънпорт и отвори вратата.

— Ще поддържахме връзка — обеща Дани, без да подава ръка, но пък Моли направи почти реверанс. Той тръгна към кабинета си и подхвърли през рамо на своята икономка: — Трябва да проведе няколко телефонни разговора, затова ще закъснея малко за обяд. — Не получи отговор и се обърна да види какво става. Тя стоеше на прага и разговаряше с някаква жена.

— Той очаква ли ви?

— Не — отвърна госпожица Бенет. — Случайно минавам оттук.

[1] Високо 135 метра виенско колело в Джубили Гардънс на левия бряг на Темза, от което се разкрива 40 километра панорамна гледка. — Б.пр. ↑

63.

Будилникът иззвъня в два след полунощ, но Дани не спеше. Скочи от леглото и бързо нахлузи панталоните, фланелката, чорапите и маратонките, които бе приготвил на стола до прозореца. Не запали осветлението.

Погледна часовника — два и шест минути. Затвори вратата на спалнята си и слезе предпазливо по стълбите. Отвори входната врата и видя, че колата чака отпред. От мястото си не виждаше, но бе сигурен, че Големия Ал е зад волана. Огледа се. Уличните лампи светеха, но нямаше жива душа. Отвори задната врата на колата и безмълвно се настани вътре. Без да пророни и дума, Големия Ал запали и потегли. Включи светлините едва след стотина метра.

Без да чака указания, Ал зави надясно и се насочи към „Ембанкмент“. Предната седмица няколко пъти бе изминал разстоянието: два пъти през деня и три пъти — нощем. Бяха приключили със сухите тренировки и тази вечер щяха да пристъпят към действие. За него задачата бе нещо като военно учение и деветте години в армията се оказаха много полезни. През деня пътуването отнемаше около четирийсет и три минути, но през нощта той взимаше същото разстояние за двайсет и три минути, като нито за миг не превишаваше разрешената скорост.

Отминаха сградата на Камарата на общините и поеха по северния бряг на Темза. Прекосиха Сити и навлязоха в Ийст Енд. Дани отклони вниманието си от предстоящата задача само за миг — докато минаваха покрай голяма строителна площадка с табела, на която бе показано какво ще представлява „Уилсън Хаус“: шейсет луксозни апартамента и трийсет на ниски цени. На табелата бе указано, че девет вече са продадени, включително и луксозният мезонет на последния етаж. Дани се усмихна.

Големия Ал продължи по Майл Енд Роуд, преди да завие наляво след указателната табела „Дом на Олимпийските игри 2012“. След единайсет минути зави на загасени светлини по настлана с чакъл пътека. Познаваше всяка издатина и по-голям камък по нея.

В дъното на неравния терен се виждаше табела: „Частна собственост, влизането забранено“. Продължи напред, теренът беше собственост на Дани и щеше да остане негов поне още осем дни. Въпреки това Ал спря зад леко възвишение, изключи мотора и натисна бутона, за да спусне прозореца. При едно от следобедните си посещения бяха забелязали човек, който разхождаше кучето си, и деца, които ритяха топка, но сега не виждаше никой. Не се обаждаше дори нощна птица.

След няколко минути Дани докосна лакътя на Големия Ал и двамата излязоха навън и застанаха до багажника. Докато Дани събуваше маратонките си, Големия Ал извади кашона и го пусна на земята точно както бяха направили предишната нощ, когато Дани бе обиколил, за да се увери, че ще може да открие седемдесет и двете бели камъчета, които бе поставил в дупки и пукнатини през деня. Бе успял да открие петдесет и три. Тази вечер разчиташе резултатът да е по-добър. Следобеда на същия ден бе успял да открие пропуснатите.

На дневна светлина можеше да обиколи трите акра за около два часа. През нощта това му бе отнело три часа и седемнайсет минути. Но тази вечер щеше да се наложи да коленичи, което значеше, че ще се забави повече.

Нощта бе ясна и спокойна точно както бяха обещали синоптиците, с леки превалявания в ранните часове. Като всеки добър стопанин, Дани бе избрал деня, дори часа, с огромно внимание и грижа. Големия Ал извади черния костюм и го подаде на Дани, който свали ципа отпред и бързо го нахлузи. Дори това просто движение бе упражнено няколко пъти на тъмно. Пое гумените ботуши от Ал, ръкавиците и маската, както и фенера и малката кутия с надпис „Опасно“.

Шефът тръгна към терена, а Големия Ал остана до багажника. Щом стигна до набелязания тъгъл, Дани направи седем крачки и спря пред първото бяло камъче. Вдигна го и го пусна в специално приготвения дълбок джоб. Коленичи, запали фенера и постави малък стрък от кутийката в пукнатина в пръстта. Загаси светлината и се изправи. Предишния ден бе упражнил действието, но без коренчетата. Нови девет крачки и видя второто камъче. Всичко се повтори. Следващата стъпка бе само една и дълбока пукнатина пое третия корен. Нови пет стъпки.

На Големия Ал отчаяно му се пушеше, но не посмя да запали. Преди години в Босна това бе коствало живота на едно от момчетата. Даваше си сметка, че шефът ще бъде зает поне три часа, през които той не биваше да се разсейва нито за миг.

Камъче двайсет и три бе в отсрещния край на терена. Лъчът на фенера освети голяма цепнатина, в която Дани пусна малко повече корени. Още едно кръгло камъче тупна в джоба му.

Големия Ал се протегна и закрачи около колата. Знаеше, че трябва да си тръгнат много преди изгрева в 6:48. Погледна си часовника — 4:17. И двамата вдигнаха глави при шума на захождащ за кацане самолет. Първият, който щеше да се приземи на „Хийтроу“ тази сутрин.

Дани пусна камъче номер 36 в десния си джоб. Внимаваше да разпределя тежестта равномерно. Повтаряше движенията си отново и отново: няколко крачки, коленичиш, включваш фенера, поставяш щипка корени в цепнатина. Вдигаш камъче, пускаш го в джоба, изключваш фенера, изправяш се и напред. Измори се много по-бързо от предния ден.

По едно време се чу шум от кола и Големия Ал се вцепени. Колата спря на няколкостотин метра от тяхната. Старият войник се просна по корем и започна да лази към врага. Облакът, закрил доскоро луната, се отдръпна и освети пътя му. Сякаш самото небе беше на тяхна страна. Непознатите бяха изгасили фаровете, но вътре светлината бе включена.

На Дани му се стори, че вижда фарове, и веднага легна на земята. Бяха се разбрали, зададе ли се опасност, Ал да светне три пъти с фенерчето. Дани зачака да види сигнала, но той така и не дойде. Надигна се, за да се насочи към следващото камъче.

Големия Ал бе само на няколко метра от паркиралите наблизко и макар прозорците да бяха замъглени от топлината вътре, бе ясно, че лампата в купето е запалена. Ал се надигна на колене и надникна през задното стъкло. Наложил се да мобилизира цялото си самообладание, за да не избухне в смях. На задната седалка с високо вдигнати крака се бе разположила някаква жена, която стенеше. Нямаше как да види лицето на мъжа над нея, но пък усети внезапно засилване на кръвообращението между краката си. Легна отново по корем и пое по обратния път.

Когато стигна до шейсет и седмото камъче, Дани изруга едва чуто. Беше преброял целия терен, а му липсваха още четири камъчета. Отпрати се към колата, с всяка следваща стъпка му ставаше все по-трудно да върви. Не бе предвидил, че тежестта на целия този камънак може да го забави.

Щом се прибра в „базата“, Големия Ал продължи да държи под око неочакваните посетители. По едно време чу, че запалват мотора, фаровете светнаха и колата излезе на покритата с чакъл пътека. Скоро се изгуби в далечината.

Ал видя, че шефът му приближава, и измъкна кашона от багажника. Дани започна да вади камъните от джобовете си, като внимаваше да не вдига шум, което доста го забави. Щом приключи, свали маската, ръкавиците, ботушите и костюма. Подаде ги на Големия Ал, който нареди и тях в кашона. Най-отгоре сложи фенера и пластмасовата кутийка.

Затвори капака на багажника и се върна зад волана. В това време шефът му вече закопчаваше колана на панталоните си. Много скоро излязоха на чакълестата пътека. Никой не проговори дори когато поеха по главния път. Задачата бе изпълнена.

Седмицата преди това Големия Ал бе обиколил строежи и сметища, където смятаха да разхвърлят доказателствата за среднощното си приключение. Сега спряха на седем места, което удължи с двайсетина минути пътя им към дома. Когато стигнаха отново на улица „Болтънс“, беше вече седем и половина. Радостна усмивка озари лицето на Дани, щом първите капки дъжд забарабаниха по предното стъкло на колата и чистачките се включиха. Големия Ал спря пред къщата и Дани тръгна по тясната пътека към входа. Отключи и преди да влезе, вдигна пъхнатото под вратата писмо. Докато се качваше по стълбите, разкъса плика. Видя подписа и веднага зави към кабинета. Влезе и заключи вратата.

Щом изчете писмото, вдигна поглед объркан. Нямаше представа какво да отговори. Мисли като Дани, дръж се като Ник.

64.

— Ник, колко се радвам да те видя — възкликна Сара. Наведе се напред и попита с приглушен глас: — Нали си бил добро момче?

— Зависи какво имаш предвид под добро — рече Дани и се настани до нея.

— Да не си пропуснал някоя от срещите с любимата дама?

Първата мисъл на Дани беше за Бет, въпреки че чудесно знаеше кого има предвид Сара — госпожица Бенет.

— Не, нито една. Дори ме посети у дома и констатира, че къщата е задоволителна. Сложи отметка на всички кутийки в протокола си.

— Да замисляш някое пътуване в чужбина?

— Не, ако не се брои пътуването ми до Шотландия, за да се срещна с господин Мънро.

— Добре. Има ли нещо друго, което трябва да довериш на своя юридически съветник?

— Не, нищо — отвърна Дани. — Как е Лорънс? — Питаше се дали да ѝ каже за заема.

— В чудесна форма е. Поканиха го на пробни снимки за „Холби Сити“^[1]. Следващия четвъртък. Ще се яви за роля, написана специално за него.

— И каква е тя? Свидетел на убийство? — рече Дани и веднага съжали.

— Не — засмя се Сара. — Сигурно имаш предвид ролята му в „Свидетел на обвинението“ по Агата Кристи, но това беше преди години.

— Вярно. Не мога да забравя тази постановка.

— Нямах представа, че познаваш Лари толкова отдавна.

— От разстояние, естествено. — За негово огромно облекчение до тях прозвуча глас:

— Здравей Сара. — Чарли Дънкан се наведе и я целуна по бузата.

— Драго ми е да те видя, Ник. Вие двамата, естествено, се познавате.

— Естествено — отвърна Сара.

— Внимавайте, че пред вас е седнал критик — прошепна им Чарли и добави на висок глас: — Приятно гледане.

Дани бе прочел сценария на „Бижу, бижу“, но не успя да го грабне и сега беше любопитен да види как ще изглежда на сцена. А и искаше да знае за какво се беше изръсил с цели десет хиляди. От програмата разбра, че пиесата минава за „един весел поглед към Великобритания по времето на Блеър“. Разгърна следващата страница с описание на творческия път на автора — чешки дисидент, избягал от... Светлините угаснаха и завесата се вдигна.

Първите петнайсет минути от представлението никой в залата не се засмя, което изненада Дани, защото пиесата все пак беше комедия. Когато най-сетне и звездата се появи, се чуха откъслечни смехове, но така и не стана ясно защо. Докато дойде време за антракта, Дани вече с усилие потискаше прозевките си.

— Какво мислиш? — попита той Сара, решил, че нещо не е доразбрал.

Тя сложи пръст пред устните си и посочи реда пред тях — критикът развълнувано пиеше нещо в малкия си бележник.

— Да отидем да си вземем нещо за пиене — предложи Сара.

Докато пристъпваха бавно по пътеката, докосна ръката му и каза:

— И аз искам да те питам нещо.

— Предупреждавам те, че не знам нищо за театъра.

— Не е за театъра — усмихна се тя. — Джералд Пейн ми предложи да вложи известна сума в недвижима собственост. Сделка, в която той също участва. Спомена и твоето име и затова ми се искаше да чуя от теб дали нещата са сигурни.

Дани нямаше представа какво да отговори. Колкото и да ненавиждаше брата на тази очарователна жена, нямаше никакво желание да влиза в конфликт с нея, още повече, че тя го бе спасила от повторно влизане в затвора.

— Никога не давам съвети на приятели за инвестиции — подхвана той. — Ако спечелят, никога не си спомнят, че тъкмо ти си ги насочил към това, а загубят ли, не спират да ти го напомнят. Единственото, което мога да ти кажа, е да не влагаш пари, които не можеш да си позволиш или заради които ще загубиш съня си.

— Добър съвет — отговори тя. — Благодарна съм ти.

Последва я в бара и още с влизането си забеляза Джералд Пейн до една от масите. Наливаше шампанско в чашата на Спенсър Крейг. Дали Крейг се бе изкушил да вложи пари в неговия олимпийски терен? Надяваше се да разбере на партито след премиерата.

— Да не отиваме при тях — предложи Сара. — Спенсър Крейг не е най-любимата ми компания.

— Нито пък за мен — отговори Дани и те си запробиваха път към бара.

— Хей, Сара! Ник! Тук сме — провикна се Пейн и замах енергично с ръка. — Елате за по чаша газирана наслада.

С видима неохота те смениха посоката и се присъединиха към тях.

— Нали си спомняш Ник Монкрийф — обърна се Пейн към Крейг.

— Разбира се — отговори Крейг. — Човекът, който ще направи всички ни богати.

— Да се надяваме — отговори Дани. Още един от въпросите му бе намерил отговор.

— Ще се нуждаем от много подкрепа след тазвечерното представление — отбеляза Пейн.

— Можеше да е и по-зле — рече Сара, докато Дани ѝ подаваше чашата с шампанско.

— Пълен боклук — категоричен беше Крейг. — Една от инвестициите ми изтече в канала.

— Надявам се, не сте вложили твърде голяма сума — подхвърли Дани, с изследователска цел.

— Сумата е направо нищожна в сравнение с това, което инвестирам във вашата идея — сподели Крейг, който не сваляше очи от Сара.

Пейн прошепна заговорнически на ухото на Дани:

— Преведох цялата сума тази сутрин. Ще подпишем договорите в някой от следващите дни.

— Радвам се да го чуя — отвърна Дани. Швейцарците го бяха информирали за превода малко преди да тръгне за премиерата.

— Между другото — добави Пейн, — благодарение на връзките си сред политиците успях да получа два пропуска за Парламентарния

контрол следващия четвъртък. Ако имаш желание да чуеш лично съобщението на министъра, си добре дошъл.

— Много мило, Джералд, но не би ли предпочел да вземеш Крейг или Девънпорт? — Така и не можа да си обърне езика да го нарече Спенсър.

— Лари е на пробни снимки тогава, а Спенсър има среща при лорд канцлера в другия край на Парламента. Всички знаем за какво е — намигна той.

— Наистина ли?

— Ами да. Ще го поканят да стане кралски адвокат — прошепна Пейн.

— Поздравления.

— Няма нищо официално още — уточни Крейг, който още зяпаше Сара.

— Искаш ли да се срещнем пред входа „Сейнт Стивън“ на Камарата на общините в дванайсет и половина, за да чуем министърката, а после може да отидем да празнуваме.

— До четвъртък тогава — рече Дани и потърси с поглед Сара, която се оказа притисната в ъгъла от Крейг. Много му се искаше да ѝ се притече на помощ, но тълпата го повлече обратно към залата.

Сара се върна на мястото си в мига, в който завесата се вдигна. Второто действие се оказа малко по-поносимо, но едва ли беше достатъчно поносимо за мъжа, който седеше пред тях.

Най-сетне завесата падна и критикът направо излетя от залата. На Дани му се щеше да го последва. Актьорите излязоха три пъти пред завесата, макар че малцина ги аплодираха бурно.

— Ако ще ходиш на партито, мога да те закарам — предложи той на Сара.

— Не, няма да отида — отговори тя. — А и подозирам, че тези, които ще тръгнат натам, няма да са много.

— Защо?

— Професионалистите винаги надушват провала. Затова правят всичко възможно никой да не ги забележи на подобно парти, за да не реши, че са ангажирани по някакъв начин. — Тя замълча и след малко добави: — Дано не си вложил голяма сума.

— Не толкова, че да загубя съня си.

— Няма да забравя съвета ти. — Тя го хвана под ръка. — Какво ще кажеш да заведеш едно самотно момиче на вечеря?

Дани веднага си спомни последния път, когато бе получил такова предложение, и как бе завършила вечерта. Не искаше да се обяснява наново, особено с това момиче.

— Много съжалявам, но...

— Женен ли си?

— Само бих искал да бях.

— Аз пък искам да те бях срещнала преди нея — въздъхна Сара и измъкна ръката си.

— Нямаше как да се случи — отвърна той лаконично.

— Доведи я следващия път. Бих искала да се запозная с нея. Лека нощ, Ник, и благодаря за съвета. — Тя го целуна по бузата и се запъти към гримьорната на брат си.

Дани едва се сдържа да не я посъветва направо да не влага пари в проекта на Пейн. Но тя беше много умна. Не биваше да рискува с нея.

Присъедини се към тълпата, която припряно и доста мълчаливо напускаше театъра, но не успя да се размине незабелязано с Чарли Дънкан, който стоеше на изхода.

— Е, поне няма да се охарча за заключително парти — усмихна му се той вяло.

[1] Известен телевизионен сериал на Би Би Си. — Б.пр. ↑

Дани се срещна с Джералд Пейн пред входа „Сейнт Стивън“ на Уестминстър Палас. Това бе първото му посещение в Камарата на общините и се надяваше да е последното за Джералд.

— Имам два пропуска за галерията за посетители — съобщи на висок глас Пейн на охраната.

Отне доста време да минат през мерките за сигурност. Изпразниха джобовете си, провериха ги с детектор за метал и чак тогава Пейн поведе Дани по дълъг, покрит с мраморни плочи коридор към централното фоайе.

Посетителите, насядали на зелените пейки покрай стената, очакваха да бъдат пуснати в галерията за слушатели.

— Нямам пропуска — обясни Пейн. — Ще ги пуснат вероятно привечер, ако изобщо се освободят места.

Дани оглеждаше централното фоайе, докато Пейн разговаряше с полицаия на рецепцията и показваше пропуска. Виждаха се и депутати, потънали в разговор със свои избиратели, туристи, които зяпаха покрития с красива мозайка таван, а трети, очевидно дошли по работа, крачеха делово и целеустремено.

Пейн се интересуваеше единствено от това да се доберат до добри места, от които ще могат да чуват и да виждат министърката, когато излезе на подиума за своето съобщение. Дани също искаше да вижда добре.

Полицаят ги насочи към покрития със зелен килим коридор вдясно. Пейн тръгна напред с такава широка крачка, че се наложи Дани да подтичва, за да го догони. Стигнаха до стълбище, по което се изкачиха на първия етаж. Пейн се държеше така, все едно вече беше депутат. Горещо ги посрещна човек от охраната, който провери пропуска им и ги поведе към галерията за външни посетители. Първото, което поразаваше Дани, бе колко малка е тя и колко малобройни бяха местата за посетители. Това обясняваше и тълпата, която чакаше на приземния етаж. Служителят им намери две места на четвъртия ред и им връчи по един лист с дневния ред. Дани се наведе напред, за да

разгледа залата, и се изуми колко малко места бяха заети в средата на деня. Очевидно твърде малко депутати се интересуваха къде точно ще се строи колодрум за Олимпиадата, макар от това да зависеше животът на много хора.

— Тук са предимно представители на общините в Лондон — шепнешком обясни Пейн. Ръката му потрепваше, когато посочи с пръст първа точка от дневния ред — 12:30. Съобщение на министъра на спорта.

Дани се заслуша в разговорите в залата. Пейн му каза, че този ден е посветен на въпроси към министъра на здравеопазването, но ще приключат до 12:30. Нетърпението му да стане час по-скоро един от хората долу искрено забавляваше Дани.

С приближаването на 12:30 Пейн ставаше все по-неспокоен, пръстите му навиваха и развиваха листа с дневния ред, единият му крак нервно потропваше. Дани стоеше невъзмутимо, защото вече знаеше кой терен е избрала министърката.

Точно в дванайсет и половина говорителят на камарата на общините се изправи и с цяло гърло се провикна:

— Изявление на министъра на спорта.

Пейн се наведе напред, за да вижда по-добре.

Министърката застана на мястото на изказващия се и постави на катедрата червена папка.

— Господин говорител, с ваше разрешение ще направя съобщение, отнасящо се до терена, на който ще се построи олимпийски колодрум. Господа, депутатите вероятно ще си спомнят, че по-рано този месец информирах Камарата, че са избрани два терена, но все още не бях получила експертната оценка на строителния контрол.

Дани хвърли поглед към своя спътник. На челото му се беше появила влага от напрежение. Той също се постара да изглежда разтревожен.

— Тези доклади ми бяха връчени вчера и копия от тях изпратихме незабавно в Олимпийския комитет, както и до уважаваните членове на Камарата, в чиито правомощия са въпросните терени, а също и до президента на Британската федерация по колоездене. Копия на тези доклади са на разположение и на депутатите, които се интересуват. След като разгледаха експертните оценки,

заинтересуваните страни бяха единодушни, че само единият от терените е подходящ за строеж.

Лека усмивка пробяга по устните на Пейн.

— Докладите посочват, че за съжаление единият от терените е заразен с растителност от вид, агресивен и изключително вреден за строежите, нарича се японски бръшлян — (смях). — Предполагам, че уважаемите депутати, също като мен не са се сблъскали с този проблем, ето защо ще обясня накратко в какво се състои той. Японският бръшлян е изключително агресивно и разрушително растение, което много бързо се разпространява и превръща земята, на която е попаднало, в напълно непригодна за строеж. Преди да взема окончателното си решение, потърсих съвет дали има просто решение на този въпрос. Специалисти растениевъди ми обясниха, че японският бръшлян може да бъде отстранен с химическа обработка на почвата.

Пейн погледна Ник с надежда.

— Опитът с такива мерки — продължаваше министърката — показва, че еднократната обработка обикновено е неуспешна. Необходима била около година, за да успеят общините в Бирмингам, Ливърпул и Данди да изчистят напълно своите терени. Ще се съгласите, че би било проява на безотговорност от страна на повереното ми министерство да рискува с дванайсетмесечно отлагане на строителните работи на заразения парцел. Нямах друг изход, освен да посоча втория от избраните терени за този проект.

При думата „втория“ лицето на Пейн стана тебеширенобяло.

— Вече мога да обявя, че поверената ми институция, подкрепена от Британския олимпийски комитет и Британската федерация по колоездене, избраха терена в Южен Стратфорд за изграждане на нов колодрум. — Министърката се върна на мястото си в очакване на въпроси от залата.

Дани извърна лице към Пейн и видя, че е опрял чело върху ръцете си.

Човек от охраната изтича до тях и попита:

— Зле ли му е на вашия приятел?

— Боя се, че да — отговори Дани с пълно безразличие. — Ще ми помогнете ли да го заведем до тоалетната? Страхувам се, че всеки момент ще повърне.

Дани пое Пейн под едната мишница, за да го изправи на крака, служителят го подкрепи от другата страна и се насочиха към изхода на галерията. Вече в коридора служителят изтича напред и отвори вратата на тоалетната. Пейн започна да повръща много преди да е стигнал до умивалника.

Разхлаби връзката си, разкопча горното копче на ризата си и отново се наведе напред. Докато стоеше здраво стиснал двете страни на умивалника и дишаше тежко, Дани му помогна да съблече самото си. Сръчно извади мобилния му телефон от вътрешния джоб и натисна копчето, което показва дългия списък от имена. Намери „Лорънс“ и докато Пейн бе заврял глава в умивалника за трети път, си погледна часовника. В този момент Девънпорт сигурно се готвеше за прослушването и хвърляше последен поглед към сценария или вече го гримираха. Започна да пише бързо съобщение. В това време Пейн бе на колене и хълцаше сърцераздирателно точно като Бет, когато брат ѝ издъхваше. „Министърката избра друг терен. Мисля, че искаш да знаеш.“ Усмихна се и натисна бутона „Изпрати“, преди да се върне отново на списъка, докато намери „Спенсър“.

Спенсър се погледна в огледалото в цял ръст. Беше си купил нова риза и връзка на райе специално за случая. Беше наел кола за срещата. Трябваше да го вземе в 11:30. Не можеше да рискува да закъснее при лорд канцлера. Очевидно всички знаеха за неговата среща, защото на всяка крачка срещаше усмивки или промърморени поздравления — от шефовете на адвокатската камара до жената, която им правеше чай.

Крейг беше сам в кабинета си и се правеше, че чете делото, появило се на бюрото му тази сутрин. Все повече дела пристигаха при него напоследък. Чакаше с нетърпение да стане единайсет и половина, за да тръгне. Трябваше да бъде навреме за срещата в дванайсет.

— Първо ще ти предложи чаша шери — беше му обяснил един старши адвокат. — След това няколко минути ще те занимава с ужасното състояние на крикета в Англия и после без никакво предисловие ще ти каже най-голяма тайна: че възнамерява да те включи в списъка с адвокати, които ще носят копринени тоги, с две думи в предложенията за кралски адвокат. Ще побърбори известно

време и за отговорностите, които един такъв пост налага, и прочее глупости.

Крейг се усмихна. Годианата се бе оказала добра и той смяташе да отпразнува събитието с полагащия му се размах. Отвори едно от чекмеджетата на бюрото, извади чековата си книжка и написа чек за двеста хиляди паунда, платими на „Бейкър, Термлет и Смайт“. За първи път в живота си издаваше чек за толкова голяма сума. Не помнеше Джералд да е бил толкова уверен за някой проект. Отпусна се назад в стола и се наслади на приятни мечти как ще използва печалбата: ново порше, няколко дни във Венеция. Дори Сара можеше да се съгласи на едно пътуване с „Ориент Експрес“.

Телефонът на бюрото иззвъня.

— Колата ви пристигна, господин Крейг.

— Кажете на шофьора, че слизам.

Пхна чека в плик, адресира го до Джералд Пейн „Бейкър, Термлет и Смайт“, остави го на бюрото и слезе по стълбите. Щеше да пристигне няколко минути по-рано, но не искаше да кара лорд канцлера да чака. Не размени нито дума с човека зад волана по време на краткото пътуване до Парламент Скуеър. Колата спря пред входа на Камарата на лордовете. Пред бариерата провериха името му в списъка на очакваните посетители и му дадоха знак, че може да влезе. Шофьорът зави вляво и спря под арката пред кабинета на лорд канцлера.

Крейг остана в колата и изчака шофьора да му отвори вратата. Държеше да се наслади на всеки миг. Мина под арката и бе посрещнат от друг човек от охраната, който също имаше списък. Отново провериха името му и го поведоха нагоре по стълбище, покрито с червен килим.

Придружителят почука на тежка дъбова врата и отвътре се чу:

— Влез.

Служителят натисна бравата и отстъпи, за да може Крейг да мине напред. В дъното на стаята зад бюро седеше млада жена.

— Господин Крейг? — попита тя с усмивка.

— Да — отговори той.

— Малко сте подранили, но ще проверя дали лорд канцлерът е свободен да ви приеме.

Той се канеше да обясни, че с радост ще почака, но тя вече беше вдигнала слушалката.

— Господин Крейг е тук, милорд.

— Моля, поканете го да влезе — чу се от уредбата.

Младата жена прекоси стаята до друга тежка дъбова врата и въведе господин Крейг в кабинета на лорд канцлера.

Спенсър усети как ръцете му се изпотяват, когато стъпи във великолепия, облицован с дъбова дървесина кабинет с изглед към Темза. Портрети на предишни канцлери висяха по стените, облепени с червено-златни тапети. Цялата атмосфера говореше, че се намира в присъствието на най-старшия представител на закона в страната.

— Моля, седнете, господин Крейг — покани го мъжът зад бюрото и отвори някаква червена папка. Започна да прелиства документите, без да предлага никакво шери.

Крейг не сваляше очи от високото чело и гъстите вежди, радост за всеки карикатурист.

По едно време възрастният мъж вдигна глава и огледа замислено посетителя.

— При дадените обстоятелства предпочетох първо да поговорим, господин Крейг, преди да научите новината от пресата.

Нито дума за състоянието на английския крикет.

— При нас постъпи молба — продължаваше сухият глас — за кралска амнистия по делото Даниел Артър Картрайт. — Замълча, за да може Крейг да схване напълно за какво става дума. — Трима от лордовете съдии, начело с лорд Белоф, единодушно са дали препоръка доказателствата да бъдат преразгледани и да посъветвам Нейно Величество да разреши пълен съдебен преглед на делото. — Възрастният мъж отново замълча. Очевидно обмисляше внимателно думите си. — Тъй като сте се явили като свидетел на обвинението по време на процеса, смятах, че е мой дълг да ви предупредя, че вероятно ще ви призоват отново с... — зачете се в документите и след малко продължи: — господин Джералд Пейн и господин Лорънс Девънпорт, за да изслушат пак показанията ви.

Крейг веднага скочи на крака:

— Доколкото ми е известно, преди да отменят решение на Апелативния съд, Тяхна Светлост трябва да поискат нови доказателства?

— Представени са.

— Записът?

— Не се споменава за запис в доклада на лорд Белоф. Налице е обаче твърдение от бивш съкилийник на Картрайт, някой си... — той отново прелисти няколко страници — господин Алберт Кран, който заявява, че е присъствал на показанията на господин Тоби Мортимър, когото, доколкото разбирам, познавате. В тях се споменава, че е станал свидетел на убийството на Бърнард Уилсън.

— Това са изявления от устата на осъден престъпник. Няма да издържат в никой съд в тази страна.

— При обикновени обстоятелства бих се съгласил с тази преценка, господин Крейг, и бих отхвърлил молбата за амнистия, ако не беше представено ново доказателство.

— Какво доказателство? — възкликна Крейг и усети, че стомахът му се свива на топка.

— Картрайт излежавал присъдата си в една килия с Албърт Кран и с един друг затворник, който си водил дневник и всеки ден записвал подробно разговорите, в които и той е взимал участие.

— Значи единствените обвинения се съдържат в дневника на някакъв престъпник.

— Никой не ви обвинява в нищо, господин Крейг — заяви тихо лорд канцлерът. — Моята идея е да покана свидетелите да се явят пред Тяхна Светлост. Естествено, ще имате възможност да изложите вашата версия.

— Кой е този човек?

Лорд канцлерът отвори поредна страница пред себе си и два пъти провери името, за да е напълно точен.

— Сър Никълъс Монкрийф.

Дани седеше в обичайното си сепаре в „Дорчестър“ и четеше „Таймс“. Спортният кореспондент съобщаваше за изненадващия избор на министъра на спорта за терен на бъдещия колодром. Дописката бе съвсем кратка и беше сбутана между информация за състезания по кану-каяк и баскетбол.

По-рано през деня той беше прелистил спортните страници на повечето национални всекидневници и тези, които си бяха направили труда да отбележат съобщението й, изразяваха съгласие с това, че не е имала друг избор. Но никъде, дори в „Индипендънт“, не се споменаваха за японския бръшлян.

Дани погледна часовника си. Гари Хол закъсняваше вече с няколко минути и той се опитваше да си представи в какво ли обвиняват горкия човек сега във фирмата. Обърна на първа страница и се зачете в проблемите на наскоро появилата се заплахата, че Корея разполага с ядрено оръжие.

В този момент пристигна Гари Хол, останал без дъх.

— Много съжалявам за закъснението — промълви той, — но старшият съдружник ме повика в кабинета си точно когато излизах. Бесен е от съобщението на министърката. Всеки обвинява всеки. — Той седна на стола срещу Дани и се опита да се успокои.

— Отпуснете се и ме оставете да ви поръчам кафе — рече Дани; бе забелязал, че Марио идва към тяхната маса.

— И още един горещ шоколад за вас, сър Никълъс, нали?

Дани кимна, усмихна се на Хол и остави вестника.

— Поне никой не може да обвини вас в каквото и да било.

— Не, никой дори не споменава, че съм замесен по някакъв начин. Даже получих повишение.

— Така ли? Поздравления.

— Благодаря. Но нямаше да се случи, ако не бяха изгонили Джералд Пейн.

Дани успя да потисне усмивката си.

— Повикаха го в офиса на съдружниците рано тази сутрин, наредиха му да прибере нещата си и до един час да напусне сградата. А после повишиха един-двама от нас.

— А не си ли дават сметка, че ние с вас подхвърлихме идеята на Пейн?

— Не. Щом стана ясно, че няма да можете да осигурите цялата сума, сделката веднага стана идея на Пейн. На вас гледат като на човек, който е загубил инвестицията си, и дори се очаква да предявите иск към фирмата.

За такова нещо Дани не се беше сетил.

— И какво ще прави Пейн сега? — попита Дани, просто от любопитство.

— Никога няма да може да се върне в този бизнес или поне там, където се чува гласът на старшия съдружник.

— Какво ще стане с горкия човек?

— Секретарката му ми довери, че щял да постои няколко дни при майка си в Съсекс. Тя е председател на местната община, от името на която той смята да се кандидатира при следващите избори.

— Не мисля, че случилото се ще попречи — рече Дани с надеждата, че ще бъде оборен. — Стига да не съветва избирателите си да инвестират на места, където расте японски бръшлян.

— Този човек умее да оцелява — засмя се Хол. — Обзалагам се, че само след няколко години ще бъде член на парламента, а дотогава цялата тази шумотевица ще се е забравила.

Дани сбърчи чело. Май само беше ранил Пейн. Надяваше се Крейг и Девънпорт да не се отърват толкова лесно.

— Имам задача за вас — рече той и отвори куфарчето, откъдето извади куп документи. — Трябва да продадете недвижим имот на Редклиф Скуеър номер дваисет и пет. Предишният собственик...

— Здравсти, Ник — каза някой до тях.

Дани вдигна очи. Висок набит мъж, когото виждаше за първи път, се извисяваше над него. Беше с шотландска поличка и имаше къдрава кестенява коса и червендалесто лице. Трябва да беше приблизително негов връстник. Мисли като Дани, дръж се като Ник. Знаеше, че рано или късно ще се случи нещо подобно, но напоследък се беше поуспокоил, дори бе започнал да се чувства добре в новата си роля. Не вярваше, че някой вече може да го изненада. Оказа се, че

греши. На първо време трябваше да разбере откъде този човек е бил близък с Ник — от училище или от армията, защото определено не беше от затвора.

— Здравей. — Дани се изправи, усмихна се и подаде ръка. — Нека те запозная с мой делови партньор, Гари Хол.

Мъжът се наведе и се здрависа с Гари.

— Приятно ми е. Казвам се Санди Доусън. — Говореше със силен шотландски акцент.

— Със Санди се познаваме от много време — обади се Дани с надеждата онзи да му подсказе от колко точно.

— Така си е, но не сме се виждали, откакто завършихме училище.

— Бяхме заедно в „Лорето“ — усмихна се Дани на Хол. — С какво се занимаваш сега, Санди?

— Продължих бизнеса на баща ми. Добре че говеждото е сред най-предпочитаното месо в Англия. А ти, Ник?

— За мен стана далеч по-лесно, откакто... — Опитваше се да разбере дали Санди знае, че Ник е бил в затвора.

— Да, да, разбира се. Неприятна работа, и несправедлива. Радвам се да видя, че си се измъкнал без видими поражения.

Хол изглеждаше объркан.

— Надявам се, че все още намираш време за някоя и друга игра на крикет. Беше сред най-добрите в училище — рече Доусън. — Помниш ли, че бях вратар.

— При това талантлив — додаде Дани и го тупна по гърба.

— Прощавайте, че ви прекъснах, но не можех да не ти кажа едно „здрасти“.

— Чудесно направи, Санди. Много ми е драго да се видим след всичките тези години.

— На мен също. — Доусън се обърна да си върви.

Дани седна на мястото си с надеждата, че Хол не е чул въздишката му на облекчение. Понечи да извади още документи от куфарчето си, но в този момент Доусън се върна отново при тях.

— Предполагам, не знаеш, че Скуифи Хъмфрис почина?

— Така ли? Много съжалявам.

— Получи инфаркт на игрището за голф. Отборът не беше същият, откакто той се пенсионира.

— Горкият стар Скуифи, голям треньор беше — въздъхна Дани.

— Оставям ви вече — рече Доусън. — Просто мислех, че ще искаш да знаеш. Целият Мъселбърг отиде да го изпрати.

— Той го заслужаваше.

Доусън кимна и най-сетне си тръгна.

Този път Дани не откъсна очи от него, докато не го видя да напуска помещението.

— Извинявай! — обърна се към Гари.

— Винаги е притеснително да срещнеш стари съученици — сподели Хол. — Често дори не мога да си спомня имената им. Този обаче трудно се забравя. Голям образ!

— Така е — съгласи се Дани и побърза да се върне на въпроса за Редклиф Скуеър.

Хол разглежда документите известно време, преди да попита:

— Каква цена очаквате за този имот?

— Около три милиона. Ипотекиран е за един, аз също вложих един, така че всичко над два и двеста хиляди или два и триста хиляди, ще е добре.

— Преди това ще трябва да организирам оглед.

— Жалко, че Пейн не проведе оглед на терена в Стратфорд.

— Твърди, че го е направил — отговори Хол. — Аз обаче мисля, че човекът, когото е изпратил, не е чувал за японския бръшлян.

— И аз не бях чувал — отбеляза Дани. — Доскоро.

— Някакви проблеми със сегашния собственик? — попита Хол, докато разлистваше последните страници от купчината пред него. — Този ли е, за когото си мисля?

— Да, Лорънс Девънпорт, актьорът.

— Знаехте ли, че е приятел на Джералд?

— На първа страница на „Ивнинг Стандарт“ си, шефе — рече Големия Ал. Колата бавно се отлепи от тротоара пред „Дорчестър“, за да се включи в движението.

— Какво имаш предвид?

Големия Ал подаде вестника през рамо.

„Кралска амнистия за Картрайт?“ прочете Дани заглавието, изписано с едър шрифт. Погледът му пробяга първо по текста, след

което изчете материала подробно.

— Не знам какво ще правиш, шефе, ако поискат сър Никълъс Монкрийф да се яви пред съдията и да даде показания в защита на Дани Картрайт.

— Всичко върви по план — увери го Дани. Беше се загледал в снимката на Бет. На нея тя беше заобиколена от стотици негови поддръжници от Боу. — Няма аз да съм на подсъдимата скамейка.

Крейг бе поръчал четири пици. Тази вечер нямаше да има келнерки, които да сервират изстудено вино на Мускетарите.

Откакто напусна кабинета на лорд канцлера, посвещаваше всяка свободна минута на издирване и на най-незначителните факти, свързани със сър Никълъс Монкрийф. Получи потвърждение, че лежал в една килия с Дани Картрайт и Албърт Кран в „Белмарш“. Научи също така, че е пуснат условно шест седмици след смъртта на Картрайт.

Това, което не можеше още да проумее, бе, защо един човек ще посвети цялото си време на това да следи и да се опитва да съсипе трима мъже, които никога не е срещал. Освен ако... Едва когато се сети да сложи една до друга снимките на Монкрийф и Картрайт, му хрумна нещо почти невероятно. Много бързо си състави план как да разбере дали предположенията му са верни.

Някой почука плахо на външната врата. Крейг отвори и пусна вътре съкрушения Пейн. Той стискаше в ръка бутилка евтино вино. Нямаше и следа от самодоволното им поведение от предишната среща.

— Лари ще дойде ли? — попита Пейн, без дори да си направи труда да подаде ръка.

— Всеки момент — отвърна Крейг и поведе приятеля си към дневната. — Къде се беше скрил без всичкото това време?

— В Съсекс при майка ми съм, докато отmine бурята — рече Пейн и се тръшна в удобното кресло.

— Имаш ли неприятности с избирателите? — попита Крейг и му наля чаша вино.

— Можеше да е и по-зле. Либералите пускат всякакви слухове, но за щастие те го правят толкова често, че вече никой не им обръща внимание. В местния вестник се опитаха да направят коментари на случилото се, но обясних на издателя, че съм се оттеглил от съдружието във фирмата, за да имам повече време за подготовка преди изборите. На следващия ден дори излезе уводна статия в моя подкрепа.

— Убеден съм, че ще оцелееш — отбеляза Крейг. — Повече се тревожа за Лари. Не само се провали на пробните снимки за „Холби Сити“, но и няма човек на когото да не е разказал за съобщението, което си му пуснал след изявлението на министърката. Минути преди да застане пред камерата.

— Няма такова нещо — възрази Пейн. — Бях в такова състояние, че не ми беше до никакви съобщения.

— Някой обаче го е направил. Щом не си бил ти, значи е бил някой, който е знаел за пробните снимки на Лари, както и за моята среща с лорд канцлера.

— И който е можел да се добере до телефона ми в този момент.

— Вездесъщият сър Никълъс Монкрийф.

— Копеле. Ще го пречукам — избухна Пейн.

— Трябваше да го направим, когато все още имахме възможност.

— Какво искаш да кажеш?

— Много скоро ще разбереш — отговори Крейг. В този момент някой натисна звънеца на входната врата. — Сигурно е Лари.

Крейг отиде да отвори, а Пейн се замисли за съобщенията, които Монкрийф бе изпратил на Лари и Спенсър, докато самият той бе в напълно безпомощно състояние. След малко приятелите му влязоха в стаята. Лари бе неузнаваем — с овехтели джинси и смачкана риза. Очевидно не се беше бръснал от момента, в който бе научил за решението на министърката. Направо се свлече на най-близкия стол.

— Защо? Обяснете ми защо? — изпъшка той.

— Много скоро ще разбереш — рече Крейг и му подаде чаша вино.

— По всичко личи, че става дума за добре организиран капан — отбеляза Пейн, докато Крейг доливаше чашата му.

— При това нямаме основания да смятаме, че Монкрийф е приключил с това — допълни Крейг.

— Но защо? — повтори Девънпорт. — Защо ще ми дава един милион от собствените си пари, ако е знаел, че ще го загуби?

— Защото държи дома ти като гаранция — обясни Пейн. — Нищо не губи.

— Знаеш ли какво е направил още на следващия ден? Възложил е на бившата ти фирма да продаде къщата ми. Вече са сложили табела „Продава се“ на входа и я показват на потенциални купувачи.

— Сериозно? — не се сдържа Пейн.

— А тази сутрин получих известие, че ако не се изнеса до края на месеца, ще бъдат принудени да...

— Къде ще живееш? — попита Крейг с половин уста. Надяваше се, че Лари няма да се премести при него.

— Сара се съгласи да ме приеме, докато нещата се изяснят.

— Да не си й казал нещо? — разтревожи се Крейг.

— Не, нищо. Но според мен се досеща, че нещо не е наред. Непрестанно ме пита кога за първи път съм се срещнал с Монкрийф.

— Не бива да й казваш, защото и тримата ще загазим още повече.

— Къде повече от това? — попита Девънпорт.

— Има накъде, ако позволим на Монкрийф да продължава със своята вендета — горчиво заключи Крейг. — Известно ни е, че е предал дневника си на лорд канцлера и непременно ще бъде призван да даде показания пред лордовете съдии, когато разглеждат амнистията на Картрайт.

— Господи! — простена Девънпорт. На лицето му бе изписано истинско отчаяние.

— Няма място за паника — обади се Крейг. — Мисля, че можем приключим с Монкрийф веднъж завинаги.

Лари никак не изглеждаше убеден.

— Нещо повече, съществува вероятност дори да си върнем парите. А това включва и твоята къща, Лари, както и картините ти.

— И как ще?

— Търпение. Всичко ще се изясни.

— Мога да разбера тактиката му с Лари — намеси се Пейн. — Там няма какво да губи. Но защо влага един милион собствени пари, когато знае, че сделката е куха?

— Ходът му е гениален — призна Крейг.

— Предполагам, ще ни обясниш.

— Инвестирайки този милион — започна Крейг, правейки се, че не е доловил сарказма на Лари, — успява да убеди вас, а и мен, че сме на печелившата страна.

— И въпреки това е знаел, че ще го загуби — прекъсна го Пейн, — щом първият терен е бил обречен.

— Не и ако вече е притежавал този терен.

Двамата му приятели мълчаха, опитвайки се да проумеят чутото.

— Да не искаш да кажеш, че сме му платили, за да купим неговия собствен имот? — окопити се първи Пейн.

— По-лошо. И според мен, Джералд, ти си го насочил с предупреждението, че не може да загуби каквото и да се случи. В крайна сметка не само унищожава нас, но и самият той прави удар.

Звънецът на входа иззвъня.

— Кой може да е? — подскочи Девънпорт.

— Вечерята — обясни Крейг. — По-добре отидете в кухнята. Докато ядем, ще ви обясня какво съм замислил за нашия сър Никълъс, защото моментът да отвърнем на удара настъпи.

— Не мисля, че искам да се изправям срещу този човек — призна Девънпорт, докато вървеше след Пейн.

— Може да нямаме кой знае какъв избор — рече приятелят му.

— Имаш ли представа кой още ще дойде? — попита Девънпорт, когато видяха, че масата е приготвена за четирима.

— Никаква — отвърна Пейн. — Едва ли ще е Монкрийф.

— Прав си — обади се зад гърба им Крейг. — Но смятам да ви срещна с един негов съученик. — Извади пиците от кутиите и ги сложи в микровълновата печка.

— Защо не ни обясниш най-сетне за какво намекваш през цялото време? — нетърпеливо попита Пейн.

— След малко. — Крейг си погледна часовника. — Налага се да почакате още няколко минути.

— Няма ли поне да ми кажеш как моят съвет го е подсетил да направи удара?

— Нали ти беше този, който го насочи да купи и втория терен, за да се подсигури?

— Вярно е. Но ако си спомняш той нямаше пари да купи и първия.

— Така е казал на теб. А според „Ивнинг Стандарт“ цената на спечелилия терен е вече дванайсет милиона.

— Все още не разбирам защо ще вложи цял милион, за да направи удар с втория терен — попита Девънпорт.

— Защото от самото начало е решил да спечели от някой от тях. При първия жертвите е трябвало да бъдем ние, докато той не е загубил и пени — обясни Крейг. — А ако ти, Лари, ни беше казал от самото

начало, че ти е заел пари, можеше да се сетим какво цели, преди да нанесе удара си.

Девънпорт се сви, но не направи опит да се защити.

— Все още не разбирам — повиши глас Пейн. — Защо ни подлага на всичко това? Не може да е само защото е бил в една килия с Картрайт.

— Съгласен съм — обади се Девънпорт.

— Ако е това, което си мисля, Монкрийф няма да ни безпокои повече — отвърна Крейг.

Лари и Пейн не изглеждаха много убедени.

— Кажете поне как се добра до съученика му.

— Чува ли си някога за сайта в интернет: „Стари приятели от училище точка ком“?

— И ти кого потърси там?

— Всеки, който познава Никълъс Монкрийф от училище или от армията.

— Обади ли се някой? — попита Девънпорт и в този миг на вратата се позвъни.

— Седем души. Само един от тях обаче имаше необходимите качества — рече Крейг и отиде да отвори.

Девънпорт и Пейн се спогледаха объркано.

Минута по-късно домакинят им се появи, придружен от висок як мъж, който трябваше да наведе глава, за да мине през вратата на кухнята.

— Господа, позволете да ви представя Санди Доусън. Посещавал е същото училище като Никълъс Монкрийф — „Лорето“. Живели са в една и съща сграда.

— Цели пет години — допълни Доусън, докато се здрависваше с Пейн и Девънпорт.

Крейг му наля чаша вино и го настави на празното място.

— Защо ни е някой, който познава Монкрийф от училище? — не се сдържа Девънпорт.

— Най-добре им разкажи, Санди.

— Свързах се със Спенсър, защото си мислех, че става дума за моя стар приятел Ник Монкрийф, когото не бях виждал, откакто завършихме.

— Когато Санди ми се обади — прекъсна го Крейг, — споделих с него резервите си относно човека, който се представя за Монкрийф, и той се съгласи да го подложи на тест. Джералд ми беше споменал, че той има среща с един от колегите му от фирмата — Гари Хол в „Дорчестър“ същата сутрин. Няколко минути след уречения час Санди се яви при тях.

— Не беше трудно да ги открия — продължи гостът. — Всички служители знаеха кой е сър Никълъс Монкрийф. Седеше в едно от сепаретата, точно както ми каза човекът на рецепцията. В първия миг бях абсолютно убеден, че виждам Ник. Но все пак бяха минали петнайсет години и реших да проверя. Приближих, но той изобщо не реагира, а аз не съм човек, когото лесно можеш да забравиш.

— Точно за това те избрах — прекъсна го Крейг. — Макар че това не е доказателство, особено след толкова години.

— И? — нетърпеливо ги подкани Пейн.

— Същият на вид, същият глас, дори същото поведение. И все пак не бях убеден. Реших да подхвърля няколко уловки. В „Лорето“ Ник беше капитан на отбора по крикет и беше дяволски добър на терена. Този човек там го знаеше, но когато споменах, че съм бил вратар, дори не трепна. Първата му грешка. Никога не съм играл крикет. Бях в отбора по ръгби. Е, можеше и да е забравил. Тръгнах си, но се върнах, за да му съобщя тъжната новина, че Скуифи Хъмфрис е починал и целият град е отишъл на погребението. „Велик треньор“, рече вашият човек. И това беше втората му грешка. Скуифи беше домакинка на нашата сграда. Ръководеше момчетата с желязна ръка. Дори аз се боях от нея. Нямаше начин да забрави коя е Скуифи. Не знам кой е онзи човек в „Дорчестър“, но едно е сигурно — не е Никълъс Монкрийф.

— Тогава кой е, по дяволите? — възкликна Пейн.

— Знам точно кой е — отговори Крейг. — Нещо повече, мога да го докажа.

Дани бе актуализирал информацията и в трите папки. Без никакво съмнение бе нанесъл тежък удар на Пейн и може да се каже, че бе осакатил Девънпорт, но не беше докоснал Спенсър Крейг, ако не се смяташе това, че присъединяването му към избраното общество на

кралските адвокати се отлагаше за известно време. Беше се разкрил и тримата вече знаеха кой е отговорен за финансовия им провал.

Скрит зад своята анонимност, Дани бе в състояние да атакува опонентите си един по един и дори да избира територията, на която да провежда битката. Сега обаче беше уязвим. Щяха да търсят отмъщение, а той нямаше нужда от напомняне как бе завършила последната им атака в екип.

Беше се надявал да ги победи, преди да се усетят откъде идват ударите. Сега единствената му надежда бе да ги изправи пред съда, което означаваше да се разкрие напълно — да стане ясно, че под душа в „Белмарш“ е бил убит Ник, и ако щеше да се стига дотам, той бе длъжен да уцели точния момент.

Девънпорт бе загубил дома си и колекцията от картини и го бяха отхвърлили от „Холби Сити“ още преди края на пробните снимки. Беше се преместил да живее при сестра си и това бе причината Дани за първи път да изпита известно чувство на вина. Как ли щеше да реагира Сара, дори след като научеше истината?

Пейн беше на ръба на банкрута, но Хол му бе обяснил, че майка му ще го измъкне и на следващите избори като нищо ще стане депутат от Централен Съсекс.

В сравнение с приятелите си Крейг не беше загубил нищо, на всичко отгоре и не даваше признаци на разкаяние. Дани нито за миг не се съмняваше кой от Мускетарите ще поведе контраатаката.

Върна папките на мястото им. Беше подготвил следващия си ход, който щеше да ги отведе зад решетките. Щеше да се яви пред тримата лордове съдии, както бе предложил господин Редмейн, и да представи новото доказателство, потвърждаващо, че Крейг е убиец, а Пейн — съучастник. Девънпорт трябваше да получи наказание за лъжесвидетелстване, станало причина невинен човек да лежи в затвора за престъпление, което не беше извършил.

Бет излезе от сумрака на станцията на метрото „Найтсбридж“. Денят бе светъл и слънчев и по тротоарите бе пълно с хора. Разхождаха се, зяпаха витрините или крачеха бавно, за да смелят по-добре неделния обяд.

Алекс Редмейн се бе оказал необикновено мил през последните няколко седмици. При раздялата им преди около час тя се бе почувствала още по-уверена. Само че сега тази увереност бе започнала да се изпарява. Колкото повече приближаваше улица „Болтънс“, толкова по-несигурна се чувстваше. Непрестанно си повтаряше казаното от Алекс.

Ник Монкрийф е почтен мъж, верен приятел на Дани по време на престоя им в затвора. Няколко седмици преди да бъде пуснат условно, написал на Алекс, че е готов да направи всичко възможно да помогне на Дани, в чиято невинност е убеден.

Алекс бе подложил неговото предложение на проверка. След излизането на Монкрийф от затвора, го бе помолил да вземе дневниците му и бележките, свързани с прословутия запис на разговора между Албърт Кран и Тоби Мортимър. Накрая Алекс го бе попитал дали е готов да се яви пред съда и да даде показания.

Първата изненада дойде, когато дневниците бяха доставени в кантората на Алекс още на следващата сутрин. Но какво бе изумлението на всички, когато се оказа, че куриерът е самият Албърт Кран, който с готовност отговори на всички въпроси на Алекс. Но категорично бе отказал да коментира нежеланието на своя шеф да се яви пред лордовете съдии. Не бе поискал да обсъжда дори неофициална среща с господин Редмейн в кантората му. Алекс прецени, че вероятната причина за това е страхът на Монкрийф от неприятности с полицията, преди да е изтекъл срокът на условната му присъда. Само че Алекс не се предаваше така лесно. По време на обяд с Бет бе успял да я убеди, че само тя може да накара Монкрийф да промени решението си и да се яви пред лордовете съдии, което щеше да се окаже решаващо за амнистията.

— Никакъв натиск — бе повторила думите му Бет с усмивка. Сега обаче с всяка следваща крачка усещаше как напрежението ѝ расте.

Алекс ѝ беше показал снимка на Монкрийф и я беше предупредил, че в първия миг може много да ѝ заприлича на Дани. Но да не се поддава на това впечатление и да се концентрира. Беше избрал дори деня и часа на посещението ѝ — неделя следобед, около четири часа. Предполагаше, че Ник ще е по-спокоен и няма да иска да разстрои и без това тъжната дама, появила се без предупреждение на прага му.

Вече по „Болтънс“ Бет съвсем забави крачка. Единствено мисълта, че трябва да изчисти името на Дани, ѝ даваше сили да продължи. Заобиколи полукръглата градина на малка черква и най-сетне спря пред номер дванайсет. Преди да отвори ниската порта, отново преговори думите, с които бяха решили да започне. „Казвам се Бет Уилсън и моля да ме извините за безпокойството в неделя следобед, но доколкото разбрах, сте били в една килия с Дани Картрайт, който...“

След като изчете внимателно и третото есе, което професор Мори му бе препоръчал, Дани вече бе по-уверен, че ще се справи при следващата среща със своя ръководител. Разгърна своя работа, писана миналата година, върху теориите на Джей. К. Галбрайт за икономиката на ниските данъци, която... Някой позвъни на входната врата. По дяволите, Големия Ал бе отишъл на мач на „Уест Хам“ и „Шефийлд Юнайтед“. На Дани също много му се ходеше, но стигнаха до заключението, че рискът е прекалено голям. Дали следващия сезон щеше да може спокойно да посещава „Ъптън Парк“? Зачете се отново с надеждата, че неканеният посетител ще си отиде. Но звънецът отново отекна в къщата.

С тежка въздишка Дани бутна стола назад. Кой можеше да е по това време? Свидетели на Йехова или някой упорит амбулантен търговец? Вече имаше готово изречение, с което да отпрати неделния досадник. Изтича надолу по стълбите и с бързи стъпки прекоси коридора. Искаше да отпрати човека, преди съвсем да е загубил концентрация. Звънецът прозвуча за трети път.

Дани отвори вратата.

— Казвам се Бет Уилсън и моля да ме извините за безпокойството в неделя следобед...

Дани гледаше с широко отворени очи жената, която обичаше. Не бе минал и ден през изминалите две години, в който да не си помисли какво ще ѝ каже, щом се срещнат. А ето че сега стоеше безмълвен.

Бет също бе млъкнала — бледа като платно. Трепереше.

— Не може да бъде — едва промълви тя.

— Напротив, скъпа — отговори той и я притисна до гърдите си.

Мъжът, който седеше в колата на отсрещната страна на улицата, неспирно натискаше копчето на фотоапарата си.

— Господин Монкрийф?

— Кой се обажда?

— Казвам се Спенсър Крейг и съм адвокат. Искам да ви направя предложение.

— Какво предложение, господин Крейг?

— Ако успея да възстановя полагащото ви се състояние, каква би била вашата цена?

— Назовете вашата.

— Двайсет и пет процента.

— Струва ми се висока.

— Става въпрос за връщането на имението ви в Шотландия, ще изритате настоящия обитател на жилището на улица „Болтънс“, ще възстановите цялата стойност на колекцията на вашия баща, да не говорим за луксозната нова мансарда, за чието съществуване вероятно нямате и представа. И ще си върнете банковите сметки в Женева и Лондон. Не, не мисля, че е висока, господине. Дори ми се струва разумна при иначе нулева перспектива.

— Как мислите, че ще стане това?

— Щом подпишете договора с мен, господин Монкрийф, състоянието на баща ви ще ви бъде върнато.

— И никакви други плащания или капани? — попита Хюго, обзет от съмнение.

— Никакви — обеща Крейг. — Дори ще получите бонус, който според мен ще достави удоволствие на госпожа Монкрийф.

— И какъв е той?

— Щом подпишете договора, по това време следващата седмица
тя ще бъде лейди Монкрийф.

69.

— Успя ли да снимаш крака му? — попита Крейг.

— Не още — отговори Пейн.

— Щом го снимаш, веднага ме уведоми.

— Чакай — рече Пейн. — Излиза от къщата.

— С шофьора ли?

— Не, с жената, която влезе вътре вчера следобед.

— Опиши ми я.

— Малко преди трийсетте, около метър и шейсет, слаба, с кестенява коса и страхотни крака. Изглежда ми позната.

— Не ги изпускай от очи — поръча Крейг, — а разбереш ли къде отиват, ми се обади. — Прекъсна разговора и включи компютъра си. Намери снимката на Бет Уилсън. Да, тя отговаряше на описанието. Изненада се, че Картрайт е поел такъв риск. Дали вече се мислеше за недосегаем?

Веднага щом Пейн успееше да заснеме левия крак на Картрайт, щеше да си назначи среща с инспектор Фулър. Щеше да остави полицаят да обере овациите по залавянето на избягал от затвора убиец и неговите съучастници.

Големия Ал остави Дани пред университета. Бет го целуна и той изскочи от колата и изтича нагоре по стълбите.

Всичките му планове се бяха сринали от една целувка и последвалата я безсънна нощ. Когато слънцето изгря, Дани знаеше, че няма сила, която да го накара да живее без Бет, дори ако това означаваше да напусне страната.

Крейг излезе за малко от съда, докато заседателите обмислят решението си. Спря на стълбите и се обади на Пейн.

— Къде отидоха?

— Картрайт слезе пред Лондонския университет. Следва там бизнес администрация.

— Монкрийф вече има една диплома по английски.

— Така е, но не забравяй, че докато е бил в „Белмарш“, Картрайт е издържал кандидатските изпити по математика и икономика.

— Поредната малка грешка, която си въобразява, че никой няма да забележи — отбеляза Крейг. — Шофьорът къде откара момичето след това?

— Отправиха се към Ийст Енд и...

— Бейкър Роуд двацет и седем в Боу — довърши Крейг вместо него.

— Откъде знаеш?

— Това е адресът на Бет Уилсън, приятелката на Картрайт. Беше с него в онази нощ, забрави ли?

— Сякаш мога да забравя — отсече Пейн.

— Успя ли да я снимаш? — попита Крейг.

— Няколко пъти.

— Добре. Все още имаме нужда от снимка на крака на Картрайт, преди да си определя среща с инспектор Фулър. — Крейг погледна часовника си. — Трябва да се връщам в залата. На заседателите не им трябва много време, за да обявят клиента ми за виновен. Къде си в момента?

— Пред Бейкър Роуд двацет и седем.

— Гледай да не те забележат — поръча Крейг. — Тази жена ще те познае и от сто метра. Ще ти се обади при първа възможност.

По време на обедната почивка Дани излезе да се разходи и да хапне един сандвич преди лекцията на професор Мори. Опита се да си припомни шестте теории на Адам Смит, в случай че професорът посочи него. Изобщо не забеляза мъжа с фотоапарата на пейката от другата страна на улицата.

Щом съдията произнесе присъдата, Крейг отново набра номера на Пейн.

— Остана в къщата повече от час — докладва Пейн — и когато отново се появи, носеше голям куфар.

— Къде отиде?

— Откараха я в офиса ѝ на Мейсън стрийт в Сити.

— Куфарът с нея ли беше?

— Не, остави го в багажника на колата.

— Значи смята да остане на „Болтънс“ поне още една нощ.

— Така изглежда. Дали пък нямат намерение да избягат от страната? — предположи Пейн.

— Едва ли. На него му остава да проведе последната си среща с пробационния инспектор в четвъртък сутрин.

— Което значи, че ни остават само три дни, за да съберем нужните доказателства — заключи Пейн.

— Какво прави той днес следобед?

— Тръгна си от университета в четири и се прибра с колата на улица „Болтънс“, но шофьорът обърна и пое отново. Проследих го, за да видя дали няма да иде да прибере момичето.

— Така ли стана?

— Да. Взе я от работа и я отведе в къщата.

— Какво направи с куфара?

— Внесе го вътре.

— Най-вероятно си мислят, че тя ще е в безопасност, ако се нанесе при него. Той излезе ли да тича?

— И да го е направил, е било, докато следях момичето.

— Не се занимавай с нея утре — поръча Крейг. — От сега нататък се концентрирай върху Картрайт, защото ако искаме да го отсвирим, е важно само едно.

— Снимката — рече Пейн. — Ами ако реши да бяга сутринта?

— Тогава ще е още по-важно да се концентрираш върху него и да забравиш за момичето — отговори Крейг. — Междувременно ще гледам да подготвя внимателно Лари.

— Той зает ли е с нещо по случая?

— Почти не — отговори Крейг. — Не можем да рискуваме с него, докато живее при сестра си.

Крейг се бръснесе, когато телефонът му иззвъня.

— Напуснаха къщата заедно.

— Значи не е тичал и тази сутрин.

— Освен ако го е направил преди пет сутринта. Ще ти се обадя, ако има някаква промяна в обичайния му маршрут.

Крейг затвори и продължи да се бръсне. Поряза се и изруга.

На всяка цена трябваше да е в съда до десет, когато съдията щеше да произнесе присъдата на неговия клиент за кражба с взлом. Вероятно клиентът му щеше да получи не повече от две години, въпреки че имаше още поне двацет и три други нарушения на закона.

Напръска лицето си с афтършейв, докато си мислеше за обвиненията, които чакаха Картрайт: бягство от „Белмарш“, приемане на чужда самоличност, кражба на колекция марки за над петдесет милиона долара, подправяне на чекове за две банкови сметки и поне още двацет и три други закононарушения. Веднъж това да попаднеше в съда, Картрайт нямаше да види светлината на деня, докато не дойдеше време да се пенсионира. Най-вероятно и момичето щеше да получи присъда за оказване на съдействие на престъпник. А щом научеа в какво се е забъркал, откакто е напуснал затвора, на никого нямаше да му мине през ум да се сети за делото за амнистия. Крейг си помисли дори, че лорд канцлерът може да го повика отново и този път да му предложи шери и да си поговорят за упадъка на английския крикет.

— Имаме опашка — промърмори Големия Ал.

— Какво те кара да мислиш така? — попита Дани.

— Една кола ни следва. Видях я и вчера.

— Завий вляво на следващата пресечка и виж дали е още след нас.

Големия Ал кимна и без никакво предупреждение рязко сви вляво.

— Още ли е там? — попита Дани.

— Не. Продължи по улицата — отвърна Големия Ал и погледна в огледалото за обратно виждане.

— Каква е колата?

— Тъмносин форд „Мондео“.

— Колко такива коли има в Лондон, според теб? — попита Дани.

— Казвам ти, че ни следеше — изръмжа Големия Ал и зави по „Болтънс“.

— Ще изляза да потичам — рече Дани. — Ще ти кажа, ако забележа някой да ме следи.

— Шофьорът на Картрайт ме забеляза — съобщи Пейн. — Нямах друг избор и продължих. Отивам да наема друга кола, за да продължа следенето. Ще бъда на линия рано сутринта, но трябва да съм по-предпазлив, защото шофьорът е много опитен. Бас държа, че е или бивш полицаи, или е бил в армията. Май е добре да сменям колата всеки ден.

— Какво каза?

— Че ще е добре да...

— Не, не. Преди това.

— Че шофьорът на Картрайт трябва да е бил в полицията или в армията.

— Разбира се! — възкликна Крейг — Този човек е лежал в една килия с Монкрийф и Картрайт.

— Прав си — съгласи се Пейн. — Кран. Албърт Кран.

— Известен още като Големия Ал — додаде Крейг. — Имам чувството, че Фулър ще извади кент флош роял.

— Искаш ли да се върна тази вечер и да го проверя отново?

— Не. Той ще бъде нещо като бонус, но не можем да рискуваме да ни усети. Стой далеч от тях до утре следобед, защото Кран ще е нащрек. Според мен Картрайт ще излезе да тича, когато Кран отиде да вземе момичето от работа.

Дани срещна в коридора професор Мори. Разговаряше със студенти, готвещи се за последните изпити.

— След година, Ник — обърна се той към него, — и ти ще се явяваш на изпити.

Дани беше забравил колко малко време му остава до края. Реши да не уточнява пред професора, че няма представа къде ще е догодина по това време.

— Очаквам големи резултати от теб.

— Дано отговоря на очакванията ви.

— Моите очаквания са си съвсем наред, защото в твоё лице виждам човек, образовал се извън общоприетите практики. И съзнавайки, че има много да навакса, успява да надмине останалите. Ще видиш, че когато дойде време за изпитите, резултатите ти ще са далеч пред тези на останалите.

— Поласкан съм, професоре.

Мори отново насочи вниманието си към групата около него.

Озовал се на улицата, Дани видя, че Големия Ал вече отваря задната врата на колата.

— Имаме ли опашка днес?

— Не, шефе — лаконично отговори Ал и седна зад волана.

Не искаше да тревожи излишно приятеля си. Но не би се изненадал, ако наистина ги следяха. Питаше се само още колко време имат, преди Крейг да разбере истината, ако вече не беше го направил. На Дани му трябваша само още няколко дни до края на пробацията. Тогава щеше да обяви на целия свят истината.

Щом колата спря пред къщата, Дани изскочи на тротоара и се затича нагоре по стълбите.

— Ще искате ли чаша чай? — попита Моли след него.

— Не, благодаря. Ще изляза да потичам.

Свали бързо дрехите си и облече спортния екип. Реши днес да мине по дългия маршрут, за да има време да обмисли срещата си с Алекс Редмейн на другата сутрин. Докато излизаше, забеляза, че Големия Ал отива към кухнята, най-вероятно за да изпие набързо чаша чай с Моли, преди да тръгне за офиса на Бет. С равномерна стъпка пое към „Ембанкмент“. Много адреналин имаше за изразходване от дългото седене на банките в университета.

Мина покрай Чейен Уолк и нарочно не вдигна очи към апартамента на Сара, където сега живееше и брат ѝ. Ако го беше направил, може би щеше да види на прозореца познато лице с фотоапарат. Продължи към Парламент Скуеър и докато минаваше покрай сградата на Камарата на общините, се запита къде ли е сега Пейн.

А той бе от другата страна на улицата и нагласяше фокуса на фотоапарата си, правейки се на турист, който снима Биг Бен.

— Успя ли да направиш поне една прилична снимка? — попита Крейг.

— Достатъчно, за да напълня една стена — отговори Пейн.

— Браво на теб. Донеси ги у дома и ще ги разгледаме, докато вечеряме.

— Пак ли пица? — въздъхна Пейн.

— Няма да е за дълго. Щом Хюго Монкрийф плати, не само ще сме приключили с Картрайт, но и ще можем да се похвалим с добра печалба.

— Не съм много убеден, че Девънпорт е свършил нещо, за да заслужи своя милион.

— Съгласен съм, но все още е толкова нестабилен, че като нищо може да си отвори устата пред Сара. Доскоро, Джералд.

Крейг затвори и отиде да си налее едно питие. Трябваше внимателно да премисли какво ще каже на човека, с когото от една седмица копнееше да се чуе.

— Може ли да говоря с инспектор Фулър? — попита той, когато отсреща вдигнаха.

— С главен инспектор Фулър — отговориха. — За кого да предам?

— Спенсър Крейг. Адвокат.

— Свързвам ви, господине.

— Господин Крейг, отдавна не сме се чували. Трудно ще забравя обстоятелствата около последното ви обаждане.

— Аз също — отвърна Крейг. — Главен инспектор? Поздравления.

— Благодаря — отвърна Фулър. — Едва ли това е единствената причина да ме потърсите.

— Прав сте — засмя се Крейг. — Разполагам с информация, която може да даде тласък по пътя ви нагоре.

— Цял съм в слух.

— Важно е да знаете, че не сте я получили от мен. Ще разберете причината, когато ви кажа с кого е свързана. И предпочитам да не я споделям по телефона.

— Разбира се — съгласи се Фулър. — Кажете къде и кога да се срещнем.

— Утре в дванайсет в „Шерлок Холмс“.

— Много подходящо — засмя се Фулър. — До утре, господин Крейг.

Крейг затвори и понечи да проведе още един разговор, преди Пейн да пристигне, но тъкмо вдигна слушалката, и на външната врата се позвъни. Той отвори и видя широко усмихнатата физиономия на приятеля си. Отдавна не го беше виждал толкова доволен. Пейн го отмина безмълвно, влезе в кухнята и нареди на масата шест снимки.

Крейг се наведе да ги разгледа и веднага разбра защо Пейн изглежда толкова горд от себе си. Точно над коляното на Дани личеше белег от раната, нанесена му лично от Крейг. Макар и избледнял, белегът се виждаше добре.

— Това е съвсем достатъчно за Фулър — отбеляза Крейг и вдигна отново телефона.

— Хюго Монкрийф — отговори отсреща.

— Бъдещият сър Хюго — рече Крейг.

70.

— Както добре знаеш, Никълъс, това е нашата последна среща.

— Да, госпожице Бенет.

— Невинаги сме били напълно съгласни един с друг, но мисля, че работата ни може да се нарече успешна.

— Съгласен съм с вас.

— Когато напуснеш тази сграда, ще си вече свободен човек, тъй като срокът на пробацията ти изтече.

— Да, госпожице Бенет.

— Преди да те отпиша официално от регистъра, съм длъжна да ти задам няколко въпроса.

— Разбира се, госпожице Бенет.

Тя взе химикалка с порядъчно надъвкиан край и се зачете в дългия списък с въпроси, подготвени от Вътрешно министерство.

— Взимаш ли някакви упойващи вещества?

— Не, госпожице Бенет.

— Изкушавал ли си се напоследък да извършиш престъпление?

— Не.

— Срещал ли си се през последната година с някой известен престъпник?

— С известен — не — отвърна Дани.

Госпожица Бенет вдигна поглед.

— Отдавна не общувам с тях и нямам никакво желание да ги виждам, освен в съдебна зала.

— Радвам се да го чуя — въздъхна госпожица Бенет и сложи отметка в полето. — Все още ли имаш къде да живееш?

— Да, но замислям преместване.

Химикалката се поколеба.

— На място, където живееш преди. Но сега вече е обновено.

Поредна отметка.

— Със семейството си ли живееш?

— Да.

Госпожица Бенет отново вдигна очи.

— Последния път на този въпрос си отговорил, че живееш сам.

— Наскоро се събрахме отново.

— Много се радвам да го чуя, Никълъс. — И третата кутийка получи знак. — Грижиш ли се за издръжката на някого?

— Само за тази на дъщеря ми Кристи.

— Значи вече живееш с дъщеря си и жена си, така ли?

— Двамата с Бет сме сгодени и веднага щом уредя още един-два проблема, ще се оженим.

— Радвам се, наистина — рече госпожица Бенет. — Може ли нашата служба да ти помогне в решаването на тези проблеми?

— Много мило от ваша страна, госпожице Бенет, но не мисля, че е възможно. Утре сутринта имам среща със своя адвокат и съм почти сигурен, че с него ще решим всичко.

— Разбирам. — Тя се зачете в следващия въпрос. — Партньорката ти работи ли?

— Да. Личен помощник е на президент на застрахователна компания в Сити.

— Значи, щом си намериш работа, ще бъдете семейство с двоен доход.

— Да, но в обозримото бъдеще моята заплата ще бъде значително по-ниска.

— Защо? Каква работа се надяваш да започнеш?

— Очаквам да ми предложат място на библиотекар в голяма институция — отвърна Дани.

— Изключително подходящо — похвали го госпожица Бенет. И сложи поредната отметка. — Възнамеряваш ли да пътуваш извън граница в близко бъдеще?

— Нямам такива планове — отговори Дани.

— И накрая, изпитваш ли тревога, че би могъл да нарушиш закона отново?

— Взел съм решение, което изключва подобна възможност — увери я той.

— Щастлива съм да го чуя — рече госпожица Бенет и сложи отметката в последната кутийка. — С това моите въпроси свършват. Благодаря ти, Никълъс.

— И аз ви благодаря, госпожице Бенет.

— Много се надявам — добави тя и стана от стола си, — че адвокатът ти ще се заеме с проблемите, които те тревожат.

— Много мило от ваша страна. — Дани й подаде ръка.

— Ако почувстваш някога нужда от помощ, не забравяй, че можеш да ми се обадиш.

— Според мен възможно е в най-скоро време някой да ви потърси — отбеляза неопределено Дани.

— С нетърпение чакам това да се случи — отговори госпожица Бенет — и се надявам всичко при теб и Бет да е наред.

— Благодаря.

— Довиждане, Никълъс.

— Довиждане, госпожице Бенет.

Никълъс Монкрийф отвори вратата и напусна сградата като свободен човек. От утре вече щеше да е Дани Картрайт.

— Будна ли си?

— Да — отговори Бет.

— Още ли се надяваш да променя решението си?

— Разбира се, но знам какъв инат си и е безсмислено да те убеждавам. Надявам се, даваш си сметка, че ако то се окаже погрешно, това е последната ни нощ заедно.

— Но пък, ако е правилното, ще имаме още хиляди такива нощи.

— Можем да ги имаме и без да поемаш такъв голям риск.

— Поел съм го от момента, в който напуснах затвора. Нямах представа какво значи да се оглеждаш непрестанно и всеки миг да чакаш някой да те потупа по рамото с думите: „Край на играта, Дани Бой, връщаш се в затвора до края на дните си“. Така поне някой ще изслуша моята версия.

— Защо мислиш, че това е единственият начин да докажеш невинността си?

— Когато те видях да стоиш на прага, „Моля да ме извините за безпокойството в неделя следобед, сър Никълъс...“ — имитира я той, — си дадох сметка, че не желая да бъда повече сър Никълъс Монкрийф. Аз съм си Дани Картрайт и съм влюбен в Бет Бейкън от Уилсън Роуд.

— Не помня откога не си ме наричал така — засмя се тя.

— От времето, когато беше малко грозновато момиче с две опашки.

Бет се отпусна назад на възглавницата и потъна в мълчание.

Дани беше решил, че е заспала, когато тя се обади:

— Много вероятно е да прекараш остатъка от живота си в затвора.

— Имах достатъчно време да мисля и за това — рече Дани. — Но съм убеден, че ако вляза в първото полицейско управление, придружен от Алекс Редмейн, и се предам, отказвайки се от тази къща, всичките придобивки и най-вече от теб, все на някой ще му хрумне, че може и да съм невинен.

— Мнозина не биха поели този риск — отбеляза Бет. — С радост биха прекарвали живота си като сър Никълъс Монкрийф, заедно с всичко, което това им носи.

— Какъв е смисълът от такова нещо, Бет. Аз не съм Никълъс Монкрийф, а Дани Картрайт.

— И аз не съм Бет Монкрийф, но с радост бих приела да бъда, вместо да те посещавам всяка първа неделя на месеца в „Белмарш“.

— Няма да мине ден, без да се озърнеш, без да трепнеш при някакъв случаен намек и да се стараеш да избегнеш всеки, който би могъл да познава мен или Ник. И с кого ще споделиш тайната си? С майка си? Или може би с моята майка? С приятелите? Отговорът е — с никого. Какво ще кажем на Кристи, когато стане достатъчно голяма, за да разбере? Ще я принудим да живее в измама, без да знае кои са всъщност родителите ѝ. Ако това е алтернативата, предпочитам да поема този риск. В крайна сметка лордовете съдии може да решат, че случаят е достатъчно убедителен, за да обмислят амнистия. Особено след като съм готов да се разделя с всичко, за да докажа невинността си.

— Знам, че си прав, Дани, но последните няколко дни бяха най-щастливите в живота ми.

— За мен също. Но ще дойдат още по-щастливи, когато стана свободен човек. Имам достатъчно доверие в човешката природа, за да вярвам, че Алекс Редмейн, Фрейзър Мънро и дори Сара Девънпорт ще направят всичко възможно, за да възтържествува справедливостта.

— Падаш си по Сара, нали? — рече тя и прокара пръсти през косата му.

— Трябва да призная, че сър Никълъс Монкрийф си падаше по нея, но Дани Картрайт — никога.

— Защо не прекараме още един ден заедно? Тъй като това може да е последният ти ден на свобода, ще се съглася да правим каквото си пожелаеш.

— Да си останем в леглото — тутакси отвърна Дани. — Ще се любим цял ден.

— Мъже — въздъхна Бет и се усмихна.

— Може да заведем Кристи на зоологическа градина, после да обядваме в „Рамзис“ пържена риба с картофки.

— И после?

— Ще отида на „Ъптън Парк“, за да гледам мач на „Хамърс“, докато ти заведеш Кристи при майка ти.

— А вечерта?

— Ще отидем на кино да гледаме някой филм. Който си избереш... Стига да е за Джеймс Бонд.

— И после?

— Същото, което правихме всяка вечер през миналата седмица — обеща той и я прегърна.

— Най-добре да се придържаме към план „А“ и да се постареем да не закъснееш за срещата с Алекс Редмейн утре.

— Нямам търпение да видя физиономията му. Мисли си, че има среща със сър Никълъс Монкрийф, за да обсъдят дневниците и да го накара да се яви в съда. А ще се изправи лице в лице с Дани Картрайт, който иска да се предаде.

— Ще изпадне във възторг — каза сериозно Бет. — Не спира да повтаря, че би искал да има втори шанс.

— Ще му се удаде такъв. Нетърпелив съм да го видя, защото това ще ме направи свободен за първи път от години. — Дани се наведе над нея и нежно целуна устните ѝ.

Тя съблече нощницата си и той отпусна ръка върху бедрото ѝ.

— Още нещо, без което ще трябва да минеш през следващите няколко месеца — прошепна Бет и точно в този момент се чу някакъв тропот от долния етаж.

— Какво беше това? — попита Дани и светна нощната лампа до себе си.

Тежки стъпки се чуваха нагоре по стълбите. Дани тъкмо свали крака на пода и трима полицаи, облечени в черни якета и с палки в ръце, връхлетяха в спалнята, последвани след миг от още трима. Първите сграбчиха Дани и го хвърлиха на земята, въпреки че той не оказваше никаква съпротива. Двама притиснаха лицето му към пода, третият щракна белезници на китките му. С периферното си зрение Дани видя, че една полицайка притиска Бет до стената, а друга закопчава белезници на извитите ѝ назад ръце.

— Тя нищо не е направила — извика той и скочи на крака, но силен удар с палка по тила го повали отново на земята.

Двама мъже веднага скочиха върху него — единият притисна коляно в гръбнака му, а другият седна на краката му. Когато главен инспектор Фулър влезе, униформените вдигнаха Дани.

— Прочетете им правата — рече инспекторът.

Те го направиха и той пристъпи към Дани и изсъска:

— Този път, Картрайт, ще се постарая ключът от килията ти да бъде хвърлен в морето. А що се отнася до приятелката ти — повече никакви посещения в неделя, защото и тя ще бъде на топло.

— В какво ще я обвините?

— Оказване на помощ и подстрекаване. Напълно достатъчно. Обичайната присъда, ако не ме лъже паметта, е шест години. Отведете ги.

Повлякоха Бет и Дани по стълбите, все едно бяха чували с картофи, а после навън, към трите полицейски коли, които чакаха с включени светлини. Прозорците на площада един по един започнаха да светват и съседни подадоха глави да видят какво става на номер дванайсет.

Натикаха Дани в средната кола и от двете му страни веднага се настаниха двама униформени, които хвърлиха върху него само една хавлиена кърпа. В колата отпред беше натикан Големия Ал. Напуснаха площада — нямаше сирени, нито свирене на гуми. Инспектор Фулър бе много доволен, че операцията бе отнела само десет минути. Информаторът му се бе оказал прав, до най-малката подробност.

В главата на Дани имаше само една мисъл: кой щеше да му повярва, че е имал намерение да се срещне с адвоката си на следващата сутрин, за да се предаде в най-близкото полицейско управление.

71.

— Добре че не дойде преди малко — посрещна го майка му.

— Толкова ли е зле положението!

— Още по-зле. Крайно време е във Вътрешно министерство да се научат, че когато един съдия се пенсионира, не само го изпращат у дома до края на живота му, но и съпругата му се превръща в единствения подсъдим, когото може да съди!

— Какво предлагаш? — попита Алекс, докато вървяха към трапезарията.

— Съдиите да бъдат разстрелвани на седемдесетия им рожден ден, а съпругите им да получат извинения и пенсия от благодарната нация.

— Имам по-приемлива идея.

— Каква е тя? Да се узакони правото да се подпомага самоубийството на съпругите?

— Не е така драстично — отвърна Алекс. — Не знам дали Негова Светлост ти каза, че съм му изпратил материалите от едно дело, върху което работя в момента, и имам нужда от съветите му.

— Ако ти откаже, да знаеш, че повече няма да го храня.

— В такъв случай може би имам някакъв шанс — рече Алекс с въздишка точно когато баща му влезе в трапезарията.

— Шанс за какво? — попита съдията и се загледа през прозореца.

— За помощ във връзка с делото, което...

— Делото „Картрайт“ ли? — попита старецът, без да откъсва очи от гледката навън. — Току-що изчетох протоколите. Доколкото разбирам, почти няма закон, който това момче да не е нарушило: убийство, бягство от затвора, кражба на петдесет милиона долара, осребряване на чекове от чужди банкови сметки, продажба на чужда колекция марки, пътуване зад граница с паспорт, който не е негов, дори приемане на титла, която се полага другиму. Наистина трудно можеш да обвиниш полицията, че е нахълтала в дома му.

— Да разбирам ли, че няма да ми помогнеш?

— Не съм казал такова нещо — отговори съдия Редмейн и най-сетне извърна лице към сина си. — Напротив, на твоите услуги съм, защото има едно нещо, в което съм сигурен. И то е, че Дани Картрайт е невинен.

КНИГА ПЕТА

ИЗБАВЛЕНИЕ

Дани Картрайт седеше на тясната дървена пейка и чакаше да стане точно десет и делото да започне. Погледна към мястото, където двамата му адвокати бяха потънали в разговор.

Беше се видял с тях в стаята за срещи в съда и те се опитаха да му вдъхнат кураж. Но той си даваше ясна сметка, че макар да не беше убил Бърни, нямаше смислена защита за обвиненията във фалшификация, кражба, измама и бягство от затвора — комбинирани, те водеха до присъда от осем до десет години. Такова бе мнението не само на самообразовалите се „специалисти“ от „Белмарш“, но и на изтъкнатите мъже с копринени тоги, които практикуваха занаята си в „Олд Бейли“.

Нямаше нужда някой да му казва, че като се добавят към първоначалния му срок, това означаваше, че ще напусне „Белмарш“ за собственото си погребение. Редовете за пресата вляво от него бяха претъпкани с журналисти, готови да допълнят с нова информация хилядите редове, изписани по случая през последните шест месеца. Историята на Дани Картрайт, единственият човек, успял да избяга от най-строгото охранявания британски затвор, откраднал над петдесет милиона долара от швейцарска банка, след като продал чужда колекция от марки, и в крайна сметка арестуван на улица „Болтънс“ рано една сутрин, докато бил в прегръдките на годеницата си („Таймс“) — секси гаджето му („Сън“). Пресата така и не можа да стигне до единомислие дали е мошеник, самозванец като Скарлет Пимпърнел, или садист като Джак Изкормвача. Историята бе занимавала обществеността цели шест месеца и първият ден на делото се бе превърнал в нещо много подобно на премиера в Уест Енд. От четири часа сутринта пред „Олд Бейли“ се виеше опашка от кандидати за стоте места в залата, които в много редки случаи успяваха да се запълнят. Повечето хора смятаха, че е много по-вероятно Дани да прекара остатъка от дните си в „Белмарш“, отколкото на улица „Болтънс“.

Алекс Редмейн и неговият помощник, достопочтеният сър Матю Редмейн, кавалер на ордена Сейнт Майкъл и Сейнт Джордж, кралски адвокат, положиха всички сили, за да помогнат на Дани Картрайт през шестте месеца, които прекара отново в затвора, в килия, по-малка от килера на Моли. И двамата бяха отказали какъвто и да било хонорар, въпреки че сър Матю бе предупредил Дани, че ако успеят да убедят съдебните заседатели, че печалбата, която е успял да натрупа, се пада на него, а не на Хюго Монкрийф, той ще му представи стабилна сметка, плюс разходите, които нарече „допълнителен хонорар за освежителни напитки“. Това бе един от малкото случаи, в който и тримата избухнаха в смях.

Бет бе освободена под гаранция още в сутринта на ареста, но никой не се изненада, че нито Дани, нито Ал бяха удостоени с подобно снизхождение.

Господин Дженкинс ги чакаше в приемното на „Белмарш“, а господин Паско се погрижи да бъдат настанени в една и съща килия. Само след месец Дани бе отново на своя пост в библиотеката, както бе споменал пред госпожица Бенет. Големия Ал бе разпределен на работа в кухнята и макар храната тук да не можеше да се сравнява с гозбите на Моли, и двамата разбираха, че са извадили малко късмет в цялото нещастие.

Алекс нито веднъж не напомни на Дани, че ако се беше вслушал в съвета му и се беше признал за виновен в убийство още на първото дело, сега щеше вече да е свободен, да ръководи автосервиза на Уилсън, да е женен за Бет и да се грижи за детето си. „Свободен в какъв смисъл?“ бе отвърнал тогава Дани.

И все пак имаше и моменти на триумф. С божията помощ Алекс успя да убеди съда, че макар Бет технически да бе виновна за това, в което я обвиняваха, на практика е узнала, че Дани е жив, само четири дни преди ареста, при това двамата си бяха назначили час при него в сутринта на задържането. Съдията осъди Бет на шест месеца условно и от този момент нататък всяка първа неделя на месеца тя отново посещаваше Дани в „Белмарш“.

Съдията не прояви същата благосклонност, когато се стигна до ролята на Големия Ал в целия заговор. Във встъпителната си реч Алекс бе посочил, че клиентът му, Албърт Кран, не се е възползвал

материално от състоянието на Монкрийф, освен че е получавал заплата като шофьор и му е било позволено да спи в малка стаичка на последния етаж в къщата на улица „Болтънс“. Точно тогава господин Арнолд Пиърсън, кралски адвокат, който пледираше от името на Короната, пусна бомба, която Алекс не очакваше.

— Може ли господин Кран да обясни как сумата от десет хиляди паунда се е появила в личната му банкова сметка само няколко дни след освобождаването му от затвора?

Големия Ал нямаше обяснение, а и да имаше, точно на Пиърсън ли щеше да го даде.

Заседателите не се впечатлиха особено.

Съдията изпрати Големия Ал в „Белмарш“ да доизлежи оставащите му пет години от предишната присъда. Дани направи всичко възможно той бързо да бъде повишен и поведението му да е безупречно по време на престоя му зад решетките. Блестящите доклади от страна на Рей Паско за поведението му, потвърдени от директора, означаваха, че Големия Ал ще бъде пуснат условно след по-малко от година. Той много щеше да липсва на Дани, който обаче бе убеден, че само ако му намекне за това по някакъв начин, Големия Ал ще създаде неприятности на затворническата управа, за да остане зад решетките.

По време на едно от посещенията си Бет донесе друга радостна новина.

— Бременна съм.

— Господи, та ние прекарахме само четири нощи заедно — възкликна Дани и я прегърна.

— Но не мисля, че само толкова пъти се любихме — уточни тя и добави: — Да се надяваме, че Кристи ще си има братче.

— Ще го кръстим Бърни.

— Не, ще го наречем... — Сирената, обявяваща края на часа за посещения, заглуши думите ѝ.

— Може ли да ви задам един въпрос — обърна се Дани към Паско същия ден, докато надзирателят го отвеждаше до килията.

— Естествено — отвърна Паско. — Но това не значи, че ще получиш отговор.

— Винаги сте знаели, нали?

Паско се усмихна, но предпочете да замълчи.

— Какво ви караше да мислите, че не съм Ник? — попита Дани вече пред вратата на килията.

Паско завъртя ключа в бравата и Дани влезе вътре, решил, че няма да получи отговор. Но надзирателят само кимна към снимката на Бет, която, увита в целофан, отново бе залепена над огледалото.

— Господи! — възкликна Дани. — Никога не я свалих от стената.

Паско се усмихна, отстъпи в коридора и затръшна тежката врата.

Дани вдигна очи към местата за публиката и видя, че бременната вече в шести месец Бет му се усмихва с онази нейна усмивка, непроменена от дните в „Клемент Атлий“. Знаеше, че ще си остане същата до края на дните му, все едно колко години ще му даде съдията.

Майка ѝ и неговата майка седяха от двете ѝ страни — както винаги. Там бяха и много от приятелите му, както и хора от Ийст Енд, които до гроба си щяха да твърдят, че е невинен. Погледът му се спря на професор Амиркан Мори — истински приятел в тежки мигове. В края на реда зърна лице, което не очакваше да види отново. Сара Девънпорт се бе навела над перилата и също му се усмихваше.

На мястото на адвокатите Алекс все така оживено разговаряше с баща си. Вестник „Таймс“ бе отделил цяла страница на бащата и сина, които щяха да защитават подсъдимия. За втори път в историята съдия от Върховния съд се явяваше в ролята на защитник, а с положителност това бе първият път, когато един син щеше да е водещ адвокат на своя баща.

Дани и Алекс бяха възстановили приятелството си през изминалите шест месеца. Ясно бе, че то ще остане за цял живот. Бащата беше чешит като професор Мори. И двамата имаха своята страст: за професор Мори тя беше знанието, а за сър Матю — справедливостта. Присъствието на стария съдия в залата накара много от опитните юристи и дори цинично настроените журналисти да се замислят по-внимателно над случая. Така и не можеха да проумеят какво го е убедило в невинността на Дани Картрайт.

Господин Арнолд Пиърсън, кралски адвокат, и неговият помощник седяха в другия край на скамейката и преглеждаха встъпителната реч, нанасяйки последни корекции.

Дани беше готов за изблика на жлъч от страна на Пиърсън при обръщението му към заседателите и съда. Щеше да твърди, че обвиняемият е не само жесток и опасен престъпник, но и че има само едно място, където заседателите могат да го изпратят до края на дните му.

Алекс Редмейн беше обяснил на Дани, че очаква да бъдат призовани само трима свидетели: инспектор Фулър, сър Хюго Монкрийф и Фрейзър Мънро. Двамата с баща му обаче бяха решили да призват и четвърти. Предупредили го бяха също така, че съдията, който и да е той, ще направи всичко възможно да предотврати неговото призоваване.

Сър Матю не се изненада, когато съдия Хакет повика адвокатите на двете страни в кабинета си преди заседанието и ги предупреди, че няма да допусне каквото и да е позоваване или намек за първото дело за убийство, гледано в присъствие на съдебни заседатели и последващото му обжалване — отхвърлено от трима съдии в Апелативния съд. Подчерта също, че ще санкционира строго и не ще позволи да бъде записано в протоколите, ако някоя от страните направи и най-лек намек или каквото и да било споменаване за някакъв запис като доказателствен материал, или се опита да замеси имената на Спенсър Крейг — сега вече изтъкнат кралски адвокат, Джералд Пейн — член на парламента, или популярния актьор Лорънс Девънпорт.

Сред юристите бе известно, че съдия Хакет и сър Матю Редмейн не си говорят вече от трийсет години. Сър Матю бе спечелил твърде много дела на по-нисши инстанции още по времето, когато и двамата са били начинаещи адвокати, за да е ясно на всички кой е по-добрият. Журналистите много се надяваха старото съперничество между тях да пламне отново по време на процеса.

Заседателите бяха избрани предишния ден и сега се очакваше да влязат в съдебната зала, за да изслушат доказателствата, преди да произнесат присъдата си по делото „Короната срещу Даниъл Артър Картрайт“.

Съдия Хакет огледа съдебната зала, сякаш беше багър, изтеглил жребия да открие мача по крикет, и иска да се увери, че филдърите са по местата си. Погледът му се спря на сър Матю Редмейн, заел втора позиция в очакване на първата топка. Никой от останалите играчи не би му създавал проблеми. Щеше да е нащрек само когато дойдеше ред на сър Матю да отбие топката.

Насочи вниманието си към багъра на отбора домакин, господин Арнолд Пиърсън, кралски адвокат.

— Господин Пиърсън, готов ли сте с встъпителните си думи?

— Да, милорд — отвърна Пиърсън и се надигна бавно от мястото си. Подръпна реверите на тогата си, докосна овехтялата си перука и постави отворена папка на катедрата пред себе си. Започна да чете, сякаш никога не беше виждал написаното на първата страница.

— Дами и господа съдебни заседатели — усмихна се той на дванайсетимата, избрани да произнесат присъдата по това дело, — казвам се Арнолд Пиърсън и ще представлявам Короната. В тази задача ще се възползвам от услугите на своя помощник, господин Дейвид Симс. Защитата ще бъде водена от господин Алекс Редмейн, подпомогнат от сър Матю Редмейн. — Всички в залата обърнаха очи към възрастния мъж, отпуснал се в края на пейката, все едно всеки миг щеше да задреме.

— Дами и господа съдебни заседатели — продължаваше Пиърсън, — обвиняемият пред вас е извършил пет закононарушения. На първо място, е избягал от затвора „Белмарш“, строго охранявана институция в Югоизточен Лондон, където е излежавал присъдата си по друго обвинение. Второ, откраднал е от сър Хюго Монкрийф имение в Шотландия, състоящо се от сграда с четиринайсет стаи и прилежащите й дванайсет акра земеделска земя. Трето, настанил се е в къща на улица „Болтънс“ номер дванайсет, която не му принадлежи. Четвърто, откраднал е ценна колекция от пощенски марки, продадена впоследствие за сумата от петдесет и пет милиона паунда. И на последно място, обвиняемият е издал и осребрил чекове от банка

„Кътс“ на улица „Странд“ в Лондон, наредил да се извършат банкови преводи от частна банка в Швейцария, без да е имал законно право за това.

Короната ще докаже, че всичките действия са свързани помежду си и са извършени от едно и също лице, а именно — от обвиняемия Даниъл Картрайт, представял се за сър Никълъс Монкрийф, законен и пълноправен наследник на покойния сър Алегзандър Монкрийф.

За тази цел, ще се наложи да ви върна в затвора „Белмарш“, за да покажа как е станало възможно той да извърши тези дръзки престъпления. Ето защо може би ще трябва да спомена по силата на какво престъпление Картрайт се е озовал в „Белмарш“.

— Не, няма да споменавате този факт — прекъсна го остро съдия Хакет. — Предишното престъпление на подсъдимия няма нищо общо с обвиненията, които този съд разглежда. Нямате право да се позовавате на него, освен в случаите, когато фактите са свързани и са в директна връзка с него.

Сър Матю си записа „свързани и са в директна връзка“.

— Ясен ли съм, господин Пиърсън?

— Напълно, милорд. Моля за извинение. Пропускът е мой.

Сър Матю сбърчи чело. Щеше да се наложи Алекс да измисли невероятно хитър ход, за да покаже, че двете престъпления са свързани, без да предизвика гнева на съдия Хакет. Самият той вече го обмисляше.

— Ще внимавам повече в бъдеще — додаде Пиърсън и обърна страницата. — Искам да не забравяте петте обвинения към подсъдимия, защото ще се опитам да покажа как точно са свързани те и следователно е можело да бъдат извършени от един човек, а именно — от обвиняемия Даниъл Картрайт. — Пиърсън подръпна реверите на тогата си и продължи: — Седми юни две хиляди и втора година е дата, вероятно добре запечатана в паметта ви, тъй като в този ден Англия победи Аржентина в надпреварата за Световната купа. — Той с радост установи, че мнозина от заседателите се усмихнаха. — На този ден в „Белмарш“ се е разиграла трагедия, станала причина да сме сега в тази зала. Докато повечето обитатели били на приземния етаж, за да следят футболния мач по телевизията, един затворник слага край на живота си. Този човек е Никълъс Монкрийф, който някъде към три следобед се обесва на един от душовете в банята. От две години Монкрийф

живее в една килия с други двама затворници, единият от които е подсъдимият Даниъл Картрайт.

Двамата са почти еднакви на ръст и само с няколко месеца разлика във възрастта. Толкова много си приличат, че в затвора често ги бъркали. С ваше разрешение, милорд, ще раздам на заседателите снимки на Картрайт и Монкрийф, за да се уверят в приликата между двамата.

Съдията кимна в знак на съгласие и приставът взе снимките от помощника на Пиърсън. Подаде две на съдията, преди да раздаде останалите на заседателите. Облегнат на мястото си, Пиърсън чакаше заседателите да ги разгледат внимателно.

— А сега ще опиша как Картрайт се е възползвал от тази прилика, подстригвайки косата си и променяйки акцента си, за да извлече материална полза от трагичната смърт на Никълъс Монкрийф. Но като във всяко дръзко престъпление и тук е бил нужен и малко късмет.

Първият такъв късмет е, че Монкрийф моли Картрайт да пази сребърната му верижка с ключ, пръстен с печат на семейството и часовник с гравираните му инициали, които винаги носел, освен когато отивал да вземе душ. Вторият късмет е, че Монкрийф е имал съучастник, който се оказва на точното място в точния момент.

А сега с право ще попитате как е възможно Картрайт, който е излежавал двайсет и две годишна присъда за...

Алекс вече беше на крака, за да протестира, когато съдията се обади:

— Не поемайте по този път, господин Пиърсън. Нали не искате да подлагате търпението ми на изпитание?

— Много се извинявам, милорд — рече Пиърсън, който си даваше сметка, че всеки от заседателите, който е следил пресата през последните шест месеца, вече добре знае за какво е бил осъден Картрайт.

— Искан да кажа, че може би си задавате въпроса как Картрайт, който е излежавал двайсет и две годишна присъда, е успял да открадне самоличността на друг затворник, осъден само на осем години, и което е по-важно — е трябвало да бъде освободен само след шест седмици. Естествено, че ДНК-то им не е съвпадало, едва ли са били от една и съща кръвна група, да не говорим за зъбния им статус. Тук вторият

късмет изиграва своята роля. Защото нищо от случилото се в последствие нямаше да е възможно, ако не е бил съучастникът на Картрайт, санитар в затворническата болница. Този съучастник е Албърт Кран — съкилийник на Монкрийф и Картрайт. Когато научава за инцидента в банята, той светкавично разменя имената в здравните картони. Когато проверява медицинските данни, лекарят няма основания да се съмнява, че тъкмо Картрайт е онзи, който се е самоубил, а не Монкрийф.

След няколко дни в черквата „Сейнт Мери“ в Боу се провежда погребението и никой от семейството, дори майката на детето на Картрайт, не се усъмнява, че тялото, което спускат в гроба, не е неговото.

Какъв човек трябва да си, за да искаш да измамиш собственото си семейство? Ще ви кажа какъв. Ето като този тук — и Пиърсън посочи драматично Дани. — Той дори има наглостта да се яви на погребението си в ролята на Никълъс Монкрийф.

Пиърсън замълча за пореден път и се облегна назад, за да засили ефекта от думите си.

— От деня на смъртта на Монкрийф Картрайт носи часовника му, пръстена със семейния печат и сребърната верижка с ключ, за да поддържа измамата пред затворническата управа и своите съкилийници, че именно той е Никълъс Монкрийф, на когото остават само шест седмици до условното му освобождаване.

На седемнайсети юли 2002-ра Даниъл Картрайт прекрочва прага на затвора „Белмарш“ като свободен човек, независимо от това, че всъщност е трябвало да излежи още двацет години. Било ли му е достатъчно това? Не! Той се качва на първия влак за Шотландия, за да предяви претенциите си към имението на семейство Монкрийф там. След което се връща в Лондон и се настанява в къщата им на улица „Болтънс“.

И съвсем не се спира дотук, дами и господа съдебни заседатели. Картрайт има дързостта да започне да тегли пари от банковата сметка на Никълъс Монкрийф в „Кътс“ на улица „Странд“. Но дали е спрял дотук? Не! Лети до Женева, където си назначава среща с управителя на водещата швейцарска банка „Дьо Кубертен“ и показва сребърния ключ и паспорта на Монкрийф. Това му дава достъп до трезорите на банката, където се съхранява световноизвестната колекция от

пощенски марки на сър Алeгзандър Монкрйф. И какво мислите прави Картрайт, веднъж добрал се до семейното наследство, събирано повече от седемдесет години от сър Алeгзандър Монкрйф? Продава го още на следващия ден на първия кандидат, който се явява, за върховните петдесет и пет милиона паунда.

Сър Матю повдигна вежди. Бе доста нетипично за Арнолд Пиърсън да употребява дума като „върховните“.

— Така Картрайт се оказва мултимилионер — продължи Пиърсън. — Ще се запитате какво повече може да е направил. Ще ви кажа. Връща се в Лондон, купува си последен модел беемве, наема шофьор и икономка, настанява се на улица „Болтънс“ и продължава да поддържа мита, че е Никълъс Монкрйф. И щеше да продължава така, ако не беше високият професионализъм на главен инспектор Фулър — мъжа, арестувал Картрайт за първото му престъпление през 1999, и който съвсем сам — сър Матю записа и този израз, — го проследява, и в крайна сметка го изправя пред закона. Това, дами и господа съдебни заседатели, е случаят според обвинението. По-късно ще призова свидетел, чиито показания безсъмнено ще докажат, че подсъдимият Даниъл Картрайт е виновен и по петте обвинения.

Пиърсън седна на мястото си. Сър Матю се обърна към своя отдавнашен противник, докосна челото си, все едно вдигаше шапката си, и прошепна:

— Chapeau^[1].

[1] Шапка (фр.) — израз, употребяван между съперници професионалисти, когато се поздравят за добрите постижения. — Б.пр.

— Трябва да извъртиш нещата така, че да накараш свидетелят да признае само едно — рече сър Матю. — Без съдията или Пиърсът да разберат защо го правиш.

— Без натиск — усмихна се Алекс.

В този момент съдия Хакет влезе в залата и всички станаха на крака.

Съдията се поклони ниско, преди да заеме мястото си на стола с червена кожена тапицерия и висока облегалка. Отвори бележника на нова страница и написа: „Първи свидетел“. Сетне кимна към Пиърсът. Той, на свой ред, се изправи и високо произнесе:

— Призовавам главен инспектор Фулър.

Алекс не беше виждал Фулър от предишното дело преди четири години, но не беше забравил как му се бе изплъзнал тогава. Сега му се видя още по-самоуверен. Инспекторът произнесе клетвата, без дори да погледне към листчето.

— Главен инспектор Фулър, бихте ли потвърдили своята самоличност пред съда — обърна се към него Пиърсът.

— Казвам се Родни Фулър. Служа в градското управление на полицията на „Палас Грийн“, Челси.

— Бихте ли потвърдили за протокола присъствахте ли на ареста на Даниъл Картрайт при извършването на първото му престъпление, заради което беше осъден?

— Да, присъствах.

— Как разбрахте, че Картрайт вероятно е избягал от „Белмарш“ и се представя за сър Никълъс Монкрийф?

— На двайсет и трети октомври миналата година ми се обади надежден източник, който ми съобщи, че трябва да се срещне с мен по въпрос, който не търпи отлагане.

— Обясни ли ви за какво става въпрос?

— Не. Той е господин, който не би говорил по телефона такива неща.

Сър Матю си записа и думата „господин“. Не помнеше полицаи да е наричал доносник „господин“. Това бе втората неволно изпусната дума за тази сутрин. Не можеше да разчита на много такива попадения, при условие че Пиърсът води играта.

— И така, уговорихте си среща — подкани свидетеля Пиърсът.

— Решихме да се срещнем на следващия ден на място и по време, които той избра.

— И когато се видяхте, той ви каза, че разполага с информация относно Даниъл Картрайт.

— Да. Изненадах се, защото имах спомен, че Картрайт се обеси. Дори един от моите сержанти присъства на погребението му.

— Как реагирахте на това разкритие?

— Отнесох се сериозно, защото до този момент информацията на този господин винаги е била вярна.

Сър Матю подчерта два пъти думата „господин“.

— И какво направихте след това?

— Разпоредих денонощно наблюдение на къщата на „Болтънс“ номер дванайсет. Много скоро се установи, че обитателят ѝ, представящ се за сър Никълъс Монкрийф, поразително прилича на Картрайт.

— Това едва ли е било достатъчно, за да пристъпите към арест.

— Естествено, че не. Нуждаех се от още доказателства.

— И какво бе доказателството, което затвърди подозренията ви?

— На третия ден от наблюдението заподозреният бе посетен от госпожица Елизабет Уилсън, която остана там през нощта.

— Госпожица Елизабет Уилсън ли?

— Да. Годеницата на Картрайт, която го посещаваше редовно в затвора. Това затвърди в мен убеждението, че информацията, която получих, е достоверна.

— И тогава решихте да го арестувате?

— Да. Добре знаех, че си имам работа с опасен престъпник, склонен към насилие. Поисках подкрепление от специалните отряди. Реших да не поемам рискове.

— Чудесно ви разбирам — измърка Пиърсът. — Ще опишете ли пред съда как заловихте този опасен престъпник?

— В два часа сутринта обградихме сградата на улица „Болтънс“ и проведохме акцията. Обвинението, което му предях, бе за бягство

от затвор на Нейно Величество. Обвинението към Елизабет Уилсън бе за съучастничество и подстрекателство. Хората ми арестуваха и Албърт Кран, който живееше в същата сграда. Имах основания да смятам, че е съучастник на Картрайт.

— Какво стана с двамата, задържани заедно с Картрайт?

— Елизабет Уилсън бе освободена под гаранция на следващия ден и получи шест месеца условно.

— А Албърт Кран?

— По това време бе условно освободен, така че се върна в „Белмарш“ да доизлежи присъдата си.

— Благодаря ви, инспекторе. Засега нямам повече въпроси.

— Благодаря ви, господин Пиърсън — рече съдията. — Ще искате ли да разпитате свидетеля, господин Редмейн?

— Разбира се, милорд. — Алекс се надигна от мястото си.

— Господин главен инспектор, казахте на съда, че гражданин ви се е обадил доброволно, за да осъществите ареста на Даниъл Картрайт.

— Точно така — отговори Фулър и неволно стисна перилата на свидетелското място.

— Значи не е вярно, че става дума за напълно самостоятелна акция на полицията.

— Не. Но съм сигурен, ще разберете, господин Редмейн. Полицията разчита много на голяма мрежа от информатори, без които много престъпници ще се разхождат свободно по улиците и ще извършват нови и нови престъпления.

— Значи господинът, когото описахте като ваш информатор, ви позвъни в кабинета? — Главният инспектор кимна в знак на потвърждение. — И се разбрахте да се срещнете на удобно за двамата място на следващия ден?

— Именно — отвърна Фулър, очевидно решен да не издаде нищо.

— Къде се състоя тази ваша среща?

— Предпочитам да не отговарям, милорд — обърна се Фулър към съдията.

— Напълно разбираемо — отбеляза съдия Хакет. — Продължавайте, господин Редмейн.

— Значи няма смисъл да ви питам за името на вашия платен информатор.

— Не е платен — изгърси Фулър и тутакси съжали.

— Добре, поне знаем, че става дума за професионалист, който не работи срещу заплащане.

— Добро попадение — високо прошепна баща му, така че всички да го чуят.

Съдията сбърчи чело.

— Колко полицаи преценихте, че ще са ви необходими, за да арестувате един мъж и една жена, които са били в леглото в два през нощта?

Фулър се колебаеше.

— Колко, инспекторе?

— Четиринайсет.

— Дали не са били към двайсет?

— Ако смятаме и тези, които бяха обградили къщата, може да са били и двайсет.

— Не ви ли се струва малко прекалено за един мъж и една жена?

— попита Алекс.

— Можеше да е въоръжен — отбеляза Фулър. — Не исках да рискувам.

— А той беше ли въоръжен?

— Не, не беше...

— Също като първия път — започна Алекс.

— Достатъчно, господин Редмейн — прекъсна го съдията.

— Добър опит — достатъчно високо отбеляза бащата на Алекс.

— Искате да добавите нещо ли, сър Матю? — озъби се съдията.

Бащата на Алекс отвори бавно очи, сякаш се събуждаше от дълбок сън, и се изправи бавно.

— Много любезно от ваша страна да попитате, милорд. Но може би по-късно. — И се стовари отново на мястото си.

Сред репортерите настана оживление. Първата точка в „мача между съперниците“ беше отбелязана. Съдията не успя да се удържи и почти изсъска:

— Продължавайте, Редмейн.

Но преди Алекс да си отвори устата, баща му отново беше прав.

— Много се извинявам, милорд — с възможно най-дружелюбен тон попита сър Матю, — но кой от двамата Редмейн имате предвид?

Този път съдебните заседатели се разсмяха от сърце. Съдията предпочете да замълчи, а сър Матю си седна на мястото и пак затвори очи. Само промърмори едва чуто:

— Цели в слабото място, Алекс.

— Господин главен инспектор, преди малко казахте на съда, че след като сте видели госпожица Уилсън да влиза в къщата, сте разбрали, че не сър Никълъс Монкрийф, а Даниъл Картрайт живее там.

— Точно така. — Фулър все така здраво стискаше перилата на парапета.

— Но след като арестувахте моя клиент, не ви ли мина през ум, че може би сте задържали не когото трябва?

— Не, господин Редмейн. Не и след като видях белега му... след като проверих ДНК данните в полицейския компютър — побърза да се поправи инспекторът.

— Сядай — прошепна Матю на Алекс. — Получи всичко, което ти е необходимо, а Хакет засега не може да разбере какво е значението на белега.

— Благодаря, инспекторе. Нямам повече въпроси, милорд.

— Ще искате ли да зададете допълнителни въпроси на свидетеля, господин Пиърсън? — попита съдия Хакет.

— Не, милорд. Нямам повече въпроси — отговори Пиърсън, който също си бе записал думите: „не и след като видях белега му“ и се чудеше какво ли означават.

— Благодаря ви, главен инспектор, можете да слезете от мястото за свидетели.

— Не успях да го притисна за името на „господина професионалист“ — развълнувано прошепна Алекс в ухото на баща си.

— Този човек никога няма да издаде името на информатора си. Но на два пъти успя да го засечеш. Не забравяй, че имаш още един свидетел, който вероятно също знае кой е съобщил за Дани в полицията. А той с положителност не е свикнал да бъде в съдебна зала, така че ще успееш да го притиснеш, преди Хакет да се е усетил. Не забравяй, че не можем да допуснем грешката, която направихме със записа при съдия Браун в Апелативния.

Алекс кимна, когато съдия Хакет се обърна към адвокатите и предложи:

- Мисля, че е добре тук да направим почивка.
- Станете.

Арнолд Пиърсън бе потънал в задълбочен разговор със своя помощник, когато съдия Хакет попита с доста висок глас:

— Готов ли сте да призовете следващия си свидетел, господин Пиърсън?

— Да, милорд — отговори адвокатът. — Призовавам сър Хюго Монкрийф.

Алекс не откъсваше очи от сър Хюго, докато той влизаше в залата. Никога не съди предварително за един свидетел, бе го учил баща му. Очевидно беше, че човекът е много притеснен. Още преди да е стигнал мястото за свидетели, бе извадил кърпичка от горния джоб на самото си и попиваше потта по лицето си.

Приставът го заведе до мястото му и му подаде библията. Хюго Монкрийф старателно изчете клетвата и вдигна поглед към публиката, за да намери човека, който би предпочел да е на негово място. Господин Пиърсън му се усмихна сърдечно.

— Бихте ли съобшили за протокола името и адреса си?

— Сър Хюго Монкрийф, „Манър Хаус“, Дънброут, Шотландия.

— Сър Хюго, кога за последен път видяхте племенника си Никълъс Монкрийф?

— В деня, когато погребяхме баща му.

— Имахте ли възможност да говорите с него по време на това тъжно събитие?

— За съжаление — не. Придружаваха го двама мъже, служители на затвора, които ни предупредиха, че не е разрешено да го доближаваме.

— Какви бяха отношенията ви с вашия племенник? — попита Пиърсън.

— Сърдечни. Обичахме много Ник. Беше чудесно момче и всички в семейството смятаме, че с него се отнесоха несправедливо.

— Значи вие и баща му не изпитахте неприязън към него, когато научихте, че той ще наследи сериозна част от състоянието на дядо си?

— Не, разбира се. Ник автоматично щеше да наследи титлата от баща си заедно със семейното имение.

— Трябва да е било силен удар за вас да научите, че е отнел живота си в затвора и някакъв самозванец се представя за него.

Хюго наведе глава за миг, преди да промълви:

— Тежък удар бе за жена ми Маргарет и за мен, но благодарение на професионализма на полицията и подкрепата на приятелите и семейството, полека-лека започнахме да се съвземаме.

— Научено наизуст — прошепна сър Матю.

— Можете ли да потвърдите, сър Хюго, че имате уверенията на Хералдическата палата, че можете да носите семейната титла? — попита Пиърсн.

— Да, господин Пиърсн. Получих писмото им преди няколко седмици.

— Можете ли също така да потвърдите, че имението в Шотландия заедно с къщата в Лондон и банковите сметки в Лондон и Швейцария са отново във владение на семейството?

— За съжаление, не мога, господин Пиърсн.

— Защо? — попита съдия Хакет.

Сър Хюго се обърна към съдията зачервен от възмущение.

— Заради политиката на двете банки, които отказват да потвърдят собствеността, докато трае делото, милорд. Увериха ме, че прехвърлянето ще стане веднага щом делото приключи и заседателите произнесат присъдата.

— Не се тревожете — усмихна му се съдията с разбиране. — Наближава край на дългото ви изпитание.

Последните думи изстреляха сър Матю на крака.

— Моля за извинение, милорд, но означават ли думите ви, че вече сте стигнали до решение по това дело — попита той с мила усмивка.

Ред беше на съдията да се изчерви.

— Не, не! Разбира се, че не, сър Матю. Искях само да кажа, че все едно какъв ще е изходът на делото, мъчителното чакане на сър Хюго ще приключи.

— Много съм ви задължен, милорд. Голямо облекчение е да чуя, че не сте взели своето решение, преди защитата да е имала възможност да представи своята позиция. — Сър Матю седна на мястото си.

Пиърсън хвърли изпепеляващ поглед на своя колега, но старецът вече бе затворил очи.

— Много съжалявам, сър Хюго — обърна се прокурорът към свидетеля, — че се налага да изтърпите всичко това, без да имате каквато и да е вина. Но е важно съдебните заседатели да знаят какви страдания и неудобства са причинили на вашето семейство действията на подсъдимия Картрайт. Както посочи Негова Светлост, краят на всичко това е близък.

— Не бих бил толкова сигурен — подхвърли сър Матю.

Пиърсън се направи, че не го чува.

— Нямам повече въпроси, милорд — рече той и си седна на мястото.

— Всяка дума от това, което чухме, е репетирана — прошепна сър Матю, без да отваря очи. — Поведи проклетника по дълъг и неясен път и когато най-малко очаква, му забий ножа. Уверявам те, никаква кръв няма да потече — нито синя, нито червена.

— Съжалявам, че се налага да ви прекъсна, господин Редмейн, но е ваш ред да зададете въпросите си на свидетеля. Имате ли желание да го разпитате?

— Да, милорд.

— Давай, момчето ми. Не забравяй, че той изгаря от желание да се махне оттук — тихо рече сър Матю и се отпусна на пейката със затворени очи.

— Сър Хюго — започна Алекс, — казахте на съда, че отношенията ви с племенника ви Никълъс Монкрийф са били близки... сърдечни, както се изразихте, и не сте имали възможност да разговаряте на погребението на баща му, защото полицаите са ви попречили.

— Точно така — отговори Хюго.

— Кажете ми, кога научихте, че племенникът ви е починал?

— Няколко дни преди ареста на Картрайт.

— Това прави около година и половина след погребението, на което заявихте, че не сте могли да говорите с него поради полицейската забрана, нали?

— Горе-долу толкова.

— Не мога да не ви попитам, сър Хюго, колко пъти през тези осемнайсет месеца се видяхте или се чухте по телефона с вашия

племенник, с когото иначе сте били много близки?

— Там е работата, че това не беше Ник — самодоволно заяви Хюго.

— Така е — потвърди Алекс, — но току-що казахте на съда, че сте узнали този факт три дни преди да бъде задържан моя клиент.

Хюго вдигна очи към галерията с надежда да получи оттам вдъхновение. Маргарет не му беше казала, че ще му зададат такъв въпрос, нито какво да отговори.

— И двамата бяхме заети — опита да се измъкне Хюго. — Той живее в Лондон, а аз прекарвам повечето време в Шотландия.

— Доколкото знам, и в Шотландия има телефони — отбеляза Алекс.

Неколцина души в залата се засмяха.

— Какво намекувате?

— Нищо не намекувам — отговори Алекс. — Но можете ли да отречете, че когато и двамата сте били на филателния търг в „Сотбис“ през септември 2002 година в Лондон, а после и в Женева — в един и същи хотел, не сте направили опит дори да заговорите човека, когото тогава сте смятали за свой племенник?

— Той също можеше да ме заговори — повиши Хюго глас. — Процесът е двустранен, нали?

— Възможно е клиентът ми да не е искал да се обърне към вас, защото е знаел какви са били отношенията ви преди това. Най-вероятно е знаел и че нито сте си писали, нито сте говорили с племенника си през последните десет години. Знаел е, че той ви е ненавиждал и че баща ви, неговият дядо, ви е изключил от завещанието си.

— Виждам, че сте по-склонни да повярвате на един престъпник, отколкото на човек от семейството.

— Няма такова нещо, сър Хюго. Научих всичко това от член на вашето семейство.

— От кого? — предизвикателно попита Хюго.

— От вашия племенник сър Никълъс Монкрийф.

— Но вие никога не сте се виждали с него.

— Така е — призна Алекс. — Но докато е бил в затвора, където вие нито веднъж за тези четири години не сте го посетили, е водил дневник, който разкрива много неща.

Пиърсът мигновено скочи.

— Длъжен съм да възразя, милорд — заяви той. — Тези дневници, на които се позовава моя уважаван колега, бяха предоставени преди седмица и моят помощник положи много усилия, за да ги изчете ред по ред, но те се състоят от повече от хиляда страници.

— Милорд — намеси се Алекс. — Моят помощник е изчел дневниците и за удобство на съда е подчертал всички пасажки, които биха могли да бъдат предоставени на вниманието на заседателите. Няма съмнение, че ще бъдат приети.

— Може и да бъдат приети — отговори съдия Хакет, — но не мисля, че се отнасят до делото. Не сър Хюго е на подсъдимата скамейка, нито отношенията с племенника му имат пряка връзка с делото, ето защо предлагам да продължите, господин Редмейн.

Сър Матю дръпна тогата на сина си.

— Може ли да разменя две думи с моя помощник? — попита Алекс.

— Да, разбира се — съгласи се съдията, репликата на сър Матю очевидно още му държеше влага. — Но побързайте.

Алекс седна до баща си.

— Постигна необходимото, момчето ми — прошепна сър Матю. — Най-важните редове от дневника запази за следващия свидетел. Освен това старецът Хакет вече се чуди дали пък не ни е отпуснал достатъчно амуниции за евентуално преразглеждане на делото. А той ще иска да го избегне на всяка цена. Това е неговото последно дело във Върховния съд, преди да се пенсионира, и не би искал да го запомнят с дело, върнато за преразглеждане. Приеми безусловно неговата преценка, но дай да се разбере, че ще се позовеш на някои пасажки от дневниците по-късно, за да може и уважаваният ти колега да проучи откъсите, които твоят помощник е подчертал за удобство.

Алекс се изправи.

— Приемам безусловно преценката ви, милорд, но тъй като може да се наложи да се позова отново на дневниците, надявам се уважаемият ми колега да намери време да прочете подчертаните пасажки.

Сър Матю се усмихна, съдия Саквил сбърчи чело, а сър Хюго бе направо объркан.

Алекс насочи отново вниманието си към свидетеля, който час по час посягаше да бърше челото си.

— Може ли да се каже със сигурност, сър Хюго, че баща ви е изразил недвусмисленото си желание имението в Дънброут да остане на грижите на Националния тръст на Шотландия, заедно със сума, достатъчна за неговата издръжка?

— Така го разбирам и аз — отговори Хюго.

— В такъв случай може ли да се каже, че Даниъл Картрайт е спазил това негово желание и сега имението е в ръцете на Националния тръст на Шотландия?

— Да, така е — с известна неохота отговори Хюго.

— Дали сте намерили време да посетите наскоро къщата на улица „Болтънс“ номер дванайсет, за да видите в какво състояние е имотът?

— Да, посещавал съм къщата. Не мога да кажа, че забелязах голяма разлика.

— Да призова ли икономката на Картрайт, за да опише на съда в подробности състоянието на къщата, когато е започнала работа там?

— Няма да е необходимо — отвърна Хюго. — Възможно е да е била позанемарена, но както вече отбелязах, прекарвам повече време в Шотландия и рядко идвам в Лондон.

— Щом е така, нека минем към банковата сметка на племенника ви в банка „Кътс“ на „Странд“. Можете ли да кажете каква сума е имало в нея по времето на трагичната му смърт?

— Откъде бих могъл да знам? — остро отвърна Хюго.

— В такъв случай нека ви осветля, сър Хюго. — Алекс извади банково извлечение от папката си. — Малко повече от седем хиляди паунда.

— Много по-важно е колко има сега в тази сметка — победоносно заяви Хюго.

— Напълно съм съгласен с вас. — Алекс извади друго извлечение. — До вчерашна дата банковата сметка възлиза на малко над четирийсет и две хиляди паунда.

Хюго час по час вдигаше поглед към галерията и кърпичката вече не слизаше от лицето му.

— Идва ред и на колекцията от ценни пощенски марки, оставена от баща ви на сър Никълъс.

— Картрайт я продаде зад гърба ми.

— По-скоро бих казал, че я е продал под носа ви.

— Никога не бих се съгласил да се разделя с нещо, на което в нашето семейство се е гледало като безценно наследство.

— Не бихте ли искали да си помислите малко, преди да правите подобно изявление — попита Алекс. — Разполагам с правен документ, изготвен от вашия адвокат, господин Дезмънд Галбrait, според който е ясно, че давате съгласие колекцията от марки да бъде продадена за петдесет милиона долара на господин Джийн Хънсакър от Остин, Тексас.

— И така да е — рече Хюго, — не съм видял и пени от тях, защото Картрайт продаде колекцията на Хънсакър.

— Точно така — потвърди Алекс, — за сумата от петдесет и седем милиона и половина долара — със седем милиона повече от сумата, която вие сте поискали.

— Какво целите, господин Редмейн? — попита съдията. — Колкото и добре да се е грижил клиентът ви за наследството на Монкрийф, все пак тъкмо той го е откраднал. Да не би да се опитвате да ни внушите, че е имал намерение да върне всичко?

— Не, милорд. Искam само да покажа, че може би Дани Картрайт не е онзи злодей, който обвинението се опита да ни представи. Истината е, че сър Хюго ще се окаже в много по-добро финансово състояние, отколкото е предполагал.

Сър Матю отправи мислено гореща молитва.

— Напротив, ще бъда в по-лошо! — изтърси Хюго.

Сър Матю изправи гръб и ококори очи.

— Има Господ — прошепна той. — Добре се справи, момчето ми.

— Сега вече се обърках — възкликна съдия Хакет. — Ако в банковата сметка, която ще получите, има със седем милиона и половина повече, отколкото сте очаквали, как е възможно да е по-лошо?

— Защото съвсем наскоро подписах правен документ с трета страна, която бе готова да разкрие подробности около съдбата на племенника ми, но при условие, че се съглася да отстъпя двайсет и пет процента от моето наследство.

— Сядай и не говори повече — изсъска сър Матю на сина си.

Съдията удари няколко пъти с чукчето, за да въдвори ред в разшумялата се зала, и настана пълна тишина.

— Кога подписахте този документ, сър Хюго?

Човекът на свидетелското място съвестно извади тефтерче от вътрешния джоб на самото си, прелисти страниците, докато намери това, което търсеше, и най-сетне отговори:

— На двавет и втори октомври миналата година.

Алекс погледна в бележките си.

— В деня преди един господин професионалист да се свърже с главен инспектор Фулър и да си определи среща на едно неизвестно място.

— Не разбирам за какво говорите — рече Хюго.

— Естествено, няма как да знаете какво се разиграва зад гърба ви. Длъжен съм обаче да попитам, сър Хюго, след като сте дали съгласие да се разделите с милиони, за да ви бъде върнато семейното състояние, какво ви предложи в замяна този господин професионалист?

— Информира ме, че племенникът ми е мъртъв от повече от година и човекът, който сега седи на подсъдимата скамейка, се представя за него.

— Каква беше реакцията ви на тази невероятна новина?

— В началото не можех да повярвам, но после той ми показва няколко снимки на Картрайт и Ник и трябваше да призная, че наистина много си приличат.

— Не мога да повярвам, сър Хюго, че за умен човек като вас това е било достатъчно доказателство, за да се съгласите да се разделите с двавет и пет процента от семейното имущество.

— Разбира се, че не беше. Той ми показва и други снимки, за да подкрепи твърденията си.

— Други снимки, така ли? — подтикна го към още откровения Алекс.

— Да. На едната от тях се виждаше левият крак на подсъдимия, а на него имаше белег. Това доказваше, че става дума за Картрайт.

— Промени посоката — прошепна сър Матю.

— Казахте на съда, че човекът, който е поискал двавет и пет процента от полагащото ви се семейно състояние, е професионалист.

— Да, със сигурност.

— Може би вече е време да ни кажете неговото име, сър Хюго.

— Не мога.

За пореден път се наложи Алекс да почака, докато съдията усмири залата.

— Защо да не можете? — попита съдията.

— Остави Хакет да си свърши работата — процеди сър Матю на Алекс. — Само се моли да не се досети сам кой може да е този професионалист.

— Защото това е една от клаузите в договора — отвърна Хюго и избърса лицето си. — При никакви обстоятелства не бива да разкривам неговото име.

— Чуйте ме добре, сър Хюго — рече съдия Хакет и остави решително писалката си до бележника. — Ако не искате да ви наложа наказание за обида на съда и да прекарате една нощ в килия, за да опресните паметта си, най-добре отговорете на въпроса на господин Редмейн как се казва човекът, който иска дваисет и пет процента от вашето имущество, за да предаде подсъдимия на правосъдието. Ясен ли съм?

Хюго започна да трепери неконтролируемо. Беше впил очи в галерията в очакване Маргарет да му кимне. Накрая се обърна към съдията и каза:

— Господин Спенсър Крейг, кралски адвокат.

— Мисля, че можеш да седнеш вече, момчето ми — рече сър Матю на сина си. — Според мен разкарахме главата на Дани от дръвника. Сега вече съдията няма друг избор, освен да призове Спенсър Крейг, освен ако, разбира се, не е готов за повторно гледане на делото.

Сър Матю обърна глава към Арнолд Пиърсън. Той вдигна ръка към челото си и прошепна:

— Chapeau, Алекс.

— Как мислиш, ще се справи ли Мънро, когато се изправи срещу Пиърсън? — попита Алекс.

— Като стар бик срещу остарял матадор — отговори сър Матю. — Опитът срещу истинското коварство. Залагам на Мънро.

— И кога да покажа червената пелерина на този бик?

— Не го прави изобщо. Остави удоволствието на матадора. Пиърсън няма да устои на изкушението. А когато нещата дойдат от страната на обвинението, ефектът е много по-голям.

— Всички да станат — провикна се приставът.

Щом всички седнаха и залата утихна, съдията се обърна към заседателите:

— Добро утро. Вчера чухте изложението на господин Пиърсън от страна на обвинението, а сега ще имате възможност да изслушате позицията на защитата. След консултации с двете страни ще ви покана да отхвърлите едно от обвиненията. По-точно онова, което се отнася до възможността подсъдимият да се е опитал да открадне семейното имение на Монкрийф в Шотландия. Сър Хюго Монкрийф потвърди, че волята на баща му е то да бъде оставено под разпореждане на Националния тръст на Шотландия. Остават обаче още четири сериозни обвинения, по които само вие можете да вземете решение.

Той им се усмихна добронамерено и едва тогава се обърна към Алекс:

— Господин Редмейн, моля да призовете своя свидетел. — Сега тонът му беше далеч по-сериозен и изпълнен с уважение.

— Благодаря, Ваша Светлост. — Алекс се изправи и заяви високо: — Призовавам господин Фрейзър Мънро.

Първото нещо, което направи шотландецът, щом стъпи в залата, бе да се усмихне на Дани. През последните шест месеца го бе посетил пет пъти в „Белмарш“, а Дани знаеше, че е провел и няколко консултации с Алекс и сър Матю.

Отново никакви фактури не бяха представени за услугите му. Всички сметки на Дани бяха замразени и единствените му доходи в

момента се равняваха на дванайсетте паунда седмично, които получаваше като библиотекар на затвора, което не можеше да покрие дори таксито на Мънро от „Каледониън Клъб“ до „Олд Бейли“.

Фрейзър Мънро застана на свидетелското място. Беше облечен с дълго черно сако, панталони на тънки бели райета, бяла риза с пречупена яка и черна копринена връзка. Съдейки по вида му, човек би го причислил по-скоро към служителите в съда, отколкото към свидетелите. От него се излъчваше авторитет, който често пъти оказваше влияние върху заседателите в Шотландия. Преди да произнесе клетвата, Мънро се поклони леко на съдията.

— Бихте ли казали за протокола името и адреса си — обърна се към него Алекс.

— Казвам се Фрейзър Мънро и живея на Арджил стрийт в Дънброут, Шотландия.

— Какво работите?

— Адвокат съм във Върховния съд на Шотландия.

— Прав ли ще бъда, ако спомена, че сте били президент на Сдружението на юристите на Шотландия?

— Да, така е.

Този факт не бе известен на Дани.

— И сте почетен гражданин на Единбург?

— Бях удостоен с тази чест.

Още нещо, което Дани чуваше за първи път.

— Бихте ли обяснили на съда каква е връзката ви с подсъдимия?

— Истината е, господин Редмейн, че имах привилегията, също като баща ми преди мен, да представлявам сър Алегзандър Монкрийф, първия носител на титлата.

— Представлявахте ли и сър Никълъс Монкрийф?

— Да, господине.

— Вие ли се грижехте за правните му дела, докато е бил в армията, а после и в затвора?

— Да. Обаждаше ми се от време на време, докато беше в затвора, но по-голяма част от работата вършихме чрез обстойна кореспонденция.

— Посещавахте ли го в затвора?

— Не, сър Никълъс изрично ме помоли да не го правя и аз се съобразих с желанието му.

— Кога се запознахте с него? — попита Алекс.

— Познавам го от дете, докато растеше в Шотландия, но преди да пристигне в Шотландия за погребението на баща си, не го бях виждал цели дванайсет години.

— Успяхте ли да говорите с него тогава?

— Разбира се. Двата служители на затвора, които го придружаваха, проявиха разбиране и ми разрешиха да прекарам един час със сър Никълъс за консултация насаме.

— Следващия път сте го видели след седем или осем седмици, когато е дошъл в Шотландия веднага след освобождаването му от затвора „Белмарш“, така ли?

— Точно така.

— Имахте ли някакви основания да мислите, че човекът, който ви посети втория път, не е сър Никълъс Монкрийф?

— Не, господине, никакви. Бях го видял само за около час, а и човекът, който влезе в кабинета ми, не само приличаше на сър Никълъс, но и носеше дрехите, с които той бе на погребението на баща си. Притежаваше цялата ни кореспонденция през годините, носеше фамилия пръстен с печат, както и сребърната верижка с ключ, която дядо му ми показва преди години.

— Значи той във всяко отношение е бил сър Никълъс Монкрийф?

— Абсолютно.

— Сега, когато се връщате назад, можете ли да се сетите за нещо, което е подсказвало, че това не е сър Никълъс Монкрийф, а измамник?

— В никакъв случай. Маниерите му бяха безупречни и беше много очарователен, нещо, което рядко се среща сред младите хора днес. В интерес на истината, напомняше ми много повече за дядо му, отколкото който и да било друг член на семейството.

— Как в крайна сметка разбрахте, че вашият клиент не е сър Никълъс Монкрийф, а Дани Картрайт?

— След като беше арестуван и обвинен в престъпленията, обект на настоящото дело.

— Бихте ли потвърдили за протокола, господин Мънро, дали от този ден нататък отговорностите за състоянието на Монкрийф остана на вашите грижи?

— Точно така е, господин Редмейн, но трябва да призная, че не мога да ръководя всекидневните ангажименти с размах и енергичността на Дани Картрайт.

— Ще бъда ли прав, ако кажа, че в момента състоянието на имуществото е значително по-добро от преди?

— Без съмнение. За съжаление Тръстът не успява да поддържа този растеж, откакто господин Картрайт е отново в затвора.

— Надявам се — намеси се съдията, — не искате да кажете, господин Мънро, че по тази причина трябва да бъде намалена строгостта на обвиненията.

— Не, милорд. Не искам да кажа такова нещо. Но с течение на годините осъзнах, че малко неща в живота са само черни или само бели. В повечето случаи са в различни нюанси на сивото. Най-добре бих обобщил това, като заявя, че за мен бе чест да съм в услуга на сър Никълъс Монкрийф, но беше привилегия да работя с господин Картрайт. И двамата са като дъбови дървета, но расли в различна гора. Но, милорд, нима всички ние не страдаме по свой начин за това, че сме затворници по силата на своя произход?

Сър Матю отвори очи и се втренчи в мъжа. Щеше му се да го бе познавал по-рано.

— Едва ли заседателите не са успели да забележат уважението и възхищението, което изпитвате към господин Картрайт, господин Мънро — продължи Алекс, — но тъкмо по тази причина за всички е трудно да проумеят как същият този мъж се е забъркал в такава престъпна измама?

— Десетки пъти през изминалите шест месеца си задавам този въпрос и стигнах до заключението, че единствената причина за това е, че този човек се бори с някаква далеч по-голяма несправедливост, която е...

— Господин Мънро! — прекъсна го остро съдията. — Както добре знаете, това не е нито мястото, нито времето за вашите лични впечатления.

— Благодарен съм, милорд, за навременното ви подсещане — обърна се Мънро към съдията. — Но положих клетва да кажа цялата истина и не вярвам да очаквате от мен да не я спазя.

— Не, разбира се — отговори съдия Хакет, — но тук не е място за изразяване на лично мнение.

— Ако човек не може да изрази честно изповядваното си гледище във Върховния наказателен съд, къде другаде, според вас, може да стане това?

От няколко места в галерията се чуха аплодисменти.

— Време е да продължите, господин Редмейн — рече съдията.

— Нямам повече въпроси към свидетеля, милорд — отговори Алекс.

Съдията въздъхна с облекчение.

Докато Алекс сядаше на мястото си, баща му се наведе към него.

— Направо ми е мъчно за Арнолд. Сега се разкъсва от колебанието дали да рискува да се нахвърли върху този гигант и да бъде унижен от него, или да го избягва и по този начин да остави заседателите с впечатлението, че ще има с какво да развличат внуците си.

Господин Мънро стоеше на мястото си невъзмутим и наблюдаваше как Пиърсън разговаря задълбочено със своя помощник. И двамата имаха загрижен вид.

— Не бих искал да ви карам да бързате, господин Пиърсън — обади се по едно време съдията, — но имате ли въпрос към този свидетел?

Пиърсън се изправи бавно и дори не подръпна реверите на тогата си, нито попипа перуката си. Погледна замислено списъка с въпроси пред себе си, приготвени през почивните дни, но очевидно размисли.

— Да, милорд, но няма да задържа много свидетеля.

— Все пак достатъчно дълго, надявам се — прошепна сър Матю.

Пиърсън се направи, че не го е чул, и започна:

— Наистина ми е трудно да разбера, господин Мънро, как умен мъж като вас, с толкова много опит в правото, нито за миг не се е усъмнил, че клиентът му е измамник.

Мънро потропа с пръсти по преградата на свидетелското място и мълча колкото сметна за допустимо.

— Не е толкова сложно, господин Пиърсън — рече накрая. — През цялото време Дани Картрайт внушаваше доверие. Един-единствен път не беше убедителен.

— Кога беше това?

— Обсъждахме колекцията на дядо му и имах повод да му напомня откриването на изложбата в „Смитсониън“ във Вашингтон. Но с изненада забелязах, че той сякаш не си спомня събитието, макар че никой друг от семейството не бе получил покана.

— Не го ли попитахте тогава? — попита Пиърсът.

— Не — отвърна Мънро. — Реших, че не е подходящо.

— Но след като дори веднъж сте се усъмнили, че този мъж не е сър Никълъс — Пиърсът посочи към Дани, без да обръща глава натам, — ваша отговорност е било да разследвате проблема.

— Не мисля.

— Този човек е направил огромна фалшификация, а премълчавайки, вие сте се поставили в позиция на съучастник.

— Не виждам нещата по този начин.

— След като сте се грижили за интересите на имението Монкрийф, сте бил длъжен да съобщите за измамата на Картрайт.

— Не мисля, че влиза в моите задължения — спокойно заяви Мънро.

— Не се ли разтревожихте от факта, че този човек се е настанил в къщата на Монкрийф в Лондон, след като няма право на това?

— Не, ни най-малко.

— И не се потресохте от мисълта, че един непознат сега контролира богатството на Монкрийф, което сте бранили така ревностно през всичките тези години?

— Не, господине. Не бях потресен.

— А когато по-късно вашият клиент бе арестуван и му бяха повдигнати обвинения, включително измама и кражба, не си ли помислихте, че може би сте проявили небрежност към задълженията си? — настояваше Пиърсът.

— Не мисля, че вие сте този, който ще дава оценка на това как изпълнявам ангажиментите си, господин Пиърсът.

Сър Матю отвори едното си око.

Съдията седеше навел глава над бележника си.

— Този човек е откраднал „семеиното сребро“^[1], ако цитираме един друг шотландец, а вие не сте направили абсолютно нищо, за да предотвратите това. — С всяка следваща дума гласът на Пиърсът се издигаше все по-високо и по-високо.

— Не, господине, той не е откраднал семейното сребро и съм убеден, че Харолд Макмилан би се съгласил с мен. Единственото, което Дани Картрайт е откраднал, е фамилното име.

— Без съмнение ще можете да обясните на съда — обади се съдията, който очевидно се бе съвзел от предишната атака на господин Мънро — моралната дилема, която забелязвам във вашата хипотеза.

Господин Мънро извърна лице към съдията, давайки си сметка, че е привлякъл вниманието на всички в залата, включително и на полицая до вратата.

— Вие, милорд, не бива да се тревожите от никаква морална дилема, защото аз се интересувам само от правната прецизност на случая.

— Правната прецизност ли? — попита предпазливо съдия Хакет.

— Да, милорд. Господин Дани Картрайт е единствен наследник на състоянието на Монкрийф, ето защо така и не мога да разбера кой закон е нарушил.

Съдията се отпусна назад в стола си и остави Пиърсън да се оправя.

— Бихте ли обяснили на съда, господин Мънро, какво точно имахте предвид? — помоли Пиърсън почти шепнешком.

— Наистина е просто, господин Пиърсън. Покойният сър Никълъс Монкрийф направи завещание, според което оставя цялото си имущество на Даниъл Артър Картрайт, Бейкън Роуд дваисет и шест, Лондон. Само сумата от десет хиляди паунда остави на своя бивш шофьор господин Албърт Кран.

Сър Матю отвори и другото си око. Вече не знаеше кого да гледа по-напред — Мънро или Пиърсън.

— То е изготвено според процедурата и със съответните свидетели, предполагам? — попита Пиърсън, който вече отчаяно търсеше начин за спасение.

— Подписано е от сър Никълъс в моя кабинет в следобед, в който погребяхме баща му. Давайки си сметка за сериозността на положението и отговорностите ми като пазител на семейното имущество, както бяхте така старателен да посочите, аз помолих старши сержант Рей Паско и старши сержант Алън Дженкинс да бъдат свидетели при подписването, което стана и в присъствие на един от съдружниците в нашата адвокатска фирма. — Мънро се обърна към

съдията: — Притежавам оригинала на този документ, милорд, и съм готов да ви го предоставя.

— Не, благодаря ви, господин Мънро. Достатъчна ми е и вашата дума — промълви Хакет.

Пиърсът се свлече на мястото си и смотолеви:

— Нямам повече въпроси, милорд.

— Искате ли да зададете допълнителни въпроси на свидетеля, господин Редмейн? — попита съдията.

— Само един, милорд — изправи се Алекс. — Господин Мънро, остави ли нещо със Никълъс Монкрийф на своя чичо Хюго Монкрийф?

— Не — отвърна Мънро. — И петак дори.

— Нямам повече въпроси, милорд.

Приглушен шепот съпроводи слизането на Мънро от свидетелското място. Той отиде до подсъдимата скамейка и се ръкува с Дани.

— Милорд — обади се Алекс, когато Мънро напусна залата, — може ли да се обърна към вас по правен проблем?

— Разбира се, господин Редмейн, но нека преди това освободя съдебните заседатели. Дами и господа — обърна се той към тях, — както току-що чухте, адвокатите на подсъдимия искат да обсъдим правен проблем. Възможно е да няма връзка с делото. Ако има такава, непременно ще ви уведомя, когато се завърнете.

Алекс вдигна очи към галерията, където седеше публиката. Погледът му се спря на привлекателната млада жена, която седеше в края на първия ред още от началото на процеса. Трябваше да попита Дани коя е.

След няколко минути приставът приближи съдията и каза:

— Залата е свободна, милорд.

— Благодаря ви, господин Хепле. С какво мога да ви бъда полезен, господин Редмейн?

— Милорд, имайки предвид показанията на многоуважавания господин Мънро, защитата предлага обвиненията по точка три, четири и пет, а именно — обитаването на къщата на улица „Болтънс“, облагодетелстването от продажбата на колекцията пощенски марки и издаването на чекове от банковата сметка в „Кътс“, да отпаднат поради

липса на правно основание. От само себе си се разбира, че не може да откраднеш нещо, което ти принадлежи.

Съдията се замисли и накрая заключи:

— Напълно справедлива забележка, господин Редмейн. Какво ще кажете, господин Пиърсън?

— Не мога да не посоча, милорд — започна Пиърсън, — че макар подсъдимият да е бил законен наследник, съгласно завещанието на сър Никълъс Монкрийф, нищо не подсказва, че той е знаел за това през цялото време.

— Милорд — намеси се незабавно Алекс. — Клиентът ми е бил наясно с този факт през цялото време. Както вече подчертах, сър Никълъс е водил дневник в затвора. Записал е всяка подробност от завещанието си в него след завръщането си в „Белмарш“ от погребението на баща си.

— Това не доказва, че Картрайт е знаел — посочи съдията.

— Бих се съгласил с вас, милорд, ако обвиняемият сам не беше посочил съответния пасаж на моя помощник.

Сър Матю кимна в знак на потвърждение.

— Щом е така — притече се Пиърсън на помощ на съдията, — Короната не възразява тези обвинения да отпаднат.

— Много ви благодаря за намесата, господин Пиърсън. Това наистина ми се вижда правилно решение. Ще информирам заседателите, когато се върнат.

— Благодаря ви, милорд — рече Алекс. — Много съм задължен и на господин Пиърсън за съдействието.

— Сигурен съм, че е излишно да напомням, господин Редмейн — обади се съдията, — че най-сериозното нарушение на закона — бягството от затвора преди изтичане на срока — остава.

— Разбира се, милорд — отговори Алекс.

Съдията кимна.

— В такъв случай ще повикам заседателите, за да ги информирам.

— Искам да поставя и друг въпрос, милорд.

— Слушам ви.

— По силата на показанията на сър Хюго Монкрийф, призовахме господин Спенсър Крейг, кралски адвокат, като свидетел. Тъй като в момента е ангажиран с дело в друга част на сградата и едва

ли ще успее да се освободи днес, моли да се яви пред Ваша Светлост утре сутрин.

Неколцина от репортерите се втурнаха навън, за да докладват последните новини на своите редактори.

— Господин Пиърсън?

— Нямам възражения, милорд.

— Благодаря. Когато заседателите се върнат в залата, ще им обясня всичко и ще ги освободя до утре.

— Както решите, милорд — рече Алекс, — но преди това мога ли да насоча вниманието ви към някои леки промени в програмата за утре. Знаете, че е практика в традицията на британската адвокатура да се дава възможност на младшите адвокати и помощници да разпитат някой от свидетелите по делото, за да натрупат опит и да им се даде шанс да се придвижват напред в кариерата.

— Мисля, че разбирам накъде биете, господин Редмейн.

— В такъв случай, с ваше разрешение, милорд, моят помощник, сър Матю Редмейн, ще разпита утре господин Спенсър Крейг от името на защитата.

И останалите репортери се изстреляха от залата.

[1] Известен израз на Морис Харолд Макмилан (1894 — 1986), шотландец по баща, министър-председател на Обединеното кралство и политик от консервативната партия, изказвал се в полза на политиката на приватизацията на Маргарет Тачър. — Б.пр. ↑

Дани прекара поредна безсънна нощ в килията си в „Белмарш“ и този път за това вина имаше не само хъркането на Големия Ал.

Бет седя дълго в леглото с книга в ръка, но така и не обърна на следващата страница, тъй като съзнанието ѝ бе ангажирано с края на една друга история.

Алекс Редмейн не спа изобщо. Даваше си ясна сметка, че провалят ли се на следващия ден, трети шанс няма да има.

Сър Матю Редмейн дори не си направи труда да си ляга — прелистваше отново и отново списъка си с въпроси.

Спенсър Крейг се мятеше в леглото, премисляйки възможните въпроси на сър Матю и възможните отговори.

Арнолд Пиърсън не можа да заспи.

Съдия Хакет спа като къпан.

Зала номер четири вече бе претъпкана, когато Дани зае мястото си на подсъдимата скамейка. Огледа се и с изненада установи, че този ден са дошли много старши и младши адвокати, които се мъчеха да си намерят по-добро място.

Местата за журналистите бяха пълни с репортери, за които изминалата седмица бе много благодатна. Повечето бяха предупредили главните си редактори да имат готовност да пренаредят броя за следващия ден. Всички горяха от нетърпение да чуят сблъсъка между най-блестящия юрист след Ф. Е. Смит^[1] и най-обещаващия млад кралски адвокат на своето поколение („Таймс“) или „между мангустата и змията“ („Сън“).

Дани вдигна очи към галерията и се усмихна на Бет, заела обичайното си място до майка му. Сара Девънпорт бе на крайния стол на първия ред с наведена глава. На пейката на адвокатите Пиърсън разговаряше със своя помощник. И двамата изглеждаха някак спокойни — днес щяха да са по-скоро зрители, отколкото участници.

Празни оставаха само местата на защитата. Всички очакваха Алекс Редмейн и неговия помощник. На входа бе поставена

допълнителна охрана и двама полицаи обясняваха на закъснелите, че места има вече само за служебни лица.

Всъщност мястото на подсъдимия бе най-доброто в залата. На Дани много му се искаше да може да прочете сценария, преди да се вдигане завесата.

Залата кипеше от нетърпение. Всички поглеждаха към вратата в очакване на последните участници. В десет без пет охраната отвори вратата и правостоящите около нея се отдръпнаха, за да могат Алекс и сър Матю да влязат и да заемат местата си.

Тази сутрин сър Матю не се правеше на заспал, нито се стовари тежко на пейката. Той дори не седна. Огледа залата. Много години бяха минали от появата му в съда като адвокат. Уверил се, че хората от неговия лагер са налице, той отвори малка сгъваема дървена стойка, която жена му бе изровила на тавана предишната вечер. Постави я на масата пред себе си и нареди отгоре купчината листа, изписани с дребния му ясен почерк. Тук бяха въпросите, които Спенсър Крейг цяла нощ се мъчеше да предвиди. Най-сетне сър Матю подаде на Алекс двете снимки, които вероятно щяха да решат съдбата на Дани Картрайт.

Чак тогава сър Матю се обърна към отдавнашния си противник.

— Добро утро, Арнолд — поздрави той. — Надявам се да не те тревожим много днес.

Пиърсън отвърна на усмивката.

— Изпитание, което с радост ще понеса. И за първи път в живота си, Матю, ще наруша едно свое правило, пожелавайки ти късмет. Нито веднъж през всичките тези години като юрист не съм искал опонентът ми да спечели, но днес е изключение.

Сър Матю направи лек поклон.

— Ще положа всички усилия да изпълня желанието ти. — Едва тогава седна и започна да се концентрира.

През това време Алекс бе зает с подреждането на спретнати купчинки от документи, протоколи, снимки и всевъзможни други материали, за да може, когато баща му протегне ръка като състезател в Олимпийски игри, палката на щафетата да залепне за дланта му.

Жуженето на приглушените разговори стихна с появата на съдия Хакет. Той вървеше с небрежна походка към столовете в центъра на

„сцената“ все едно нищо кой знае колко необикновено нямаше да се случи този ден в съдебната зала.

Настани се удобно на централното кресло и отдели доста време на подреждането на моливите, писалките и на бележника си, докато чакаше съдебните заседатели да заемат местата си.

— Добро утро — поздрави ги той с подчертано любезен тон. — Първият свидетел днес ще бъде господин Спенсър Крейг, кралски адвокат. Спомнете си неговото име от разпита на сър Хюго Монкрийф. Господин Крейг не се явява тук като свидетел на обвинението или защитата, а е призован, което означава, че не го прави по собствена воля. Трябва добре да помните, че единствената ви задача е да решите дали показанията, които той ще даде, имат връзка с делото, а именно — дали подсъдимият е напуснал мястото за излежаване на присъдата си незаконно? Трябва да се произнесете единствено по този въпрос.

Усмихна се на заседателите и едва тогава насочи вниманието си към помощника на адвоката на защитата.

— Сър Матю, готов ли сте да призовете свидетеля?

Матю Редмейн се надигна бавно от мястото си.

— Да, милорд — отговори той, но не го направи. Наля си чаша вода, намести очилата си и най-накрая с плавни движения отвори червената кожена папка пред себе си. Едва след като реши, че е напълно готов за срещата, произнесе: — Призовавам господин Спенсър Крейг. — Думите му отекнаха като погребална камбана.

Полицаят при входа се провикна с гръмовен глас:

— Господин Спенсър Крейг.

Вниманието на всички в залата беше насочено към вратата в очакване на последния свидетел. Миг по-късно, облечен в тогата си, се появи Спенсър Крейг. Влезе делово, все едно това бе просто поредният ден в живота на един зает адвокат.

Зае мястото си на свидетел, взе Библията и обръщайки се към заседателите произнесе клетвата спокойно и уверено. Добре знаеше, че тъкмо те ще решат съдбата му. Върна Библията на пристава и насочи вниманието си към сър Матю.

— Господин Крейг — започна сър Матю с тих напевен тон, сякаш единственото му желание бе да помогне на свидетеля с всички възможни средства. — Бихте ли били така любезен да съобщите името и адреса си за протокола?

— Спенсър Крейг, „Хамбълдън Терас“ четирийсет и три, Лондон.

— Какъв сте по професия?

— Адвокат и кралски адвокат.

— Кое то значи, че е излишно да напомням на толкова изявен представител на професията какво е значението на клетвата, както и пълномощията на този съд.

— Наистина не е нужно, сър Матю — отговори Крейг, — макар че вече го направихте.

— Кога за първи път установихте, че сър Никълъс Монкрийф всъщност е Даниъл Картрайт?

— Мой приятел, който е бил съученик на сър Никълъс, го срещнал случайно в хотел „Дорчестър“ и много бързо разбрал, че е измамник.

Алекс сложи отметка срещу първия въпрос в списъка си. Крейг го очакваше и имаше готов отговор.

— Защо този ваш приятел е решил, че трябва да ви уведоми за забележителното си откритие?

— Не го направи нарочно, сър Матю, а случайно стана дума по време на вечеря.

Поредна отметка.

— И това ви тласна към решението да скочите в тъмното и да направите заключението, че този човек, представящ се за сър Никълъс Монкрийф, всъщност е Даниъл Картрайт?

— Не и в началото — отговори Крейг. — Едва когато ме запознаха с предполагаемия сър Никълъс една вечер в театъра, бях поразен от физическата му прилика с Картрайт, което не мога да кажа за поведението му.

— В този момент ли решихте да се свържете с главен инспектор Фулър и да го осведомите за съмненията си?

— Не. Смятах, че би било проява на безотговорност, ето защо първо разговарях с член на семейство Монкрийф, за да не направя, както сам се изразихте, скок в тъмното.

Алекс отметна и следващия въпрос. До този момент баща му не бе успял да отбележи точка срещу Крейг.

— С кого от семейството се свързахте? — попита сър Матю, въпреки че чудесно знаеше отговора.

— С господин Хюго Монкрийф, чичо на сър Никълъс. Той ме информира, че племенникът му не му се е обаждал след освобождаването му от затвора, което само засили подозренията ми.

— И тогава споделихте съмненията си с главен инспектор Фулър?

— Не, все още се нуждаех от конкретни доказателства.

— Но главният инспектор можеше да ви освободи от този товар, господин Крейг. Не разбирам как един професионалист като вас решава да се занимава и с това?

— Както вече обясних, сър Матю, чувствах се отговорен и не исках да пиля напразно времето на полицията.

— Очевидно не сте лишен от гражданска съвест. — Крейг се направи, че не чува язвителните нотки в думите на сър Матю. — Кой ви подсети за възможната изгода от това да докажете, че човекът, представящ се за сър Никълъс Монкрийф, е мошеник?

— Изгода ли?

— Да, изгода, господин Крейг.

— Не ви разбирам — отбеляза Крейг.

Алекс постави първото кръстче срещу въпроса в своя списък. Очевидно свидетелят се опитваше да печели време.

— Готов съм да ви помогна — услужливо предложи сър Матю. Протегна ръка и Алекс му подаде лист хартия. Погледът на стария юрист се спусна бавно по написаното, за да може Крейг да се изнерви още повече.

— Ще сбъркам ли, господин Крейг, ако предположа, че докаже ли се, че не Дани Картрайт, а сър Никълъс Монкрийф се е самоубил в затвора „Белмарш“, господин Хюго Монкрийф би останал единствен наследник не само на семейната титла, но и на цялото състояние, което върви с нея?

— Тогава не се замислих за това — отвърна Крейг, без да трепне.

— Значи сте действали само от алтруистични подбуди.

— Точно така, сър, както и от желанието да видя един опасен престъпник отново зад решетките.

— След малко ще стигнем и до това кой е опасният престъпник, който трябва да бъде зад решетките, господин Крейг. Но преди това нека ви попитам кога точно вашето остро чувство на дълг към

обществото беше преборено от възможността да приберете някой и друг „гущер“?

— Сър Матю — намеси се съдията, — това не са изрази, които очаквам от един младши адвокат при обръщението му към кралски адвокат.

— Моля за извинение, милорд, ще перифразирам въпроса си. Господин Крейг, кога за първи път ви хрумна, че ви се предоставя възможност да спечелите няколко милиона паунда от информация, подхвърлена от ваш приятел по време на вечеря?

— Когато сър Хюго ме покани да действам от негово име в качеството си на частно лице.

Поредна отметка се появи в списъка на Алекс — очакван въпрос, нищо че Крейг лъжеше.

— Смятате ли, че е етично, господин Крейг, един кралски адвокат да поиска хонорар от двайсет и пет процента от нечие наследство в замяна на информация, получена от трето лице?

— Обичайна практика е в последно време, сър Матю, адвокатите да получават хонорар въз основа на резултатите. Доколкото знам, тази практика е въведена по ваше време и аз не съм поискал предварителна такса или сума за разходи. Ако се окаже, че греша, вече щях да съм загубил значително количество време и пари.

— В такъв случай — усмихна се широко сър Матю, — с радост ще установите, че алтруистичната част от вашата природа е спечелила този път.

Крейг не реагира на сарказма му, въпреки че с ужас осъзна подтекста на думите му.

Сър Матю изчака впечатлението да отзвучи и едва тогава добави:

— Както вероятно сте разбрали, неотдавна господин Фрейзър Мънро, адвокат на покойния сър Никълъс Монкрийф, информира този съд, че той е завещал цялото си имущество на своя близък приятел господин Даниъл Картрайт. Така опасенията ви, че може да загубите значително количество от времето си, както и пари, се оправдаха. Но въпреки очевидно доброто финансово състояние на моя клиент, мога да ви уверя, че няма да поискам хонорара ми да възлиза на двайсет и пет процента от наследството му.

— И аз не бих го сторил — изсъска Крейг гневно, — тъй като той ще прекара поне още двайсет и пет години в затвора и вероятно

едва тогава ще може да се възползва от внезапно сполетелия го късмет.

— Може и да греша — тихо се обади сър Матю, — но мисля, че заседателите са тези, които ще вземат това решение, не вие.

— Може и аз да греша, сър Матю, но много скоро ще разберете, че заседателите отдавна са взели това свое решение.

— Кое то ме навежда на мисълта за вашата среща с главен инспектор Фулър, за която положихте толкова усилия да остане в тайна.

Крейг понечи да отговори, но очевидно размисли и остави сър Матю да продължи.

— Главният инспектор, един добросъвестен полицай, съобщи на съда, че имал нужда от повече доказателства от снимките, доказващи приликата между двамата мъже, преди да разпорежи арест. На един от въпросите на моя старши адвокат той отговори, че вие сте осигурили това доказателство.

Сър Матю чудесно си даваше сметка какъв риск поема. Ако Крейг кажеше, че няма представа за какво говори, той не би имал друг изход, освен да смени темата, и Крейг щеше да разбере, че просто са му хвърлили въдица. Свидетелят обаче замълча, което даде кураж на сър Матю да поеме още по-голям риск. Обърна се към Алекс и каза достатъчно високо:

— Дай ми снимките, на които се вижда как Картрайт тича по „Ембанкмент“. Тези, на които се вижда белегът.

Алекс подаде две големи снимки.

След продължителна пауза Крейг каза:

— Може да съм споменал пред главния инспектор, че ако човекът, който обитава дома на улица „Болтънс“, има белег на лявото си бедро над коляното, това би могло да е доказателство, че наистина е Дани Картрайт.

Лицето на Алекс бе напълно безизразно, въпреки че сърцето му щеше да изхвъркне от гърдите.

— Предадохте ли някакви снимки на главния инспектор, за да потвърдите думите си?

— Може да съм му дал.

— Вероятно, ако ги видите, ще освежите паметта си? — предположи сър Матю и ги сложи пред него. Това бе най-големият риск.

— Няма нужда — отвърна Крейг.

— Бих искал да ги видя — обади се съдията. — Предполагам, съдебните заседатели — също, сър Матю.

Алекс видя, че неколцина заседатели кимнаха в знак на съгласие.

— Разбира се, милорд — отзова се сър Матю.

Алекс подаде тесте снимки на пристава, който връчи две на съдията и останалите разпреди между съдебните заседатели и Пиърсън, като остави две и за свидетеля.

Крейг не можеше да повярва на очите си. Това не бяха снимките, които бе направил Джералд Пейн на Картрайт по време на следобедния му джогинг. Ако не беше признал, че знае за белега, тезата на защитата падаше и заседателите нищо нямаше да разберат. Даде си сметка, че сър Матю му е нанесъл тежък удар, но той все още беше на крака и нямаше да се остави да бъде ударен повторно.

— Ще се уверите, милорд — обади се сър Матю, — че белегът, за който говори свидетелят, е на лявото бедро на Картрайт, точно над коляното. Избледнял е с течение на времето, но се вижда и с просто око. — След това насочи вниманието си отново към свидетеля. — Ще си спомните, господин Крейг, че главен инспектор Фулър заяви под клетва, че тъкмо на това доказателство се позовавал, за да вземе решение да арестува моя клиент.

Крейг не понечи да възрази.

Сър Матю не го притисна да отговори, тъй като фактът вече бе изяснен. Предпочете да изчака заседателите да разгледат добре снимките. Важно беше те да запомнят много добре този белег, преди да зададе на Крейг въпроса, който беше сигурен, че не очаква.

— Кога телефонирахте на главен инспектор Фулър?

Поредно мълчание. Крейг, както и всички останали в залата, с изключение на Алекс, се мъчеха да разберат какво стои зад този въпрос.

— Не съм сигурен, че разбрах въпроса — промълви най-сетне свидетелят.

— Нека ви помогна да си припомните, господин Крейг. Телефонирали сте на главен инспектор Фулър на двайсет и трети октомври миналата година, в деня, преди да се срещнете с него на неразкрито пред съда място, за да му предадете снимките, на които се

вижда белегът на крака на Дани Картрайт. Но кога за първи път се запознахте с него?

Крейг се опита да измисли начин да избегне отговора. Погледна към съдията с надеждата той да му подсказе нещо, но не получи помощ.

— Той бе полицаят, който се яви в „Дънлоп Армс“, когато позвъних на телефон 999, след като станах свидетел как Дани Картрайт нанесе смъртоносен удар с нож на своя приятел — най-сетне промълви той.

— Своя приятел — повтори бързо сър Матю, за да може да бъде записано в протокола, преди съдията да се намеси.

Алекс не успя да сдържи усмивката си от бързата реакция на своя баща.

Съдия Хакет смръщи чело. Разбра, че вече нищо не може да спре сър Матю да продължи да задава въпроси, свързани с първоначалното дело, особено след като Крейг сам бе споменал за него.

— Неговият приятел — повтори сър Матю с поглед, отправен към заседателите. Очакваше Пиърсън да скочи и да го прекъсне, но от страна на обвинението нямаше никакво раздвижване.

— Така Бърнард Уилсън е описан в протоколите на делото — уверено потвърди Крейг.

— Напълно сте прав — отбеляза сър Матю. — Ще се върна към тези протоколи по-късно, сега искам да продължа с въпросите относно главен инспектор Фулър. При първата си среща с него сте дали показания.

— Така беше.

— Всъщност, господин Крейг, във връзка с този случай сте дали показания на три пъти. Първия път — трийсет и седем минути след смъртоносното пробуждане, втория — когато не сте могли да заспите същата нощ, и третия път — седем месеца по-късно, по време на процеса, като свидетел по делото на Дани Картрайт. Разполагам и с трите и признавам, че сте били възхитително последователен в изявленията си.

Крейг мълчеше и чакаше ужилването.

— Това, което ме смущава обаче, е белегът на левия крак на Дани Картрайт, защото в първото си показание твърдите, че...

Алекс подаде на баща си лист, от който той прочете на глас:

— „Видях Картрайт да взима нож от бара и да тръгва след жената и другия мъж по посока на тясната задна уличка. Няколко минути по-късно чух писък. Когато изтичах навън, видях как Картрайт забива ножа в гърдите на Уилсън отново и отново. Върнах се в бара и незабавно позвъних в полицията.“ — Сър Матю вдигна очи. — Искате ли да направите корекции в текста?

— Не — отвърна Крейг категорично. — Точно това се случи.

— Вероятно не точно това, защото според доклада на полицията сте позвънили в единайсет и двавет три, така че логично възниква въпросът, какво сте правили между...

— Сър Матю — прекъсна го съдията, изненадан от факта, че Пиърсън не реагира и седи със скръстени ръце на пейката. — Ще можете ли да покажете, че посоката на вашите въпроси е свързана единствено със закононарушението, извършено от вашия клиент, а именно бягството от затвора?

Сър Матю изчака малко любопитството на заседателите да нарасне и едва тогава отговори:

— Не, милорд, няма да мога. Но поредицата от въпроси, които възнамерявам да задам, е свързана с това дело — по-точно с белега на левия крак на подсъдимия. — Той отново потърси погледа на Крейг. — Може ли да потвърдите, господин Крейг, че не сте видели как Дани Картрайт е получил раната в крака, в резултат на което е останал този белег, така видим на снимките, които сте предали на главния инспектор и на които той се е позовал, за да арестува моя клиент?

— Така е, не съм видял.

— В такъв случай позволете ми да представя три сценария, опирайки се на вашите показания. Когато ги чуете, ще можете да кажете на съдебните заседатели, опирайки се на богатия си опит с престъпното мислене, кой от тях ви се вижда най-вероятен.

— Щом смятате, че една салонна игра ще помогне на заседателите, сър Матю — въздъхна Крейг, — заповядайте.

— Ще видите, че дори това понякога върши работа — отвърна сър Матю.

Известно време двамата не откъсваха поглед един от друг, докато накрая сър Матю започна:

— Ето и първия сценарий: Дани Картрайт грабва ножа от бара, точно както вие твърдите, тръгва след годеницата си и излизат на

малката уличка отзад, промушва крака си, изважда ножа и после нанася с него смъртоносен удар на най-добрия си приятел.

В съдебната зала избухна смях. Крейг изчака той да затихне и едва тогава отбеляза:

— Предположението ви е нелепо, сър Матю, и вие го знаете.

— Радвам се, че най-сетне има нещо, за което да сме на едно мнение. Да минем към следващия сценарий. Този път Бърни Уилсън взима ножа от бара, двамата с Картрайт излизат навън. Уилсън промушва крака на Картрайт, след което си нанася сам смъртоносния удар в гърдите.

Този път дори заседателите се разсмяха.

— Този вариант е още по-нелеп — рече Крейг. — Трудно ми е да си представя какво искате да докажете с тази игра.

— Тази игра доказва — рече сър Матю, — че мъжът, който е пронизал крака на Дани Картрайт е същият, който е нанесъл и смъртоносната рана на Бърни Уилсън, защото ножът е бил един и същ — взет от бара. Ето защо съм напълно съгласен с вас, господин Крейг, че първите два сценария са нелепи, но нека ви задам и един последен въпрос.

Всички погледи бяха вперени в сър Матю.

— Щом не сте видели как Картрайт е получил раната си, откъде знаехте, че той има такъв белег?

Погледите се преместиха на Крейг. Той вече бе всичко друго, но не и спокоен. Потните му длани се бяха впили в перилата на преградата пред него.

— Сигурно съм го прочел в протоколите по делото — отвърна той, като явно правеше голямо усилие да звучи спокоен.

— Знаете ли, един от проблемите, пред които се изправя такъв стар боен кон като мен, когато се пенсионира, е, че не знае какво да прави със свободното си време. Ето защо през изминалите шест месеца четивото ми преди съм бе този протокол. — Той вдигна голяма папка, дебела близо петнайсет сантиметра, и допълни: — От кора до кора. Неведнъж, а два пъти. Това, което научих от дългите години работа в адвокатурата, е, че много често онова, което има значение, е не записаното в протоколите, а останалото извън тях. Уверявам ви, господин Крейг, че никъде в този документ, от първата до последната страница, не се споменава нищо за рана на левия крак на Картрайт.

Така стигаме до последния ми сценарий, господин Крейг. Вие сте този, който е взел ножа от бара и сте го забили в крака на Картрайт. Вие сте нанесли и смъртоносния удар в гърдите на Бърни Уилсън и сте го оставили да издъхне в ръцете на приятеля му. И пак вие сте този, който ще прекара остатъка от живота си зад решетките.

Цялата зала избухна.

Сър Матю се обърна към Арнолд Пиърсън, който все така не помръдваше, за да помогне на своя колега на свидетелското място, а стоеше свит на пейката със скръстени на гърдите ръце.

Съдията изчака приставът да въдвори ред и когато най-сетне залата притихна, рече:

— Мисля, че трябва да дадем възможност на господин Крейг да отговори на обвинението на сър Матю, за да не остане висящо.

— С най-голяма радост ще го направя, милорд — със сравнително равен глас отговори Крейг, — но преди това бих искал да предложа на сър Матю четвърти сценарии, който поне има нещо общо с реалността.

— Горя от нетърпение да го чуя — облегна се назад сър Матю.

— Имайки предвид произхода на вашия клиент, не е ли възможно да е получил раната на крака си при предишно сбиване, а не във въпросната вечер?

— Това все още не обяснява откъде сте знаели за този белег.

— И не съм длъжен да обяснявам — предизвикателно отвърна Крейг, — защото на заседателите е ясно, че клиентът ви не може да го докаже — самодоволно завърши той.

— На ваше място не бих бил толкова сигурен — рече сър Матю и се обърна към сина си, който му подаде картонена кутия. Сложи я на ниската дървена катедра и, без да бърза, извади от нея чифт джинси, които разгъна пред съдебните заседатели. — Пред вас са панталоните, които затворническата управа е върнала на Елизабет Уилсън, когато се е смятало, че Дани Картрайт се е самоубил. Убеден съм, че заседателите с интерес ще разгледат кървавите петна около разкъсаното място в долната част на левия крачол, което напълно съвпада с...

Сякаш взрив избухна в залата и заглуши последните думи на сър Матю. Погледите на всички бяха устремени към Крейг в очакване да

чуят отговора му, но той така и не получи възможност за това. Пиърсът най-сетне се беше изправил.

— Налага се да напомня на сър Матю, милорд, че не господин Крейг е подсъдим по делото — заяви Пиърсът, надвиквайки се със залата. — И това доказателство — посочи той панталоните, които сър Матю продължаваше да държи във въздуха — няма никаква връзка с бягството от затвора.

Съдия Хакет вече не правеше опити да сдържа гнева си. Ведрата му усмивка бе заменена от мрачно изражение. Най-сетне в залата бе въведен относителен ред и съдията успя да каже:

— Напълно съм съгласен с вас, господин Пиърсът. Окръжавеният разрез в панталоните на подсъдимия няма нищо общо с разглежданото тук дело. — Той замълча и изгледа свидетеля с презрение. — Само че нямам избор и ще прекратя този процес, което значи, че и заседателите са свободни, за да могат протоколите от това и предишното дело да бъдат разгледани от главния прокурор, тъй като по мое мнение в делото „Короната срещу Картрайт“ е допусната сериозна съдебна грешка.

За пореден път залата избухна във възгласи и този път съдията дори не направи опит да усмири публиката. И последните репортери вече тичаха навън, включвайки мобилните си телефони още в крачка.

Алекс се обърна да поздрави баща си и видя, че се е отпуснал на пейката със затворени очи. По едно време старецът отвори едното си око, взря се в сина си и промълви:

— Далеч не всичко е приключило, момчето ми.

[1] Фредерик Едуин Смит (1872 — 1930), английски държавник. Изключителен оратор, остроумен и язвителен, заемал редица високи държавни постове, близък приятел и съветник на Уинстън Чърчил до самата си смърт. — Б.пр. ↑

КНИГА ШЕСТА

СЪДЕБНО РЕШЕНИЕ

Да говоря всички езици човешки и дори ангелски, щом...^[1]

Отец Майкъл бе благословил младоженците господин и госпожа Картрайт и се присъедини към енорияшите си, заобиколили вече гроба на Дани Картрайт.

Да имам пророчески дар и да зная всички тайни, да имам пълно знание за всички неща и такава силна вяра, че да мога и планини да премествам...

Желанието на младоженката бе да почетат Ник по този начин и отец Майкъл се бе съгласил да изнесе кратка служба в памет на мъжа, чиято смърт бе дала шанс на Дани да докаже своята невинност.

И да раздам всичкия си имот, да предам и тялото си на изгаряне, щом...

Освен Дани, само още двама от присъстващите познаваха мъжа, погребан на чуждо за него място. Единият от тях стоеше в края на гроба, облечен с дълго черно сако и с черна копринена връзка. Фрейзър Мънро бе изминал целия път от Дънброут до Ийст Енд в Лондон, за да отдаде почит на последната издънка на рода Монкрийф, чиито интереси бе бранил ревностно в продължение на толкова години. Дани се опита да му благодари за издръжливостта и проявената мъдрост през всичкото това време, но единственото, което бе казал Мънро, един от старейшините на Шотландската църква^[2] (още нещо, което Дани не знаеше за него), бе:

— Бих искал да имам привилегията да служа и на двама ви, но не била такава Божията воля.

Когато всички се събраха в „Уилсън Хаус“ преди церемонията по бракосъчетанието, Мънро отдели малко време да се порадва на картините на Дани.

— Нямах представа, че си любител на Мактагарт, Пепло и Лаудер.

— Знаете, че Лорънс Девънпорт е колекционерът. Аз просто се сдобих с тях. Но ми харесват и смятам да допълня сбирката с още работи от Шотландската школа.

— Какъвто дядото, такъв и внукът — заключи Мънро.

Дани реши да не уточнява, че никога не се е срещал със сър Алегзандър.

— Между другото — малко срамежливо подхвана Мънро, — трябва да призная, че докато ти беше в „Белмарш“, нанесох удар под кръста на един от твоите неприятели.

— На кого от всички?

— Сър Хюго Монкрийф. Най-лошото е, че го направих, без да поискам съгласието ти — твърде непрофесионална постъпка. Отдавна исках да си призная, че да ми олекне.

— Сега ви е паднало, господин Мънро — рече Дани и се опита да запази сериозна физиономия. — Какво успяхте да свършите в мое отсъствие?

— Изпратих всички документи, свързани с невалидността на второто завещание на сър Алегзандър, до службата на юрисконсулта на съдебния изпълнител, като насочих вниманието им към факта, че може би е извършена фалшификация.

Дани мълчеше и чакаше, защото от опит знаеше, че не бива да прекъсва Мънро.

— Седем месеца нищо не се случи и реших, че Галбрайт е намерил някоя вратичка и е натикал всичко „под килима“. До тази сутрин, когато в самолета за Лондон прочетох в „Скотсман“ следното. — Той отвори вездесъщото си куфарче и извади вестник, който подаде на Дани.

„Сър Хюго Монкрийф, арестуван за фалшификация и опит за измама“, гласеше заглавието на първа страница. Имаше и голяма снимка на сър Никълъс Монкрийф, която според Дани не го показваше в най-добрата му светлина. След като прочете материала, той се усмихна:

— Казахте, че ако се опита да ми създава проблеми, „всички залози се вдигат“.

— Наистина ли казах така? — с погнуса попита Мънро.

Защото донейде знаем и донейде пророчествуваме.

Очите на Дани се спряха на единствения друг човек, който бе познавал Ник отблизо и може би най-добре от всички. Големия Ал стоеше мирно между Рей Паско и Алън Дженкинс. Директорът на затвора му бе дал разрешение да присъства на погребението на своя

приятел. Щом погледите им се срещнаха, Дани му се усмихна и Големия Ал бързо сведе лице. Не искаше да го видят, че плаче.

Но кога дойде свършеното знание, тогава това донейде ще изчезне.

Дани насочи вниманието си към Алекс Редмейн, който не можа да прикрие удоволствието си от поканата на Бет да стане кръстник на техния син, брат на Кристи. Алекс стоеше до баща си, благодарение на когото Дани сега беше свободен човек.

Когато няколко дни след като процесът бе прекратен, се срещнаха в кабинета на Алекс, Дани бе попитал сър Матю какво е искал да каже с думите: „Далеч не всичко е приключило“. Старият съдия отведе Дани настрани, за да не може Бет да чуе, и обясни, че макар да са арестувани за убийството на Бърни Уилсън, Крейг, Пейн и Девънпорт продължават да твърдят, че са невинни, и очевидно смятат да са единни в показанията си. Предупреди го също така, че вероятно ще се наложи двамата с Бет да минат отново през изпитанието да дадат показния в съдебна зала. Освен ако...

Сега виждаме смътно като през огледало, а тогава — лице в лице; сега зная донейде, а тогава ще позная, както и бидох познат.

Дани неволно извърна поглед към новата табела с надпис „Автосервиз «Картрайт» с ново управление“, поставена съвсем наскоро. След като приключи преговорите с Монти Хюс и прие цената му, Мънро изготви договора, който щеше да даде възможност на Дани да поеме бизнеса и да стига на работното си място само като прекоси улицата.

Швейцарските банкери не скриха разочарованието си от високата цена. Но Дани не си направи труда да обяснява на Сегат разликата между цена и стойност, тъй като се съмняваше, че и той, и Бресон са прекарвали достатъчно време с Оскар Уайлд.

А сега остават тия три: вяра, надежда, любов; но по-голяма от тях е любовта.

Дани стисна ръката на жена си. На следващия ден летяха за Рим за един малко закъснял меден месец, през който щяха да се опитат да забравят, че щом се върнат, ги очаква доста дълъг процес. Едва след това щяха да могат да си отдъхнат. Синът им, който нямаше още два месеца, избухна в плач — не защото тъгуваше за сър Никълъс

Монкрийф, а защото службата бе траяла прекалено дълго, а той беше вече гладен.

— Шшш! — залюля го Бет. — Много скоро ще се приберем у дома. — И вдигна Ник на ръце.

В името на Отца и Сина...

[1] Този и останалите цитати по-долу, дадени в курсив, са от Първо послание на св. апостол Павел до Коринтяни 13:1-13. — Б.пр. ↑

[2] Протестантска църква, основана през 1560 година, с широка социална дейност. — Б.пр. ↑

— Да влязат задържаните.

Зала номер четири в „Олд Бейли“ се изпълни до краен предел много преди десет часа сутринта. Но пък и не всеки ден кралски адвокат, член на парламента и популярен актьор биват обвинени в убийство, заплашване и заговор за възпрепятстване на правосъдието.

Скамейката на адвокатите бе събрала цвета на юридическата гилдия и всеки от седналите там проверяваше папки, подреждаше документи, доизпипваше встъпителните си думи, докато чакаше обвиняемите да заемат местата си. И тримата щяха да бъдат защитавани от най-известните адвокати, ето защо в коридорите на „Олд Бейли“ се носеха слухове, че докато подсъдимите са единни в показанията си, заседателите трудно ще стигнат до единодушно решение. Разговорите в залата утихнаха, когато Спенсър Крейг, Джералд Пейн и Лорънс Девънпорт заеха местата си.

Крейг бе облечен така консервативно с тъмносиния си костюм на райе, бяла риза и любимата си бледоморава връзка, че в първия миг някой можеше да реши, че е сбъркал вратата и мястото му е по-скоро на скамейката на адвокатите, за да произнесе встъпителни думи.

Пейн носеше тъмносив костюм, връзката си от колежа и кремава риза, както подобава на член на парламента от селски район. Изглеждаше спокоен.

Девънпорт бе с избелели дънки, отворена на врата риза и блейзър. Беше небръснат и репортерите биха описали този факт като нарочно търсен от стилиста му ефект. Нямаше да пропуснат обаче и това, че имаше вид на човек, който не е спал от няколко дни. Девънпорт изобщо не погледна към местата на журналистите, а насочи поглед към галерията за публиката, докато Крейг и Пейн разговаряха помежду си така, сякаш се намираха в претъпкан с посетители ресторант и чакаха да им сервират обяда. Щом се увери, че тя е на мястото си, Девънпорт отправи празен поглед пред себе си и зачака появата на съдията.

Всички, които по някакъв начин бяха успели да си намерят места в претъпканата зала, се изправиха, когато съдия Армитидж влезе. Размениха се поклони между него и адвокатите, той седна на централното място и разпореди приставът да покани съдебните заседатели. Много скоро приставът се появи отново, следван от дванайсетимата, избрани на случаен принцип да преценят вината на обвиняемите.

Защитникът на Лорънс Девънпорт едва прикри усмивката си на задоволство, когато забеляза, че сред заседателите има седем жени. Даде си сметка, че в най-лошия случай решението на заседателите ще бъде висящо.

Докато те заемаха местата си, Крейг изучаваше лицата им с огромен интерес. Беше инструктирал Лари да гледа жените заседателки в очите, защото им трябваша само трима от дванайсетте, които да не могат да понесат мисълта, че Лорънс Девънпорт ще лежи в затвора. Ако успееше да свърши тази проста задача, скоро и тримата щяха да са свободни. Но с огромно раздразнение установи, че наместо да изпълни заръката му, Девънпорт е отправил празен поглед пред себе си.

Най-сетне съдията прикани секретарят да прочете обвиненията.

— Моля, обвиняемите да станат.

И тримата се изправиха.

— Спенсър Малкълм Крейг, обвинен сте, че в нощта на осемнайсети септември деветдесет и девета сте убили Бърнард Хенри Уилсън. Какво пледирате? Виновен или невинен?

— Невинен — предизвикателно отговори Крейг.

— Джералд Дейвид Пейн, обвинен сте, че в нощта на осемнайсети септември деветдесет и девета сте участвали в сбиване, завършило със смъртта на Бърнард Хенри Уилсън. Какво пледирате? Виновен или невинен?

— Невинен — категоричен бе Пейн.

— Лорънс Андрю Девънпорт, обвинен сте във възпрепятстване на правосъдието за това, че на двайсет и трети март сте дали неверни показания под клетва. Какво пледирате? Виновен или невинен?

Сара се усмихна окуражително на брат си.

Девънпорт наведе глава и сякаш се поколеба за миг, преди да прошепне едва чуто:

— Виновен.

Издание:

Джефри Арчър. Затворник по рождение

Английска. Първо издание

ИК „Бард“, София, 2008

Редактор: Боряна Даракчиева

ISBN: 978-954-585-961-8

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.